ASIMOV

İNTİKAM TANRIÇASI

ALTIN KİTAPLAR

ASIMOV
İNTİKAM TANRIÇASI
ALTIN KİTAPLAR

GİRİŞ

Orada, o kapalı yerde yapayalnız oturuyordu.

Dışarda yıldızlar vardı, özellikle de küçük dünyalarıyla bir yıldız. Onu, camı saydamlaştırdığı takdirde gerçekte göreceğinden daha iyi görüyordu kafasının içinde.

Küçük bir yıldız, pembemsi kızıl, kan ve yıkım rengi ve buna çok uygun olarak adlandırılmış.

Nemesis.

Nemesis, İlahi intikam Tanrıçası.

Gençliğinde duyduğu bir hikâyeyi düşündü yine, her şeye yeniden başlayacak bir tek aile bırakıp günahkâr ve yozlaşmış insanlığı silip süpüren dünya çapında bir Tufan hikâyesi, bir efsane.

Bu kere tufan yoktu. Sadece Nemesis.

İnsanlık yine yozlaşmıştı ve buna uygun bir Ceza yeniden verilecekti. Ama bu kere Tufan değil, Tufan kadar basit bir şey değil.

Kaçabilenler için bile. Nereye kaçabilirlerdi ki?

Neden üzüntü hissetmiyordu? İnsanlık şimdiki gibi devam edemezdi. Kendi kötülükleri nedeniyle ağır ağır ölme yolundaydı zaten. Ağır ve ıstıraplı bir ölümün yerine çok daha hızlısını koyabilseydi, bu üzülecek bir şey miydi sanki?

Burada Nemesis'in çevresinde dönen bir gezegen. Gezegenin çevresinde de Rotor.

O eski Tufan bir Gemi içinde birkaç kişiyi güvenliğe taşımıştı. Kendisi Gemi'nin ne olduğunu bilemiyordu ama Rotor onun eşdeğeriydi işte. İçinde

taşıdığı insanlıktan bir avuç örnek sağ kalacak, daha iyi ve yeni bir dünya yaratacaktı. Ama eski dünya için, sadece Nemesis vardı.

Yine düşündü onu. Amansız yolu üzerinde hareket eden kızıl bir cüce yıldız. Kendisi ve dünyaları güvenlik içindeydi. Ama Dünya değildi.

Nemesis yola çıktı. Dünya ilahi İntikamını almaya geliyor!

B İ R

M A R L E N E

Marlene Güneş Sistemini en son bir yaşından biraz büyükken görmüştü. Hiçbir şey hatırlamıyordu kuşkusuz.

O konuda çok şey okumuş olduğu halde, okuduklarının hiçbiri ne kendisinin dünyanın bir parçası, ne de dünyanın kendisinin bir parçası olduğunu hissettirmekteydi.

Marlene on beş yıllık yaşamında sadece Rotor’u hatırlıyordu. Onu hep büyük bir dünya olarak düşünmüştü. Rotor ne de olsa sekiz kilometre boyundaydı. Marlene on yaşından bu yana arada sırada -fırsat bulabilirse ayda bir- jimnastik olarak çevresinde yürümüş, kimi zaman da biraz kayabilmek için düşük yerçekimli yollara sapmıştı. Bu çok eğlenceli oluyordu. Kendisi kayşa da, yürüse de, binalarıyla, parklarıyla, çiftlikleriyle ve en çok da insanlarıyla Rotor hep yoluna devam ederdi.

Çevresini dolaşmak bütün bir gününü almasına rağmen annesi kızmazdı. Rotor’un güvenli olduğunu söylerdi. "Dünya gibi değil," derdi ama Dünyanın neden güvenli olmadığını söylemezdi. "Boşver," derdi.

Marlene en az insanları severdi. Yeni nüfus sayımında Rotor’da altmış bin kişi olduğunun ortaya çıkacağını söylüyorlardı. Çok fazla. Hem de çok çok fazla. Bunların hepsi de sahte yüzlerini göstermekteydiler. Marlene o sahte yüzlere bakıp da altında bambaşka bir şey olduğunu düşününce nefret ederdi onlardan. Ama bu konuda bir şey söyleyemezdi.

Daha küçükken bir şeyler söyleyecek olmuş, ama annesi çok kızmış ve asla öyle şeyler söylememesi için uyarmıştı kendisini.

Marlene büyüdükçe bu sahteciliği daha açıkça görüyor, ama giderek onu daha az rahatsız ediyordu. Bunu olduğu gibi kabul etmeyi mümkün olduğu kadar ve kendi kendine, düşünceleriyle başbaşa kalmayı öğrenmişti artık.

Son günlerde, hemen hemen bütün yaşamı boyunca çevresinde yörüngeye girdikleri gezegen Erythro'yu düşünmeye başlamıştı. Bu düşüncelere neden kapıldığını bilemiyor, ama en olmadık saatlerde gözlem güvertesine çıkıp büyük bir açlıkla gezegene bakıyordu. Orada olmak istiyordu, Erythro'da.

Annesi neden o bomboş gezegende olmak istediğini ısrarla soruyorsa da, Marlene'in buna verecek bir yanıtı yoktu. "İstiyorum işte," diyordu sadece.

Şimdi de gözlem güvertesinde tek başına durmuş ona bakıyordu. Rotor'da yaşayan Rotorlular pek sık gelmezlerdi buraya. Her şeyi görmüşlerdi nasıl olsa ve her nedense kendisinin gezegene duyduğu ilgiyi pek paylaşmıyorlardı.

İşte oradaydı; yarısı aydınlık, yarısı karanlık. Marlene onun görüntü alanına girdiğini izlemesi için kucağa alınıp baktığını, sonra da o uzun yıllar önce Rotor ağır ağır yaklaşırken gezegeni arasıra gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu.

Gerçek bir anı mıydı bu? Ne de olsa o sıralarda dört yaşında var yoktu, o yüzden olabilirdi de.

Ama şimdi, gerçek ya da değil, bu anı başka düşüncelerin, bir gezegenin ne kadar büyük olabileceğinin giderek artan bilinci altında kaybolmaktaydı. Erythro bir uçtan öteki uca on iki bin kilometreden fazlaydı, sekiz değil. Marlene bu boyutu kavrayamıyordu. Ekranda o kadar büyük görünmüyordu ve kendisi onun üstünde durup da yüzlerce, hatta binlerce kilometre ötesini görebileceğini hayal edemiyordu. Ama bunu istediğini biliyordu. Hem de pek çok.

Aurinel'in Erythro ile ilgilenmemesi düş kırıcıydı. Oğlan koleje girmeye hazırlanmak gibi düşünecek başka şeyleri olduğunu söylüyordu. Aurinel on yedi buçuk yaşındaydı. Marlene ise on beşini henüz doldurmuştu. Kızlar daha çabuk geliştikleri için bu o kadar büyük bir fark değil, diye düşündü isyan edercesine.

En azından gelişmeleri gerekirdi. Kendine bakınca, her zamanki düşkırıklığı ve umutsuzluğuyla kısa ve güdük, hâlâ bir çocuğa benzediğini düşündü.

Yine’ Erythro’ya döndü, büyük, güzel ve aydınlık yanı hafif kırmızı. Erythro bir gezegen olacak kadar büyüktü ama Marlene onun bir uydu olduğunu biliyordu. Megas’ın çevresinde dönerdi ve asıl gezegen çok daha büyük olan Megas’tı. Ama herkes gezegen derdi Erythro’ya. Megas, Erythro ve Rotor Nemesis yıldızının çevresinde dönerlerdi.

"Marlene!"

Marlene arkasından seslenenin Aurinel olduğunu anladı. Son günlerde oğlanın yanında dili tutuluyor ve bu durumunun nedenini bildiği için de sıkılıyordu. Onun adını söylemesine bayılıyordu. Üç hece -Mar-le-ne- ‘r’yi titreterek. İçi ısınıyordu oğlan adını söyleyince.

Marlene dönüp, "Selam, Aurinel," diye mırıldandı ve kızarmamaya çalıştı.

Oğlan güldü. "Erythro’ya bakıyorsun, değil mi?"

Marlene buna yanıt vermedi. Elbette Erythro’ya bakıyordu. Herkes bilirdi onun için neler hissettiğini.

"Senin ne işin var burada?" (Beni aradığını söyle, diye düşündü.)

Aurinel, "Annen yolladı beni," dedi.

(Eh) "Neden?"

"Canının sıkıldığını ve kendine acıyıp da buraya geldiğin her zaman gelip seni almamı söyledi. Burada kalmakla daha çok sıkılıyormuşsun. Neden canın sıkılıyor bakalım, ha?"

"Sıkılmıyor. Sıkılsa bile benim de kendime özgü nedenlerim vardır."

"Ne gibi nedenler? Haydi haydi. Küçük bir çocuk değilsin artık. Duygularını ifade edebilmen gerek."

Marlene kaşlarını kaldırdı. "Teşekkür ederim, benim dilim kendime yeter. Ben yolculuk etmek istiyorum, işte bu benim nedenim."

Aurinel güldü. "Yolculuk yaptın sen, Marlene. İki ışık yılından fazla hem de. Güneş Sistemi tarihinde bir ışık yılının en küçük bir bölümünde bile yolculuk etmiş tek insan yoktur. Bizden başka. O yüzden yakınmaya hiç hakkın yok. Sen Galaktik Yolcu Marlene Insignia Fisher'sin."

Marlene gülmemek için tuttu kendini. Insignia annesinin kızlık adıydı ve Aurinel bu üç adını söylediği zamanlar bir selam çakıp suratını buruştururdu ki, bunu da çoktandır yapmamıştı. Marlene bunun nedenini, onun da erişkinliğe yaklaşmış olması ve ağırbaşlılık provaları yapması gerektiğini biliyordu.

"O yolculuğu hiç hatırlamıyorum," dedi. "Hatırlamadığımı da biliyorsun sen. Ayrıca bir şeyi hatırlamamak o şeyin önemi olmadığını gösterir. Biz Güneş Sisteminden iki ışıkyılı uzaktayız ve bir daha asla geri gitmeyeceğiz."

"Ne bildin?"

"Haydi, haydi, Aurinel. Hiç geri gitmekten söz eden birini duydun mu?"

"Gitmesek bile kimin umurunda sanki? Dünya kalabalık bir yer, hatta bütün Güneş Sistemi giderek kalabalıklaşıyor ve eskiyor. Biz burada çok daha iyiyiz, gözümüzün gördüğünün hâkimiyiz burada."

"Hiç de değil. Erythro'yu görüyoruz ama onun hâkimi olmak için oraya inmiyoruz."

"İniyoruz. Erythro'da esaslı bir Kubbemiz var. Bunu biliyorsun."

"Bize göre değil ama. Sadece birkaç bilimadamı çalışıyor orada. Ben bizden söz ediyorum. Bizim aşağı inmemize izin vermiyorlar."

"Zamanı gelince o da olur," dedi Aurinel.

"Hiç kuşkun olmasın, bön moruk bir kadın olunca. Ya da ölünce."

"Durum o kadar da kötü değil. Hem buradan çık, dünyaya dön de anneni sevindir. Ben burada kalamam. Yapacak işlerim var. Dolorette..."

Marlene birden kulaklarında bir çınlama hissetti ve Aurinel'in bundan sonra söylediklerini duymadı. Duydukları yeter de artardı bile, Dolorette!

Marlene, uzun boylu ve de dolgun olan Dolorette'den nefret ederdi. Ama ne yararı vardı ki? Aurinel hep kızın çevresinde dolanıyordu ve Marlene ona bakınca anlıyordu Dolorette için neler hissettiğini. Ve şimdi Marlene'i çağırmak için gönderilmiş olmakla boşuna zaman kaybediyordu. Marlene onun neler hissettiğini ve o... o Dolorette'e dönmek için nasıl can attığını biliyordu. (Neden hep bilirdi bunları? Kimi zaman o kadar nefret edilecek bir huydu ki.)

Marlene birden onu incitmek, ona acı verecek sözcükler bulmak istedi. Ama gerçek sözcükler olmalıydı bunlar. Ona yalan söyleyemezdi. "Güneş Sistemine asla dönmeyeceğiz," dedi. "Ben bunun nedenini biliyorum."

"Neymiş bakalım?" Marlene duraksayıp bir şey söylemeyince de, "Esrarengiz şeyler mi?" diye sordu.

Marlene sıkışmıştı. Bildiğini söylememesi gerekirdi. "Söylemek istemiyorum," diye mırıldandı. "Bilmemem gerekirdi." Ama söylemek istiyordu. O anda herkesin canının sıkılmasını istiyordu.

"Ama bana söylersin. Biz arkadaşız, değil mi?"

"Arkadaş mı?" diye sordu kız. "Peki, söyleyeceğim. Dünya yok edileceği için bir daha oraya dönmeyeceğiz."

Aurinel beklediği tepkiyi göstermedi buna. Kahkahalarla gülmeye başladı. Sakinleşmesi uzun sürdü. Marlene gözlerinden ateşler püskürterek bakıyordu ona.

"Marlene, nerede duydun bunu? Heyecanlı filmler mi seyrediyorsun yoksa?"

"Hayır!"

"Peki, böyle bir şeyi nasıl söylersin?"

"Biliyorum da ondan. Anlıyorum. İnsanların söylediklerinden ve söylemediklerinden, yapmakta olduklarını bilmedikleri şeyleri yapmalarından anlıyorum. Ve sormasını bildiğim zaman bilgisayarın bana verdiği yanıtlardan."

"Bilgisayar sana neler söylüyor peki?"

"Bunu sana söylemeyeceğim."

"Peki, mümkün değil mi..." Aurinel iki parmağını birbirine iyice yaklaştırdı. "...Şu kadarcık da mümkün değil mi yanılıyor olabileceğin?"

"Hayır, olanaksız. Dünya hemen yok edilmeyecek -belki daha binlerce yıl kalacak- ama sonunda yok edilecek." Marlene ciddi ciddi salladı başını. "Ve hiçbir şey buna engel olamaz."

Aurinel kızın arkasından bakıyordu. Çocukça yakışıklı yüzündeki gülümseme kaybolmuştu, belirli bir huzursuzluk kaslarının arasını kırıştırıyordu.

* * *

Eugenia Insignia, Nemesis yolunda ve ondan sonraki uzun yıllarda orta yaşa gelmişti. Yıllar boyunca hep uyarmıştı kendini: Bir ömür boyu bu ve bilinmeyen geleceğe kadar yalnız bizim değil çocuklarımızın yaşamları boyunca da.

Bu düşünce ağır bir yük gibi eziyordu onu.

Neden? Rotor’un Güneş Sistemini terk ettiği anda biliyordu yaptıkları hareketin kaçınılmaz sonucunun bu olduğunu. Hepsi de gönüllü olan Rotor halkı biliyordu bunu. Sonsuz ayrılığa yüreği dayanamayanlar kalkıştan önce Rotar’dan ayrılmışlardı ve kalanlar arasında da...

Eugenia bu düşünceyi sonuna kadar götürmedi. Aynı şey sık sık aklına gelir, ama o sonuna kadar götürmemeye çalışırdı.

Şimdi Rotor’daydılar, ama Rotor ‘yuva’ mıydı? Marlene için öyleydi, başka bir şey bilmemişti ki. Ama kendisi için, Eugenia için? Yuva Dünya’ydı,

Ay’dı, Güneş’ti, Merih’ti ve insanlığa tarihi boyunca ve tarihöncesinde eşlik eden bütün diğer dünyalardı. Yaşam olduğu sürece yaşama eşlik etmişti bunlar. ‘Yuva’nın burada Rotor’da olmadığı düşüncesini hâlâ bırakamıyordu yakasını.

Kuşkusuz yaşamının ilk yirmi sekiz yılını Güneş Sisteminde geçirmiş, yirmi birinci yaşı ile yirmi üç yaşı arasında Dünya’da doktora yapmıştı.

Dünya düşüncesinin zaman zaman kafasına yerleşmesi ve orada kalmakta ısrar etmesi de garipti. Dünyanın kalabalığını, pek zavallı organizasyonunu, önemli şeylerde anarşiyle küçük şeylerde hükümet gücü birleşimini hiç sevmemişti. Kötü havasını, toprağın yaralarını, müsrif okyanusunu da sevmemişti. Rotor’a sevinerek ve yeni bir kocayla dönmüştü. Kendi dönen küçük dünyasını, onun düzenli konforunu ona sevdirmeye çalışmış, orada doğmuş olan kendisi için olduğu kadar onun için de hoşa giden bir şey yapmaya çalışmıştı.

Ama kocası sadece bu dünyanın küçüklüğünün farkında olmuştu. "Altı ayda sonu gelir bunun," demişti.

Eugenia’da adamın ilgisini altı aydan fazla çekememişti. Eh, neyse...

Bir yolu bulunurdu nasıl olsa. Ama kendisi için değil. Eugenia Insignia dünyalar arasında sonsuza kadar kayıptı. Ama çocukları. Eugenia Rotor’da doğmuştu ve Dünyasız yaşayabilirdi. Marlene hemen hemen Rotor’da doğmuş sayılırdı ve Güneş Sistemi’nde doğmuş olmanın pek bulanık bir duygusuna sahip olmakla birlikte onsuz yaşayabilirdi. Onun çocukları ise bu kadarını bile bilemeyecekler ve aldırmayacaklardı bile. Onlar için Dünya ve Güneş Sistemi bir efsane kalacak, Erythro hızla gelişen dünyaları olacaktı.

Öyle olacağını umuyordu. Marlene’in Erythro’ya garip bir saplantısı vardı şimdiden. Ama bu, son birkaç ay içinde oluşmuştu ve başladığı gibi aniden bitebilirdi de.

Bir bütün olarak ele alındığında yakınmak nankörlük olacaktı. Nemesis’in yörüngesinde yaşanabilir bir dünyanın var olmasını kimse hayal bile edemezdi. Yaşanılabilirliği yaratan koşullar şaşırtıcıydı. O olasılıkları hesap

edip Nemesis’in Güneş Sistemine yakınlığını da göz önüne alınca, böyle bir şeyin olabileceğini reddetmek zorunda kalırdı insan.

Eugenia, ırkının sonsuz sabrıyla kendisine günlük raporları vermeyi bekleyen bilgisayara döndü.

Ama daha sorusunu soramadan alıcı aygıtı işaret verdi ve elbisesinin sol omzuna iliştirilmiş küçük düğme mikrofondan yumuşak bir ses duyuldu. "Aurinel Pampas sizinle görüşmek istiyor. Randevusu yok."

Insignia yüzünü buruşturdu, ama sonra oğlanı Marlene’in ardından kendisinin gönderdiğini hatırladı. "Gelsin," dedi.

Aynaya baktı. Görünüşünün pek itici olmadığını gördü. Kendini kırk iki yaşından çok genç hissediyordu. Başkalarına da öyle göründüğünü umdu.

On yedi yaşında bir çocukla karşılaşacak diye görünüşü konusunda kaygılanmak saçma ise de, Eugenia Insignia, Marlene’in o oğlana bakışını görmüştü ve bu bakışın neler taşıdığını biliyordu. Insignia, kendi görüntüsüne pek düşkün olan Aurinel’in, henüz çocukluğunun toparlaklığından kurtulamamış Marlene’i hoş bir çocuktan başka bir şey olarak görmeyeceğinden emindi. Yine de, eğer Marlene bu olayda bir yenilgiye uğrayacaksa, annesinin bunda bir katkısı olduğunu düşünmemeliydi ve oğlana karşı sadece çekici olduğunu bilmeliydi.

Insignia içini çekerek, nasıl olsa beni suçlayacak, diye düşündü oğlan henüz erginlik utangaçlığını atmadığını belli eden bir gülümsemeyle içeri girerken.

"Ee, Aurinel, Marlene’i buldun mu?"

"Evet, efendim. Sizin söylediğiniz yerdeydi. Ona sizin oradan çekilmesini istediğinizi söyledim."

"Nasıldı?"

"Dr. Insignia, bunun bir bunalım mı, yoksa başka bir şey mi olduğunu bilemiyorum ama epey garip fikirleri var. Bunları size söylememden

memnun kalıp kalmayacağını bilemiyorum."

"Ben de onun ardına casus koymaktan hoşlanmam, ama sık sık garip fikirlere kapılıyor ve bu da beni çok kaygılandırıyor. Lütfen ne söylediğini anlat bana."

Aurinel başını salladı. "Pekâlâ, ama ona benim söylediğimi söylemeyin. Gerçekten kaçık bir şey. Dünyanın yok edileceğini söyledi."

Insignia'nın gülmesini bekledi oğlan.

Ama gülmedi kadın. Aksine birden, "Ne?" diye patladı "Nereden çıkardı bunu?"

"Bilemiyorum, Dr. Insignia. Bilirsiniz çok zeki bir kızdır, ama arasıra böyle garip fikirlere saplanıyor işte. Ya da benimle alay ediyordu."

Insignia oğlanın sözünü kesti. "Herhalde öyle yapmıştır. Garip bir şaka anlayışı vardır. Bak şimdi, bunu başkalarına söylemeni istemiyorum. Böyle saçma hikâyelerin başlamasını istemiyorum. Anladın mı?"

"Anladım, efendim."

"Çok ciddiyim. Tek sözcük bile yok."

Aurinel hızlı hızlı salladı başını.

"Ama yine de bana söylediğin için çok teşekkür ederim, Aurinel. Ben Marlene ile konuşup derdi neymiş öğrenirim ve bana söylediğini belli bile etmem."

"Teşekkür ederim," dedi Aurinel. "Bir şey daha var, efendim."

"Neymiş o?"

"Dünya yok edilecek mi gerçekten?"

Insignia oğlana baktı, sonra zorla bir kahkaha attı. "Elbette ki, hayır! Şimdi gidebilirsin."

Insignia oğlanın ardından bakarken daha inandırıcı bir inkâr yolu bulabilseydim, diye düşündü.

* * *

Janus Pitt'in etkileyici görünüşü Rotor Başkanı olarak iktidara gelmesinde kendisine epey yardımcı olmuştu. Yerleşme Birimlerinin kurulduğu ilk günlerde buralara gidecek insanların boyu normalden uzun olmayanlar arasından seçilmesi için bir istek gelmişti. Adam başına düşecek yer ve kaynaklarda daha kısıtlı bir miktara gidilmesi savunulmuştu. Ama sonraları bu önlem gereksiz görülüp terkedilmişti, ancak ilk yerleşenlerin genlerinde hâlâ bu özellik vardı ve bir Rotor'lunun ortalama boyu daha sonraki Yerleşme Birimleri halkına göre bir iki santim kısaydı.

Pitt uzun boylu, uzun yüzlü, açık mavi gözlü, kır saçlı ve elli altı yaşına rağmen dinç vücutlu bir insandı.

Şimdi Eugenia Insignia içeri girerken başını kaldırıp gülümsediyse de, her zaman olduğu gibi hafif bir huzursuzluk hissetti. Eugenia'da insanı huzursuz kılan, hatta bıktıran bir şey vardı. Baş edilmesi güç Sorunları (hem de büyük S ile) vardı hep.

"Beni böyle çabuk kabul ettiğin için teşekkür ederim, Janus," dedi.

Pitt bilgisayarını beklemeye aldı, arkasına yaslanarak rahat bir hava yaratmaya çalıştı.

"Gel, aramızda resmiyet yok,, bilirsin. Bizim dostluğumuz eskilere dayanır."

"Ve de çok şey paylaşmamıza."

"Öyle," dedi Pitt. "Kızın nasıl?"

"Ben de seninle onun hakkında konuşmaya gelmiştim. Korunuyor muyuz?"

Pitt'in kaşları kalktı. "Neden? Kime karşı neyimizi koruyacağız ki?"

Bu soru Pitt'in Rotor'un içinde bulunduğu garip durumu hatırlamasına yol açmıştı. Rotor Evrende tek başına sayılırdı. Güneş Sistemi iki ışıkyılından fazla uzaktaydı. Ve yüzlerce, hatta belki de milyarlarca ışıkyılı çevrelerinde başka bir zeki yaratık barındıran bir dünya yoktu.

Rotorlular zaman zaman yalnızlık ve kararsızlık nöbetlerine tutulurlarsa da, bir dış müdahale korkusuna sahip değillerdi. Eh, hemen hemen, diye düşündü Pitt.

Insignia, "Koruyacak neyimiz olduğunu biliyorsun," dedi. "Gizlilik konusunda o kadar ısrarlı olan şendin."

Pitt korunma düğmesine bastı. "Yine mi başlayacağız buna? Eugenia, lütfen. Bu konu kapanmıştı. On dört yıl önce ayrıldığımız zaman hem de. Senin bu konuda zaman zaman düşündüğünü biliyorum, ama... "

"Düşünmek mi? Neden olmasın? Benim yıldızım o." Elini Nemesis yönünde kaldırdı. "Benim sorumluluğum."

Pitt'in çeneleri kasıldı. Şimdi yeni baştan mı başlayacağız yine, diye düşündü.

Yüksek sesle, "Korunmaya girdik," dedi. "Söyle bakalım canını sıkan nedir?"

"Marlene Kızım. Her nasılsa biliyor."

"Neyi biliyor?"

"Nemesis ve Güneş Sistemini."

"Bunu nasıl bilebilir? Sen söylemedinse?"

Insignia çaresizce iki yana açtı kollarını. "Ben söylemedim elbette, ama söylemem de gerekmezdi. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Marlene her şeyi duyuyor ve görüyor sanki. Duyduğu ve gördüğü bölük pörçük şeylerden bir sonuca varıyor. Bunu hep yapardı ama bu son yıl giderek arttı."

"Öyleyse tahmin ediyor ve bazen de tahminleri tutuyor. Ona yanıldığını söyle ve bu konuda konuşmamasını sağla."

"Ama bunu bana haberi getiren gence söylemiş bile. Ben de ondan öğrendim. Aurinel Pampas. Aile dostumuzdur."

"Evet. Onu biraz tanıyorum. Ona da küçük bir kızın hayalinde uydurduğu şeylere kulak asmamasını söyle."

"Küçük kız değil Marlene. On beş yaşında."

"Oğlan için küçük bir kızdır henüz. Sana onu tanıyorum dedim. Yetişkinliğe erişmek için epey çaba harcıyor, ben onun yaşındayken, on beş yaşında kızları küçük gördüğümü hatırlarım, hele kızlar... "

Insignia acı dolu bir sesle, "Anladım," dedi. "Hele kısa boylu, şişman ve çirkin olurlarsa. Onun çok zeki olmasının hiç önemi yoktur, değil mi?"

"Senin ve benim için, elbette vardır. Aurinel için kesinlikle oktur.

Gerekirse ben oğlanla konuşurum. Sen de ‘Marlene ile konuş. Ona bunun gülünç bir fikir olduğunu, doğru olmadığını ve ortalığa huzur kaçırıcı peri masalları yaymamasını söyle."

"Ama ya doğru ise?"

"Bunun önemi yok. Bak, Eugenia, sen ve ben bu olasılığı yıllarca sakladık, şimdi de saklamaya devam etmemiz çok daha iyi olur. Böyle bir söylenti yayılacak olursa abartılır ve konu üzerinde yararsız bir duygu birikimine yol açar. Bu da, Güneş Sisteminden ayrıldığımızdan beri bizi meşgul eden ve belki de daha kuşaklar boyunca da meşgul edecek olan görevimizi saptırır ancak."

Insignia duyduklarına inanamayarak, dehşetle baktı adama.

"Güneş Sistemi için, insanlığın ilk ortaya çıktığı Dünya için gerçekten hiçbir duygu yok mu içinde senin?"

"Var, Eugenia. Ama bu duyguların beni görevimden saptırmasına izin veremem. Biz insanlığın dışa doğru açılmasının zamanı geldiğine inanarak Güneş Sistemini terk ettik. Eminim, başkaları da izleyecek bizi; belki şu anda yola çıkmışlardır bile. Biz insanlığı Galaktik bir olgu yaptık, bir tek gezegen sistemi terimlerinde düşünmemeliyiz bu olayı. Bizim görevimiz buradadır."

Bir an birbirlerine baktılar. Eugenia, umutsuzlukla karışık bir sesle, "Yine susturdun beni," dedi. "Yıllarca hep susturdun beni."

"Evet, ama gelecek yıl da aynı şeyi yapmak zorunda kalacağım, ondan sonraki yıl da. Sen yerini benimsemiyorsun, Eugenia ve beni yoruyorsun. Bir kere yeterli olmalıydı oysa." Janus Pitt sırtını çevirip bilgisayarına döndü yine.

İKİ

NEMESİS

Janus Pitt Eugenia'yı ilk kez on altı yıl önce, Galaksinin olanaklarının kendilerine açıldığı o heyecanlı 2220 yılında susturmuştu:

O zaman saçları karaydı ve herkesin kendisinden yükselmekte olan bir insan olarak söz etmesine karşın henüz Rotor Başkanı değildi. Ancak Keşif ve Ticaret Dairesinin başkanlığını yapıyordu ve Uzak Araştırma onun sorumluluğu ve büyük ölçüde de onun çalışmalarının sonucuydu.

Bu, maddeyi ilk kez uzayda ışık hızında giden bir araç yardımıyla uzaya yollama çabasıydı.

Bilindiği kadarıyla sadece Rotor ışık hızı aracı geliştirmişti ve Pitt de en koyu gizlilik taraftarıydı.

Bir Konsey toplantısında şunları söylemişti: "Güneş Sistemi çok kalabalıktır. Uzay Yerleşim Birimlerine yer kalmamıştır artık. Asteroid kuşağı bile ancak bir ölçüde yeterli olmaktadır. Kısa bir süre sonra burası da artık rahatsızlık verecek bir kalabalığa erişecektir. Daha da ötesi, her Yerleşim Biriminin kendi ekolojik dengesi vardır ve bu bakımdan birbirimizden kopmaktayız. Başka birisinin mikrop türünü alma korkusuyla ticaret neredeyse durma noktasına gelmiştir.

"Bunun tek çözümü Güneş Sistemini gürültüsüz patırtısız, daha önce herhangi bir uyarıda bulunmadan terk etmektir. Gelin buradan gidelim ve kendimize yeni insanlık anlayışımız, kendi toplumumuz, kendi yaşam biçimimizle yeni bir dünya yaratabileceğimiz yeni bir yurt bulalım. Bu, bizim sahip olduğumuz Işık hızı aracı olmadan yapılamaz. Başka Yerleşim Birimleri de zamanı pelince bu tekniği öğrenip Güneş Sisteminden ayrılacaklardır. Güneş Sistemi tozlan uzayda uçuşan tohuma kaçmış bir çiçek olacaktır.

"Ancak önce biz gidersek, belki de ötekiler bizi izlemeden bir dünya bulabiliriz. Oraya öyle köklü bir biçimde yerleşiriz ki diğerleri yenidünyamıza geldikleri takdirde onları başka yerlere gönderecek kadar güçlü olabiliriz. Galaksi büyüktür ve nasıl olsa bir başka yer vardır."

Buna itirazlar, hem de ateşli itirazlar olmuştu elbette. Alışılmışı terk etme korkusuyla itiraz edenler vardı. Doğdukları gezegene duygu bağıyla bağlı olanların itirazları vardı. Ve sahip oldukları bilgiyi başkalarının da gitmelerini sağlamak için yaymak isteyen idealistler vardı sonra.

Pitt kazanacağını hiç sanmıyordu. Eugenia Insignia'nın en sağlam dayanağı sağlaması nedeniyle başarmıştı sonunda. Kadının ilk olarak ona gelmesi inanılmaz bir talihti.

Eugenia o zamanlar gençti, sadece yirmi altı yaşında, evliydi ama hamile değildi. Yüzü heyecandan kızarmıştı, elinde bilgisayardan çıkma kâğıtlar vardı.

Pitt onun gelmesine kaşlarını çattığını hatırlıyordu. Kendisi Daire Başkanıydı, o ise, bir hiçti ama sonradan görüleceği gibi bir hiç olacağı son anı yaşamaktaydı.

Ancak o sırada kuşkusuz bilemezdi bunu ve Eugenia'nın zorla içeri girmesine canı sıkılmıştı. Kadının o pek belli heyecanını sıkıntıyla karşılamıştı.

Elinde tuttuğu her neyse, şimdi onun sonsuz karmaşasına sokacaktı kendisini ve bunu Pitt'i kısa zamanda bitkin düşürecek bir heyecanla yapacaktı.

Kadın yardımcılarından birine kısa bir özet vermeliydi. Pitt bunu söylemeye karar verdi. "Bana göstermek istediğiniz bazı bilgileriniz olduğunu görüyorum, Dr. Insignia. Zamanı gelince bakarım onlara. Şimdilik yardımcılarımdan birine bırakabilirsiniz." Bir yandan da kapıyı işaret ediyordu kadının gerisin geri dönüp o yönde yürüyeceğini umarak. (Şimdi zaman zaman onun öyle yapmış olması halinde neler olacağını düşünür ve bunu düşünürken bile kanı damarlarında donardı sanki.)

Ama kadın, "Hayır, Sayın Başkan," dedi. "Sizinle konuşmam gerek, başkasıyla değil." Konuşurken sesi titriyordu sanki içindeki heyecan katlanılamaz bir şeymiş gibi. "Bu en büyük keşif ta... ta..." Ne diyeceğini bilemeyip pes etti. "En büyük keşif."

Pitt kuşkuyla baktı kadının elindeki kâğıtlara. Ama kendisinde ona bir karşılık verecek heyecan uyanmamıştı. Bu uzmanlar kendilerinin mikro, dünyalarında kaydettikleri bir mikro ilerlemenin hep düzen-yıkıcı olduğunu düşünürlerdi.

Bıkkın bir sesle, "Pekâlâ, Doktor, bunu kısaca anlatabilir misiniz?" dedi.

"Korunma durumunda mıyız, efendim?"

"Korunma durumu neden gerekiyor ki?"

"Bunu başkasının duymasını istemiyorum, ta ki... ta ki, hiç kuşku kalmayana kadar tekrar tekrar kontrol edilene kadar. Aslında benim hiçbir kuşkum yok. Derdimi pek anlatamıyorum, değil mi?";

"Hayır," dedi Pitt. Bir düğmeye bastı. "Korunmaya girdik. Şimdi anlatın bakalım."

"Hepsi burada. Size göstereyim."

"Hayır. Önce anlatın. Sözlü olarak. Kısaca."

Kadın derin bir soluk aldı. "Sayın Başkan, en yakın yıldızı buldum." Gözleri iri iriydi, soluk soluğa kalmıştı.

Pitt, "En yakın yıldız Alfa Centauri’dir ve dört yüzyıldan beri bilinmektedir," dedi.

"O bizim bildiğimiz en yakın yıldız, ama bilebileceğimiz en yakın olanı değil. Ben daha yakın bir tane buldum. Güneşin uzak bir yoldaşı var. Buna inanabilir misiniz?"

Pitt dikkatle baktı kadına. Tipik bir davranış. Eğer yeteri kadar genç, yeteri kadar hevesli, yeteri kadar deneysiz iseler, her seferinde zamanından önce

patlayıverirlerdi böyle.

"Emin misin?" diye sordu.

"Evet. Gerçekten eminim. Size verileri göstereyim. Bu gökbilimdeki en heyecan verici şey, ta... "

"Eğer böyle bir şey varsa... Ve bana verileri göstermeyin. Sonra bakarım. Anlatın bana. Alfa Centauri'den daha yakın bir yıldız varsa, bu neden keşfedilmedi şimdiye kadar? Bunu keşfetmek neden size kaldı, Dr. Insignia?" Sesinin alaycı olduğunu biliyordu ama kadının buna aldırış bile etmediği belliydi. Bunu fark edemeyecek kadar heyecanlıydı.

"Bir neden var. Yıldız kara bir bulut ardında. Bizimle yoi- daş yıldız arasında bir toz bulutu. Toz olmasaydı sekizinci dereceden bir yıldız olacak ve mutlaka görülecekti. Toz ışığı kesiyor ve bunu on dokuzuncu derecede bir yıldız yapıyor. Milyonlarca soluk yıldızın arasında kayboluyor yani. Onu fark etmek için bir neden yoktu. Kimse bakıp aramadı çünkü. Bu yıldız Dünya'nın güney gökküresinin altlarında, o yüzden Yerleşme günlerinden öncesinin teleskoplarının çoğu o yöne bile doğrultulamazdı."

"Durum böyle ise, siz nasıl gördünüz?"

"Uzak Araştırma yardımıyla. Bu Komşu Yıldız ve Güneş birbirlerine bağlı olarak durumlarını değiştirirler. Ben Güneş ile onun milyonlarca yıllık bir dönem içinde çok yavaş olarak ortak bir çekim merkezi çevresinde dolaştıklarını kabul ettim. Bir iki yüzyıl önce, öyle bir durum almış olabilirlerdi ki. Komşu Yıldızı, bulutun bir kenarında tüm parlaklığıyla görebilirdik, ama bunun için yine teleskopa ihtiyacımız olacaktı ve teleskoplar da altı yüzyıl yaşındaydılar. Komşu Yıldızın Dünyadan görülebileceği yerlerdekilerden daha da yaşlı. Bundan birkaç yüzyıl sonra Yıldız toz bulutunun öteki ucundan yine parlayacak. Ama bizim yüzyıllar beklememiz gerekmez. Uzak Araştırma bunu bizim için yaptı."

Pitt, içinde bir sıcaklığın uyandığını hissediyordu. "Yani Uzak Araştırma bu Komşu Yıldızın bulunduğu bölgenin fotoğrafını çekti ve uzayda toz bulutunun arkasını görüp Komşu Yıldızı tüm parlaklığıyla görebilecek kadar uzayın derinliklerine mi gitti demek istiyorsun?"

"Evet. Sekizinci dereceden bir yıldız vardı sekizinci derecede bir yıldızın olmaması gereken yerde ve spektrum analizinden bunun bir kırmızı cüce olduğu anlaşılıyordu. Kırmızı cüceler uzaktan görülemeyecekleri için bunun da yakında olması gerekiyordu."

"Evet, ama neden Alfa Centauri'den daha yakın?"

"Doğal olarak Rotor'dan ayni bölgeyi inceledim ve sekizinci dereceden yıldız orada değildi. Ama Uzak Araştırma tarafından çekilen fotoğraflarda görülmeyen bir on dokuzuncu dereceden yıldız vardı onun hemen yanında. Bu on dokuzuncu dereceden olan yıldızın saklanmış olan sekizinci dereceden bir yıldız olduğunu ve ikisinin de tam olarak aynı yerde bulunmamalarının paralaktik yer değiştirme sonucu olması gerektiğini düşündüm."

"Evet, bunu anlıyorum. İnsan çok uzak bir fon önündeki yakın bir nesneyi çeşitli noktalarda izlediğinde onu değişik yerlerdeymiş gibi görür."

"Doğru, ama yıldızlar o kadar uzaktalar ki, Uzak Araştırma bir ışık yılının büyük bir bölümü kadar uzayın derinliklerine gitse bile bu yer değişimi uzak yıldızlarda gözle görülebilir bir değişim yaratmaz. Ama yakın bir yıldızda bu olay görülür. Komşu Yıldızda da büyük bir kayma gösterdi. Uzak Araştırmanın dışa doğru bu yolculuğu sırasında çeşitli konumlarında gök küreyi araştırdım. Normal uzaydayken o aralıklarla alınmış üç fotoğraf var ve Uzak Araştırma onu bulutun kenarlarından gördüğü zamanlar Komşu Yıldız epey parlaklaşmıştı. Paralaktik yer değişimi açısından Komşu Yıldızın iki ışıkyılı ötede olduğu anlaşılıyor. Bu da Alfa Centauri'nin yarı mesafesi demek."

Pitt düşünceli bakışlarla baktı kadının yüzüne, ortaya çöken sessizlikte Eugenia huzursuzlaştı, kendine güveni kayboldu.

"Başkan Pitt, verileri görmek ister misiniz şimdi?" diye sordu.

"Hayır. Bana anlattıklarınızla tatmin oldum. Şimdi size bazı sorular sormalıyım. Eğer yanlış anlamadıysam, birinin on dokuzuncu dereceden bir yıldız üzerinde dikkatini toplaması, onun paralaksını almaya çalışıp uzaklığını hesaplaması sizce pek zayıf bir olasılık."

"Hemen hemen sıfıra yakın."

"Bize çok yakın olup görünmeyen bir yıldızın dikkati çekmesinin başka bir yolu var mıdır?"

"Yıldıza dikkatle bakarsanız onun gökyüzünde hemen hemen düz bir çizgi halinde yer değiştiren bir hareketi olduğunu görebilirsiniz."

"Bu durumda dikkati çeker mi?"

"Çekebilir, ancak bize yakın da olsalar, bütün yıldızların büyük bir düzenli hareketleri yoktur. Onlar üç boyutta hareket ederler ve biz düzenli hareketi ancak iki boyutlu bir projeksiyonda görürüz. Size bunu şu şekilde anlatabilirim... "

"Gerek yok, size inanmaya devam ediyorum. Bu yıldızın büyük bir düzenli hareketi var mı?"

"Buna karar vermek epey uzun sürer. Gökkürenin o bölümünün birkaç eski fotoğrafı var elimde, bunlardan bir düzenli hareket izi çıkarabilirim, ama bunun için daha çalışmam gerek."

"Ama gökbilimciler bir rastlantıyla yıldızı görseler bu düzenli hareketin göze çarpacağı fikrinde misiniz?"

"Hayır."

"O zaman Rotor'da bu Komşu Yıldız konusunu bilen yalnız ikimiziz, Uzak Araştırma aracını gönderen bizler olduğumuz için. Bu sizin alanınız, Dr. Insignia. Uzak Araştırma aracını gönderenin yalnız ikimiz olduğunu kabul ediyor musunuz?"

"Uzak Araştırma tümüyle gizli bir proje değil, Sayın Başkan. Başka Yerleşim Birimlerinin de deneylerini kabul ettik ve bu kısmını herkesle, hatta bugünlerde gökbilimle pek ilgilenmeyen Dünya ile de konuştuk."

"Evet, onlar gökbilimini Yerleşim Birimlerine bırakıyorlar ki, mantıklı olanı da bu zaten. Peki, bir Uzak Araştırma gönderen ve bunu gizli tutan başka bir Yerleşim Birimi var mıdır?"

"Pek sanmam, efendim. Bunun için Işık hızı aracına ihtiyaçları olacaktır ki biz bu tekniği tümüyle gizli tuttuk. Uzayda yapmak zorunda oldukları deneyler kendilerini ele verirdi."

"Açık Bilim Anlaşmasına göre Uzak Araştırma ile elde edilen bütün bilgiler yayınlanmak zorundadır. Bu, sizin bu konuyu şimdiden... "

"Elbette ki, hayır!" diye Insignia alınmışçasına sözünü kesti adamın. "Yayınlamadan önce daha pek çok araştırma yapmam gerek. Şu anda elimde sadece size bir sır olarak söylediğim bir ön sonuç var."

"Ama Uzak Araştırma üzerinde çalışan tek gökbilimci siz değilsiniz. Sonuçlarınızı başkalarına da göstermiş olmalısınız."

Yüzü kızaran Insignia başını çevirdi. Kendini savunurcasına, "Hayır, göstermedim," dedi. "Bu garipliği ben gördüm. Ben izledim. Önemini ben kavradım. Ben. Ve bunun şerefini de ben almak isterim. Güneşe yakın olan bir tek yıldız var ve ben bilim tarihine onun kâşifi olarak geçmek istiyorum."

Pitt, görüşmenin başından beri ilk kez gülümsedi. "Ama ondan yakın bir tane daha olabilir."

"Böyle bir şey olsaydı çok önceden bilinirdi. O kalın toz bulutu olmasaydı benim yıldızım da keşfedilmişti şimdiye kadar. Güneşe daha yakın başka bir yıldızın varolması olanaksızdır."

"O zaman durum şöyle demek. Dr. Insignia. Komşu Yıldızı bilen sadece ikimiziz. Haklı mıyım? Başka bilen yok, değil mi?"

"Yok, efendim. Şu ana kadar sadece siz ve ben."

"Şu ana kadar değil. Ben bunu belirli bazı kişilere söylemeye hazır olana kadar da ikimizin arasında kalmalı."

"Ama anlaşma... Açık Bilim Anlaşması..."

"Göz ardı edilmeli. Her şeyin bir istisnası vardır. Sizin bu buluşunuz Yerleşim Birimi güvenliğiyle ilgilidir. Ortada bir güvenlik sorunu olunca da

keşfinizi açıklayamayız. Işık hızı aracını açıklamıyoruz, değil mi?"

"Ama Komşu Yıldızın varlığının Birim güvenliğiyle bir ilgisi yok ki?"

"Tam aksine, Dr. Insignia. Belki farkında değilsiniz ama siz insan ırkının kaderini değiştirebilecek bir şey buldunuz."

* * *

Eugenia donmuş kalmıştı olduğu yerde.

"Oturun," dedi Pitt. "Suç ortağı olduğumuz için dost olmalıyız artık. Bundan böyle yalnız olduğumuzda ben sana Eugenia diyeceğim, sen de bana Janus."

Insignia itiraz etti. "Bu doğru olmaz bence."

"Böyle olması gerek, Eugenia. Soğuk ve resmi davranışlarla suç ortaklığı yapamayız."

"Ama ben kimseyle suç ortaklığı yapmak istemiyorum ki. Ayrıca Komşu Yıldız konusundaki gerçekleri saklamanın amacını da anlamıyorum."

"Bence sen bu şerefi kaçıracağından korkuyorsun."

Insignia yalnızca bir an duraksadı. "Son bilgisayar cipine iddiaya girebilirsin ki, evet, Janus. Ben hakkımı istiyorum."

"Bir an Komşu Yıldızın varlığını unut," dedi Pitt. "Bir süredir Rotor'un Güneş Sistemini terk etmesini savunduğumu biliyorsun. Bu konuda senin tutumun nedir? Sen de Güneş Sisteminden ayrılmamızı istiyor musun?"

Insignia omuzlarını silkti. "Bundan pek emin değilim. Bir gök nesnesini yakından görmek hoş olurdu, ama aynı zaman da bu biraz ürkütücü, değil mi?"

"Yani yurdumuzu terk etmek mi?"

"Evet."

"Ama bu yurdumuzu terk etmek olmaz ki. Yurdumuz, evimiz burası. Rotor." Eliyle çevresini işaret etti. "Bu da seninle gelecek."

"Yine de, Sayın, Janus, Rotor bir yurdun tümü değildir. Komşularımız var, başka Yerleşim Birimleri var, Dünya gezegeni, koskoca Güneş Sistemi var."

"Epey kalabalık bir mahalle. Sonunda, istesek de istemesek de içimizden bazıları gitmek zorunda kalacak. Bir zamanlar dünyada öyle bir dönem yaşandı ki, bazı insanlar dağları ve okyanusları aşmak zorunda kaldılar. İki yüzyıl önce de Dünya sakinleri Yerleşim Birimlerine gitmek için terk ettiler gezegenlerini. Bu da, çok eski bir hikâyenin bir adımı sadece."

"Anlıyorum, ama yine de yerlerini hiç terk etmeyen insanlar vardı. Dünyada hâlâ yaşayanlar var. Dünyanın küçük bir köşesinde sayısız kuşaklar boyunca yaşayan insanlar var."

"Sen de bu yerlerinden kıpırdamayanlardan mı olmak istiyorsun?"

"Kocam Crile öyle istiyor sanırım. Senin fikirlerin konusunda sözlerini hiç sakınmıyor, Janus."

"Rotor'da düşünce' ve konuşma özgürlüğü olduğu için benden hoşlanmamakta serbesttir. Ben sana bir şey daha sormak istiyorum. Rotor'da ya da başka yerde insanlar Güneş Sistemini terk etmeyi düşündüklerinde nereye gitmek isterler?"

"Alfa Centauri'ye elbette. Herkesin en yakın olarak gördüğü yıldız odur. Işık hızı aracıyla bile ortalama ışık hızından hızlı gidemeyeceklerine göre bu yolculuk dört yılımızı alır. Başka yerler çok daha uzun sürer ve dört yıllık bir yolculuk da epey uzundur."

"Peki, daha hızlı gitmek mümkün olsa ve Alfa Centauri" den çok uzaklara gidebilsen nereye gitmek isterdin?"

Insignia bir süre düşündükten sonra, "Yine Alfa Centauri' ye sanırım," dedi. "Bir bakıma yine eski mahallerimizde kalırdık. Gökteki yıldızlar yine aynı gibi görünürdü. Bu da bize rahatlatıcı bir duygu verirdi. Yurdumuza yakın olurduk dönmek istediğimiz takdirde. Üstelik üç yıldızlık Alfa Centauri

sisteminin en büyüğü olan Alfa Centauri A hemen hemen Güneşin ikizidir. Alfa Centauri B daha küçüktür ama çok da küçük değildir. Bir kızıl cüce olan Alfa Centauri C'yi saymazsan bile bir taşla iki yıldız, hatta iki gezegen dizisi /urmuş olursun."

"Peki, bir Yerleşim Birimindekiler Alfa Centauri'ye gitseler, orada yaşanabilir bir ortam bulup yerleşerek yeni bir dünya kursalar ve Güneş Sisteminde böyle bir şey olduğu bilinse diye düşünelim. Ondan sonraki Yerleşim Birimleri Güneş Sisteminden ayrılma kararı yerseler nereye giderlerdi?"

Insignia bir an bile duraksamadan, "Alfa Centauri'ye elbette," dedi.

"Demek insan türü belirli yerlere gider ve biri başardığı takdirde diğerleri de onu izler, sonunda yenidünya eskisi kadar kalabalıklaşır, ortaya çeşitli kültürlerde insanlar ve daha sonra da değişik ekolojili Yerleşme Birimleri çıkar."

"O zaman da başka yıldızlara göç başlar."

"Ama Eugenia, bir yerde başarı öteki Yerleşim Birimlerini kendisine çekecektir. Yaşanabilir bir yıldıza, iyi bir gezegene koşacaktır herkes."

"Sanırım haklısın."

"Ama iki ışıkyılı uzakta, yani Alfa Centauri'nin yarısı kadar uzaklıkta bir yıldıza gidersek ve bunu bizden başka kimse bilmezse, bizi kim izler?"

"Komşu Yıldızı öğrenene kadar hiç kimse."

"Bu da çok uzun bir zaman alabilir. O uzun süre içinde insanlar yığınlar halinde Alfa Centauri'ye ya da başka bir iki yere gideceklerdir. Kapılarının hemen eşiğindeki kızıl cüce yıldızı görmeyecekler, ya da görseler bile onun insanların yaşamasına elverişli olmadığını düşüneceklerdir. Tabii eğer orada insanların yaşadıklarını bilmiyorlarsa."

Insignia kararsızca baktı Pitt'e. "Bütün bunlar ne demek oluyor? Komşu Yıldıza gidersek ve bunu kimse bilmezse... bunun ne avantajı var bize?"

"Oraya yerleşebiliriz, avantajı bu. Yaşanabilir bir gezegen de varsa... "

"Olamaz. Kızıl cüce yıldız çevresinde olamaz."

"O zaman oradaki hammaddelerden yararlanarak bir dizi yeni Yerleşim Birimi kurarız."

"Yani bize daha çok yer mi olabilir demek istiyorsun?"

"Evet. Arkamızdan gelmeleri durumunda olacağından çok daha geniş yerimiz olur."

"Biraz daha zaman kazanmamıza yarar bu, Janus. Sonunda Komşu Yıldızı da doldururuz, bizden başkası oraya gitmemiş olsa bile. İki yüz yıl yerine beş yüz yıl. Bunun ne farkı var ki?"

"Hayal edebileceğin her şey, Eugenia. Yerleşim Birimleri akıllarına esip de geldikleri sürece bin ayrı kültür beraberinde Dünyanın acıklı tarihinin tüm nefretini ve uyumsuzluklarını getirecektir. Biz orada bir süre yalnız olursak kültür ve ekolojide tek örnek olacak bir Yerleşim Birimleri düzeni kurabiliriz. Çok daha iyi bir şey olur bu, daha az karmaşık, daha az anarşik."

"Daha da az ilginç. Daha az çeşitli. Daha az canlı."

"Hiç de değil. Çeşitliliğe sahip olacağımızdan eminim. Değişik Yerleşme Birimlerinin aralarında farklılıklar olacaktır ama en azından bu farklılıkların çıkacağı bir tek ortak nokta olacaktır. Yanılıyor olsam bile bunun denenmesi gereken bir şey olduğunu görmen gerek. Bir yıldızı böyle mantıklı bir gelişmeye ayırıp başarılı olup olmayacağını neden görmeyelim? Bir yıldız alırız, kimsenin ilgilenmediği bir kızıl cüce ve burada yeni ve büyük bir olasılıkla da daha iyi bir toplum yaratıp yaratamayacağımızı görürüz.

"Ne yapabileceğimizi görelim," diye devam etti. "Enerjimizin yararsız kültürel farklar tarafından eritilmediği ve genel biyolojimizin sürekli olarak yabancı ekolojik baskılarla yozlaştırmadığı bir ortamda neler yapabileceğimizi görelim."

Insignia etkilendiğini hissediyordu. Başarılı olmadıkları takdirde bile insanlık bir şey öğrenecekti, böyle şeyin başarılamayacağını. Bir de başarırlarsa?

Ama başını salladı. "Yararsız bir düş bu. Komşu Yıldız, biz ne kadar saklarsak saklayalım, günün birinde nasıl olsa keşfedilecektir."

"İyi ama senin keşfinin ne kadarı rastlantıydı, Eugenia? Gerçekçi ol şimdi. Yıldızı rastlantıyla gördün. Başka bir haritada gördüğünle onu karşılaştırman da bir rastlantı. Gözden kaçırmış olamaz mıydın? Benzer koşullar altında başkaları da gözden kaçıramazlar mı?"

Insignia yanıt vermediyse de, kadının yüz ifadesi Pitt'e yetmişti.

Kendi sesi de yumuşamıştı artık, ipnotize eder gibiydi. "Sadece yüz yıllık bir gecikme olsa. Bize yeni bir toplum kurmak için sadece yüz yıl tanınsa, kendimizi koruyacak kadar güçlü ve büyümüş olur, arkamızdan gelenleri yanımızdan geçip başka dünyalara gitmeleri için zorlayabilirdik. Bundan daha fazla bir süre saklanmamız gerekmezdi."

Insignia yine susuyordu.

"Seni inandırabildim mi?" diye sordu Pitt.

Kadın ona döndü. "Tümüyle değil."

"O zaman düşün bunu. Ve senden bir tek şey isteyeceğim. Düşündüğün sürece Komşu Yıldız konusunda kimseye bir şey söyleme. Onunla ilgili verileri de ver ben saklıyayım. Ortadan kaldıracak değilim. Söz veriyorum sana. Komşu Yıldıza gideceksek onlara ihtiyacımız olacak. Hiç olmazsa bu kadarını kabul edebilir misin, Eugenia?"

"Peki," dedi kadın belli belirsiz bir sesle. Sonra birden ateşlendi. "Bir şey var ama. Yıldızın adını ben koyacağım. Ona bir ad verirsem o zaman benim yıldızım olur."

Pitt gülümsedi. "Adını ne koymak istiyorsun? Insignia Yıldızı mı? Eugenie Yıldızı mı?"

"Hayır. O kadar da aptal değilim. Ona Nemesis adını vermek istiyorum."

"Nemesis mi?"

"Evet."

"Neden ama?"

"Yirminci yüzyıl sonlarında Güneş’in bir Komşu Yıldızının olabileceği hakkında kısa süreli bir düşünce gelişmişti. O zaman bir sonuç alınamadı. Komşu Yıldız bulunmadı ama bu konuda yazılan eserlerde hep ‘Nemesis’ diye anıldı. O cesur düşünürleri onurlandırmak istiyorum."

"Nemesis mi? O adı taşıyan bir Yunan tanrıçası yok muydu? Hem de pek hoş olmayan bir tanrıça?"

"İntikam Tanrıçası, Ceza Tanrıçası. Dile pek süslü bir sözcük olarak girmişti. Kontrol ettiğimde bilgisayar onu ‘eski, modası geçmiş’ olarak tanımladı."

"Peki, o eskiler neden bu adı vermişler?"

"Bir kuyrukluyıldız bulutuna ilişkin bir şey yüzünden. Anladığım kadarıyla Güneşin çevresinde dönen Nemesis böyle bir bulutun içinden geçmiş ve her yirmi altı milyon yılda bir Dünyanın büyük bölümlerini öldüren kozmik fırtınalara neden olmuş."

Pitt şaşırmış görünüyordu. "Sahi mi?"

"Pek değil. Bu düşünce pek kalıcı olmadı ama ben yine de adının Nemesis olmasını istiyorum. Ve kayıtlara adını benim verdiğimin geçmesini de."

"Sana söz veriyorum, Eugenia. Yıldızı sen buldun ve bu kayıtlarımıza böyle geçecek. Zamanı gelip de insanlığın geri kalan kısmı Nemesis bölgesini keşfettiklerinde yıldızı kimin nasıl bulduğunu öğreneceklerdir. Senin yıldızın, senin Nemesis’in Güneşten sonra insan uygarlığı üzerinde parıldayan ilk yıldız olacak. Ve dünyadan başka bir yerde doğan bir insan uygarlığının üzerinde parlayan ilk yıldız."

Pitt kadının arkasından bakarken kendinden emindi. Hizaya girecekti o da. Yıldızın adını vermesini kabul etmesi çok iyi olmuştu. Hiç kuşkusuz kendi yıldızına gitmek isteyecekti. Kendi yıldızı çevresinde mantıklı ve düzenli bir uygarlığın, tüm Galaksi'ye dağılacak bir uygarlığın kurulmasını benimseyecekti.

Bu parıltılı geleceğin hayaliyle rahatlayacakken birden kendi doğasına tümüyle yabancı olan hafif bir dehşetle titredi.

Neden Nemesis? Kadının aklına ona İntikam Tanrıçasının adını vermek neden gelmişti?

Pitt, bunu kötü bir işaret olarak düşünecek kadar zayıftı neredeyse.

ÜÇ

ANA

Yemek saatiydi ve Insignia kızından pek az da olsa korktuğu o anlardan birini yaşıyordu.

Bu hal giderek güçlenmişti son günlerde ve bunun nedenini bilemiyordu. Belki de Marlene'in gittikçe sessizleşmesi, içine kapanması, hep dile getirilmeyecek kadar derin düşüncelere dalıyor olmasındandı.

Insignia'nın içindeki bu huzursuz korku kimi zaman da suçlulukla karışıyordu: kızına karşı ana sabrı gösterememesinin suçluluğu; kızın fiziki kusurlarının gözüne batmasından doğan suçluluk. Marlene'de gerçekten de ne annesinin sevimliliği ne de babasının pek alışılmamış yakışıklığından eser vardı.

Marlene kısa boylu ve gudüktü. Zavallı Marlene'e tam olarak uyacak tek sözcük buydu.

Ve zavallı, elbette. Insignia kafasının içinde kızı için hep bu sıfatı kullanır ve ağzından çıkmasını da güç önlerdi.

Kısa boylu. Güdük. Şişman olmadığı halde kalın gövdeli. Marlene buydu işte. Zarif hiçbir yanı yoktu. Saçları koyu kumral, uzun ve düzdü. Burnu biraz toparlak, ağzının kenarları hafifçe aşağıya kıvrık, çenesi küçük, tüm davranışları pasif ve içedönük.

Ama gözleri iri, parlak ve kömür karasıydı. Kirpikleri yapay sanılacak kadar uzundu. Ama gözler, kimi zaman hayranlık uyandırıcı da olsa, diğerlerinin yerini tutamazdı.

Insignia, Marlene daha beş yaşındayken onun fiziğiyle bir erkeği kendine çekemeyeceğini anlamıştı ve her geçen yıl bunu daha açık seçik görebiliyordu.

Aurinel kızın çocukluk yıllarında, parlak zekâsına ve hemen hemen ışıltılı anlayışına kapılmış görünüyordu. Marlene de utangaçlığına rağmen onun yanında rahat etmişti, sanki ‘oğlan’ denilen bu nesnede, ne olduğunu bilemediği, sevilecek bir şey olduğunu hissetmiş gibi.

Insignia, Marlene’in son iki yılda ‘oğlan’ denilen şeyin ne olduğunu sonunda anladığına inanıyordu. Kafası için değilse de, yaşı için çok ileri olan kitapları okuması ve filmleri seyretmesi herhalde bunda kendisine yardımcı olmuştu. Ama Auri-nel de bu arada büyümüştü ve hormonları üzerindeki hakimiyetini kurunca artık sadece hoş vakit geçirilecek biri değildi.

Insignia o akşam yemekte, "Günün nasıl geçti, yavrum?" diye sordu.

"Sakin. Aurinel beni aramaya geldi ve sanırım sonra da sana haber verdi. Beni aratmak için zahmete girmene üzüldüm."

Insignia içini çekti. "Ama Marlene, zaman zaman senin mutsuz olduğunu sanıyorum, bu yüzden senin için kaygılanmam doğal değil mi? Çoğu zaman hep yalnız kalıyorsun."

"Yalnız olmaktan hoşlanıyorum."

"Ama hiç de öyle görünmüyorsun. Yalnız kalmaktan mutlu olduğun belli olmuyor. Seninle arkadaşlık etmek isteyen çok kimse var, onların arkadaşın olmalarına izin verirsen çok daha mutlu olursun. Aurinel de senin arkadaşın."

"Arkadaşımdı. Bugünlerde hep başkalarıyla. Hele bugün çok belliydi bu. Dolorette’ten başka bir şey düşünmediği için ne söylediğinin farkında değildi."

"Ama bunun için Aurinel’i suçlayamazsın ki, Dolorette onun yaşında."

"Yıl olarak," dedi Marlene. "Kuş beyinlinin biri."

"Aurinel’in yaşındayken yaş çok önemlidir."

"O da bunu belli ediyor. O da kuş beyinli oluyor zaten. Dolorette üzerine ne kadar düşerse kafası o kadar boşalıyor."

"Ama büyüyecek, Marlene, biraz daha büyüyünce neyin önemli olduğunu fark edebilir. Sen de büyüyeceksin, hem... "

Marlene sorgu dolu bakışlarla baktı annesine. "Haydi haydi, anne. İma ettiğin şeye inanmıyorsun sen. Bir an bile inanmıyorsun."

Insignia'nın yüzü kızardı. Birden Marlene'in tahmin etmekte olmadığını anladı, Biliyordu, ama nasıl bilebilirdi? Insignia söylediği şeyi mümkün olduğu kadar içten, içinde duymaya çalışarak söylemişti. Ama Marlene bir çaba harcamadan bunu açıp içini okumuştu. İlk kez olmuyordu bu. Insignia kızın duraksamaları ses tonlarını, mimikleri tarttığını ve her zaman kendisinin bilmesini istemediğin şeyi bildiğini hissetmeye başlamıştı. Insignia'yı Marlene'den giderek korkutan bu yeteneği olmalıydı. Başkasının öfkeli bakışı karşısında kristal bir kadeh olmak istemezdin.

Marlene'in Dünyanın yok edilmesine inanması için ne söylemişti Insignia? Bunu ortaya atıp konuşmaları gerekirdi.

Insignia birden bir yorgunluk hissetti. Marlene'i kandıramıyorsa bunu denemenin ne yararı vardı?

"Pekâlâ, sadede gelelim, yavrum," dedi. "İstediğin nedir?"

"Gerçekten bilmek istediğini görüyorum, onun için söyleyeceğim," dedi Marlene. "Gitmek istiyorum."

"Gitmek mi?" Insignia kızının kullandığı basit sözcükleri an- layamıyordu sanki. "Gidecek neresi var ki?"

"Anne, Rotor her şey değildir."

"Elbette. Ama iki ışıkyılı kadar çevremizde ondan başka yer yok."

"Doğru değil bu, anne. Erythro iki bin kilometre ötemizde."

"O sayılmaz. Orada yaşayamazsın."

"Ama orada yaşayan insanlar var."

"Evet, ama bir Kubbe altında. Gerekli bilimsel çalışmaları yapan bir grup bilimadamı ve mühendis yaşıyor orada. Kubbe Rotor'dan çok daha küçüktür. Burada kendini sıkıştırılmış hissediyorsan orada neler hissetmezsin?"

"Erythro'da Kubbenin dışında koskoca bir dünya var. Bir gün insanlar gezegenin her yanma yayılıp yaşayacaklar."

"Belki. Bu kesin değil ama."

"Ben kesin olduğuna inanıyorum."

"Öyle olsa bile, yüzyıllar alır bu."

"Evet ama bir yerde de başlaması gerek. Neden ben bu başlangıcın bir parçası olmayayım?"

"Marlene, saçmalıyorsun. Burada pek rahat bir yuvan var. Ne zaman başladı bunlar?"

Marlene dudaklarını sımsıkı kapattı, sonra, "Bilemiyorum," dedi. "Birkaç ay önce, ama gittikçe daha kötü oluyor. Burada Rotor'da kalmaya dayanamıyorum."

Insignia'nın kaşları çatıldı kızına bakarken. Aurinel'i kaybettiğini düşünüyor, kalbi kırıldı, gidecek ve böylece onu cezalandıracak, diye düşündü. Çorak bir dünyada sürgün edecek kendini ve oğlan ona acıyacak...

Evet, böyle düşünüyor olabilirdi. On beş yaşında olduğu zamanı anımsıyordu Insignia. Kalpler o zaman o kadar narin olurdu ki, en küçük bir vuruşta kırılırdı. On beş yaşında bir çocuk kalbin çabuk onarılacağını imkân yok kabul edemezdi o yaşta. On beş! Daha sonra işi...

Ama bunu düşünmenin bir yararı yoktu.

"Erythro'da seni çeken nedir, Marlene?"

"Bilemiyorum. Büyük bir dünya. Doğal değil mi, büyük bir dünya istemek... Dünya gibi."

"Dünya mı!" Insignia birden sertleşmişti. "Sen Dünyada hiç yaşamadın ki. Dünya hakkında hiçbir bilgin yok senin."

"Dünya konusunda çok şey gördüm, anne. Kütüphaneler Dünya hakkında filmlerle dolu."

(Evet, öyleydi. Pitt bir süredir bu tür filmlerin sansür, hatta yok edilmesini savunuyordu. Ona göre Güneş Sisteminden kopmak, kopmak demekti; Dünya hakkında yapay bir romantizme gerek yoktu. Insignia ona şiddetle karşı çıkmıştı, ama şimdi adamın nerede haklı olduğunu görebiliyordu.)

"Marlene, o filmlerle bir yere varamazsın," dedi. "Onlar nesneleri idealleştiriyorlar. Genellikle hep geçmişten, Dünyada her şeyin daha iyi olduğu zamanlardan söz ederler, ama aslında hiçbir şey filmlerde olduğu kadar iyi değildi."

"Aslında mı?"

"Evet. Sen Dünyanın neye benzediğini biliyor musun? Yaşanılmayacak bir çöplük. O yüzden insanlar orayı terk edip Yerleşim Birimlerine göçtüler. İnsanlar o korkunç Dünyayı terk edip küçük uygar Yerleşim Birimlerine taşındılar. Kimse aksi yöne gitmek istemez."

"Dünyada hâlâ yaşayan milyarlarca insan var ama."

"O yüzden yaşanılmaz bir çöplük orası işte. Oradakiler de ilk fırsatta kaçacaklar. Onun için bu kadar çok Yerleşim Birimi kuruldu ve o yüzden hepsi de bu kadar kalabalık. Güneş Sistemini bu nedenle terk ettik, yavrum."

Marlene alçak sesle, "Babam Dünyalıydı," dedi. "O elinde fırsat varken de terk etmedi Dünyayı."

"Hayır, terk etmedi. Geride kaldı." Insignia sesinin titremesini önlemeye çalıştı, kaşlarını çattı.

"Neden, anne?"

"Haydi, Marlene. Bunu daha önce de konuştuk. Çok kişi geride kaldı. Alıştıkları yeri terk etmek istemediler. Rotor'daki her ailenin Dünyada kalmış akrabaları vardır. Bunu çok iyi bilirsin. Dünyaya mı dönmek istiyorsun. İstediğin bu mu?"

"Hayır, anne."

"Gitmek isteseydin bile iki ışıkyılı ötede olduğu için gidemezdin. Bunu anlıyorsun sanının."

"Elbette anlıyorum. Ben sadece burada başka bir Dünyanın olduğunu söylemek istiyordum. Erythro. Ben oraya gitmek istiyorum."

Insignia kendini tutamadı. Ama dehşet içinde duydu ağzından dökülen sözcükleri. "Demek baban gibi, sen de benden kopmak istiyorsun?"

Marlene irkildi bir an, sonra kendini topladı. "Babamın senden koptuğu doğru demek, anne? Belki de başka türlü davrana- bilseydin, şimdi durumumuz çok daha değişik olabilirdi." Sonra sakin bir sesle, sanki yemeğinin bittiğini söylüyormuş gibi, "Onu sen kaçırttın, değil mi, anne?" dedi.

DÖRT

BABA

Aradan on dört yıl geçtikten sonra bu tür düşüncelerle hâlâ kendine işkence edebilmesi garip, belki de aptallıktı.

Rotor'da erkeklerin ortalama boyu bir yetmişin biraz altındayken Crile bir seksendi. Janus Pitt örneğinde olduğu gibi, sadece bu bile ona bir güçlülük havası veriyordu. Ve Insignia, kendi kendine açıkça kabul etmese bile, kocasının gücüne güvenemeyeceğini anladıktan çok sonra da, bu havası devam etmişti.

Onun da köşeli bir yüzü vardı; irice bir burun, çıkık elmacık kemikleri, güçlü bir çene, her nasılsa bir açlık ve vahşilik ifadesi. Her şeyinde bir erkeklik havası vardı. Insignia onu ilk gördüğünde bunun neredeyse kokusunu almış ve bir anda âşık olmuştu.

Insignia o sıralarda gökbilim okuyordu. Dünyadaki çalışmasını tamamlayıp Uzak Araştırma konusunda çalışma hakkını kazanabilmek için Rotor'a dönmeye can atıyordu. Uzak Araştırmanın mümkün kılacağı büyük ilerlemeleri hayal ederdi hep (ve bir an bile aklına gelmemişti bunların en şaşırtıcısını kendisinin yapacağını).

Sonra Crile'a rastlamış ve bir Dünyalıya çılgınca âşık olmuştu, bir Dünyalı. Onunla birlikte olmak için Dünyada kalmaya bir gecede razı olmuş, Uzak Araştırmayı falan unutuvermişti.

Erkeğin kendisine şaşkınlıkla bakıp, "Burada benimle kalmak mı? Ben seninle Rotor'a gelmeyi yeğlerim," demesini hâlâ hatırlardı. Insignia onun, dünyasını kendisi için terk etmek isteyeceğini hayal bile edemezdi.

Insignia, Crile'ın Rotor'a gelme iznini nasıl aldığını bilmiyordu ve asla öğrenememişti.

Ne de olsa, göçmenlik kuralları çok sıkıydı. Bir Yerleşim Birimi belirli bir nüfusa eriştikten sonra hemen göçmen akınım durdururdu, rahatça yaşatabileceği insan miktarının belirli bir sayısı olduğu için ve ekolojik dengesini sabit tutmak istediği için. Dünyadan -hatta başka Yerleşim Birimlerinden- önemli işler için Rotor'a gelenler sıkıcı bir mikroplardan arındırma sürecinden, belirli bir karantinadan geçirilirler ve sonra da Birimi en kısa zamanda terk etmeleri istenirdi.

Ama Crile Dünyadan gelmişti işte. Bir keresinde mikropsuzlaştırma sürecinin parçası olan haftalarca beklemeden yakınmıştı ve Insignia da onun her şeye rağmen gelmekte ısrar etmesine gizlice sevinmişti. Bu kadar güçlüğe katlanmaya razı olduğuna göre kendisini çok seviyordu.

Ama zaman zaman içine kapanır, çevresine pek dikkat etmezdi, Insignia da o zamanlar onu bu kadar güçlüğe rağmen Rotor'a getiren şeyin gerçekten ne olduğunu merak ederdi. Belki de bu neden kendisi değil de. Dünyadan kaçmak ihtiyacıydı. Bir suç mu işlemişti orada? Çok kötü bir düşman mı edinmişti?

Bıktığı bir kadından mı kaçmıştı? Bunu sormaya asla cesaret edememişti.

Ve Crile da kendiliğinden bir şey söylemiş değildi.

Rotor'a girmesine izin verildikten sonra bile orada ne kadar kalmasına izin verileceği sorunu çıkmıştı. Göçmen Dairesi onun Rotor yurttaşı olması için özel bir izin vermeliydi ki, bu pek olası değildi.

Insignia Crile Fisher'i Rotorlular için kabul edilemez yapan şeyler yüzünden onu daha da çok sevdiğini fark etmişti. Dünya doğumlu olması erkeğe bir başkalık ve bir çekicilik veriyordu. Gerçek Rotorlular -yurttaş olsun olmasın- ondan bir yabancı olarak nefret edeceklerdi, ama kendisi bunu bile cinsel bir heyecan kaynağı olarak görüyordu. Düşman bir dünyaya karşı onun için savaşacak ve başarılı olacaktı.

Crile yeni toplumda para kazanacak ve bir yer edinmesini sağlayacak bir iş aradığında Insignia ona üç kuşaktır Rotor'lu olan bir kadınla evlendiğinde Göçmen Dairesinin kendisine tam yurttaşlık vermesinin kolaylaşacağını söylemişti.

Bu olasılık hiç aklına gelmemiş gibi şaşırmış, sonra da sevinmişti Crile. Insignia onun bu tutumunu az da olsa düş kırıcı bulmuştu. Yurttaşlığı elde etmek yerine sevdiği için evlenmesi çok daha hoştu, ama sonra, eğer böyle gerekiyorsa böyle olsun, diye düşünmüştü.

Böylece, uzun süren tipik bir Rotorlu nişanlılığından sonra eklenmişlerdi.

Yaşam fazla bir değişiklik olmadan devam etmişti. Ateşli bir âşık değildi Crile, ama evlenmeden önce de değildi zaten. Karısına gösterdiği dalgın sevgi, arasıra duyulan bir sıcaklık Insignia'yı sürekli mutlu tutmaya yetmişti. Crile hiçbir zaman zalim değildi ve Insignia için kendi dünyasını terk etmiş ve onunla birlikte olabilmek için büyük zahmetlere girmişti. Bu da onun lehine bir puandı ve Insignia da bunu öyle saymıştı.

Evliliklerinden hemen sonra tam bir yurttaş olmasına rağmen erkeğin içinde bir tatminsizlik kalmıştı. Insignia bunu anlıyor ve onu tümüyle suçluyamıyordu. Yurttaş olabilirdi ama yine de Rotor doğumlu olmadığı için Rotor'daki en ilginç iş alanları kendisine kapalıydı. Crile nasıl bir eğitim gördüğünden hiç söz etmediği için Insignia onun neler yapabileceğini bilemiyordu. Kültürlü bir konuşması yoktu, ama kendi kendini eğitmiş olmak da ayıp değildi, Insignia Dünyada insanların Yerleşim Birimlerinde olduğu gibi mutlaka yükseköğrenim görmediklerini bilirdi.

Bu düşünce onu rahatsız ediyordu. Grile Fisher'i Dünyalı Olmasına bir diyeceği yoktu. Ama onun kültürsüz bir Dünyalı olmasını hazmedip hazmedemeyeceğini bilemiyordu.

Ama kimse böyle bir imada bulunmamıştı ve Crile onun Uzak Araştırma konusundaki hikâyelerini sabırla dinliyordu. Insignia teknik ayrıntıları ortaya atarak onun eğitimini sınamış değildi. Ama kocası zaman zaman sorular sorup bu konularda yorumlar yaptıkça onları değerli buluyor ve kendini sorularının ve yorumlarının zekice olduğuna inandırıyordu.

Fisher'in çiftliklerden birinde toplum gözünde pek yükseklerde olmayan saygın, hatta önemli bir işi vardı. İşinden şikâyet etmezdi, doğrusu hakkını teslim etmek gerekirdi, ama işi konusunda da hiç konuşmaz ya da zevk aldığını göstermezdi. Sonra hep o tatminsizlik havası vardı.

Insignia öyle neşeli bir sesle, "Ee, bugün işte neler oldu bakalım?" diye sormamayı öğrenmişti.

İlk başlarda sorduğu zaman bir iki kere aldığı karşılık pek kısa olmuştu. "Bir şey olmadı." Canı sıkkın kısa bir bakışla birlikte.

Insignia zamanla ona çalıştığı işyeri dedikodularını da anlatmamaya başlamıştı. Çünkü bunlar da kocasının işini kendi işiyle karşılaştırmasına neden olabilirdi.

Insignia bu korkularının, kocasınınkinden çok, kendi güvensizliğinin örnekleri olduğunu kabul etmek zorundaydı. Insignia günlük işinden söz etme gereğini duyduğunda kocası sabırsızlık belirtileri göstermiyordu. Hatta bazen, belli belirsiz bir merakla, ışıkhızı destekli araç konusunu bile soruyordu. Ancak Insignia’nın bu konuda bildiği ya pek azdı ya da hiç.

Crile, Rotor politikasıyla ilgileniyor ve ilgi alanının küçüklüğüne karşı bir Dünyalı sabırsızlığı gösteriyordu. Insignia da buna karşı hoşnutsuzluğunu göstermemek için kendini güç tutardı.

Zamanla aralarında, ancak gördükleri filmler, katıldıkları toplumsal etkinlikler konusundaki konuşmalarla kesilen bir sessizlik doğmuştu.

Ama bu da kesin bir mutsuzluğa götürmemişti onları. Pasta beyaz ekmeğe dönüşmüştü ve beyaz ekmekten çok daha kötü şeyler vardı.

Bunun küçük bir yararı da olmuştu. Sıkı güvenlik koşulları altında çalışmak insanın hiç kimseye işinden söz etmemesini gerektirirdi. Oysa kaç kişi kocasına ya da karısına uygulardı bunu? Insignia zaten işi de fazla bir güvenlik önlemini gerektirmediğinden böyle bir şey yapmış değildi.

Ancak Komşu Yıldızı keşfi birdenbire sımsıkı güvenlik ağlarıyla örüldüğünde de bunu başarabilir miydi? Hiç kuşkusuz en doğal şeydi insanın kocasına, adını insanlık varoldukça gökbilim kitaplarına geçirecek olan bir keşifte bulunduğunu söylemek. Hatta Pitt’ten önce ona söyleyebilirdi bile. Koşa koşa eve gelir ve "Bil bakalım bugün ne oldu? İmkânı yok bilemezsin..." diyebilirdi.

Ama böyle yapmamıştı. Fisher'in ilgilenebileceği aklına bile gelmemişti. Kocası başkalarıyla işlerini konuşabilirdi, örneğin çiftçilerle ya da maden işçileriyle, ama karısıyla değil.

Bu yüzden ona Nemesis'ten söz etmemek büyük bir çaba gerektirmemişti. Böyle bir konu yoktu aralarında, hiç de olmamıştı hatta ta evliliklerinin sona erdiği o korkunç güne kadar.

* * *

Ne zaman tüm kalbiyle geçmişti Pitt'in tarafına?

Insignia ilk başlarda Komşu Yıldızı bir sır olarak saklamak, Güneş Sisteminden ayrılıp yerinden başka bir şeyini bilmedikleri bir yöne göçmek düşüncesinden müthiş huzursuz olmuştu. İnsanlığın geri kalanını dışlayan yeni bir uygarlığı gizlice kurmayı ahlâken yanlış ve ayıp denecek kadar şerefsiz bir şey olarak görüyordu.

Yerleşim Birimi güvenliği ileri sürülünce söylenenleri kabul etmişti ama Pitt ile özel bir hesaplaşmaya da hazırlanıyordu. Söyleyeceklerini aklında sürekli prova etmişti hiçbir eksiği gediği kalmayana kadar, ama sonra, her nedense, bunları dile getirmemişti.

Girişimi hep, ama hep Pitt ele almıştı.

Daha ilk başta, "Unutma, Eugenia, yıldızı sen hemen hemen bir rastlantıyla keşfettin, aynı şeyi bir meslektaşın da yapabilir," dedi.

"Bu pek olası değil... "

"Hayır, Eugenia, bir olasılığa güvenecek değiliz. Bunu kesinleştireceğiz. Kimsenin o yöne bakmamasını, kimsenin Nemesis'in varlığını ortaya çıkaracak bilgisayar verilerini incelemek istememesini sağlamalısın."

"Bunu nasıl yapabilirim ki?"

"Çok kolay. Ben Başkanla konuştum, bu andan başlayarak Uzak Araştırma projesinin başı sensin."

"Ama bu benim başkalarını atlayarak... "

"Evet. Sorumluluk, ücret ve toplumsal statünde bir ilerleme demek bu. Bunların hangisine karşı çıkıyorsun?"

"Hiçbirine."

"Baş gökbilgin görevini başarıyla yürüteceğinden hiç kuşkum yok, ancak başlıca amacın, Nemesis'le hiçbir ilgisi olmayacak araştırmaların en yüksek kalite ve verimle yapılması olmalıdır."

"Ama Janus, onu sonsuza kadar gizli tutamazsın."

"Böyle bir niyetim yok zaten. Güneş Sisteminden çıktıktan sonra nereye gitmekte olduğumuzu hepimiz bileceğiz. O zamana kadar bunu çok az kişi bilecek ve bu çok az kişi de mümkün olduğu kadar geç öğrenecek."

Insignia, biraz utanarak da olsa, terfiinin itirazlarını hafiflettiğini farketti.

Bir başka seferinde Pitt, "Ya kocan?" diye sordu.

"Ne varmış kocamda?" Insignia hemen savunmaya geçmişti.

"Anladığım kadarıyla o bir Dünyalı."

Insignia'nın dudakları kenetlendi. "Köken olarak Dünyalı ama Rotor yurttaşıdır."

"Bunu biliyorum. Ona Nemesis konusunda bir şey söylemedin herhalde?"

"Kesinlikle hayır."

"Bu kocan olacak adam sana Dünyayı neden terk ettiğini ve Rotor yurttaşı olmak için neden bu kadar çaba harcadığını anlattı mı?"

"Hayır. Ben de zaten sormadım."

"Peki, ama bunu hiç merak etmez misin?"

Insignia bir an duraksadıktan sonra gerçeği söyledi. "Zaman zaman merak ettiğim olur."

Pitt gülümsedi. "O zaman sana gerçeği anlatmalıyım belki de."

Bunu yaptı da. Ama asla haşin bir tavırla değil. Hiçbir zaman bir tokmak değildi, daha çok her konuşmada damla damla akan su gibi. Insignia'yı entelektüel kabuğundan çıkararak. Ne de olsa, Rotor'da yaşamak sadece Rotorlu olan şeyleri anlamayı kolaylaştırıyordu.

Ama Pitt'in sayesinde, onun anlattıklarıyla, önerdiği filmleri seyrederek Dünya ile milyarlık nüfusunu, orada hüküm süren açlık ve şiddeti, uyuşturucularını ve yabancılaşmasını fark etmeye başlamıştı. Dünyanın kaçacak bir şey, bir sefalet çukuru olduğunu anlıyordu şimdi. Crile Fisher'in oradan kaçmasını merak etmiyordu artık. Neden daha çok Dünyalının onu izlemediğine şaşıyordu.

Yerleşim Birimlerinin durumu da daha iyi değildi. Onların nasıl kapalı olduklarını, insanların birinden ötekine serbestçe gidemediklerini görüyordu. Hiçbir Yerleşim Birimi diğerinin mikroskobik bitki ve hayvanlarını istemiyordu. Ticaret giderek azalıyor ve yapılan bu pek az alışveriş de çok titizlikle sterilize edilmiş yükler halinde otomat taşıyıcılar tarafından gerçekleştiriliyordu.

Yerleşim Birimleri birbirleriyle kavga ediyorlar, birbirlerinden nefret ediyorlardı. Mars çevresi Yerleşim Birimleri de hemen hemen aynı derecede kötüydü. Sadece asteroit bölgesindeki Birimler serbestçe çoğalıyorlardı ve onlar bile bütün iç Yerleşim Birimlerinden kuşkulanmaya başlamışlardı.

Insignia Pitt'e hak verdiğini hissediyor, hatta katlanılmaz sefaletten kaçıp ıstırap tohumlarının yok edildiği bir dünyalar sistemini heyecanla düşünüyordu. Yeni bir başlangıç, yeni bir fırsat.

O sırada hamile olduğunu anlayınca bu heyecanı solmaya başladı. Kendisi ve Crile için bu uzun yolculuk riski göze alınabilirdi. Ama bir bebeği bu riske atmak...

Pitt yılmadı. Insignia'yı kutladı. "Çocuk burada doğacak ve senin de duruma alışacak zamanın olacak. Yola çıkmamıza en az bir buçuk yıl var. O zaman daha fazla beklemek zorunda olmamakla ne kadar talihli olduğunu anlayacaksın. Çocuğun mahvolmuş bir gezegen ve umutsuzca bölünmüş insanlık konusunda hiçbir anısı olmayacak. O sadece üyeleri arasında kültürel bir anlayışın olduğu yeni bir dünyayı bilecek. Talihli çocuk. Benim oğlumla kızım ne yazık ki yetişkinler artık."

Insignia yine bu düşünce yolunu benimsemişti ve Marlene doğduğunda gecikmekten, çocuğun Güneş Sistemi denilen kalabalık başarısızlığın izlerini taşıyacağından korkmaya başlamıştı.

Artık tümüyle Pitt'in yanındaydı.

Fisher'in Marlene'e hayran olması Insignia'yı rahatlatmıştı: Kocasının babalığı becereceğini pek sanmıyordu. Ama o Marlene'in üzerine titriyor, çocuğun büyütülmesinde üstüne düşenleri yapıyordu. Hatta bu yüzden neşelenmeye bile başlamıştı.

Marlene'in birinci doğum günü yaklaşırken Güneş Sisteminde Rotor'un ayrılmaya kararlı olduğu hakkında söylentiler dolaşmaya başlamıştı. Bu, hemen hemen sistem boyunca bir bunalım yaratmıştı ve artık Başkanlığına kesin gözle bakılan Pitt de bundan pek memnun oluyordu.

"Ne yapabilirler ki?" dedi. "Bizi durdurmaları olanaksız, üstelik kendi Güneş Sistemi şovenlikleriyle bütün bu ihanet çığlıkları sadece ışıkhızı aracı araştırmalarını kısıtlayacak ki, bu da bizim işimize gelir."

"Bu haber nasıl duyuldu acaba, Janus?" diye sordu Insignia.

"Benim sayemde." Pitt güldü. "Şu anda bizim gideceğimiz gerçeğini öğrenmelerine hiçbir itirazım yok, yeter ki, gideceğimiz yeri bilmesinler. Nasıl olsa gidişimizi daha fazla saklama olasılığı yok. Bildiğin gibi, bu konuda oylama yapılması gerek ve bütün Rotorlular gideceğimizi bildikten sonra sistemin tümünün bunu duyması da doğaldır."

"Oylama mı?"

"Elbette. Düşün bir kere. Korkan ya da kendi Güneşlerini özleyecek bir Yerleşim Birimi halkıyla yola çıkamayız. Hedefimize asla varamayız o zaman. Biz bizimle gelmek isteyenleri alabiliriz sadece."

Haklıydı. Güneş Sistemini terk etmek için onay alma kampanyası hemen başlatıldı ve haberin daha önce sızdırılmış olması Rotor dışındaki ve içindeki tepkiyi hafifletecek bir tampon oldu.

Bazı Rotorlular heyecanlanmışlar, bazıları da korkmuşlardı.

Insignia'nın kocası haberi müthiş bir tepkiyle karşıladı. "Çılgınlık bu," dedi.

Insignia, dikkatli bir tarafsızlıkla, "Kaçınılmaz bir şey," dedi.

"Neden? Yıldızlar arasında dolaşmaya başlamanın bir anlamı yok ki. Nereye gidebiliriz? Orada hiçbir şey yok ki."

"Milyarlarca yıldız var."

"Kaç gezegen var peki? Yaşanılabilir bir gezegen bilmiyoruz, yaşanılmayanları ise bir avuç sadece. Güneş Sistemimiz bildiğimiz tek yurttur bizim."

"Keşif insanlığın kanındadır." Pitt'in sözlerinden biriydi bu.

"Romantik bir saçmalık. Milletin insanlıktan ayrılıp uzayda kaybolmaya evet diyeceğini sanan var mı içinizde?"

"Crile, anladığım kadarıyla Rotor'da lehte bir hava var."

"Konseyin propagandası o. İnsanların burayı terk etmeye evet diyeceklerini mi sanıyorsun? Güneşi terk edeceklerine? Asla. Böyle bir şey olduğu takdirde biz de Dünyaya döneriz."

Insignia'nın kalbi duracak gibi oldu. "Hayır," dedi. "O fırtına mıdır, kasırga mıdır, tayfun mudur, onlardan birini mi istiyorsun? Buz parçalarını, tepeden aşağı dökülen suları ve ıslıklar çalarak savrulan havayı mı istiyorsun?"

Crile kaşlarını kaldırdı. "O kadar da kötü değil, canım. Arasıra fırtına olur ama bu da önceden bilinir. Aslında pek sert olmadığı takdirde ilginç şeylerdir bunlar. Biraz soğuk, biraz sıcak, biraz nem, hoş şeylerdir bunlar. Değişiklik yaratır. İnsanı canlı tutar. Sonra o çeşitli mutfakları düşün."

"Mutfak mı? Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Dünyadaki insanların çoğu açlıktan ölüyorlar. Buradan sık sık yiyecek gönderiyoruz oraya."

"Bazı insanlar açlık çekiyor, evrensel değil bu." "Marlene'in o koşullar altında yaşamasını bekleyemezsin."

"Milyarlarca çocuk yaşıyor ama."

"Benimki onlardan biri olmayacak," dedi Insignia.

Artık bütün umudu Marlene'deydi. Kız on aylıktı ve dört dişi çıkmıştı, tutunarak ayağa kalkıyor, o meraklı zeki gözleriyle dünyaya bakıyordu.

Fisher hâlâ çok seviyordu çirkin kızını, hatta eskisinden de çok. Onunla oynamadığı zamanlar uzun uzun bakardı o güzel gözlerine. Bir tek güzel yanının eksik olan bütün diğerlerini örttüğünü söylerdi.

Marlene'i sonsuza kadar terk etmek anlamına gelecekse, herhalde Fisher Dünyaya dönmezdi. Insignia, onun sevip evlendiği kadını Dünyaya tercih edeceğine pek inanmıyordu, ama Marlene durumu değiştirebilirdi.

Herhalde.

* * *

Oylamanın ertesi günü Insignia kocasının öfkeden bembeyaz kesildiğini gördü. Fisher boğulurcasına, "Hile karıştırdılar," dedi.

"Şşşt! Çocuğu uyandıracaksın."

Ve kocası bir an yüzünü buruşturdu ve sustu.

Insignia, "İnsanların gitmek istedikleri kesin," dedi yavaş sesle.

"Sen lehte mi oy verdin?"

Insignia düşündü. Kocasını yatıştırmak için yalan söylemesinin anlamı yoktu. Duygularını zaten açıkça belli etmişti. "Evet," dedi.

"Pitt öyle emrettiği için, herhalde."

Insignia şaşırmıştı. "Hayır! Ben kendi kararımı verebilirim."

"Ama seninle o..." Fisher sözünün sonunu getirmedi.

Insignia kanının başına çıktığını hissetti. "Ne demek istiyorsun sen?" Kızma sırası ona gelmişti. Kendisini sadakatsizlikle mi suçlayacaktı?

"O politikacı. Ne pahasına olursa olsun Başkanlığa oynuyor. Herkes biliyor bunu. Sen de onunla birlikte yükselmeyi planlıyorsun. Politik sadakat seni bir yerlere getirecek, değil mi?"

"Nereye getirecekmiş? Benim varmak istediğim bir yer yok. Ben bir gök bilginiyim, politikacı değil."

"Terfi ettin ama değil mi? Senden daha yaşlı, daha deneyimli insanların başına getirildin."

"Bunun nedeninin çok çalışmam olduğunu düşünmek isterim." (Ona gerçeği söylemeden nasıl savunacaktı kendisini?)

"Öyle düşünmek istediğine eminim. Ama bunu Pitt yaptı."

Insignia derin bir soluk aldı. "Bu konuşma bizi nereye götürüyor böyle?"

"Dinle!" Fisher’in sesi alçaktı, Marlene’in uyuduğunu hatırlatmasından bu yana olduğu gibi. "Bir Yerleşim Birimi halkının ışıkhızı aracıyla yola çıkma tehlikesini göze alacağına inanamam. Ne olacağını nereden bilebilirsin? Bunun çalışacağından nasıl emin olabilirsin? Hepimiz ölebiliriz."

"Uzak Araştırma başarılı oldu."

"Bu Uzak Araştırma aracında canlı var mıydı? Yoksa canlıların ışık hızına ne gibi bir tepki göstereceklerini nasıl biliyorsun? Işıkhızı hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Neden? Laboratuvarda çalışmıyor musun? Benim gibi çiftliklerde çalışmıyorsun ki."

(Kıskanıyor, diye düşündü Insignia.) "Laboratuvar derken sanki hepimiz bir odada çalışıyormuşuz der gibisin. Sana söyledim; ben bir gökbilginiyim ve ışıkhızı aracı hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Yani Pitt sana bu konuda bir şey söylemiyor mu?"

"Işıkhızı aracı hakkında mı? Kendisi de bilmiyor ki."

"Yani şimdi bana bunu kimsenin bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Böyle bir şey demedim. Uzaydışı uzmanları biliyorlar. Haydi, Crile. Bilmesi gerekenler biliyor. Diğerleri de bilmiyorlar."

"Uzman birkaç kişi dışında herkes için bir sır şu halde?"

"Tam üstüne bastın."

"O zaman ışıkhızı aracının güvenli olduğunu bilmiyorsun, Yalnız uzmanlar biliyor. Peki, onlar nasıl biliyorlar dersin?"

"Deney yaptıklarını tahmin ederim."

"Tahmin edersin demek?"

"Mantıklı bir tahmin bu. Bize güvenli olduğunu söylüyorlar."

"Ve hiç yalan söylemezler herhalde."

"Onlar da gidecekler. Ayrıca deneyler yaptıklarından eminim."

Fisher kısık gözlerle baktı karısına. "Şimdi de eminsin. Uzak Araştırma senin projendi. Araçta canlı var mıydı?"

"Ben gerçek fırlatılmayla ilgilenmedim. Ben sadece elde edilen verileri değerlendirdim."

"Canlılar hakkındaki sorumu yanıtlamadın."

Insignia'nın sabrı taşmıştı sonunda. "Bak," dedi. "Ben böyle sorguya çekilmekten hiç hoşlanmıyorum, bebek de huzursuzlanıyor zaten. Bir iki soru da ben sorayım. Sen ne yapmayı düşünüyorsun? Bizimle gelecek misin?"

"Gelmek zorunda değilim. Oylama gelmek istemeyenleri serbest bırakıyordu."

"Gelmek zorunda olmadığını biliyorum, ama gelecek misin? Aileni bozmak istemezsin herhalde."

Bunu söylerken gülümsemeye çalışmıştı ama inandırıcı olmadığını biliyordu.

"Ben ayrıca Güneş Sistemini de terk etmek istemiyorum," dedi kocası. "Beni terk etmeyi yeğlersin demek? Ve de Marlene'i?"

"Marlene'i neden terk edeyim? Sen kendini bu çılgınca projeyle tehlikeye atmak istesen bile, çocuğu da atmana gerek yok ki."

"Ben gidersem Marlene de gider. Bunu kafana sok, Crile. Sen onu nereye götürebilirsin ki? Yarım kalmış bir asteroid Yerleşim Birimine mi?" "Elbette ki hayır. Ben Dünyalıyım, istersem oraya dönebilirim."

"Ölmek üzere olan bir gezegene mi döneceksin? Aferin sana."

"Daha epey yıl vardır önünde, seni temin edebilirim."

"Öyleyse neden terk ettin orasını?"

"Kendimi geliştireceğimi sanmıştım. Rotor’a gelmenin sonsuzluğa dönüşü olmayan bir bilet almak olduğunu bilmiyordum."

"Nereye gittiğimizi bilseydin, dönmeye bu kadar hevesli olmazdın." "Neden? Rotor nereye gidiyor ki."

"Yıldızlara."

"Kaybolmaya."

Birbirlerine baktılar, Marlene gözlerini açarak hafif bir sesle uyandığını bildirdi. Fisher bebeğe bakınca sesi yumuşamıştı. "Eugenia, ayrılmamız gerekmez. Marlene’i bırakmak istemem elbette. Seni de. Benimle gel." "Dünyaya mı?"

"Evet. Neden olmasın? Orada dostlarım var. Şimdi bile. Karım ve çocuğum olarak sizi almakta hiçbir güçlük çıkarmazlar. Dünyada ekolojik denge o kadar önemli değildir. Koskoca bir gezegende oluruz orada, uzayda pis bir kubbenin içinde değil."

"Daha büyük ve daha pis bir kubbede olmak için mi? Asla!"

"İzin ver Marlene’i alayım öyleyse. Sen gökbilgini olduğun ve Evreni incelemek istediğin için bu yolculuğun tehlikelerini önemsemeyebilirsin, ama bebek Güneş Sisteminde kalmalı ve güvenlik içinde olmalıdır."

"Dünyada güvenlik içinde mi? Gülünç oluyorsun. Bütün bunlar bebeğimi elimden almak için miydi?"

"Bizim bebeğimiz."

"Benim bebeğim. Sen git. Senin gitmeni istiyorum, ama bebeğime el süremezsin. Pitt’i tanıdığımı söylüyorsun, evet, tanıyorum. Yani istesen de istemesen de, seni asteroidlere gönderebilirim ve oradan çürümekte olan Dünyana bir yolunu bulur gidersin. Şimdi evimden çık ve gönderilene kadar kendine yatacak başka yer bul. Nerede olduğunu bildirince sana kişisel eşyalarını gönderirim. Ve buraya dönebileceğini sanma. Burası korunuyor olacaktır."

Insignia kalbinden taşan bütün acıyla bunu söylediği anda, gerçeği söylediğini anladı. Ona yalvarabilirdi. Ama bunu yapmamıştı. Bağışlamasız davranmıştı ona ve evinden kovmuştu.

Ve Fisher gitti. Insignia onun eşyalarını gönderdi. Rotor'la gitmeyi reddetti Fisher. Ve gönderildi. Insignia onun Dünyaya gittiğini tahmin ediyordu.

Sonsuza kadar uzaklaşmıştı kendisinden ve Marlene'den. Onu kovmuştu ve kocası bir daha dönmemek üzere gitmişti.

BEŞ

YETENEK

Insignia kendine şaşmış bir halde oturuyordu orada. Bu hikâyeyi on dört yıldır hemen hemen her gün yaşadığı halde kimseye anlatmış değildi. Anlatmayı aklından hayalinden bile geçirmemişti. Bunu kendisiyle birlikte mezara götüreceğini tahmin etmişti.

Utanılacak bir şeyi olduğu için değil, sadece özel bir şeyi olduğu için.

Ve şimdi de, hiçbir noktasını saklamayarak hepsini anlatmıştı işte. Hem de şu ana kadar bir çocuk, umutsuz garip bir çocuk olarak gördüğü kızına.

O çocuk şimdi iri kara gözlerini kırpmadan kendisine bakıyordu.

"Şu halde onu sen kaçırttın," dedi sonunda.

"Bir bakıma, evet. Ama çok kızmıştım. Seni götürmek istiyordu. Dünyaya."

"Beni o kadar çok mu istiyordun?" diye sordu Marlene.

"Elbette," dedi Insignia, alınmışçasına. Sonra, o gözlerin karşısında düşünülemeyecek olan o şeyi düşündü bir an. Gerçekten istemiş miydi Marlene'i?

Ama sakin bir sesle, "Elbette," dedi "Neden istemeyecekmişim ki?"

Marlene başını salladı, bir an o aksi ifade belirdi yüzünde. "Sanırım sevimli bir bebektim," dedi. "Belki de o istemişti beni. Beni senden çok istediği için mutsuz muydun? O istedi diye mi beni yanında tuttun?"

"Ne korkunç şeyler söylüyorsun öyle? Hiç de öyle değil." Insignia kulaklarına inanamıyordu. Bu şeyleri Marlene ile konuşarak insan rahatlamazdı. Marlene giderek daha çok geliştiriyordu bu acımasız

saldırıları. Insignia bunu daha önce de farketmiş ve mutsuz bir çocuğun patlamalarına vermişti. Ama giderek daha sık oluyordu ve Marlene bunu isteyerek yapıyor gibiydi.

"Marlene. Babanı kaçırttığımı da nereden çıkardın? Ben böyle bir şey ne söyledim ne de sana bu düşünceyi verecek bir neden oldu."

"Anne, ben olanları nasıl bildiğimi bilemiyorum. Kimi zaman bana ya da bir başkasına babamdan söz ederken sanki pişmanlık duyduğun bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Pişmanlık mı? Ben bunu hiç hissetmedim."

"Ve ben bu izlenimleri birer birer alırken birden berraklaşıyorlar. Senin konuşman, bakışın... "

Insignia dikkatle baktı kızına. "Ne düşünüyorum şu anda?" diye aniden sordu.

Marlene hafifçe irkildi, güldü. Gülmek değildi bu, daha çok kıkırdama.

"Kolay," dedi. "Benim senin ne düşündüğünü bildiğimi düşünüyorsun. Ama yanılıyorsun. Ben insanın aklından geçenleri okuyamam. Sadece sözcüklerden, yüz ifadelerinden, davranışlardan sonuçlar çıkarabilirim. İnsanlar sakladıklarını sandıkları şeyleri kolay kolay saklayamazlar. Ben de insanları o kadar uzun süre izledim ki."

"Neden? Yani onları izleme zorunluğunu neden hissettin?"

"Ben çocukken herkes yalan söylerdi bana. Ne kadar sevimli olduğumu söylerlerdi. Ya da ben duyabilecek bir yerdeysem sana söylerlerdi bunu. Ama yüzlerinde, ‘Hiç de öyle düşünmüyorum ya’ diyen bir bakış vardı. Ve bu bakışın yüzlerinde olduğunu bilmiyorlardı bile. Önce bunun farkında olmadıklarına inanamıyordum. Ama sonra kendi kendime, ‘Doğru söylediklerine inanmaları herhalde kendileri için çok rahatlatıcı,’ diye düşündüm."

Marlene bir an sustu, sonra birden, "Babama nereye gideceğimizi neden söylemedin?" diye sordu.

"Söyleyemezdim. Bana ait bir sır değildi bu."

"Söylemiş olsaydın belki bizimle gelirdi."

Insignia şiddetle salladı başını. "Hayır, gelmezdi. Dünyaya dönmeye kararlıydı."

"Ama ona Başkan Pitt'in dönmesine izin vermeyeceğini söyleyebilirdin, değil mi? Babam ne de olsa çok şey biliyordu."

"Pitt o zaman Başkan değildi," dedi Insignia dalgın bir sesle. Ama sonra birden canlandı. "Onu o koşullar altında istemezdim. Sen olsan ister miydin?"

"Bilemiyorum. Kalmış olsaydı ne olacağını bilemiyorum."

"Ama ben biliyorum." Insignia alev alev yandığını hissediyordu. O son konuşmayı ve Fisher'e gitmesi gerektiğini söylediği sahneyi hatırlamıştı. Hayır, bir hata olmamıştı bu. Onu bir tutsak, Rotor'un zorla orada tutulan bir üyesi olarak istemezdi. O kadar sevmemişti onu. Ve o kadar da nefret etmemişti.

Ama kendini ele vermemek için hemen konuyu değiştirdi. "Bugün Aurinel'in canını sıktın. Neden Dünyanın yok edileceğini söyledin ona? Bana gelip anlattı, çok huzursuz olmuştu."

"Sen ona benim çocuk olduğumu ve çocukların sözüne bakılmayacağını söyleseydin. Hemen inanırdı buna."

Insignia bunu duymazlıktan geldi. Belki de gerçeği söylemekten kaçınmanın en iyi yolu hiçbir şey söylememekti.

"Sen Dünyanın yok edileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Evet. Sen zaman zaman Dünyadan söz edersin. 'Zavallı Dünya' dersin. Hemen hemen her seferinde 'Zavallı Dünya' dersin."

Insignia yüzünün kızardığını hissetti. Gerçekten Dünyadan öyle mi söz ediyordu? "Neden demeyeyim?" dedi. "Kalabalık, eskimiş, nefret ve açlık ve sefalet dolu bir yer. Dünyaya acıyorum ben. Zavallı Dünya."

"Hayır, anne. Öyle söylemezsin. Onu söylediğin zaman..." Marlene bir şey yakalamak istermiş gibi, parmaklarıyla dokunacakmış da hemen o anda kaçırmış gibi elini kaldırdı.

"Evet, Marlene?"

"Biliyorum biliyorum da nasıl anlatacağımı çıkaramıyorum."

"Denemeye devam et. Bunu bilmem gerek."

"Sen bunu söylerken ben senin suçluluk hissettiğin, sanki bu senin yüzünden olacakmış gibi bir izlenime kapılıyorum."

"Neden ama? Benim ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Bunu bir kere gözetleme odasındayken söylediğini duydum. Nemesis'e baktın, ben o zaman Nemesis'in de bununla bir ilgisi olabileceğini düşündüm. Bilgisayara Nemesis'in ne demek olduğunu sordum. Acımasızca yok eden, intikam alan bir şeymiş."

"Onun adının konulma nedeni o değildi."

"Adını sen koydun," dedi Marlene.

Güneş Sistemini arkalarında bıraktıktan sonra bu bir sır olmaktan çıkmıştı. Insignia'nın gezegeni bulan ve adını koyan kişi olduğu biliniyordu.

"Adını ben koyduğum için, adın konulma nedeninin o olmadığını biliyorum."

"O zaman neden suçluluk duyuyorsun, anne?"

(Sus, eğer gerçeği söylemek istemiyorsan.)

"Dünya nasıl yok edilecek sence?" diye sordu sonunda.

"Bilmiyorum, ama senin bildiğini sanıyorum, anne."

"Boşuna tartışıyoruz, Marlene, yeter artık. Ama bundan kimseye söz etmeni istemediğimi de aklından çıkarma, ne babandan, ne de Dünyanın yok edileceği hakkındaki saçmalıklardan."

"İstemezsen söylemem, ama yok etme kısmı saçma değil."

"Ben öyle diyorum. Saçma olarak kabul edeceğiz."

Marlene başını eğdi. "Ben biraz gözetleme yerine gideceğim," dedi ilgisizce. "Sonra da yatacağım."

"Aferin." Insignia odadan çıkan kızının arkasından baktı.

Suçlu, diye düşündü. Kendimi suçlu hissediyorum. Yüzümde taşıyorum bunu. Bakan görüyor.

Herkes değil. Sadece Marlene. Bunu görme yeteneği var onda.

Marlene'de sahip olmadıklarının yerine geçecek bir şey olmalıydı. Zekâ yeterli değildi. Yeterli olmadığı için de bu yüz ifadesini, ses tonunu, mimikleri okuma yeteneği vardı ve böylece kendisinden hiçbir şey saklanamazdı.

Bu tehlikeli yeteneğini ne kadardır gizli tutuyordu? Ne zaman farkına varmıştı bunun? Yaşı ilerledikçe güçlenen bir şey miydi bu? Ve neden bunun şimdi ortaya çıkmasına izin vermiş ve annesini yenilgiye uğratmak için kullanmaya kalkışmıştı?

Aurinel'de gördüğü şeylerden çocuğun kendisini kesin olarak ittiğini anladığı için mi? Bunun sonucunda körlemesine bir saldırıya mı geçmişti?

Suçlu, diye düşündü Insignia. Neden suçluluk hissetmeyeyim ki? Hep benim yüzümden. Baştan, keşif anından bilmem gerekirdi, ama bilmek istemedim.

ALTI

YAKLAŞMA

Insignia ne zamandan beri biliyordu? Yıldızın adını verdiği andan beri mi? Bunun ne olduğunu ve ne anlama geldiğini hissetmiş, bilinçli bir düşüncesi olmadan uygun bir ad mı vermişti?

Yıldızı ilk gördüğü an, önemli olan tek şey onu bulmuş olma gerçeğiydi. Aklında ölümsüzlükten başka bir şeye yer yoktu. Onun yıldızıydı bu, Insignia'nın yıldızı. Bir an onu böyle adlandırmayı düşünmüştü. Kulağa ne kadar görkemli gelmişti, bundan yapmacık bir alçakgönüllülükle vazgeçtiğinde. Bu tuzağa düşmüş olsaydı şimdi ne kadar katlanılmaz bir durumda olacaktı.

Keşfin ardından Pitt'in bunun sır olarak saklanması isteminin şoku, sonra da yoğun Ayrılış hazırlıkları gelmişti. (Günün birinde tarih kitaplarında böyle mi anılacaktı? Ayrılış.)

Ayrılış'tan sonra aracın uzaydışına çıkışı için gereken iki yıl ve sürekli astronomik verilerin gerekli olduğu ışıkhızı aracı için sonsuz hesaplamalarla geçen iki yıl daha. Yıldızlararası maddenin yoğunluğu ve yapısı...

O dört yıl boyunca Nemesis'i ayrıntılı olarak düşünecek zamanı olmamıştı. Bir kere bile dikkatini gözleri önünde olanın üzerinde toplayamamıştı.

Bu olası mıydı? Yoksa sadece görmek istemediği şeye mi sırtını çevirmişti? Önüne çıkan bu gizlilik, heyecan ve telaşta bilerek sığınacak bir yer mi aramıştı?

Ama son uzaydışı dönem arkalarında kaldığında, bir ay kadar hidrojen atomları arasında hız kestikleri bir dönem gelmişti. Bunlara öyle bir hızla çarpıyorlardı ki, atomlar kozmik ışınlara dönüşüyordu.

Sıradan bir uzay aracı buna dayanamazdı, ancak Rotor’un çevresinde yolculuk için kalınlaştırılmış kalın bir toprak tabakası vardı ve böylece bu parçacıklar emiliyordu.

Uzaydışı uzmanlarından biri insanın uzaydışına normal hızlarla girip çıkacağı bir zaman geleceğini söylemiş, "Bunun için bir kavram keşfi gerekmez, bu sadece mühendislik," demişti.

Belki!

Insignia şaşırtıcı gerçekle yüzyüze gelince hemen Pitt’i görmeye gitti. Pitt’in son bir yıl içinde ona ayıracak pek zamanı olmamıştı ve Insignia bunu anlayışla karşılıyordu. İnsanlar birkaç ay sonra başka bir yıldızın yakınlarına varacaklarım anladıkça belirli bir gerilim artışı oluyordu. Bundan sonra, değil yaşanacak bir yer, bir ikmal kaynağı olabilecek bir gezegen maddesi bulacaklarının garantisi olmadan uzun bir süre yabancı bir kırınızı cüce yıldızın yakınlarında kalma sorunuyla karşılaşacaklardı.

Saçlarının hâlâ siyah, yüzünün kırışıksız olmasına rağmen Janus Pitt’in genç bir insan görünüşü yoktu artık, Nemesis’in varlığını bildirdiği o günden bu yana sadece dört yıl geçmişti. Şimdi gözlerinde huzursuz bir bakış, neşesinin silinip gittiği ve yerine sıkıntılarını bütün dünyanın önünde çırılçıplak bıraktığı duygusu vardı.

Şimdi Başkandı. Belki de sıkıntılarının büyük bir kısmı bundan kaynaklanıyordu, kim bilir? Insignia gerçek gücü ya da onun ayrılmaz parçası olan sorumluluğu bilmiyordu, ama içinden bir ses, bunun, buna sahip olanları neşeden uzaklaştırdığını söylüyordu.

Pitt dalgın dalgın gülümsedi ona. İlk başlarda kimseyle paylaşmadıkları bir sırrı paylaştıkları zaman birbirlerine yakın olmak zorunda kalmışlardı. O zaman başkalarıyla konuşamadıkları gibi açık açık konuşurlardı. Ayrılış’tan sonra, sır açıklanınca, yine uzaklaşmışlardı birbirlerinden.

"Janus, içimi kemiren bir şey var ve bunu sana getirdim. Nemesis."

"Yeni bir şey mi var? Onun sandığın yerde olmadığını falan söylemeye kalkma sakın. Orada o, onaltı milyar kilometreden az var aramızda. Onu

görebiliyoruz."

"Evet, biliyorum. Ama ben onu iki ışıkyılı uzakta bulduğumda bir komşu yıldız sanmıştım, Nemesis ile Güneşin ortak bir çekim merkezi çevresinde döndüklerini düşünmüştüm. Bu kadar yakın bir şey ancak böyle olabilirdi. Her şey öyle dramatik olacaktı ki..."

"Tamam. Bazı şeylerin arasıra dramatik olmasının ne sakıncası var?"

"Çünkü şimdi yaklaştıkça onun bir komşu yıldız olamayacak kadar uzak olduğunu görüyorum. Nemesis ile Güneş arasındaki çekim gücü çok zayıf, hatta o kadar zayıf ki, yakındaki yıldızların çekim sapmaları yörüngenin dengesini sarsabilir."

"Ama Nemesis orada."

"Evet, daha çok bizimle Alfa Centauri arasında."

"Alfa Centauri'nin ne ilgisi var simdi?"

"Şu gerçek ki, Nemesis Güneşten çok Alfa Centauri'ye yakın. Alfa Centauri'nin yoldaş yıldızı olması olasılığı daha güçlü. Ya da, hangi sisteme ait olursa olsun, öteki yıldızın varlığı bunu saptırıyor veya daha önceden saptırmış."

Pitt düşünceli bakışlarla baktı kadına, koltuğunun koluna parmaklarıyla hafif hafif vurdu. "Güneşin yoldaşı olduğunu kabul edersek, Nemesis'in Güneş çevresinde dönmesi ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum. Yörüngesini hesaplamam gerek. Ayrılış'tan önce yapmalıydım bunu, ama o zaman o kadar işim vardı ki, şimdi de var ya, bir mazeret değil bu."

"Bir tahminde bulun."

"Dairesel bir yörünge ise, Nemesis'in Güneş çevresini dolaşması elli milyon yıldan biraz fazla sürer; ya da daha doğrusu, Güneşin de aynı daireyi tamamlayarak sistemin yerçekim merkezi çevresinde dönmesi. Bunlar hareket ettikçe ikisi arasındaki çizgi daima bu merkezden geçer.

Diğer yandan, Nemesis eliptik bir yörünge izliyorsa ve şimdi en uzak noktasındaysa ki, öyle olmalı, çünkü daha ileri giderse yoldaş yıldız olmayacaktır- o zaman yirmi beş milyon yıl belki de."

"Demek Nemesis en son bu pozisyonda, yani Alfa Centauri ile Güneş arasında olduğu zaman Alfa Centauri şimdikinden çok daha farklı bir konumdaydı. Yirmi beş otuz milyon yıl Alfa Centauri'yi yerinden ne kadar oynatırdı?"

"Bir ışıkyılına yakın bir mesafe."

"Bu, iki yıldızın çakışmalarının Nemesis için ilk kez olduğu anlamına mı geliyor? Şimdiye kadar sakin bir yörünge mi izliyordu yani?"

"Buna olanak yok, Janus. Alfa Centauri'yi saymazsan bile başka yıldızlar var. Şimdi bir yıldız yaklaşmış olabilir, ama geçmişte yörüngesinin başka bir yerine başka bir yıldızın etkisi olmuş olabilir. Yörüngesi sabit değil."

"Peki Güneş'in çevresinde dönmüyorsa bizim yakınlarımızda ne arıyor?"

"Güneşin çevresinde dönüyor olsaydı, Güneş hızına bağlı bir hızla, yani Nemesis'in kütlesine bağlı olarak saniyede seksenle yüz metrelik bir hızı olurdu. Bu bir yıldız için çok ağır bir hareket olduğundan uzun süre aynı yerdeymiş gibi görünür. Bu yüzden, hele bulut Güneşle aynı yönde hareket ediyorsa, çok uzun bir süre bulutun ardında kalırdı. Bu kadar yavaş bir hareket ve ışık azlığıyla şimdiye kadar keşfedilmemesine şaşmamak gerek. Ancak..."

Konuyla müthiş ilgilenmiş bir tavır almaya zahmet bile etmeyen Pitt, göğüs geçirerek, "Ee? Sadede gelecek misin?" dedi.

"Nemesis Güneşin yörüngesinde değilse o zaman ondan bağımsızdır ve Güneşe göre saniyede yüz kilometre kadar bir hızla hareket ediyor demektir. Yörüngede olacağının bin katı bir hızla yani. Şu anda bizim çevremizde, ama aynı zamanda yoluna da devam ediyor, Güneşi geçecek ve bir daha dönmeyecek. Ama yine de bulutun ardında kalacak ve yerinden hiç kıpırdamayacak."

"Neden?"

"Epey yüksek hızla hareket ettiği halde gökyüzündeki yerinden kıpırdamıyormuş gibi görünmenin bir tek yolu vardır." "Sakın bana onun sarkaç gibi sallandığını söylemeye kalkışma."

"Lütfen şakayı bırak, Janus. Komik değil bu. Nemesis hemen hemen dümdüz bir hat üzerinde Güneşe doğru yol alıyor olabilir. Ne sağa ne de sola sapmadığı için durumunu hiç değiştirmiyormuş gibi görünür, ama doğruca üstümüze, yani Güneş Sistemine doğru geliyor olabilir."

Pitt şaşkınlıkla baktı kadının yüzüne. "Bu konuda elinde kanıt var mı?"

"Henüz yok. İlk görüldüğünde Nemesis'in spektrumunu almak için bir neden yoktu. Ben paralaksı fark ettiğim zaman bir spektrum analizi yapmanın anlamı olurdu ki, ben de vakit bulup bunu yapamadım işte. Hatırlarsan beni Uzak Araştırma projesinin başına getirmiş ve herkesin dikkatini Nemesis'ten başka yere çekmemi söylemiştin. O zaman kapsamlı bir spektrum analizi yapamazdım, Ayrılış'tan sonra da... Yapmadım işte. Ama bunu şimdi hemen ele alacağımdan emin olabilirsin."

"Sana bir şey sorayım. Nemesis Güneşten uzaklaşıyor olsaydı aynı hareketsizlik görüntüsü olmaz mıydı? Güneşe doğru hareketiyle Güneşten uzaklaşması şansı yüzde elli değil midir?"

"Bunu spektrum analizi söyleyecek. Spektrum çizgilerinin kırmızıya kayması uzaklaşma, mora kayması ise yaklaşma demek olacak."

"Ama çok geç artık. Şimdi spektrum analizi yaparsan, biz ona yaklaştığımız için, onun bize yaklaştığı sonucunu elde edersin."

"Şu anda Nemesis'in değil Güneşin spektrumunu ölçerim. Nemesis Güneşe yaklaşıyorsa, Güneş de Nemesis'e yaklaşıyordur ve biz de kendi hareketimize bir pay tanırız. Üstelik biz yavaşlıyoruz ve bir iki aya kadar öyle ağır hareket ediyor olacağız ki, hareketimiz spektroskopik bulguları fazla etkileyemeyecek." ,

Pitt yarım dakika kadar derin düşüncelere gömülmüş gibiydi, eliyle dalgın dalgın bilgisayarını okşarken gözlerini masasından ayırmıyordu. Sonra, başını kaldırmadan, "Hayır," dedi. "Bu gözlemlerin yapılmasına gerek yok. Bu konuda tasalanmanı istemiyorum, Eugenia, unut gitsin."

Elinin sallanması kadının odadan çıkması için bir işaretti.

* * *

Insignia’nın soluğu öfkeyle kasılmış burun deliklerinden ıslık gibi çıkıyordu. Boğuk bir sesle, "Janus, ne cesaretle? Buna nasıl cesaret edersin?" dedi.

Pitt kaşlarını çattı. "Neye cesaret eder mişim?"

"Bir bilgisayar operatörüymüşüm gibi nasıl dışarı çıkmamı emredersin? Nemesis’i ben bulmasaydım şimdi burada olmazdık. Sen de Başkanlığa seçilmezdin. Nemesis benimdir. Onun için yapılacak işlerde benim de sözüm olacak."

"Nemesis senin değildir. Rotor’undur. Onun için şimdi lütfen git ve bırak da günlük işlerime devam edeyim."

Insignia sesini yükseltti. "Janus, sana bir kere daha söylüyorum, Nemesis büyük bir olasılıkla bizim Güneş Sistemimize doğru gidiyor."

"Ben de sana bu olasılığın yüzde elli olduğunu söylüyorum. Güneş Sistemine doğru gidiyorsa -ki, artık bizim Güneş Sistemimiz değil bu, onların Güneş Sistemidir- bana onun Güneşe çarpacağını söylemeye kalkma. Sana inanmam. Beş milyar yıllık tarihinde Güneşe bir yıldız çarpmış, hatta yaklaşmış bile değildir. Galaksinin kalabalık yörelerinde bile yıldız çarpışması olasılığı sıfır denecek kadar azdır. Gökbilimci olmayabilirim ama bu kadarını da bilirim."

"Olasılık olasılıktır, Janus, kesinlik değildir. Nemesis ile Güneşin çarpışacağı pek olası değilse de, akla yatkın bir şeydir. Önemli olan, çarpmaksızın yakınından geçmenin bile Dünya için felaket demek olduğudur."

"Yakından geçmenin tarifi nedir?"

"Bilmiyorum. Epey uzun bir hesaplama gerek bunu söyleyebilmek için."

"Pekâlâ. Senin gerekli gözlem ve hesapları yapmamızı öneriyorsun. Sonuçta Güneş Sistemini tehdit eden bir şey görürsek, ne yapacağız? Güneş Sistemini uyaracak mıyız?"

"Elbette. Başka ne yapabiliriz ki?"

"Peki, onları nasıl uyaracağız? İletişim olanağımız yok, olsa bile onların uzaydışından gönderilecek mesajları alma sistemleri yok. Bir ışık mesajı göndersek -ışık, mikrodalga, modüler nötronlar gibi- bunların Dünyaya ulaşmaları iki yıl sürer. O da yeteri kadar güçlü ya da anlaşılabilir bir ışın bulabilirsek. O zaman bile, gönderdiğimiz mesajı aldıklarını nasıl anlayacağız? Karşılık verme zahmetine katlanırlarsa, bu karşılığın bize gelmesi de iki yıl sürecek. Uyarının sonunda ne olacak peki? Biz onlara Nemesis'in yerini söyleyeceğiz, onlar da bilgilerin o yönden geldiğini saptayacaklar. Bizim gizliliğimizin amacı, Nemesis çevresinde türdeş bir uygarlık kurma planımız suya düşecek."

"Janus, bize maliyeti ne olursa olsun onları uyarmamayı nasıl düşünebilirsin?"

"Nemesis Güneşe doğru gidiyor olsa bile, Güneş Sistemine varması ne kadar sürer?"

"Güneşin yakınlarına beş bin yılda varır."

Pitt arkasına yaslanıp alaycı bir gülümsemeyle baktı kadına.

"Beş bin yıl. Sadece beş bin yılcık mı? Bak, Eugenia, iki yüz elli yıl önce ilk Dünyalı Aya ayakbastı. Aradan iki yüz elli yıl geçti ve biz en yakın yıldıza yaklaşmak üzereyiz. Bu hızla iki yüz elli yıl sonra nerede olacağız? İstediğimiz herhangi bir yıldızda. Ve beş bin yılda, beş yüz yılda, Galaksinin dört yanına dağılacağız, başka bir zeki varlık yoksa. Başka galaksilere gideceğiz. Beş bin yıl sonra teknoloji öyle ilerleyecek ki, Güneş

Sistemi gerçekten tehlikedeyse, bütün Dünyalılar ve bütün Yerleşim Birimleri uzayın derinliklerine ve öteki yıldızlara gidebilirler."

Insignia içini çekti. "Senin gelecek hayalin bu mu? İnsanlığın yıldızlar için sürekli kavga etmeleri mi? Her küçük grubun kendini şu ya da bu yıldızın egemenliği olarak ilan etmeye çalışması mı? Sürekli nefret, kuşku ve çatışma... Dünyada binlerce yıldır görülen durumun daha binlerce yıl Galaksiye yayılması mı?"

"Eugenia, benim hayalim falan yok. İnsanlık canının istediğini yapsın. Dediğin gibi belki didişecek, belki de bir Galaksi İmparatorluğu kuracak ya da bambaşka bir şey yapacak. İnsanlığın ne yapacağını ben söyleyemem, ayrıca ona biçim vermek gibi bir niyetim de yok. Benim bakmakla yükümlü olduğum sadece bu Yerleşim Birimi ve onu Nemesis'e yerleştirebileceğim bu yüzyılım var. O zamana kadar sen de ben de öleceğiz ve haleflerimiz Güneş Sistemini uyarma görevini -eğer gerekecekse- istedikleri gibi yerine getirecekler. Ben duygusal değil, mantıklı olmaya çalışıyorum, Eugenia. Sen de mantıklı bir insansın. Lütfen düşün bunu."

Insignia denileni yapıp düşündü. Pitt hemen hemen abartılı bir sabırla beklerken adamın yüzüne uzun uzun baktı.

Sonunda, "Pekâlâ," dedi. "Ne demek istediğini anladım. Nemesis'in Güneşe göre hareketini inceleyeceğim. Belki de hepsini unuturuz biter."

"Hayır." Pitt parmağını salladı. "Daha önce söylediklerimi hatırla. Bu gözlemler yapılmayacak. Güneş Sisteminin tehlikede olmadığı ortaya çıkarsa, bundan bir şey kazanmış olmayacağız. O zaman benim zaten yapılmasında ısrar ettiğim şeyi yapacağız, Rotor uygarlığını sağlamlaştırmak için bir yüzyıl çalışmak. Ama bir tehlike olduğunu saptarsan, o zaman vicdanın seni rahatsız edecek, korku ve suçluluk içinde kıvranacaksın. Haber nasıl olsa yayılacak ve belki de çoğu senin gibi duygusal olan Rotorluların iradeleri zayıflayacak. O zaman da çok büyük bir şey kaybetmiş olacağız. Beni anlıyor musun?"

Insignia karşılık vermedi.

"Güzel, anladığını görüyorum." Yine elini sallayarak çıkmasını işaret etti.

Bu kere çıktı Insignia. Kadının arkasından bakan Pitt, artık gerçekten katlanılmaz oluyor, diye düşündü.

YEDİ

YIKIM MI?

Marlene baykuş gibi izliyordu annesini. Yüzüne bümboş bir ifade vermişti ama çok şaşkın ve sevinçliydi. Annesi sonunda babası ve Başkan Pitt'i içeren olayları anlatıyordu. Artık bir büyük gibi davranıyordu Marlene'e.

"Anne, ben olsaydım Başkan Pitt'i dinlemeyip Nemesis'in hareketini incelerdim," dedi. "Ama anladığım kadarıyla sen bunu yapmadım. Suçluluğun bunu belli ediyor."

"Suçluluğumu bir damga gibi alnımda taşıyor olma duygusuna alışamadım bir türlü," dedi Insignia.

"Kimse duygularını saklayamaz. İnsana dikkatle bakarsan mutlaka görebilirsin."

(Başkaları göremezdi. Marlene bunu çok yavaş ve çok büyük güçlükle öğrenmişti. İnsanlar bakmıyorlar, duymuyorlar, aldırmıyorlardı. Yüzlere, vücutlara, seslere ve davranışlara ve küçük tiklere bakmıyorlardı.)

Insignia, sanki aynı şeyleri düşünüyorlarmış gibi, "Marlene, insanları böyle gözetlemen doğru değil," dedi. Sözlerinin azarlama olarak alınmaması için kolunu kızın omzuna attı. "O iri kara gözlerini üzerlerine dikince insanlar huzursuzlanıyorlar. İnsanların mahremiyetlerine saygı göstermelisin."

"Peki, anne." Marlene annesinin kendini korumakta olduğunu hiç zorlanmadan anlamıştı. Acaba kendisi kendini ne kadar belli ediyordu?

"Güneş Sistemi için duyduğun onca suçluluğa rağmen neden hiçbir şey yapmadın?" diye sordu.

"Bunun için birçok nedenim vardı, Molly."

(‘Molly’ değil, diye acıyla düşündü Marlene. Marlene! Marlene! Marlene! Büyüdüm artık!)

"Ne gibi nedenler?" diye aksi bir sesle sordu Marlene. (Annesi o çocuk adını her söylediğinde Marlene’in üstüne çöken o düşmanlık dalgasını hissedemiyor muydu? Bu, hiç kuşkusuz, gözlerinden ateşler püskürtüyor, yüzünü çarpıtıyor, dudaklarını kıvırttırıyordu. İnsanlar neden görmüyorlardı bunları? İnsanlar neden bakmıyorlardı?)

"Bir kere, Janus Pitt çok inandırıcıydı. Söylediği şeyler ne kadar garip gelse, o sırada onlara ne kadar karşı olsan da, görüşünün iyi yanları olduğunu da gösterir insanlara."

"Bu dediğin gerçekse, o zaman çok tehlikeli bir insanmış demek."

Insignia düşüncelerinden uyanıp merakla kızına baktı. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Her görüşün ardında iyi nedenler olabilir. Biri o nedenleri hemen kapıp inandırıcı bir şekilde sunarsa herkesi istediği yola getirir ki, bu da tehlikelidir."

"Janus Pitt’te bu niteliklerin olduğunu kabul ederim. Bu gibi şeyleri anlamana şaştım doğrusu."

(On beş yaşındayım, diye düşündü Marlene ve sen de beni çocuk olarak görmeye alıştın.)

Yüksek sesle, "İnsanlara bakarak çok şey öğrenilir," dedi.

"Öyle, ama sana söylediğimi unutma. Bu gözlem huyunu kontrol altına al."

(Asla.) "Demek Bay Pitt seni inandırdı."

"Bir süre beklemenin zararlı olmayacağını gösterdi bana."

"Ve sen Nemesis’i inceleyip nereye gittiğini öğrenecek kadar meraklı değildin, öyle mi?"

"Merak ediyordum ama bu senin sandığın kadar kolay bir şey değildir. Gözlemevi sürekli kullanım halindedir. Araçları kullanmak için sıra beklemek gerekir. Ben orasının başı olsam bile istediğim zaman kullanamam. Sonra biri onları kullandığı zaman bu gizlisi saklısı olmayan bir şeydir. Neden ve ne için kullanıldığını biliriz. Nemesis ya da Güneşin ayrıntılı bir spektrumunu yapmam için pek az olanak vardı yani, sonra insanlar ne yaptığımı bilmeden gerekli hesaplamaları bilgisayarlarda da yapamazdım. Pitt'in Gözlemevinde birkaç kişiyi beni izlemeye memur ettiğinden de kuşkulanıyordum. Sıra dışı bir şey yapmış olsaydım hemen haberi olurdu."

"Ama sana bunun için bir şey yapamazdı, değil mi?"

"Beni ihanet suçlamasıyla kurşuna dizdirmezdi eğer kastettiğin buysa - böyle bir şeyi aklından bile geçirmezdi- ama beni Gözlemevindeki görevimden alıp çiftliklerde çalışmaya gönderebilirdi. Pitt ile o konuşmamızdan kısa bir süre sonra Nemesis'in bir gezegeni ya da yoldaş yıldızı olduğunu keşfettik. Bugün bile buna ne ad vereceğimizi bilemiyoruz. İki yıldızın arasında sadece dört milyon kilometre vardı ve yoldaş yıldız görünür ışıkta radyasyon yaymıyordu."

"Megas'tan söz ediyorsun, değil mi, anne?"

"Evet. Bu 'büyü' anlamında eski bir sözcüktür. Bir gezegen olarak Megas da çok büyüktür, Güneş Sisteminin en büyük gezegeni Jüpiter'den de büyük. Ama bir yıldız olarak çok küçüktür. Bazıları Megas'ın kahverengi cüce olduğunu düşünürler." Insignia susup kızına baktı, sanki onun bu konuları kavrama yeteneğinden kuşkuya düşmüş gibi. "Kahverengi cücenin ne olduğunu biliyor musun, Molly?"

"Benim adım Marlene'dir, anne."

Insignia hafifçe kızardı. "Doğru. Arasıra unuttuğum için özür dilerim. Ama elimde değil. Bir zamanlar adı Molly olan çok sevdiğim küçük bir kızım vardı."

"Biliyorum. Bir daha altı yaşıma geldiğimde bana istediğin kadar Molly diyebilirsin."

Insignia güldü. "Kahverengi cücenin ne olduğunu biliyor musun? Marlene?"

"Evet, anne. Kahverengi cüce, yıldızı andıran küçük bir nesnedir, içinde hidrojen füzyonu oluşturacak kadar ısı ve basınç geliştirmeye yeterli değildir kütlesi, ama yine de bu kütle onu sıcak tutacak kadar ikinci dereceden reaksiyon yapmaya yeterlidir."

"Çok doğru. Hiç de fena değil. Megas tam sınırdadır. Ya çok sıcak bir gezegendir ya da çok soluk bir kahverengi cüce. Görünen ışık yaymaz ama çok fazla kızılötesi ışın yayar. Şimdiye kadar incelediklerimize hiç benzemiyor. Ayrıntılı olarak incelediğimiz Güneş Sistemi dışındaki ilk gezegendi Megas. Gözlemevi tümüyle bu incelemeye ayrılmıştı. İsteseydim bile Nemesis'in hareketi üzerinde çalışacak zaman bulamazdım ve doğrusunu istersen, bir süre hiç aklıma bile gelmedi Neme- sis. Herkes kadar ilgileniyordum ben de Megas'la."

"Ha," dedi Marlene.

"Sonunda onun Nemesis'in çevresindeki tek büyük gezegen olduğu ortaya çıktı. Kütlesi..."

"Biliyorum, anne. Kütlesi Jüpiter'in beş katıdır. Nemesis'in de otuzda biri kadar. Bilgisayar bana bunları çoktan öğretti."

"Evet, yavrum. Jüpiter kadar bile yaşanabilir bir yer değil. Bir kırmızı cüce yıldızın çevresinde yaşanabilir bir gezegen bulmayı pek beklemediğimiz halde, bu ilk başta düş kırıcıydı. Bir gezegen suyu sıvı halinde tutacak kadar Nemesis gibi bir yıldıza yakın olsaydı, çekim gücüyle hep bir yüzü Nemesis'e dönük olurdu."

"Megas'ın yaptığı da bu değil mi, anne? Yani Nemesis'e hep bir yüzü bakmıyor mu?"

"Evet öyle. Bu da bir sıcak, bir soğuk yanı olduğu anlamına gelir. Yoğun atmosferi ısıyı bir derece dengeliyor olmasaydı akkor halinde bir sıcak olurdu. Ama bu nedenle ve Megas'ın kendi iç sıcaklığıyla soğuk yanı bile ılık oluyor. Megas'ta gökbilim deneyimlerinde ilk kez görülen pek çok şey

vardı. Sonra da Megas'ın bir uydusu olduğunu öğrendik. Ya da Megas'ı çok küçük bir yıldız olarak kabul edersen, bir gezegeni. O da Erythro işte."

"Rotor da onun çevresinde dönüyor. Ama anne, bu Megas ve Erythro için kopan bu kıyametten bu yana on bir yıl geçti. Sen bu arada Nemesis ile Güneşin spektrumuna bakacak bir fırsat bulamadın mı? Bir iki hesap bile yapmadın mı?"

"Şey..."

"Yaptığını biliyorum," dedi Marlene hemen.

"Yüz ifademden mi?"

"Her şeyinden."

"Marlene, çevresinde bulunduğun insanı çok rahatsız edersin sen. Evet, yapalım."

"Ve?"

"Evet, Güneş Sistemine doğru yol alıyor."

Bir sessizlik oldu. Sonra Marlene, alçak sesle, "Çarpacak mı?" diye sordu.

"Hesaplarıma göre, hayır. Güneşe, Dünyaya ya da Güneş Sisteminin önemli bir yerine çarpmayacağından eminim. Ama buna gerek yok zaten. Çünkü çarpmasa bile Dünyayı yok edecektir herhalde."

* * *

Marlene annesinin Dünyanın yok olması konusunu konuşmak istemediğini, konuşmasını engelleyen bir iç sürtüşmesi içinde olduğunu ve kendine kalsa hiç konuşmayacağını açıkça görüyordu. Sanki gitmek istermişçesine Marlene'den hafifçe geri çekilmesi, sözcüklerinin tadını silmek ister gibi dudaklarını dikkatle yalaması kız için çok belirgin işaretlerdi.

Ama annesinin susmasını istemiyordu. Daha başka şeyler de öğrenmek zorundaydı.

"Nemesis çarpmadığı halde Dünyayı nasıl yok edecek?" diye sordu. "Sana bunu anlatmaya çalışayım. Rotor'un Erythro'nun çevresinde döndüğü gibi Dünya da Güneşin çevresinde döner. Güneş Sisteminde sadece bu ikisi olsaydı Dünya hemen hemen sonsuza kadar hep aynı yolu izleyecekti. Hemen hemen diyorum, çünkü ortaya çıkan yerçekimsel dalgalar Dünyanın hareketini sarsar ve bu da, onun çok ağır bir şekilde Güneşe doğru yuvarlanması sonucunu oluşturur. Ama bu çok büyük bir zaman gerektirdiğinden bizim için önemsizdir.

"Dünya yalnız olmadığı için başka etkenler de vardır. Ay, Mars, Venüs, Jüpiter ve çevredeki bütün nesneler Dünyayı çekerler. Güneşinkine kıyasla bu çekim çok hafif olduğundan Dünya yörüngesinde hemen hemen sabit kalır. Ancak, yönleri ve yoğunlukları karmaşık bir biçimde değişen bu çekim güçleri Dünyanın yörüngesinde çok küçük değişimler yaratırlar. Dünya hafifçe ileri geri oynar, ekseni eğimini hafifçe değiştirir falan.

"Bu küçük değişimlerin dönemsel olduğu gösterilebilir, gösterilmiştir hatta. Bunlar hep bir yönde olmayıp ileri geri hareket ederler. Yani Güneş çevresindeki yörüngesinde yol almakta olan Dünya birkaç ayrı hareketle titrer. Sistemdeki bütün nesneler bu aynı titreşim içindedirler. Dünyanın titremesi yaşamı desteklemesine engel değildir. En fazlası bir buz çağı ya da bir buz çağının yok olması, deniz düzeyinde yükseliş ve alçalmalar olur, ama yaşam bunlara rağmen üç milyar yıldır hepsine dayanabilm iştir.

"Şimdi Nemesis'in bir ışık ayı mesafeden Geçtiğini düşünelim. Yani bir trilyon kilometreden az bir uzaklıktan. Nemesis birkaç yıl sürecek bu geçişi sırasında sistemi çekim gücüyle etkileyecektir. Ancak titreşimi çok arttıracaktır ve geçince de titreşim yine normale dönecektir."

"Bu anlattığından daha kötü sonuçlar doğuracakmış gibi konuşuyorsun," dedi Marlene. "Nemesis'in Güneş Sistemini eğer sonradan eski haline dönecekse, fazladan titretmesinde ne gibi bir kötülük olabilir?"

"Bu titreşimden sonra bakalım yine aynı yere mi oturacak? Bütün sorun burada işte. Dünyanın denge durumu biraz değişik olsaydı, Güneşten biraz daha uzak veya daha yakın olsaydı, ekseni biraz daha yatık olsaydı, bu Dünyanın iklimini nasıl etkilerdi? En küçük bir değişim bile dünyayı yaşanmaz yapabilir."

"Bunu önceden hesaplayabilir misin?"

"Hayır. Rotor bu hesabı yapmak için uygun bir yer değil. O da, hem de biraz fazlaca titriyor. Burada yapılan gözlemlerden Nemesis'in yolunu izlemek çok uzun zamana ve çok büyük hesaplamalara gerek gösterir. Biz onun Güneş Sistemine çok yaklaşacağı ana kadar tam olarak emin olamayız ve bu da benim ölümümden çok sonra olacaktır."

"Öyleyse Nemesis'in Güneş Sisteminin ne kadar yakınından geçeceğini kesin olarak söyleyemezsin."

"Bunu hesaplamak hemen hemen olanaksızdır. On iki ışık- yılına kadar uzaklıkta olan her yakın yıldızın çekim alanını hesaba katmak gerekir. Ne de olsa, hesaplanmamış en küçük bir etki bile iki ışıkyılında öyle bir sapma yapabilir ki, çarpmayla sonuçlanacağı hesaplanan bir yolculuk bile Dünyanın yakınından dahi geçmeme sonucunu doğurabilir. Ya da bunun tam tersi olabilir."

"Başkan Pitt Nemesis'in yaklaştığı zaman Güneş Sistemindeki herkesin istedikleri takdirde sistemi terk edebileceklerini söyledi. Doğru mu bu?"

"Doğru olabilir. Ama insan beş bin yıl sonra olacak bir şeyi nasıl söyleyebilir? O zamana kadar ne tarihsel olaylar olacaktır ve bu durumu nasıl etkileyecektir? Herkesin Dünyayı güvenlik içinde terk edeceğini ancak umabiliriz."

"Onlar uyarılmasalar bile bunu kendileri öğreneceklerdir," dedi Marlene. "Öyle olması gerek. Nemesis'in yaklaşması üzerine yolunu daha doğru olarak hesaplayabileceklerdir."

"Ama eğer gerekiyorsa, o kadar zamanları olacaktır kaçmak için."

Marlene ayaklarına baktı. "Anne, sakın kızma bana. Ama bana öyle geliyor ki, Güneş Sisteminden herkes kaçabilse bile sen yine mutsuz olacaksın. Başka bir şey var. Lütfen söyle bunu."

"Herkesin Dünyayı terk etmesi düşüncesi hoşuma gitmiyor," dedi Insignia. "Bu düzenli bir şekilde, önceden tasarlanarak ve hiç kayıp verilmeden

yapılsa bile yine de hoşlanmıyorum. Dünyanın terkedilmesini istemiyorum." "Öyle olması gerekirse?"

"O zaman terkedilecektir. Kaçınılmaz önünde boynum kıldan ince, ama bundan hoşlanmak zorunda değilim."

"Dünya hakkında duygusal mısın? Sen orada okudun, değil mi?"

"Gökbilim doktoramı orada yaptım. Dünyayı sevmemiştim, ama bu önemli değil. İnsanın ilk ortaya çıktığı yer orası. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Marlene? Oradayken pek hoşlanmadıysam da, orası yine de ezelden beri yaşamın oluştuğu yerdir. Benim için orası sadece dünya değil, bir fikir, soyut bir şey. Geçmişin hatırı için devam etmesini istiyorum. Bilmem bunu açıkça dile getirebildim mi?"

"Babam Dünyalıydı," dedi Marlene.

Insignia’nın dudakları kasıldı. "Evet, öyleydi."

"Ve Dünyaya döndü."

"Kayıtlara göre öyle. Dönmüştür sanırım."

"Ben de yarı Dünyalıyım, değil mi?"

Insignia’nın kaşları çatıldı. "Hepimiz Dünyalıyız, Marlene. Benim büyükbabamın büyükbabasının dedeleri tüm yaşamlarını Dünyada geçirdiler. İstisnasız herkesin atası Dünyalıdır. Ve sadece insanlar değil. Bütün Yerleşim Birimlerindeki canlı olan her şey, mikroptan ağaca kadar, Dünya kökenlidir."

"Ama bunu yalnız insanlar biliyor," dedi Marlene. "Ve bazıları da oraya diğerlerinden daha yakın. Zaman zaman babamı düşünür müsün? Hatta şimdi bile." Marlene annesinin yüzüne baktı ve yüzünü buruşturdu. "Beni ilgilendirmez bu. Öyle diyecektin, değil mi?"

"İçimde öyle bir duygu vardı ama duygularıma göre davranmak zorunda değilim. Ne de olsa, sen onun kızısın. Evet, onu düşünürüm arasıra." Insignia hafifçe silkti omuzlarım.

"Sen onu hiç düşünür müsün, Marlene?"

"Düşünmek için bir şey yok ki elimde. Onu hatırlamıyorum. Bir fotoğrafını veya hologramını falan da görmedim."

"Öyle, bir anlamı yoktu o zaman..." Sustu Insignia.

"Daha küçükken Ayrılış olduğu zaman neden bazı babaların çocuklarıyla kaldıklarını, bazılarının da kalmadıklarını düşünürdüm. Gidenlerin belki de çocuklarını sevmediklerini, babamın da beni sevmediğini düşünürdüm."

Insignia kızının yüzüne baktı. "Bunu bana söylememiştin."

"Küçüklüğümde kendime sakladığım bir düşünceydi bu. Büyüdükçe işin çok daha karmaşık olduğunu öğrenmiştim."

"Böyle düşünmen hiç gerekmezdi. Doğru değil bu. Ben böyle bir şey düşündüğünü bilseydim sana güvence verirdim ki..."

"Sen o günlerden söz etmeyi sevmiyorsun, anne. Bunu anlıyorum."

"Böyle düşündüğünü bilseydim ederdim; senin benim yüzümü okuduğun gibi ben de senin yüzünü okuyabilseydim. Baban seni severdi. Ben izin verseydim seni de alacaktı giderken. İkinizin ayrılması benim yüzümden oldu."

"Onun da suçu var bunda. Bizimle kalabilirdi."

"Kalabilirdi belki, ama şimdi aradan bu kadar yıl geçince onun sorunlarını biraz daha iyi anlayabiliyorum. Ne de olsa yuvasını terkeden ben değildim; benim dünyam benimle birlikte geliyordu. Dünyadan iki ışıkyılı kadar uzakta olabilirim ama içinde doğduğum Rotor yuvam benim. Baban farklıydı. O Rotor'da değil Dünyada doğmuştu ve Dünyadan sonsuza kadar ayrılmak düşüncesine katlanamıyordu. Bunu arasıra düşünürüm. Dünyanın terkedileceği düşüncesinden nefret ediyorum. Orada Dünyadan ayrılmak kalplerini kıracak olan milyarlarca insan olmalı."

Uzun bir sessizlikten sonra Marlene, "Babam şu anda Dünyada ne yapıyordur acaba?" diye sordu.

"Bunu nasıl bilebiliriz, Marlene? Yirmi trilyon kilometre çok ama çok uzun bir yol ve on dört yıl uzun, çok uzun bir zaman."

"Acaba yaşıyor mudur dersin?"

"Bunu bile bilemeyiz," dedi Insignia. "Dünyada hayat çok kısa olabilir. Ama onun sağ olduğundan eminim, Marlene. Buradan ayrıldığında sağlığı çok iyiydi ve şu anda ellisine yaklaşmakta olmalı." Sonra usulca, "Onu özlüyor musun, Marlene?" diye sordu.

Marlene başını salladı. "Hiç sahip olmadığın bir şey özlenmez."

(Ama sen ona sahiptin, anne, diye düşündü. Ve sen özlüyorsun onu.)

SEKİZ

AJAN

Gariptir ki, Crile Fisher Dünyaya uyum sağlama gereğini duymuştu. Rotor’un dört yıl gibi kısa bir sürede kendisinin bir parçası olabileceği hiç aklına gelmemişti. Dünyadan ayrı olduğu en uzun süreydi bu, ama yine de Dünyanın kendisine yabancı görünmesini gerektirecek kadar değil.

Dünyanın boyutları vardı bir kere, ufkun sisler arasında yukarı kıvrılması yerine, gökyüzüyle kesin bir çizgi oluşturması. Kalabalıklar, değişmeyen yerçekimi, çılgın ve kaprisli bir hava duygusu, yükselip alçalan ısı, tümüyle denetim dışı olan bir doğa.

Bütün bunları hissedebilmek için deneyimler geçirmesi gerekli değildi. Odasında otururken bile hepsinin dışarda olduğunu biliyor ve bu vahşilik her nasılsa ruhunu sarıyordu. Ya da bulunduğu oda çok küçük, çok kalabalık geliyor, kalabalık ve çürümekte olan bir dünya kendisini sıkıştırıyormuş gibi oluyordu.

Rotor’daki o yıllarda Dünyaya o kadar özlem duyması da garipti. Şimdi Dünyadaydı ve aynı şiddetle Rotor’u özlüyordu. Yaşamını hep olmadığı yeri isteyerek mi geçirecekti?

İşaret lambası yandı, zil sesini duydu. Ve ışık titredi, Rotor’da her şey hemen hemen vahşi bir verimlilikle sabitken Dünyadaki şeyler ise titremek eğilimindeydi.

"Girin," dedi hafif ama yine de kilit açma mekanizmasını çalıştıracak yükseklikte bir sesle.

Fisher’in beklediği gibi Garand Wyler girdi içeri ve gülümseyerek baktı Fisher’e.

"Ben gittiğimden beri yerinden hiç kıpırdamadın galiba, Crile?"

"Eh, arasıra kalktığım oldu. Yemek yedim. Tuvalete gittim." "Güzel. Yüzünden pek belli olmuyorsa da, canlısın demek." Garand'ın teni düzgün ve kahverengi, gözleri kara, dişleri beyaz, saçları gür ve kıvırcıktı. "Rotor'u mu düşünüyordun?"

"Eh, arasıra onu da düşünürüm."

"Sana sormak istiyordum ama bir türlü fırsat bulamadım. Yedi Cücesiz Pamuk Prenses'ti, değil mi?"

"Pamuk Prenses," dedi Fisher. "Orada bir tek karaderili bile görmedim."

"O zaman cehenneme kadar yolları var. Gittiklerini biliyor musun?"

Fisher'in kasları gerildi, az daha ayağa fırlıyordu, ama içgüdüsüne hâkim oldu. Başını eğerek, "Gideceklerini söylemişlerdi," dedi.

"Dediklerini de yaptılar. Kayıp gittiler. Olabildiği kadar izledik onları, radyasyonlarını ölçtük. Bu ışıkhızı aracı dedikleri şeyle hızlarını arttırdılar ve henüz kendilerini açık seçik izleyebildiğimiz bir sırada, bir an içinde yok oluverdiler. Her şey kesildi."

"Uzaya girdiklerinde izlerini bulabildin mi?"

"Birkaç kere. Her seferinde biraz daha zayıf ama. Gerçek atılımı yaptıktan sonra ışıkhızında gidiyorlardı. Uzaydışına çıkıp yeniden uzaya girdikten sonra da artık izlenmeleri olanaksızdı."

"Kendileri istediler," dedi Fisher acı bir sesle.

"Senin orada olmamana üzüldüm. Orada olmalıydın. Bunu izlemek ilginç olurdu. Işıkhızı aracının uydurma olduğunu son ana kadar söyleyenler vardı biliyorsun. Bunun bilinmeyen bir nedenle yalan yere ortaya atıldığı düşüncesindeydiler."

"Rotor'da Uzak Araştırma vardı. Işıkhızı desteği olmasaydı onu o kadar uzağa gönderemezlerdi."

"Uydurma demişlerdi bazıları."

"Gerçekti."

"Evet, şimdi de biliyorlar bunu. Hepsi. Rotor ekranlardan kaybolduğu an, bunun başka açıklaması olamazdı. Tüm Yerleşim Birimleri onları izliyordu. Hepsinin ekranlarından aynı anda yok oldu. Sinir bozucu olan, onun nereye gittiğini bilemememiz."

"Alfa Centauri'ye sanırım. Başka nereye gidebilir ki?"

"Merkez, hedeflerinin Alfa Centauri olmadığını ve senin de bunu bilebileceğini düşünüyor."

Fisher'in buna canı sıkılmış gibiydi. "O kadar çok anlattım ki bildiklerimi. Tek bir şey bile saklamadım."

"Öyle. Bunu biliyoruz. Senin bildiğin bir şey olmayabilir bu. Seninle arkadaş arkadaşa konuşmamı istiyorlar. Bakalım bildiğini bilmediğin bir şey var mı diye. Belki de daha önce aklına gelmeyen bir şeyi hatırlarsın. Orada dört yıl kaldın, evlendin, çocuğun oldu. Tüm olup biteni gözden kaçırmış olamazsın."

"Nasıl görebilirdim ki? Eğer bir şeyin peşinde olduğumu hissetseler hemen atarlardı beni. Dünyalı olmam bile kuşkulu bir insan olmam için yeterliydi. Evlenmeseydim, Rotorlu olarak kalacağımın bu kanıtını veremeseydim, zaten kapı dışarı edilecektim. O durumda bile beni önemli ya da gizli olan her şeyden uzak tuttular."

Fisher başını çevirdi. "Başarılı oldum ama. Karım sadece bir gökbilimciydi. İstediğimi seçecek durumum yoktu. Holovizyona bir ilan verip uzaydışı uzmanı bir bayanla evlenmek istediğimi açıklayamazdım. Böyle birine rastlasaydım, sırtlana benzese bile onu elde etmek için her şeyi yapacaktım. Teknoloji o kadar hassas ki, sanırım o yüzden bütün kilit kişileri tam bir tecrit halinde tutuyorlar. Laboratuvarlarda maske taktıklarını ve şifre adları kullandıklarından eminim. Dört yıl boyunca tek bir şey bile öğrenemedim. Ve bunun Merkez'den uzaklaşmam demek olduğunu biliyordum."

Garand'a dönüp ani bir heyecanla, "İşler o kadar kötü gitti ki, bir serseri olup çıktım," dedi. "Başarısızlık duygusu tutsak almıştı beni."

Wyler dağınık odada Fisher'in karşısında oturuyordu, iskemlesini iki arka ayağı üstünde geriye atmıştı ama bir yandan da düşmemek için masaya tutunuyordu eliyle.

"Crile, Merkez duygulu olmakla bir yere varamaz, ama tümüyle duyarsız da değildir. Sana böyle bir yaklaşımda bulundukları için üzülüyorlar ama bunu da yapmak zorundalar. Ben de bu iş bana verildiği için üzgünüm, ama elimden bir şey gelmez. Senin başarısızlığa uğraman ve bize bir şey getirememiş olman ilgilendiriyor bizi. Rotor gitmemiş olsaydı getirecek bir şey olmadığını kabul edebilirdik. Ama gittiler. Işıkhızı destekleri vardı ve sen bize hiçbir şey getiremedin."

"Bunu biliyorum."

"Ama bu seni atmak, senden kurtulmak istediğimiz anlama gelmez. Senden hâlâ yararlanacağımızı umuyoruz. Onun için başarısızlığının dürüst olduğundan emin olmalıyım."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Onlara senin kişisel bir zayıflıktan dolayı başarısız olmadığını söylemem gerek. Ne de olsa, Rotorlu bir kadınla evliydin. Karın güzel miydi? Onu sever miydin?"

"Senin aslında sorduğun Rotorlu bir kadına âşık olduğum için

Rotor'u koruduğum ve sırlarını saklamalarına yardımcı olup olmadığım, değil mi?"

Wyler onun sert sözleri karşısında kılını bile kıpırdatmadı. "Ee, oldun mu?" dedi.

"Bunu nasıl sorabilirsin? Rotorlu olmak isteseydim onlarla birlikte giderdim. Şu anda uzayda kaybolmuş olurdum ve siz de beni bulamazdınız. Ama bunu yapmadım. Rotor'dan Dünyaya döndüm, başarısızlığımın mesleğimi sona erdireceğini bile bile."

"Sadakatini takdir ediyoruz."

"Burada senin tahmin ettiğinden de fazla bir sadakat vardır."

"Karını sevdiğini ve görevin için onu terk ettiğini de kabul ediyoruz. Bu da senin lehine bir puandır, eğer emin olabilseydik..."

"Karımdan da önemlisi kızımdı."

Wyler düşünceli bakışlarla baktı Fisher'e. "Bir yaşında bir kızın olduğunu biliyoruz, Crile. Bu koşullar altında belki de onu talihe rehine vermemeliydin."

"Doğru. Ama kendimi iyi yağlanmış bir robot olarak göremem... Bazı şeyler insanın iradesine rağmen olurlar. Ve çocuk doğduktan sonra ve ona bir yıl sahip olduktan sonra..."

"Bu anlaşılabilir bir şey, ama sadece bir yıldı. Bir ilişki kurmak için pek yeterli bir süre değil..."

Fisher yüzünü buruşturdu. "Anlaşılabilir olduğunu düşünüyorsun ama anlamıyorsun,"

"Anlat öyleyse, anlamaya çalışacağım."

"Kız kardeşim. Küçük kız kardeşim."

Wyler başını salladı. "Dosyanda o konuda kayıt var. Rose, sanırım."

"Roseanne. Sekiz yıl önce San Francisco ayaklanmasında öldü. Sadece on yedi yaşındaydı."

"Üzüldüm."

"Her iki taraftan da değildi. Askerlerden ya da elebaşlarından çok zarar gören o masum seyircilerden biriydi. Neyse cesedini bulduk da yakacak bir şeyim oldu."

Wyler yarı utanmış bir sessizlikle bekledi.

Fisher sonunda, "Daha on yedi yaşındaydı," dedi. "Ana babamız öldüğünde..." Bu sanki konuşmak istemediği bir konuymuş gibi elini salladı. "O dört yaşındaydı, ben de on dört. Ben okuldan sonra işe gider ve onun iyi beslenmesine, iyi giyinmesine, rahat etmesine çalışırdım, bunları kendim için yapamıyorsam da. Kendi kendime programcılık öğrendim - ondan da pek bir geçim sağlayamadım ya- ve sonra o on yedi yaşındayken, hayatında bir tek kişiye zarar vermemiş, o gürültü patırtının ne olduğunu bile bilmiyorken, iki grup arasında kaldı ve..."

"Rotor’a gitmek için neden gönüllü olduğunu anlıyorum," dedi Wyler.

"Evet. Ondan sonra bir iki yıl yaşayıp yaşamadığımın bile farkında değildim. Merkeze, bir şeyle uğraşmak için ve kısmen de orada tehlike olacağını sandığım için katıldım. Bir süre ölmeyi aradım da, hele bu uğurda yararlı bir iş de yapabildiğim takdirde. Rotor’a bir ajan yerleştirmek sorunu ortaya çıkınca da gönüllü oldum Dünyadan kaçmak istiyordum."

"Şimdi de döndün artık. Pişman mısın?"

"Biraz, ama Rotor’da da boğuluyor gibiydim. Bütün kusurlarına rağmen Dünyada genişlik var. Roseanne’ı bir görebilseydin, Garand. Tahmin bile edemezsin. Güzel değildi ama öyle bir gözleri vardı ki." Fisher’in bakışları geçmişe çevriliydi şimdi, görmek için zorlanıyormuş gibi kaşları çatılmıştı. "Güzel gözler, ama aynı zamanda da ürkütücü. Onunla göz göze geldiğimde huzursuzlanırdım. İnsanın ta içini görür gibiydi, bilmem ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Doğrusunu istersen, anlamıyorum."

Fisher onun sözüne önem vermeden devam etti. "Yalan söylediğini ya da gerçeği sakladığını hemen anlardı. Suskun dursan bile sıkıntının ne olduğunu hemen tahmin ederdi."

"Yani bana onun telepati sahibi mi olduğunu söylemek istiyorsun?"

"Ne? Hayır hayır. Yüz ifadelerini okuduğunu, ses tonlarını dinlediğini söylerdi. Kimsenin düşündüğünü saklayamayacağını iddia ederdi. Nasıl gülersen gül, bunun altındaki trajik havayı saklayamazdın, hiçbir kahkaha

acılığı saklamaya yeterli değildi. Bunu açıklamaya çalışırdı ama ben hiç anlayamazdım. Özel birisiydi o, Grand. Ve sonra kızım doğdu. Marlene."

"Evet?"

"Onun gözleri aynıydı."

"Yani bebeğin gözleri kız kardeşinin gözlerinin eşi miydi?"

"İlk başta değil, ama gözlerinin gelişmesini izliyordum. Altı aylık olunca irkildim gözleri karşısında."

"Karın da irkildi mi?"

"Onun etkilenip etkilenmediğini fark edemedim, ama onun Roseanne gibi bir kız kardeşi olmamıştı ki. Marlene hemen hiç ağlamazdı; çok sakindi. Roseanne'ın da bebekliğinde öyle olduğunu hatırlarım. Sonra Marlene'de ilerde güzel olacağı belirtisi yoktu. Sanki Roseanne yeniden bana dönmüş gibiydi. Şimdi ne kadar güç olduğunu anladın mı?"

"Dünyaya dönmenin mi?"

"Hem dönmenin hem de onları arkada bırakmanın. Roseanne'ı ikinci kere kaybetmek gibi bir şeydi bu. Şimdi onu bir daha asla göremeyeceğim. Asla!"

"Ama yine de döndün."

"Sadakat! Görev! Ama gerçeği istersen, az daha dönmüyordum. Orada durmuş paramparça oluyordum. Roseanne'ı, Marlene'i bırakmak istemiyordum. Bak adlarını bile karıştırıyorum. Ve karım Eugenia bana üzgün bir sesle, 'Nereye gittiğimizi bilseydin, dönmek için hiç bu kadar hevesli olmazdın,' dedi. O anda dönmek istemedim. Ona benimle Dünyaya gelmesini söyledim. Kabul etmedi. Hiç olmazsa Marlene'i almama izin vermesini istedim. Onu da kabul etmedi. Sonra pes edip kalabilecektim ki, birden çılgına döndü ve beni kovdu. Ben de gittim."

"'Nereye gittiğimizi bilseydin, dönmek için bu kadar hevesli olmazdın.' Dediği bu muydu?"

"Evet. Ben, ‘Neden? Rotor nereye gidiyor ki?’ diye sorunca da, ‘Yıldızlara,’ dedi."

"Bu doğru olamaz, Crile. Sen onların yıldızlara gideceklerini biliyordun zaten; ama o sana, ‘Nereye gittiğimizi bilseydin...’ dedi. Bilmediğin bir şey vardı demek. Neydi bu bilmediğin şey?"

"Ne diyorsun sen? İnsan bilmediği bir şeyi nasıl bilebilir?"

Wyler omuzlarını silkti. "Bunu Merkez’deki sorgulamanda söylemiş miydin?"

Fisher düşündü. "Sanmıyorum. Sana az daha orada kalacağımın hikâyesini anlatırken aklıma geldi zaten." Gözlerini kapattı. "Hayır, bundan ilk kez söz ediyorum."

"Pekâlâ. Şimdi yine oraya dönelim. Rotor nereye gidiyordu? Rotor’da bu konuda söylentiler duydun mu?"

"Alto Centauri’ye gidileceğini tahmin ediyorlardı. Başka neresi olabilir ki? En yakın yıldız oydu."

"Karın gökbilimciydi. O ne diyordu bu konuda?.."

"Hiçbir şey. Bunu hiç konuşmamıştık."

"Rotor Uzak Araştırma’yı gönderdi."

"Evet."

"Ve karın’ da gökbilimci olarak o işin içindeydi."

"Öyleydi, ama onu da konuşmazdı, ben de konuşmamaya dikkat ediyordum. Merakımı açık açık belli etseydim ya görevimi terk zorunda kalabilirdim ya da hapsedilirdim, ne bileyim idam edilebilirdim belki de."

"Ama bir gökbilimci olarak karın gidilecek yeri bilirdi. ‘Nereye gideceğimizi bilseydin...’ derken bunu açıkça belirtti de. O biliyordu ve sen de bilseydin... "

Fisher pek ilgilenmiş görünmedi. "Bana ne bildiğini söylemediğine göre, ben de sana bir şey söyleyemem."

"Emin misin bundan? O zaman pek önemsemeden dinlediğin, rastlantıyla ağızdan kaçırılmış bir şey falan... Sen gökbilimci olmadığına göre bir şey söylemiş ve sen de anlamamış olabilirsin. Seni şaşırtan, düşündüren bir şey söylediğini hatırlıyor musun?"

"Hiçbir şey gelmiyor aklıma."

"Düşün! Uzak Araştırma'nın Alfa Centauri'nin Güneşe benzeyen yıldızları çevresinde bir gezegenler sistemi bulmuş olması mümkün mü?"

"Bilemeyeceğim."

"Ya da herhangi bir yıldız çevresinde gezegenler?"

Fisher omuzlarını silkti.

"Düşün," dedi yine Wyler. "Karının, 'Sen Alfa Centauri'ye gittiğimizi sanıyorsun ama onun çehresinde gezegenler var ve biz onlara gidiyoruz,' diye bir anlam çıkaracağın bir şey söylemiş olması mümkün mü? Ya da, 'Sen Alfa Centauri'ye gittiğimizi sanıyorsun, ama işe yarar bir gezegenin bulunduğundan emin olduğumuz başka bir yıldıza gidiyoruz,' demiş olması."

"Hiç bilemeyeceğim."

Garand Wyler'in etli dudakları bir an sımsıkı kapandı. Sonra, "Bak sana ne diyeceğim, Crile dostum," dedi. "Şimdi yapılacak üç şey var. Bir, önce sen yeniden sorguya çekileceksin. İkinci olarak, Ceres Yerleşim Birimini asteroid teleskoplarını kullanmamıza izin vermeleri için ikna edeceğiz ve onunla Güneş Sisteminin yüz ışıkyılı çevresindeki bütün yıldızları tek tek tarayacağız. Ve üçüncüsü de, uzaydışı uzmanlarımızın biraz daha yükseğe ve daha uzağa bakmalarını sağlayacağız. Seyret bak neler olacak."

DOKUZ

ERYTHRO

Yıllar geçtikçe Janus Pitt arada sırada bir vakit bulup tek başına koltuğuna yaslanır ve kafasını sakinleştirmeye çalışırdı. Verecek emir, alacak bilgi, ani bir karar verme gereği olmayan, ziyaret edilecek çiftliklerin, denetlenecek fabrikaların, uzayda gidilecek bölgelerin olmadığı, kimseyi görmek, dinlenmek, atlatmak, yüreklendirmek zorunda olmadığı anlardı bunlar.

Ve böyle bir an geldiğinde Pitt o en son ve en az tükenen lüksü hak ettiğine inanırdı, kendine acıma lüksüne.

Bu, herhangi bir şeyi şimdi olduğundan değişik istediğinden değildi. Bütün yetişkin yaşamını Başkan olmak için planlarla geçirmişti, çünkü Rotor'u kendisi gibi kimsenin yönetemeyeceğini düşünürdü. Şimdi Başkan olmuştu ve yine aynı kanıdaydı.

Peki, ama neden Rotor'daki bütün sersemler arasında kendisi gibi uzun vadeli düşünen birini bulamıyordu? Ayrılış'tan bu yana on dört yıl geçmişti ve hâlâ kimse kaçınılmazı göremiyordu; hem de kendisinin bunu dikkatle anlatmış olmasına rağmen.

Günün birinde ve bu da artık pek uzakta bir gün değildi, Güneş Sisteminde biri Rotor'daki uzaydışı uzmanlar gibi ışık- hızı desteğini, belki de daha iyi bir biçimiyle geliştirecekti. İnsanlık bir gün yüzlerce binlerce Yerleşim Birimleriyle, milyarlarca nüfusuyla Galaksiyi kolonize etmek üzere yola çıkacaktı ve çok vahşi çağlar başlayacaktı.

Evet, Galaksi çok büyüktü. Bunu ne kadar da çok duymuştu. Ve onun ötesinde başka galaksiler yardı. Ama insanlar düzenli olarak yayılmayacaklardı ki. Şu ya da bu nedenle, diğerlerinden daha iyi olan yıldız sistemleri olacaktı ve bunlar için savaş başlayacaktı. On yıldız sistemi ve on sömürgeci grup olsa, bunların onu da sadece bir tek yıldız sistemi için savaşıp diğerlerine bakmayacaklardı bile.

Ve ergeç Nemesis'i keşfedecekler ve ilk sömürgeciler çıkagelecekti. Rotor o zaman varlığını nasıl sürdürecekti?

Rotor mümkün olduğu kadar zaman kazansa, güçlü bir uygarlık kursa ve mantıklı bir biçimde genişleyebilseydi. Yeterli zamana sahip oldukları takdirde bir yıldız grubu üzerinde egemenlik kurabilirlerdi. Bu olamazsa Nemesis de yeterliydi, ama onun sağlam bir kaleye dönüştürülmesi gerekti.

Pitt evrensel fethi düşünmüyordu, hatta herhangi bir fetih de düşündüğü yoktu. O, bir sakinlik ve güvenlik adası istiyordu. İlerde çatışan hırsların sonunda Galaksi'nin alev alev yanacağı günlere karşılık.

Ama bunu yalnız o görebiliyordu. Bunun bütün yükünü o taşıyordu. Daha bir çeyrek yüzyıl yaşayabilir ve bu süre boyunca başta kalabilirdi, ya Başkan olarak ya da sözü karar yerine geçen yaşlı devlet adamı olarak. Ama bir gün gelip ölecekti, bu uzak görüşünü o zaman kime miras bırakacaktı ki?

Pitt işte o zaman acıdı kendine. Yıllarca o kadar çalışmıştı, daha o kadar yıl çalışacaktı ve bunu kimse gerçekten takdir edemeyecekti. Sonunda Fikir, önlerindeki yılın ötesini göremeyen insanların bileklerini sürekli yalayan bir sıradanlık okyanusu içinde boğulacağı için her şey sona erecekti.

Ayrılıştan bu vana on dört yıl geçmişti ve bu süre içinde ne zaman güven içinde olabilmişti? Her gece, sabah olmadan başka bir Yerleşim Biriminin geldiği ve Nemesis'in bulunduğu haberiyle uyandırılma korkusuyla yatardı.

Günün her dakikasında içinde bir nokta önündeki işlere önem vermeyip hep o ölümcül sözleri beklerdi.

On dört yıl geçmişti ve hâlâ güvenlik içinde değillerdi. Bir Yerleşim Birimi daha kurulmuştu, Yeni Rotor. Üstünde yaşayan insanlar vardı ama o yeni bir dünyaydı kuşkusuz. Eskilerin deyimiyle, daha boyası bile kurumamıştı. Üç başka Birim de çeşitli yapım aşamasındaydı.

Yakında -en geç, on yılın içinde- yapımına başlanan Birimlerin sayısı artacak ve insanlara o emirlerin en eskisi verilecekti: Üretken olun ve çoğalın!

Önlerinde Dünya örneği bulunduğu için ve her Yerleşim Biriminin dar ve büyümesi olanaksız bir mekânı olduğu bilinciyle, uzayda çoğalma hep sıkı bir denetim altındaydı. Orada aritmetiğin değişmez ihtiyaçlarıyla içgüdülerin karşı konmaz gücü karşı karşıya gelir ve değişmezlik kazanırdı. Ancak Yerleşim Birimi sayıları arttıkça giderek daha çok insana ihtiyaç olacak ve onların çoğalma güdüleri serbest bırakılabilecekti.

Bu geçici olacaktı kuşkusuz. Yerleşim Birimi ne kadar çok olsa da, sayılarını otuz beş yılda ya da daha az bir sürede iki katına çıkaran insanlar buralarını kısa zamanda doldurabilirlerdi. Ve Yerleşim Birimi sayısı en üst noktasına varıp da azalmaya başladığında cini şişeye sokmak, onu oradan çıkarmak kadar kolay olmayacaktı.

Pitt gittikten sonra bütün bunları kim önceden görüp hazırlanacaktı?

Sonra Erythro vardı, Rotor'un çevresinde döndüğü ve bu dönüşü sırasında kocaman Megas'ın ve kırmızı Nemesis'in doğup battıkları gezegen.

Pitt Nemesis Sistemine girişlerinin ilk günlerini hatırlıyordu. Nemesis'in gezegen ailesinin sınırlı karmaşıklığı yavaş yavaş ortaya çıkmıştı Rotor bu kızıl cüce yıldıza doğru yol alırken.

Megas'ın Nemesis'ten dört milyon kilometre ötede olduğu saptanmıştı, Güneş Sisteminin Güneşi ile Merkür gezegeninin arasındaki uzaklığın sadece on beşte biri. Megas, Dünyanın Güneşinden aldığı kadar bir enerji alıyordu, ama görünür ışık yoğunluğu daha az, kızılötesi yoğunluğu daha fazlaydı.

Ancak Megas'ın yaşanılabilir olmadığı daha ilk görüşte belli olmuştu. Bir yüzü hep Nemesis'e dönük bir gaz deviydi Megas. Dönüşünü yirmi günde tamamlıyordu. Megas'ın yarısındaki sürekli karanlık, içindeki sıcaklık yüzeye yükseldiğinden, onu pek az soğutabilmekteydi. Diğer yüzündeki sürekli gün ise dayanılmayacak kadar sıcaktı. Megas'ın bu sıcaklıkta atmosferini koruyabilmesinin nedeni, Jüpiter'inkinden küçük ekseni ve büyük kütlesiyle onun on beş,

Dünyanın kırk katı bir yerçekim gücüne sahip olmasındandı.

Nemesis’in başka büyük gezegeni de yoktu.

Ama Rotor yaklaşıp da Megas daha iyi seçilebilince durum yine değişmişti.

Pitt’e haberi getiren Eugenia Insignia olmuştu. Keşfi kendisi yapmış değildi. Durum bilgisayar destekli fotoğraflarda ortaya çıkmış ve baş gökbilimci olduğu için ona getirilmişti. Insignia da bunu heyecanla götürmüştü Başkanlık dairesinde olan -Pitt’e.

Heyecandan titremesine rağmen sesini yükseltmemeye çalışıyordu.

"Megas’ın bir uydusu var."

Pitt kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Beklenen bir şey değil mi bu? Güneş Sisteminin gaz devlerinin on on beş kadar uydusu vardır."

"Evet, Janus ama bu sıradan bir uydu değil. Büyük."

Pitt serinkanlılığını korudu. "Jüpiter’in dört büyük uydusu; vardır."

"Ben gerçekten büyük demek istedim, hemen hemen Dünya kadar."

"Anlıyorum. İlginç."

"Bu kadar değil, Janus. Bu uydu Nemesis çevresinde doğrudan doğruya dönseydi gelgit etkileriyle bir yüzü Nemesis’e dönük kalacaktı ve yaşanılmaz olacaktı. Oysa yalnız bir yüzü Nemesis’ten daha soğuk olan Megas’a dönük. Ayrıca, uydunun yörüngesi Megas’ın ekvatoruna epey eğik. Yani uydunun göğünde Megas sadece bir yarıküreden görünür ve bir günlük bir sürede kuzeyden güneye hareket eder. Nemesis de yine bir günlük evrelerle doğup batar. Bir yarıkürede on iki saat aydınlık, on iki saat karanlık olur. Diğeri de öyle, ancak gündüz saatlerinde Nemesis sık sık yarım saatlik sürelerle kaybolur ki, bu da Megas’ın hafif sıcaklığının soğumasına yol açar. Aynı yarıkürede karanlık saatler de Megas’ın yansıyan ışığıyla alacakaranlığa dönüşür."

"Uydunun ilginç bir göğü var öyleyse. Gökbilimciler için çok ilgi çekici olmalı."

"Bu sadece gökbilimsel bir şeker değil, Janus. Uydunun insanlar için gerekli ¡siya sahip olması olasılığı var. Yaşanabilir bir dünya olabilir."

Pitt gülümsedi. "Daha da ilginç desene, ama bizim alıştığımız ışığı olmayacaktır, değil mi?"

Insignia başını salladı. "Doğru. Dağılacak kısa dalga ışık olmadığından Güneşi kızılımsı olacak, göğü de karanlık. Manzara hep kızılımsı olacak sanırım."

"O zaman, sen Nemesis'e, yanındakilerden biri de Megas'a adlarım verdiğinize göre bunun adını verme şerefini de ben alayım. Erythro deyin ona, yanlış hatırlamıyorsam, 'kızıl' anlamına gelen Yunanca bir sözcüktür bu."

Haber epey uzun bir süre heyecanını korudu. Megas-Erythro sisteminin yörüngesinin hemen dışında epey büyük bir asteroid kuşağı da bulunmuştu. Bu asteroidlerden daha çok Yerleşim Birimi yapmak için gerekli maddeler sağlanabilecekti.

Erythro'ya yaklaştıkça gezegenin yaşanabilirliği gittikçe daha uygunlaşıyordu. Erythro denizlerden ve kara kütlelerinden oluşan bir gezegendi. Görünür ışıkta ve kızılötesi ışıkta seçilebildiği kadarıyla denizlerinin Dünyadakilerden daha sığ olduğu anlaşılıyordu ve karalarında gerçekten yüksek olan dağ sayısı epey azdı. Birtakım karmaşık hesaplara dayanan Insignia, gezegenin ikliminin genel olarak insan yaşamına uygun olduğunda ısrar ediyordu.

Gezegenin atmosferinin spektroskopik olarak kesinlikle incelenebileceği kadar yaklaştıklarında Insignia Pitt'e, "Erythro'nun atmosferi Dünyanınkinden biraz daha yoğun ve serbest oksijeni var," dedi. "Yüzde 16 oksijen, yüzde 5 argon, gerisi de azot. Küçük miktarlarda karbondioksit de olmalı ama onu daha bulamadık. Kısacası, solunabilir bir hava."

"Gittikçe iyileşiyor," dedi Pitt. "Nemesis'i ilk bulduğunda kimin aklına gelebilirdi bütün bunlar?"

"Biyologlar için iyi haberler bunlar. Ama genelde Rotor için pekiyi değil belki de. Atmosferde önemli miktarda serbest oksijen olması gezegende yaşam olduğunun sağlam bir göstergesidir."

"Yaşam mı?" Pitt buna gerçekten şaşırmış gibiydi bir an.

"Yaşam," dedi Insignia, olasılıkları vurgularken sapıkçasına bir zevk alıyormuş gibi. "Yaşam varsa, büyük bir olasılıkla, zeki yaşam vardır ve hatta belki de yüksek bir uygarlık."

* * *

Bundan sonra Pitt için karabasan dolu günler başladı. Dünyalıların kalabalıklar halinde ve yepyeni teknolojilerle arkasından gelip kendisini geçecekleri korkusundan başka şimdi ondan çok daha büyük bir korku vardı. Kendilerini, bir insanın kulağının yanında vızıldayan bir sivrisineği düşüncesizce ezmesi gibi, dalgın bir anda ezebilecek eski ve ileri teknolojili bir uygarlığa yaklaşıyor olabilirlerdi.

Nemesis'e doğru yollarına devam ederken Pitt Insignia'ya, "Oksijen gerçekten yaşam varlığını mı gösterir?" diye sordu.

"Bu termodinamik bir kaçınılmazlıktır, Janus. Dünya gibi bir gezegende -ki, söyleyebildiğimiz kadarıyla Erythro Dünyaya benzemektedir- nasıl yerçekimi nedeniyle bir taş parçası kendi başına havada duramazsa, serbest oksijen de olamaz. Atmosferde oksijen varsa bu ancak topraktaki diğer elementlerle birleşir ve enerji yayar. Havada da ancak böyle bir süreç enerji sağlıyor ve sürekli olarak serbest oksijen çıkarıyorsa var olabilir."

"Bunu anlıyorum, Eugenia, peki ama neden enerji sağlama süreci ille de yaşamı gerektirsin?"

"Çünkü doğada buna güneş enerjisini oksijeni açığa çıkarmakta kullanan yeşil bitkilerin fotosentez olayından başka bir şeyde rastlanılmamıştır."

"Doğada böyle bir şeye rastlanılmamıştır derken Güneş Sistemini kastediyorsun. Bu başka bir güneşi olan başka bir sistem ve değişik koşullar altında değişik bir gezegen. Termodinamik yasaları yine geçerli olabilir ama

ya Güneş Sisteminde olmayan bir kimyasal reaksiyon varsa burada ve bu da oksijeni oluşturuyorsa?"

"Kumar oynayan bir insansan buna bahse girmemeni salık veririm sana."

Gerekli olan kanıttı ve Pitt bu kanıtın ortaya çıkmasını beklemek zorundaydı.

Nemesis ile Manas’ın pek zayıf bir manyetik alana sahip oldukları ortaya çıktı. Ancak hem yıldız hem de gezegen çok ağır döndükleri için beklenen bir şeydi bu, o yüzden pek heyecan uyandırmadı. Yirmi üç saat ve on altı dakikalık bir dönüş hızı olan Erythro’nun manyetik alanı ise yoğunluk açısından Dünyanınkine eşitti.

Insignia memnunluğunu belirtti. "Hiç olmazsa yoğun manyetik alanlarının tehlikeli radyasyon etkileri konusunda fazla tasalanmayacağız. Özellikle Nemesis’in yıldız rüzgârı Güneşinkinden çok daha az yoğun olacağına göre. Erythro’da yaşam -en azından teknolojik bir yaşam- olup olmadığını uzaktan saptayabileceğimiz için iyi bir haber bu."

"Neden?" diye sordu Pitt.

"Önemli miktarda radyo dalgası yayılması olmadan yüksek düzey bir teknolojinin varolması pek olası değildir. Bu da Erythro’dan tüm çevreye hızlı bir yayılma oluşturacaktır. Gezegenden gelen rastlantısal bir radyo dalgasıyla bunu ayırt edebiliriz. Gezegenin manyetik alanı zayıf olduğu için onun doğal radyasyonu da önemsizdir."

"Bunun gerekli olmayabileceğini düşünüyorum," dedi Pitt.

"Oksijenli havasına rağmen Erythro’da yaşam olduğu olasılığını bir yana atabiliriz sanıyorum."

"Öyle mi? Bunu nasıl yapacağımızı bilmek isterim doğrusu."

"Bunu enine boyuna düşündüm. Dinle, bak. Gelgit etkilerinin Nemesis, Megas ve Erythro’nun dönüşlerini yavaşlattığın" söylemiştin, değil mi? Ve

bunun sonucunda da, Megas'ın Nemesis'ten ve Erythro'nun da Megas'tan uzaklaştığını belirtmiştin."

"Evet."

"Şu halde geçmişe bakarsak, Megas bir zamanlar Nemesis'e, Erythro da Megas ve Nemesis'e daha yakındı. Öyleyse Erythro, üzerinde yasam başlayamayacak kadar sıcaktı ve ancak yakınlarda yaşama uygun olmuş olabilir. Teknolojik bir uygarlığın gelişmesi için yeterli zaman olmamıştır bu durumda."

Insignia hafifçe güldü. "Güzel bir nokta. Gökbilimsel zekân" küçük görmemeliyim ama yeterli değil bu. Kızıl cüce yıldızların uzun bir yaşamları vardır ve Nemesis de. Evrenin gençliğinde örneğin on beş milyar yıl önce, oluşmuş olabilir. Gelgit etkisi ilk başlarda çok güçlüdür, kütleler birbirlerine yakın oldukları zaman. Uzaklaşma ilk üç dört milyar yılda gerçekleşebilir. Gelgit etkisi uzaklığın küpüne oranla azalır ve son on milyar yılda pek değişiklik olmayacağı için birbiri ardından pek çok teknolojik uygarlığın oluşması için yeterli bir zamandır bu. Hayır, Janus, hayale kapılmayalım. Radyo dalgaları olup olmadığını saptayacağımız günü bekleyelim."

Daha da yaklaşmışlardı Nemesis'e.

Şimdi çıplak gözle küçük kırmızı bir leke görüyorlardı. Bir yanında kırmızı bir nokta gibi görülüyordu Megas. Teleskopla Rotor ve Nemesis'le yaptığı açı nedeniyle yarım ay gibi bir görünümü vardı, Erythro da teleskopla daha soluk kızıl bir leke olarak görünüyordu.

Ancak zamanla biraz daha parlaklaşınca Insignia, "Sana iyi haberlerim var, Janus," dedi. "Teknolojik kökenli radyo dalgalarına rastlanmadı henüz."

"Çok iyi." Pitt fiziki bir sıcaklık gibi bir rahatlama dalgasının tüm vücudunu sardığını hissetti.

"Fazla sevinme ama," diye devam etti Insignia. "Beklediğimizden daha yoğun radyo dalgaları kullanıyor olabilirler. Hatta radyo dalgaları yerine başka bir şey de kullanmaları mümkün."

"Bunu ciddi olarak mı söylüyorsun?"

Insignia kararsızlıkla silkti omzunu.

"Kumara düşkün bir kadınsan sakın bahse gireyim deme," dedi Pitt.

Daha da yaklaşmışlardı Nemesis'e. Erythro çıplak gözle büyük bir yuvarlaktı, iri Megas yanındaydı, Nemesis de Yerleşim Biriminin öteki yanında. Rotor hızım Erythro'ya uydurmuştu. Teleskopla Erythro çevresinde Dünya-tipi ısı ve atmosfere özgü tanıdık spiral biçiminde bulut kümeleri görülüyordu. Bu yüzden gezegenin Dünyanınkini andıran bir iklimi olmalıydı.

Insignia, "Erythro'nun karanlık yüzünde ışık belirtisi yok, bu seni memnun etmeli, Janus," dedi.

"Işık olmaması teknolojik bir uygarlıkla uyumlu bir şey olmasa gerek."

"Hiç kuşkusuz."

"O zaman şeytanın avukatlığını üstleneyim ben," dedi Pitt. "Önümüzde kızıl bir güneşle soluk bir ışık var, bir uygarlık bunun gibi soluk bir yapay ışık üretemez mi?"

"Görünen bölgede soluk olabilir, ancak Nemesis kızılötesinde zengin olduğuna göre yapay ışıkların da öyle olmasını bekleyebiliriz. Oysa bizim seçebildiğimiz kızılötesi ışınlar gezegen kökenli. Yaklaşık olarak eşit bir halde tüm kara kütlesinin üstünde görünüyor. Oysa yapay ışık belirli yerlerde yoğunlaşırdı, iskân edilmiş bölgelerde çok fazla, diğer yerlerde az olurdu."

"O zaman unut bunu," dedi Pitt neşeli bir sesle. "Teknolojik bir uygarlık yok orada. Bu Erythro'yu bazı bakımlardan daha az ilginç yapabilir, ancak bizim eşitlerimizle, hatta belki de bizden üstün olanlarla karşılaşmamızı isteyemezsin. O zaman başka bir yere gitmemiz gerekir ki, ne gidecek bir yerimiz var, ne de olsa bile bizi oraya götürecek yeterli enerji kaynağımız. O yüzden burada kalmaktan başka bir şey gelmez elimizden "

"Atmosferde hâlâ büyük miktarda oksijen olduğuna göre Erythro’da yaşam olduğu kesin. Eksik olan sadece teknolojik uygarlık. Yani aşağı inip gezegenin yaşam biçimlerini incelemek zorundayız."

"Neden?"

"Bunu nasıl sorabilirsin, Janus? Buradaki yaşam örneklerinden edinebilirsek ve bu Dünyada gelişen yaşamdan tümüyle ayrı bir şey çıkarsa, bunun biyologlarımız için ne önemli olacağını düşünsene."

"Anlıyorum. Sen bilimsel meraktan söz ediyorsun. Eh, yaşam biçimleri kaybolacak değiller sanırım. Bunun için daha sonra zamanımız olacak. Önce yapmamız gereken başka şeyler var."

"Yeni bir yaşam biçiminin incelenmesinden daha önce gelebilecek ne olabilir ki?"

"Eugenia, mantıklı ol. Önce buraya yerleşmeliyiz. Başka Yerleşim Birimleri kurmalıyız. Büyük ve düzenli bir toplum kurmalıyız. Güneş Sisteminde hiç görülmemiş türdeş ve barışçı bir toplum."

"Bunun için maddi kaynaklara ihtiyacımız olacak ki, bu da Erythro’ya inmemiz ve orada yaşam biçimlerini..."

"Hayır, Eugenia. Yerçekim alanını hesaplayınca Erythro’ya inmek ve sonra yeniden havalanmak şu anda bize pek pahalıya mal olur. Erythro ve Megas’ın -Megas’ı unutma- çekim alanlarının yoğunluğu çok büyük, hatta burada uzayda bile. Bizimkilerden birine hesap ettirdim bunu. Hammaddemizi asteroid kuşağından sağlamamız da bir sorun olacak ama bu onları Erythro’dan almaya kalkışmaktan daha küçük bir sorundur. Hatta asteroid kuşağına yerleşebilirsek maliyetler çok daha düşük olabilecek. Yerleşim Birimlerimizi asteroid kuşağında kuracağız."

"Yani Erythro’yu defterden siliyor musun?"

"Bir süre için, Eugenia. Güçlendiğimiz zaman, enerji kaynaklarımız çoğaldığı zaman, toplumumuz dengeye kavuşup büyümeye yüz tuttuğunda

Erythro’nun yaşam biçimlerini, hatta belki de, olağanüstü kimyasını inceleyebileceğiz."

Pitt yatıştırırcasına, anlayışla gülümsedi kadına. Erythro konusunun mümkün olduğu kadar ertelenmesi gerektiğini biliyordu. Gezegende teknolojik bir toplum yoksa o zaman sahip olduğu diğer yaşam biçimleri ve kaynakları bekleyebilirdi. Gerçek düşman Güneş Sisteminden gelecek olan güruhtu.

Başkaları neden göremiyorlardı ne yapılması gerektiğini? Neden bu kadar kolaylıkla yararsız yan yollara sapıyorlardı?

Bu sersemleri korunmasız bırakarak ölmeye nasıl cesaret edecekti?

O N

İKNA

Böylece Pitt, Erythro'da teknolojik bir uygarlığın var olmadığının keşfinden sonra geçen on iki yılda kurulmakta olan yenidünyayı yok edecek Yerleşim Birimlerinin Dünyadan gelmediği süre içinde zaman zaman dinlenecek bir ara bulabilmişti. Bu pek seyrek olan anlarda bile kuşkudan hiç kurtulamıyordu. Acaba ilk kararında ısrar etseydi ve Erythro çevresinde yörüngede kalsalardı ve Erythro'daki Kubbe hiç yapılmamış olsaydı daha mı iyi olurdu?

Yumuşacık rahat koltuğuna oturmuş sakinlik içinde az daha gözlerini kapatacakken hafif bir vızıltı kendisini istemeye istemeye gerçeğe döndürdü.

Karşı duvardaki küçük görüntü noktasına bakmak için gözlerini açtı (kapattığının farkında değildi). Bir düğmeye dokununca nokta büyüyerek bir holovizyona dönüştü.

Semyon Akorat'dı tabii.

İşte çıplak kafasıyla oradaydı. (Akorat şakaklarındaki saçlarını da keserdi tepesindeki açıklığın daha çok göze batmaması için.) Kaygılanacak bir durum olmadığı zaman bile kaygı doluydu gözleri.

Pitt ondan pek hoşlanmazdı, sadakatsizliğinden ya da beceriksizliğinden değil ama (bu iki konuda da adama söylenecek tek söz bile olamazdı) sadece şartlı bir refleksten. Akorat hep Pitt'in düşüncelerini yarıda keser, mahremiyetine bir müdahaleyi haber verirdi. Kısacası Akorat, Pitt'in randevularını ayarlayan, onu kimin görüp kimin göremeyeceğine karar veren insandı.

Pitt hafifçe çattı kaşlarını. Randevusu olduğunu hatırlamıyordu, ama diğer yandan randevularını hep unutur ve Akorat'ın unutmazlığına güvenirdi.

"Kim?" diye sordu. "Önemli biri değildir umarım."

"Pek önemli biri değil ama bayanı kabul etseniz iyi olur."

"Konuştuğunu duyacak bir yerde mi?"

Akorat, sanki görevini ihmalle suçlanmış gibi alınmışçasına, "Başkamın, elbette değil," dedi. "Ekranın öteki tarafında." Adamın Pitt'in sakinleştirici bulduğu kesin ifadeli konuşması vardı. Sözcüklerini yanlış anlamak olanaksızdı.

"Kadın mı? Dr. Insignia o halde. Peki, talimatımı yerine getir. Randevusuz olmaz. Ondan bir süre için sıkıldım artık, Akorat. Son on iki yıldır bıktım doğrusunu istersen. Bir mazeret uydur. Düşünüyor de -hayır, buna inanmaz-de ki... "

"Başkanım, Dr. Insignia değil gelen. O olsaydı sizi rahatsız etmezdim. Gelen... gelen onun kızı."

"Kızı mı?" Pitt bir an düşündü. "Yani Marlene Fisher mi?"

"Evet. Kendisine çok meşgul olduğunuzu bildirdim tabii, o da yalan söylediğim için utanmam gerektiğini söyledi bana. Yüz ifademden yalan söylediğim anlaşılıyormuş ve ses tonum da doğru konuşmadığımı belli ediyormuş... "Her neyse, gitmemekte ısrar ediyor. Beklediğini bildiğiniz takdirde kendisiyle görüşeceğinizde diretiyor. Onu görecek misiniz, Başkanım? Doğrusu o gözleri insanı çileden çıkarıyor."

"Onun gözlerini ben de duymuştum. Pekâlâ, gönder bakalım, gönder de gözlerine dayanmaya çalışalım. Bak şimdi aklıma geldi, onun da açıklaması gereken bazı şeyler var."

Marlene içeri girdi. (Şaşılacak derecede kendine hâkim, diye düşündü Pitt. Gerektiği gibi saygılı ve herhangi bir isyan belirtisi yok.)

Marlene oturdu, ellerini kucağına bıraktı; Pitt'in konuşmaya başlamasını beklediği görülüyordu. Pitt kızı bir süre bekletirken süzdü. Onu daha küçükken arasıra görürdü, ama çoktandır görmüyordu bu sıralarda. Kız

bebekken güzel değildi, şimdi de değildi. Geniş elmacık kemikleri ve genellikle bir hantallığı vardı, ama gözleri, biçimli kaşları ve uzun kirpikleri gerçekten güzeldi.

"Beni görmek istiyor musunuz, Bayan Fisher. Nedenini öğrenebilir miyim acaba?"

Marlene adama baktı. Çok rahat görünüyordu. "Başkan Pitt, sanırım annem size, benim bir arkadaşıma Dünyanın yok olacağını söylediğimi anlatmıştır."

Pitt'in kaşları gayet sıradan olan gözlerinin üstüne indi- "Evet, söyledi. Umarım size bir daha bu konularda böyle budalaca konuşmamanızı da söylemiştir."

"Söyledi, Sayın Başkan. Ama bir konuda konuşmamak onun olmadığı anlamına gelmez ve buna budalaca demekle de budalaca olmaz."

"Ben Rotor'un Başkanıyım, Bayan Fisher ve görevim bu tür konularla ilgilenmektir, onun için bunun böyle olup olmadığına, budalaca olup olmadığına bırakın da ben karar vereyim. Dünyanın yok olacağı fikrine nasıl kapıldınız? Bu size annenizin söylediği bir şey mi?"

"Doğrudan doğruya değil. Sayın Başkan."

"Dolaylı olarak öyleyse?"

"Bu elinde değildi, Sayın Başkan. Herkes çeşit çeşit biçimlerde konuşur. Sözcüklerin seçimi vardır. Ses tonu, yüz ifadesi, gözlerin kırpıştırılması, boğazı temizleme numaraları vardır. Yüzlerce şey. Bilmem ne demek istediğimi anlatabildim mi?"

"Ne demek istediğinizi anladım. Ben de bunlara dikkat ederim."

"Ve bununla da gurur duyarsınız, Sayın Başkanım. Bu işte usta olduğunuza inanırsınız ve Başkan olmanızın bir nedeni de budur."

Pitt şaşırmıştı. "Ben böyle bir şey söylemedim, küçük hanım."

"Sözcüklerle değil, Başkanım. Buna gerek yoktu." Kızın gözleri adamın gözlerinin içine dikilmişti. Yüzünde gülümsemeden eser yoktu ama gözleri gülüyor gibiydi.

"Peki, Bayan Fisher, bana bunu mu söylemeye geldiniz?"

"Hayır, Sayın Başkanım. Annemin sizi son günlerde görebilmekte güçlük çekmesi yüzünden geldim. Hayır, bunu kendisi söylemedi bana. Ben tahmin ettim. Onun yerine benimle görüşebileceğinizi düşündüm."

"Pekâlâ, geldin işte. Söyle bakalım."

"Dünyanın yok olması olasılığı annemi çok mutsuz ediyor. Babam orada, biliyorsunuz."

Pitt hafif bir öfke kasılması hissetti içinde. Tümüyle kişisel bir konunun Rotor'un refahına ve gelecekte olabileceklere müdahale etmesine nasıl izin verilebilirdi? Nemesis'i bulmakla gösterdiği yararlılığa rağmen bu Insignia hep bir yük olmuştu kendisi için. Ve şimdi onunla görüşmediği için de kaçık kızını göndermişti.

"Bu sözünü ettiğiniz olayın yarın ya da gelecek yıl falan mı olacağını sanıyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır, Sayın Başkan, bunun beş bin yıl kadar sonra olacağını biliyorum."

"Öyleyse o zamana kadar baban çoktan ölmüş olacak, annen de, sen de, ben de. Ve hepimiz öldükten sonra yine beş bin yıl geçecek Dünya ile Güneş Sisteminin öteki gezegenlerinin yok olmalarından önce. O da böyle bir şey olursa. Ki, olmayacak."

"Önemli olan bu fikir, Sayın Başkan, ne zaman olacağı değil."

"Küçük hanım, annen sana bu yok olma zamanı gelmeden çok önce Güneş Sistemi insanlarının bunu fark edeceklerini ve buna göre önlem alacaklarını söylemiştir sanırım. Üstelik bir gezegenlerin yok olmasından nasıl yakınabiliriz? Bütün dünyaların sonu böyle olacaktır. Kozmik çarpışmalar olmasa bile, her yıldız bir kızıl dev evresinden geçecek ve gezegenlerini

yok edecektir. İnsanların öldüğü gibi gezegenler de bir gün öleceklerdir. Gezegenlerin yaşam süreleri biraz daha uzundur, hepsi bu kadar. Bunları anlıyor musun, küçük hanım?"

"Anlıyorum," dedi Marlene ciddiyetle. "Bilgisayarımla iyi bir ilişkim vardır."

(Bundan hiç kuşkum yok, diye düşündü Pitt, sonra çok geç olarak yüzünde beliren alaycı gülümsemeyi silmeye çalıştı. Kız herhalde bundan tutumunu anlamıştı bile.)

Konuşmanın sona erdiğini belirtircesine, "Konuşmamızın sonuna geldik öyleyse," dedi. "Yok olmaktan söz etmek budalaca bir şey. Böyle olmasaydı bile bunun sizinle hiçbir ilgisi yok ve bir daha bundan söz etmeyin. Yoksa hem sizin, hem annenizin başı derde girer."

"Konuşmamız daha bitmedi. Sayın Başkan."

Pitt sabrının tükendiğini hissediyordu ama yine de sakin bir sesle, "Sevgili Bayan Fisher, Başkan bitti dedi mi, bitmiştir," dedi. "Sizin ne düşündüğünüz önemli değildir."

Pitt yerinden doğrulur gibi yaptı ama Marlene kıpırdamadı bile. "Ben size, çok sahip olmak istediğiniz bir şeyi sunmak istiyorum."

"Ne?"

"Annemden kurtulmanızı."

Pitt iyice şaşırmış bir halde arkasına yaslandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni dinlerseniz, anlatacağım. Sayın Başkan. Annem böyle yaşamaya devam edemez. Dünya ve Güneş Sistemi için çok tasalanıyor ve zaman zaman da babamı düşünüyor. Neme- sis’in Güneş Sisteminin sonu olacağını düşünüyor ve adını kendi koyduğu için de sorumluluk duyuyor. Annem duygusal bir insandır. Sayın Başkan."

"Öyle mi? Buna dikkat ettiniz demek?"

"Ve sizi rahatsız ediyor. Size arada sırada böyle konular getiriyor, sizin duymak istemediğiniz konular ve siz de onu yanınıza kabul etmiyorsunuz ve çekip gitmiş olmasını istiyorsunuz. Onu gönderebilirsiniz, Sayın Başkan."

"Öyle mi? Bundan başka bir tek Yerleşim Birimimiz var. Onu Yeni Rotor'a mı göndereyim yani?"

"Hayır, Sayın Başkan. Erythro'ya gönderin."

"Erythro mu? Neden ama? Ondan kurtulmak istediğim için mi?"

"Nedeniniz bu olacak, Sayın Başkan, benim nedenim bu değil ama. Aslında Gözlemevinde çalışamadığı için onun Erythro'ya gitmesini istiyorum ben. Gözlemevindeki araçlar hep dolu ve kendisi sürekli gözetlendiğini sanıyor. Sizin kendisinden sıkıldığınızın farkında. Üstelik Rotor hassas ölçümler için iyi bir yer değil. Çok hızlı ve çok düzensiz döndüğü için hassas ölçümler yapılamıyor."

"Her şeyi düşündün demek. Bunları annen mi anlattı sana? Hayır, söylemen gerekmez. Sana doğrudan doğruya söylemedi, değil mi? Dolaylı olarak söyledi."

"Evet, Sayın Başkanım. Sonra bilgisayarım da var." "Dostça ilişkiler kurduğun mu?"

"Evet. Sayın Başkanım."

"Ve annenin Erythro'da daha rahat çalışacağını düşünüyorsun."

"Evet, Sayın Başkan. Orası daha dengeli bir üs olduğu için Güneş Sisteminin yok olmayacağına inanacağı ölçümleri yapabilir orada. Bunun aksini bile saptasa, bu pek uzun zamanını alacağından, siz de o süre boyunca ondan kurtulmuş olursunuz."

"Anladığım kadarıyla sen de ondan kurtulmak istiyorsun, öyle mi?"

"Hiç de değil, Sayın Başkan. Ben de onunla gideceğim. Böylece benden de kurtulmuş olursunuz ki, bu sizi ondan kurtulmaktan daha mutlu eder."

"Senden kurtulmak istediğimi de nereden çıkardın?"

Marlene gözlerini kırpmadan baktı adama. "Duygularınızı anlamakta güçlük çekmediğimi şimdi öğrendiğinizden bu yana bunu düşünüyorsunuz, Sayın Başkanım."

Pitt birden bu canavardan mutlaka kurtulma isteği duydu içinde. "Bir düşüneyim hele," deyip başını çevirdi. Bu hareketinin çocukça olduğunu biliyordu, ama bu canavarın yüzünü bir kitap gibi okumasını da istemiyordu.

Üstelik gerçekti bu Şu anda anasından da kızından da kurtulmak istiyordu. Zaten annesini Erythro'ya sürgüne göndermeye birkaç kere niyetlenmişti. Ama kadın bunu istemeyeceğinden hiç de hoş olmayan bir gürültü kopacaktı ki, buna tahammülü yoktu. Şimdi kızı kadını oraya göndermek için bir bahane vermişti eline. Ve bu da her şeyi değiştirirdi.

"Annen bunu gerçekten istiyorsa..."

"Gerçekten istiyor, Sayın Başkan. Bana söz etmedi bu konuda, belki bunu düşünmedi bile, ama gitmek isteyecektir. Bunu biliyorum. Bana güvenin."

"Başka seçeneğim var mı? Ve sen de gitmek istiyorsun?"

"Hem de çok, Sayın Başkan."

"O zaman hemen bir çaresine bakacağım. Tatmin oldun mu?"

"Evet. Sayın Başkan."

"O zaman şimdi konuşmamız bitti diyebilir miyiz?"

Marlene kalktı, başını eğip beceriksizce bir selam verdi. Herhalde saygılı görünmek istiyordu olmalıydı. "Teşekkür ederim, Sayın Başkan."

Kız çıktıktan ancak birkaç dakika sonra Pitt kaskatı tuttuğu yüzünün kaslarını gevşetti.

Onun, sadece kendisinin ve bir başkasının bildiği Erythro hakkındaki gerçeği yüzünün ifadesinden, sesinin tonundan ya da başka bir hareketinden anlamasına cesaret edemezdi.

ON BİR

YÖRÜNGE

Pitts'in sakin saati sona ermişti, ama sona ermemiş olmasını isterdi. Öğleden sonraki randevularını ani bir kararla iptal etti. Düşünecek zaman istiyordu.

Özellikle de Marlene'i düşünmek istiyordu.

Annesi Eugenia Insignia Fisher bir sorundu ve gerçekte son on iki yılda tam bir sıkıntı olmuştu. Duygusaldı, mantığın izin verdiği her şeyin önünde fırlayıp gidiyordu. Ama bir insandı yine de; yönetilip kontrol edilmeliydi; mantığın huzur verici duvarları arasına sokulabilir ve zaman zaman huzursuzluk duysa da, orada tutulabilirdi.

Marlene için öyle değildi ama. Pitt'in onun bir canavar olduğunda hiç kuşkusu yoktu. Anlamsız bir nedenle annesine yardım etmek için kendisini öylesine aptalca ele verdiğinden Pitt ancak minnet duyardı. Ne var ki, kız deneyimsizdi ve yeteneklerini gerçekten yıkıcı bir şekilde kullanabileceği zamana kadar saklayacak zekâdan yoksundu.

Ancak büyüdükçe ancak daha tehlikeli olurdu ve şimdiden önlenmesi gerekirdi. Ve şimdi onu öteki canavar, Erythro, önleyecekti.

Pitt kendini akıllı buluyordu. Erythro'nun bir canavar olduğunu daha ilk baştan sezmişti. Onun da okunacak yüz ifadesi vardı, yıldızının kanlı ışığının yansıması tehdit edici ve kötü haberci bir ifadeydi.

Megas ile Erythro'nun Nemesis'in çevresindeki yörüngelerinin yüz milyon mil dışındaki asteroid kuşağına vardıklarında Pitt, kendine güvenle, "İşte burası," demişti.

Herhangi bir güçlük beklememişti. Nemesis asteroidler arasında pek az sıcaklık ve ışık yayıyordu. Rotor'un mükemmel çalışan bir mikro-füzyonu

olduğu için doğal sıcaklık ve ışık kaybı önemli değildi. Kızıl ışığı hemen hemen hiç denecek dereceye indiğinden insanın yüreğine oturmuyor, zihnini karartmıyor, ruhunu ürpertmiyordu.

Ayrıca asteroid kuşağında bir üs kendilerini Nemesis ve Megas'ın yerçekim etkilerinin zayıf olduğu bir noktada tutacak, bunun sonucunda da manevra daha az enerji harcamayı gerektirecekti. Asteroidlerden kolayca maden çıkarılabilirdi.

İdeal!

Ancak Rotor halkı büyük bir çoğunlukla Yerleşim Biriminin Erythro çevresinde yörüngeye oturtulmasını istemişti. Pitt, insanın ruhunu ezecek kızıl ışığın altında olacaklarını, Erythro kadar Megas'ın da etkisinde bulunacaklarını ve yine de maden gereksinimi için asteroidlere gitmek zorunda kalacaklarını söylemişti.

Pitt yerini aldığı eski başkan Tambor Brossen'le de tartışmıştı bunu. Epey yorgun olan Brossen Başkanlıktan daha çok seviyordu şimdi üstlendiği emekli devlet adamı rolünü. (Pitt'in karar vermek konusunda duyduğu zevkin kendisine de eksik olduğunu söylediği duyulmuştu.)

Brossen, Pitt'in Yerleşim Biriminin yeri konusundaki tasasına gülmüştü, açıkça değil kuşkusuz, gözleriyle. "Rotor'un seninle aynı fikirde olması için eğitilmesi gerektiğini hissetmene hiç gerek yok, Janus. Bırak Birim arasıra kendi dilediğini yapsın. Böylece başka zamanlarda senin dediklerini yapmaya daha hazır olacaklardır. Erythro'nun çevresinde dönmek istiyorlarsa, bırak Erythro çevresinde dönsünler."

"Ama bunun bir anlamı yok ki, Tambor. Bunu anlamıyor musun?"

"Elbette ki anlıyorum. Rotor'un bütün varlığı süresince büyük bir dünyanın yörüngesinde olmasını da anlıyorum. Rotorlu- iar için doğru olan bu ve şimdi de bunu istiyorlar."

"Biz Dünyanın yörüngesindeydik. Erythro Dünya değildir; Dünyaya hiç benzemez."

"O da bir dünyadır ve Dünya boyundadır. Toprağı ve denizi vardır. Atmosferinde oksijen vardır. Dünyaya bu kadar benzeyen bir yer bulmak için belki de binlerce ışıkyılı dolaşmamız gerekebilir. Bırak insanların istedikleri olsun diyorum sana."

Pitt, içinde bir ses her adımda aksini söylediyse de, Bros- sen'in öğüdünü tutmuştu. Yeni Rotor Erythro'nun çevresinde yörüngeye girmişti. Henüz yapım halinde olan diğer ikisi de. Asteroid kuşağındaki Yerleşim Birimleri plan aşamasındaydı, ancak kamuoyunun bunları yürürlüğe koymakta heyecansız davrandığı da açıkça belli oluyordu.

Nemesis'in keşfinden bu yana tüm olup bitenler içinde Pitt Erythro çevresinde yörüngeye girmeyi Rotor'un en büyük yanılgısı olarak görüyordu. Bunun yapılmaması gerekirdi. Ama... ama aksini Rotor'a zorla kabul ettirebilir miydi? Daha çok mu uğraşması gerekirdi acaba? Bu da yeni bir seçime ve kendisinin yerinden olmasına mı yol açardı?

En büyük sorun geçmişe duyulan özlemdi. İnsanlar hep başlarını çevirip geriye bakarlardı ve Pitt onları her zaman ileri bakmaya zorlayamıyordu, Brossen'i düşün...

Brossen yedi yıl önce öldüğünde Pitt başucundaydı. Yaşlı adamın son sözlerini sadece kendisi duyabilmişti. Brossen Pitt' in yanına gelmesini İşaret etmişti. Sonra derisi kâğıt kadar kuru zayıf elini uzatıp Pitt'i tutmuş, "Dünyanın Güneşi ne kadar parlaktı," demiş ve ölmüştü.

İşte Rotorlular Güneşin bir zamanlar ne kadar parlak. Dünyanın ne kadar yeşil olduğunu unutamamaları yüzünden Pitt'in mantığına karşı çıkmışlar ve Rotor'un parlak olmayan bir güneşin çevresinde dönen yeşil olmayan bir dünyanın çevresinde yörüngeye girmesini istemişlerdi.

Bu işleme hızında on yıllık bir kayıp demekti. Baştan aste- roid kuşağına yerleşmiş olsalardı, şimdi on yıl İlerde olacaklardı. Pitt'in hiç kuşkusu yoktu bundan.

Bu bile Pitt'in Erythro'ya karşı duygularını zehirlemeye yeterdi, oysa ona bağlı olarak başka kötü, hem de çok kötü, şeyler vardı.

ON İKİ

ÖFKE

Rotor'un gittiği yerde bir gariplik olduğu hakkında Dünyaya bir ipucu veren Crile Fisher ikinci ipucunu da vermişti.

Dünyaya döneli iki yıl oluyordu artık ve Rotor zihninde giderek soluklaşmaya başlamıştı. Eugenia Insignia epey kafa karıştıran bir anıydı (ona karşı nasıl bir duygu beslemişti?) ama Marlene bir acı olarak kalmıştı içinde. Zihninde onu Roseanne'dan ayıramadığını fark etmişti. Hatırladığı bir yaşındaki kız ile on yedi yaşındaki kızkardeş bir tek kişilikte birleşmişlerdi kafasının içinde.

Yaşam güç değildi. İyi bir emekli aylığı alıyordu. Hatta ona iş de bulmuşlardı, başında bulunduğu yöneticilik önemli sonuçlar doğuracak kararlar vermesini hiç gerektirmiyordu. Onu, hiç olmazsa kısmen bağışlamışlardı Eugenia'nın bir tek sözünü hatırladığı için: 'Nereye gittiğimizi bilseydin...'

Ama yine de gözetlendiği izlenimi vardı ve buna duyduğu kırgınlık hiç geçmemişti.

Garand Wyler zaman zaman yanına geliyordu, hep dostça, hep meraklı, hep şu ya da bu şekilde Rotor konusuna dönerek. Şu anda da karşısındaydı işte ve Fisher'in beklediği gibi yine Rotor konusu açılmıştı.

Fisher yüzünü buruşturarak, "Neredeyse iki yıl olacak," dedi. "Benden ne istediğinizi anlayamadım bir türlü?"

Wyler başını salladı. "Bunu bildiğimi söyleyemem, Crile. Elimizde sadece karının o sözü var. Bu belli ki yeterli değil. Onunla yaşadığın yıllar boyunca sana başka şeyler de söylemiş olmalı. Konuşmalarınızı düşün, ikinizin arasındaki konuları. Bir şey bulamıyor musun?"

"Garand, beşinci keredir aynı şeyi soruyorsun. Sorguya çekildim. İpnotize edildim. Beynimi didik didik ettiler. Limon gibi sıktılar beni. Ve içimde bir şey kalmadı. Beni bırakın artık, gidin uğraşacak başka bir şey bulun kendinize. Ya da iş verin bana. Dışarda yüzlerce Yerleşim Birimi var, dostlar birbirlerine sırlarını söylüyorlar, düşmanlar birbirlerini gözetliyor. Onlardan birinin ne bildiğini -hatta neyi bildiğini bilmediğini-kim bilebilir ki."

"Doğrusunu istersen o yönde araştırmalara başladık, dostum," dedi Wyler. "Bir de Uzak Araştırma üstünde duruyoruz. Rotor'un bizim bilmediğimiz bir şey bulması olasılığı çok fazla. Biz Uzak Araştırma aracı göndermedik şimdiye kadar. Başka bir Birim de göndermedi. Sadece Rotor'un bunu yapacak kapasitesi vardı. Rotor her ne bulmuşsa, bu Uzak Araştırma verileri içindedir."

"İyi. O verileri arayın öyleyse. Sizi yıllarca uğraştıracak kadar şey bulursunuz herhalde. Ama benim yakamı bırakın."

"Doğrusu orada bizi gerçekten yıllarca uğraştıracak bilgi var," dedi Wyler. "Açık Bilim Anlaşması gereğince Rotor bize pek çok bilgi verdi. Özellikle de dalga uzunluğunun her boyunda alınmış yıldız fotoğrafları var. Uzak Araştırma kameraları gökyüzünün hemen hemen her yerine erişebiliyorlardı, biz bunları ayrıntılı olarak inceledik ama bir şey bulamadık."

"Hiçbir şey mi?"

"Şimdiyi kadar hiç, ama dediğin gibi daha yıllarca inceleyebiliriz de. Gökbilimcilerin müthiş heyecan duydukları bir iki bilgi bulduk. Onlar pek memnun, hemen çalışmaya koyuldular. Ama nereye gittiklerini belli edecek bir tek iz bile yok. Alfa Centauri sisteminin büyük yıldızlarının çevresinde dönen gezegenler olup olmadığını belli edecek hiçbir şey bulamadık. Komşularımızda bilmediğimiz beklenmedik bir Güneşimsi yıldız da yok. Zaten ben pek bir şey bulacağımızı sanmıyordum. Bizim Güneş Sisteminde göremediğimiz ne görebilir ki Uzak Araştırma? Sadece iki ışık ayı uzağa gitmişti. Bunun pek bir fark yapması düşünülemez. Yine de içimizde bazıları Rotor'un, hem de çok kısa bir zaman içinde bir şey görmüş olduğunu hissediyorlar. Bu da bizi yine sana getirdi."

"Neden ben?"

"Eski karın Uzak Araştırma projesinin başkanı olduğu için."

"Pek değil. Bilgiler toplandıktan sonra başgökbilimciliğe getirilmişti." "Araştırmanın bir bölümünde ve ondan sonra başkandı. Sana Uzak Araştırma ile ne bulduklarını anlatmadı mı?"

"Tek bir sözcük bile. Dur bir dakika, Uzak Araştırma kameralarının gökyüzünün hemen hemen her yerine erişebildiklerini mi söylemiştin?"

"Evet."

"‘Hemen hemen her yeri’ ne kadardır?"

"Sana kesin bir rakam verebilecek durumda olduğumu sanmıyorum. Yüzde doksanı en az."

"Daha fazlası olabilir mi?"

"Belki."

"Acaba...?"

"Ne?"

"Rotor’da Pitt adında biri vardı her şeyin başında."

"Onu biliyoruz."

"Ama sanırım ben onun nasıl iş göreceğini biliyorum. Uzak Araştırma bilgilerini azar azar verirdi. Anlaşmaya uymak için. Ve Rotor yola çıktığında size teslim etmeye fırsat bulamadığı bilgiler kalırdı elinde. Belki yüzde on falan. Ve o yüzde on da en önemlileri olurdu."

"Yani Rotor’un nereye gittiğini bize söyleyecek bölüm mü?"

"Olabilir."

"Ama bu da elimizde yok."

"Var elbette."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Az önce Uzak Araştırma fotoğraflarında Güneş Sistemi kayıtlarında göremeyeceğin neyi göreceğini merak ediyordun. Neden zamanını size verdiklerini inceleyerek geçiriyorsun? Size vermedikleri bölümü sapta ve o bölgeyi bizim haritalarımızdan tara. Uzak Araştırma haritasında daha değişik görünebilecek bir şey olup olmadığını sor kendine ve bunun nedenini ara. Ben sizin yerinizde olsaydım yapacağım buydu." Sesi yükselmiş, bağırıyordu artık. "Dön onların yanına. Planı ellerinde olmayan gökyüzü parçasını taramalarını söyle."

"Çok karışık bir iş," diye söylendi Wyler.

"Hiç de değil. Her şey açık seçik ortada. Merkezde beynini oturak olarak kullanmayan birini bul, belki o zaman bir yere varırsınız."

"Göreceğiz," dedi Wyler. Fisher'e elini uzattı. Fisher somurttu ve adamın elini sıkmadı.

Wyler bir daha ortaya çıktığında aradan aylar geçmişti. Fisher hiç de hoş karşılamadı onu. Bu boş gününde çok sakindi, hatta kitap bile okuyordu.

Fisher kitabın yirminci yüzyılın bir kötülüğü olduğuna ve sadece seyretmenin uygarca olduğuna inananlardan değildi. Bir kitabı tutmakta, sayfalarını çevirmekte, okuduğuna dalmakta, hatta elinde kitapla uyuklamakta bile bir şey vardı. Oysa filmin ortasında uyuklarsan gözünü açtığında bitmiş olduğunu görürdün. Fisher bu ikisinden kitabın daha uygarca olduğuna inanırdı.

Keyifli uyuşukluğundan kaldırıldığı için daha da kızmıştı.

"Şimdi ne var?" diye saygısızca sordu.

Wyler nazik gülümsemesini kaybetmedi, dişleri arasından, "Tam da söylediğin şekilde bulduk, " dedi.

Fisher hatırlamamıştı. "Neyi buldunuz?" Sonra hatırladı birden. "Aman bilmem gerekmeyen bir şey söyleme bana," dedi. "Merkezle bir daha başım belaya girsin istemem."

"Geç kaldın, Crile. İsteniyorsun. Hem de Tanayama'nın kendisi istiyor seni."

"Ne zaman?"

"Seni yanına götürebileceğim kadar çabuk."

"O zaman neler olup bittiğini anlat bana. Karşısına bir şey bilmeden çıkmak istemem."

"Benim de niyetim o zaten. Gökyüzünün Uzak Araştırma'nın rapor etmediği her bölümü taradık. Anlaşılan bunu yapanlar senin dediğin gibi Uzak Araştırma kameraları Güneş Sistemi kameralarının göremediği neyi görebilirdi, diye düşünmüş olacaklar. Yakın yıldızlardan birinin kayması olabilirdi bu ve bunu aramayı akıllarına koyunca gökbilimciler çok şaşırtıcı ve asla tahmin edemeyecekleri bir şey buldular."

"Eee, devam et."

"Bir saniyelik bir yay paralaksı olan çok soluk bir yıldız buldular."

"Ben gökbilimci değilim. Olağanüstü bir şey mi bu?""3u, yıldızın Alfa Centauri'nin yarısı kadar uzaklıkta olduğu demek."

"Çok soluk dedin."

"Küçük bir toz bulutunun arkasındaymış diyorlar. Bak, sen gökbilimci değilsin ama Rotor'da karın gökbilimciydi. Belki de o buldu bunu. Bu konuda bir şey söyledi mi sana?"

Fisher başını salladı. "Tek sözcük bile söylemedi. Tabii..."

"Evet?"

"Son aylarda heyecanlı bir hali vardı. Sevincinden çatlayacakmış gibi."

"Nedenini sormadın mı?"

"Rotor’un kısa sürede yola çıkacağından sandım. Gideceği için çok heyecanlanıyordu ve bu da beni çılgına çeviriyordu." "Kızın yüzünden mi?"

Fisher başını eğdi.

"Bu heyecanı yeni yıldız için de olabilirdi. Her şey yerli yerine oturdu şimdi. Doğal olarak bu yeni yıldıza gideceklerdir. Ve onu karın bulduysa, bu onun yıldızı olacaktır. Gitmek için o kadar hevesli olmasının nedeni de bu olabilir. Bu mantıklı mi sence?"

"Belki. Mantıksız diyemem."

"Pekâlâ öyleyse. Tanayama seni bunun için görmek istiyor. Ve çok kızgın. Görüldüğü kadarıyla sana değil, ama yine de kızgın."

Bu kere herhangi bir gecikme olamayacağı için Crile Fisher hemen o gün Yeryüzü Soruşturma Kurulunda, ya da çalışanların deyimiyle Merkezde buldu kendini.

Otuz yıldır Merkezi yöneten Kattimoro Tanayama epey yaşlanmaya başlamıştı. Onu gösteren holograf kayıtları yıllar önce yapılmıştı, saçları henüz kara ve düz, vücudu dimdik, yüz ifadesi canlıyken.

Şimdi saçları kırlaşmıştı, uzun olmayan vücudu hafifçe eğilmişti; emekliye ayrılmayı düşünecek yaşa yaklaşmakta, diye aklından geçirdi Fisher, ama ayakta ve görevi başında ölmekten başka bir niyeti yek. Fisher onun kasılmış kapakları arasındaki gözlerinin her zamanki gibi canlı ve keskin olduğunu gördü.

Fisher onu anlamakta güçlük çekiyordu. Dünyada bir dilin olabileceği derecede evrenseldi İngilizce. Ancak değişik biçimleri vardı ve Tanayama’nınki Fisher’in alışkın olduğu Kuzey Amerikan İngilizcesi değildi.

Tanayama soğuk bir sesle, "Rotor’da bizi başarısızlığa uğrattın, Fisher," dedi.

Fisher bu konuyu sürdürmekte bir anlam görmedi, zaten Tanayama ile tartışmaya girmenin hiçbir anlamı yoktu.

"Evet, Sayın Başkan," dedi.

"Hâlâ bize verecek bilgin olabilir."

Fisher sessizce içini çekti. "Defalarca sorguya çekildim ama."

"Duydum, biliyorum. Ama sana her şey sorulmuş değil. Benim yanıt istediğim bir sorum var."

"Buyurun, Sayın Başkan."

"Rotor'da kaldığın süre içinde, sende Rotor'un lider kadrosunun Dünyadan nefret ettiği izlenimini uyandıracak bir şey fark ettin mi?"

Fisher'in kaşları kalktı. "Nefret mi? Bütün Yerleşim Birimlerinde olduğu gibi Rotor'da da insanların Dünyayı küçümsedikleri, onu vahşi, zalim ve yozlaşmış olarak gördükleri açık seçik belliydi. Ama nefret? Doğrusunu isterseniz, nefret duyacak kadar önemli görmüyorlardı bizi."

"Ben lider kadrosundan söz ediyorum, halk yığınlarından değil."

"Ben de, Sayın Başkan. Nefret yoktu."

"Bunu başka türlü açıklamak olanaksız."

"Neyi, Sayın Başkan? Eğer sormama izin verirseniz?"

Tanayama başını kaldırıp sertçe baktı (kişiliğinin güçlülüğü boyunun kısa olduğunu unutturuyordu insana). "Bu yeni yıldızın bize doğru hareket etmekte olduğunu biliyor musun? Bize doğru?"

Fisher şaşkın bir ifadeyle Wyler'e baktı. Ama Wyler pencereden giren güneşin berisinde gölgede oturuyordu ve görüldüğü kadarıyla hiçbir yana bakmamaktaydı.

Ayakta olan Tanayama, "Otur, Fisher," dedi. "Eğer düşünmene yardımcı olacaksa, otur. Ben de oturacağım." Tanayama masasının kenarına oturdu, kısacık ayakları yere değmemiş, sallanıyordu.

"Yıldızın hareketini biliyor muydun?"

"Hayır, efendim. Ajan Wyler söyleyene kadar varlığını da bilmiyordum."

"Öyle mi? Rotor'da biliniyor olmalıydı ama."

"Biliyorlarsa da, bana kimse söylemedi, efendim."

"Sen Rotor'dan ayrılmadan önce karın heyecanlı ve neşesiymiş, Ajan Wyler'e öyle söylemişsin. Bunun nedeni neydi?"

"Ajan Wyler bu halinin yıldızı onun keşfetmiş olmasından kaynaklandığını düşünüyor."

"Ve belki de karın yıldızın yönünü biliyor ve bizim başımıza geleceklere seviniyordu."

"Bu düşüncenin onun neden mutlu edeceğini anlamadım. Sayın Başkan. Ben karımın yıldızın hareketini, hatta var olup olmadığını bildiğini bilmediğimi söylemek isterim. Ben Rotor'da herhangi bir kimsenin yıldızın varlığını bildiğini bilmiyorum."

Tanayama kaşınıyormuş gibi çenesinin kenarını ovuşturarak Fisher'e baktı.

"Rotordakilerin hepsi Euro'luydu, değil mi?"

Fisher'in gözleri irileşti. Bu halk deyimini uzun zamandır duymamıştı - hele bir hükümet yetkilisinin ağzından, asla. Dünyaya döndükten az sonra Wyler'in Rotor'un 'Kar beyazı' olduğunu söylediğini hatırladı. Ama bunu o zaman yersiz bir espri olarak kabul etmiş ve önem vermemişti.

Kırgın bir sesle, "Bilemeyeceğim, Sayın Başkan," dedi. "Onları pek incelemedim. Atalarının kimler olduğunu bilmiyorum."

"Haydi, haydi, Fisher. Bunların incelenmesi gerekmez. Görünüşlerinden de anlayabilirsin. Rotor’da kaldığın süre Afro, Mongo ya da Hindu bir yüze rastladın mı? Esmer tenli birini gördün mü?"

Fisher dayanamayıp patladı. "Sayın Başkan, yirminci yüz- yılcılık yapıyorsunuz." (Bunu belirtmenin daha güçlü bir yolunu bilseydi, onu da söyleyecekti.) "Ben bu gibi şeyleri düşünmem, Dünyada kimse de düşünmemeli. Sizin böyle düşünmenize şaş- tim doğrusu. Bu bilinmiş olsa durumunuz için pek yararlı olmaz kanısındayım."

"Peri masallarını bırak, Ajan Fisher." Başkan parmağın! iki yana salladı. "Ben olandan söz ediyorum. Dünyada aramızda bu farklılıkları, en az göstermelik olarak, gözardı ettiğimizi biliyorum."

"Göstermelik olarak mı sadece?" dedi Fisher öfkeyle.

"Sadece göstermelik olarak," dedi Tanayama soğuk bir sesle. "Dünya insanları Yerleşim Birimlerine gidince farklılıklarına göre gruplaşıyorlar. Eğer hiç farklılık olmadığını kabul ediyor olsalardı bunu neden yapsınlar? Herhangi bir Yerleşim Biriminde ki hepsi birbirinin eşidir, eğer başlangıçta bir karışım varsa, azınlıkta olanlar huzursuzluk duyarlar, ya da huzursuzluk duymaya itilirler ve azınlıkta olmadıkları başka bir Yerleşim Birimine göçerler. Doğru değil mi?"

Fisher bunu inkâr edemezdi. Öyleydi ve kendisi de her nasılsa bunu böyle kabul etmişti. "İnsan tabiatı," dedi. "Cins cinsi çeker."

"Çok doğru. Cins cinsi çeker, çünkü kendisinden olmayandan nefret eder."

"Mongo Yerleşim Birimleri de var," dedi Fisher. Kekelemeye başlamıştı, gücendirilmesi kolay ve tehlikeli bir insan olan Başkanı gücendirebileceğini anlamıştı.

Tanayama gözünü bile kırpmadı. "Bunun çok iyi biliyorum, ancak gezegenin en son egemenleri Euro’lardı ve bunu unutamazlar, değil mi?"

"Belki ötekiler de bunu unutamıyorlar ve bu nedenle nefret etmek için daha çok nedenleri var."

"Ama Güneş Sisteminden kaçan Rotor'du."

"ışıkhızı aracını keşfeden onlar oldu da ondan."

"Ve sadece kendilerinin bildikleri ve bizim Güneş Sistemimize doğru yol alan ve belki de onu sarsacak kadar yakından geçecek olan yakın bir yıldıza da onlar gittiler."

"Bunu bildiklerini bilemeyiz, hatta yıldızı bildiklerini de."

"Elbette biliyorlar," dedi Tanayama. "Ve bizi uyarmadan gittiler."

"Sayın Başkan, size saygım sonsuz, ama bu mantıksız bir şey. Yerleşecekleri yıldız, yaklaştığında bizim Güneş Sistemimizi altüst edecekse, o yıldızın kendi sistemi de altüst olacak demektir."

"Başka Yerleşim Birimleri yaptıkları takdirde oradan kolayca kaçabilirler. Bizim boşaltmamız gereken sekiz milyarlık bir dünya var ki, bu çok daha güç bir iştir."

"Ne kadar zamanımız var?"

Tanayama omuzlarını silkti. "Söylediklerine göre birkaç bin yıl."

"Bu epey uzun bir zaman. Bizi uyarmaları gerektiği akıllarına gelmemiş olabilir bu durumda. Yıldız yaklaştıkça, hiç kuşkusuz uyarı gerektirmeden keşfedilecektir."

"Ve o zaman da, boşaltma için daha az zamanımız olacak. Onlar yıldızı bir rastlantıyla buldular. Karının sana düşünmeden söylediği o söz olmasaydı ve sen bize raporları verilmeyen bölgeye bakmamız önerisinde bulunmasaydın daha uzun bir süre yıldızı fark edemeyecektik."

"Ama Sayın Başkan, böyle bir şeyi neden istesinler? Böyle nedensiz bir nefret neden?"

"Nedensiz değil. Euro'lu olmayanlarla dolu Güneş Sisteminin yok olabilmesi için. İnsanlığın yalnız türdeş bir Euro temeli üzerinde yeni bir başlangıç yapabilmesi için. Ha? Ne diyorsun buna?"

Fisher çaresizlikle salladı başını. "Olanaksız. Akıl almaz bir şey bu."

"Başka hangi nedenle bizi uyarmamış olabilirler?"

"Kendileri yıldızın hareketini bilmiyorlar olamaz mıydılar?"

"Olanaksız," dedi Tanayama. "Akıl almaz. Bizi yok olmuş görmek istemekten başka bir nedenleri olamazdı. Ama biz de uzaydışı yolculuğu keşfedeceğiz ve bu yeni yıldıza gidip onları bulacağız. O zaman ödeşeceğiz işte."

ON ÜÇ

KUBBE

Eugenia Insignia kızının sözlerini kulaklarına inanamayarak dinledi. Bir insan kulağının iyi işitmediğinden mi kuşkulanırdı yoksa genç kızın aklını kaçırdığından mı?

"Ne diyorsun sen, Marlene? Erythro’ya gitmem de nereden çıktı?"

"Başkan Pitt’e söyledim, o da bunu ayarlayacağını söyledi."

Insignia aptallaşmıştı. "Neden ama?"

Marlene sinirlendiğini belli eden bir sesle, "Çünkü hassas ölçümler yapmak istediğini ve Rotor’da bu hassaslığı sağlayamadığını söyleyip duruyorsun. Bunu Erythro’dan yapabilirsin. Ama gerçek sorunu yanıtlamadığımı düşündüğünü görüyorum."

"Evet. Yani Başkan Pitt neden bunu ayarlayacağını söylesin? Ben ondan kaç kere bunu istediysem hep reddetti beni. Birkaç uzman dışında kimsenin Erythro’ya gitmesini istemiyor."

"Ben bunu kendisine daha değişik bir biçimde sundum, anne." Marlene bir an duraksadı. "Senden kurtulmak istediğini bildiğimi ve bu fırsatı kaçırmamasını söyledim."

Insignia öyle derin bir soluk almıştı ki, boğulur gibi oldu, öksürmeye başladı. Gözleri sulanarak, "Böyle bir şeyi nasıl söylersin?" dedi.

"Ama gerçek bu, anne. Gerçek olmasaydı söylemezdim. Onun seninle konuşmasını duydum, senin onun hakkında söylediklerini duydum, her şey açıkça belliydi. Sen onun canını sıkıyorsun ve o da senin, her ne konudaysa, kendisini rahatsız etmeni istemiyor. Bunu biliyorsun."

Insignia dudaklarını sımsıkı bastırdı. "Yavrum, bundan sonra bütün sırlarımı sana söyleyeceğim artık. Bu şeyleri ağzından cımbızla almak beni gerçekten çok sıkıntılı bir duruma düşürüyor." "Biliyorum, anne. Özür dilerim."

"Ama yine de anlamıyorum. Başkanın benden sıkıldığını ona anlatman gerekmezdi. Bunu biliyor olmalı zaten. Öyleyse neden beni istediğim zaman göndermedi?"

"Erythro ile ilgili her şeyden nefret ediyor o. Senden kurtulmak bile bu nefretini geçirmedi. Ama bu kere sen yalnız gitmiyorsun. Sen ve ben, ikimiz gideceğiz."

Insignia öne eğildi, ellerini ortalarındaki masaya dayadı. "Hayır, Molly, Marlene. Erythro sana göre yer değil. Ben ölçümlerimi yapıp döneceğim ve sen de beni burada bekleyeceksin."

"Korkarım ki bu isteğin olmayacak, anne. Senin gitmene izin vermesinin bir nedeni de benden kurtulacak olması. O yüzden ikimizin de gitmesini önerdiğimde seni göndermeyi kabul etti. Anladın mı?"

Insignia'nın kaşları çatıldı. "Hayır, anlamadım. Senin ne ilgin var bu işle?"

"Onunla konuşurken ikimizden de kurtulmak istediğini bildiğimi söyledim. Yüzü birden dondu, tüm ifadesini silmek için Benim yüz ifadelerinden falan anladığımı biliyor ve neler hissettiğini tahmin etmemi istemiyordu sanırım. Ama yüzünü dondurma da kendisini ele vermektir. Üstelik insan bütün duygularını saklayamaz. Gözler titreşir ve insan da bunu bilemez.

"Demek senden kurtulmak istediğini de biliyordun."

"Daha da kötüsü var. Benden korkuyor."

"Seriden niye korksun ki?"

"Bilmemi istemediği şeyleri biliyorum diye benden nefret ediyor sanırım." Marlene içini çekti. "Pek çok kimse beni sevmez bu yüzden."

Insignia başını salladı. "Bunu anlayabilirim. İnsanların kendilerini çırılçıplak hissetmelerine neden oluyorsun. Zihnen soyunmuşlar da soğuk bir rüzgâr esiyormuş gibi."

Kızına baktı. "Kimi zaman ben de aynı şeyi hissederim. Geçmişe bakınca beni ta küçüklüğünden beri rahatsız ettiğini fark ediyorum. Kendi kendimi senin aşırı zeki..."

"Bence öyleyim," dedi Marlene.

"O da var, ama bundan fazla bir şey de vardı, her ne kadar açık seçik görmediysem bile. Bu... bu konuda konuşmak seni rahatsız ediyor mu?"

"Seninle konuşmak etmiyor, anne." Ancak sesinde bir duraksama vardı.

"Pekâlâ, küçükken böyle bir şeyi yapabildiğini ve bunun başka çocuklarda olmayan bir şey olduğunu fark ettiğin zaman neden gelip bana söylemedin?"

"Bir kere denedim aslında, ama sen çok sabırsızdın. Yani, bir şey demedin ama senin meşgul olduğunu ve çocuk saçmalıklarıyla uğraşmak istemediğini görmüştüm."

Insignia'nın gözleri irileşti. "Ben bunun çocuk saçmalığı olduğunu söyledim mi?"

"Söylemedin ama bana bakışın ve ellerini tutuş biçimin bunu anlatıyordu."

"Bana söylemekte ısrar etmeliydin."

"Küçük bir çocuktum. Sen de hep mutsuzdun, Başkan Pitt'le babamın yüzünden."

"Onu bırak şimdi. Şu anda bana söylemek istediğin başka şey var mı?"

"Bir şey daha var," dedi Marlene. "Başkan Pitt gidebileceğimizi söylediği zaman sanki bir şeyi eksik bıraktığı izlenimine kapıldım, söylemediği bir şey vardı sanki."

"Pek! neydi bu, Marlene?"

"İşte bütün iş burada, anne. İnsanların akıllarından geçeni okuyamam. Sadece dış görünüşlerden bir anlam çıkarabilirim ki, o da zaman zaman pek bulanık olur. Yine de... "

"Evet?"

"Söylemediği her neyse, bunun hiç de hoş olmadığını, hatta kötü olduğunu hissettim."

* * *

Erythro'ya gidiş hazırlığı Insignia'nın epey zamanını aldı. Rotor'da öyle yarıda bırakılmayacak şeyler vardı. Gökbilim bölümünde yapılması gereken işler, verilecek talimatlar, başyardımcısının geçici olarak bölüm başkanı olarak atanması ve bu. gidiş konusunda garip bir biçimde suskun olan Pitt'le son konuşmalar...

Insignia bunu gidişinden önceki son raporunda dile getirdi.

"Biliyorsun, yarın Erythro'ya gidiyorum," dedi.

"Affedersin?" Pitt, Insignia'nın verdiği son rapordan başını kaldırdı. Insignia onun raporu okumakta olduğuna inanmamıştı. (Kendisi de Marlene'in huylarını mı kapıyor ve bunu nasıl kullanacağını bilemiyordu? Görmediği halde gördüğüne inanmaya başlamalıydı şimdi.)

Sabırla, "Biliyorsun, yarın Erythro'ya gidiyorum," dedi.

"Yarın mı? Eh, nasıl olsa döneceğin için bu bir veda değil. Kendine iyi bak. Bunu bir tatil olarak kabul et."

"Nemesis'in uzaydaki hareketi üzerinde çalışmak niyetindeyim."

"O mu? Eh..." Pitt elleriyle sanki önemsiz bir şeyi itiyor- muş gibi bir hareket yaptı. "Nasıl istersen. Bir çevre değişikliği, çalışmaya devam etsen bile tatil sayılır."

"Buna izin verdiğin için sana teşekkür etmek istiyorum, Janus."

"Kızın istedi bunu. Onun istediğini biliyor muydun?"

"Evet. O gün bana gelip söyledi. Ben de ona seni rahatsız etmeye hakkı olmadığını söyledim. Ona karşı çok hoşgörülü davrandın."

Pitt homurdandı. "Çok olağanüstü bir kız. İsteğini yerine getirmekte bir sakınca görmedim. Geçici bir şey bu. Hesaplarını bitir ve buraya dön."

İki keredir dönmemden söz ediyor, diye düşündü Insignia. Marlene burada olsaydı bundan ne anlam çıkarırdı acaba? Kötü bir şey diyor. Ama ne?

"Döneceğiz," dedi.

"Nemesis'in zararsız olduğu haberiyle umarım, bundan beşbin yıl sonra."

"Buna gerçekler karar verecek," diyerek adamın yanından çıktı Insignia.

Çok garip, diye düşünüyordu Insignia. Uzayda doğduğu yerden iki ışıkyılı uzaktaydı ve sadece iki kere binmişti uzay gemisine - hem de çok kısa bir yolculuk için - Rotor'dan Dünyaya ve sonra tekrar Rotor'a.

Uzayda yolculuk yapmak için fazla bir hevesi yoktu. Bu yolculuğun arkasındaki itici güç Marlene'di. Kendi başına Pitt'i gidip gören, o garip şantajı yapan oydu. Ve gerçekten heyecanlı olan da oydu. Erythro'ya gitmek için garip bir zorunluluk duyuyordu. Insignia bunu anlamıyor ve buna kızının kendine özgü akli ve duygusal karmaşası olarak bakıyordu. Yine de, güvenli, küçük, rahat Rotor'u bırakıp tam altı yüz elli bin kilometre ötedeki (bu neredeyse Rotor'un Dünyadan olan uzaklığının iki katıydı) bomboş Erythro'ya gitme düşüncesi kendisini ürküttüğü zaman Marlene'in heyecanıyla yeniden canlanır gibi oluyordu.

Kendilerini Erythro'ya götürecek uzay gemisi ne zarifti ne de güzel. Ama işe yarardı. Erythro ile Rotor arasında gidip gelen bir dizi küçük roketten biriydi. Erythro'dan yerçekimine karşı koyan bir patlamayla fırlatılır, inerken de dizginlenemeyen bir atmosferin rüzgârlı, sarsıntılı ve güvenilmez havasında yerçekimine yenik düşmemeye çalışırdı.

Insignia yolculuğun pek zevkli geçmesini beklemiyordu. Zaten büyük bir kısmında ağırlıksız ortamda olacaklardı ve iki gün ağırlıksız ortam hiç kuşkusuz sıkıcıydı.

Marlene’nin sesi Insignia’yı daldığı hayalden uyandırdı "Haydi, anne, bizi bekliyorlar. Bagaj kontrolü falan yapıldı."

Insignia yürüdü. Hava kilidinden geçerken son düşündüğü şey Janus Pitt’in neden gitmelerine izin verdiğiydi.

Siever Genarr Yeryüzü kadar büyük bir dünyaya hükmediyordu. Ya da, daha doğrusu, üç kilometre kare olup giderek genişleyen kubbe altındaki bir bölgeye hükmetmekteydi. Beş yüz milyon kilometre karelik kara ve denizden oluşan dış dünyada ise insan yoktu. Mikroskobik boyutlardan büyük başka canlı yaratık da yoktu. Böylece bir dünya onu işgal eden çokhücreli yaşam biçimleri tarafından yönetiliyor denilebilirse, kubbeli alanda yaşayıp çalışan yüzlerce kişinin bu dünyanın hâkimleri olduğu söylenirdi ve Siever Genarr da onların egemeniydi.

Genarr iriyarı bir adam değilse de, güçlü hatları kendisine etkileyici bir hava veriyordu. Gençliğinde bu yüzden yaşından büyük görünmüştü, ama şimdi artık elli yaşını tam olarak göstermekteydi. Burnu uzun, gözleri hafif şişti, saçları kırlaşmaya başlamıştı. Ancak sesi müzikal bir baritondu. (Bir zamanlar meslek olarak sahneyi düşünmüşse de, görünüşü arasıra karakter rolleri oynamasını zorunlu kılmış, sonunda yönetici yeteneği üstün gelmişti.)

Üç odalı bir yapı şimdiki büyük madencilik ve araştırma istasyonu haline dönüşürken on yıl süreyle kendisini Erythro’da tutan şey bu yeteneği olmuştu.

Kubbenin bazı kusurları vardı. Pek az kimse uzun süre kalabiliyordu burada. Hemen hemen her gelen kendisini sürgüne gönderilmiş olarak kabul ettiği ve sürekli bir Rotor’a dönme’ özlemi içinde bulunduğundan Erythro’ya nöbetleşe gelinmekteydi. Ve çoğu da, Kubbe’nin içi Rotor kadar aydınlık olduğu halde Nemesis’in kızılımsı ışığını ya tehdit edici ya da iç-kapayıcı buluyorlardı.

Ama iyi yanları da yok değildi.' Genarr, Rotor'da her yıl biraz daha anlamsızlaşan gürültülü politikadan kurtulmuştu. Daha da önemlisi, fikirlerine genellikle -boşuna- karşı çıktığı Janus Pitt'ten kurtulmuş oluyordu.

Pitt daha ilk baştan Erythro'da yerleşim birimi kurulmasına, Rotor'un Erythro çevresinde yörüngeye oturmasına karşı çıkmıştı. Ancak bu noktada büyük kamuoyu tarafından yenilgiye uğratılabilmişti. Ama o da.

Kubbe için yeterli fon ayrılmasını ve büyümesini engelleyerek İntikamını almıştı. Genarr Kubbe'de Rotor için asteroidlerde elde edileceğinden daha ucuza bir su kaynağı geliştirmemiş olsaydı, Pitt Kubbe'yi çoktan kapatırdı.

Pitt'in mümkün olduğunca Kubbenin varlığını görmezlikten gelmesi Genarr'ın yöneticiliğine seyrek olarak müdahale etmesi demekti ki, bu da Genarr'ın çok işine geliyordu.

Bu yüzden, normalde olduğu gibi yazışmalarla olacağı yerde Pitt'in kalkıp da kendisine yeni gelen iki kişiyi özel olarak bildirmesine çok şaşırmıştı. Pitt, hiçbir tartışma kabul etmeyen o sesiyie konuyu ayrıntılarıyla anlatmış ve konuşmalarının duyulmaması için korunmayı çalıştırmıştı.

Ve gelenlerden birinin Eugenia Insignia olması çok daha büyük bir sürprizdi.

Ayrılış'tan yıllarca önce arkadaştılar, ancak mutlu kolej günlerinden sonra Insignia doktora yapmak İçin Dünyaya gitmiş ve Rotor'a bir Dünyalı ile dönmüştü. Genarr kadını bir iki kere -o da uzaktan-görebilmişti evliliğinden sonra. Fisher'den Ayrılış'tan hemen önce ayrıldığı zaman da, Genarr'ın da İnsignia'nın da kendi işleri vardı ve eski dostluklarını yenilemeyi düşünememişlerdi.

Genarr kadını zaman zaman hatırlamışsa da, onun belli bir acı içinde olduğunu, büyütecek bebeğini aklına getirince pek rahatsız etmek istememişti. Ondan sonra da kendisi Erythro' ya gönderilmiş ve bu da yeniden bir araya gelebilme olasılığını ortadan kaldırmıştı. Kendisi zaman zaman Rotor'a tatile gidiyorsa da, artık orada huzurlu olamıyordu. Bazı eski Rotor dostlukları ancak güçlüklerle sürdürülüyordu artık.

Ve şimdi de Eugenia kızıyla birlikte geliyordu. Genarr kızın adını hatırlamıyordu, belki de hiç öğrenmemişti. Ama hiç görmediği kesindi. Şimdi on beş yaşında olmalıydı. Genarr onun genç Eugenia'ya benzeyip benzemediğini düşünürken içinde hafif bir titreme hissetti.

Genarr Erythro Kubbesine o kadar alışmıştı ki artık eleştirisel bir gözle bakamıyordu. Kadın erkek cinsten çalışan insanların eviydi burası, çocuk yoktu. Haftalar ya da aylar süren nöbetlerle çalışan, kimi zaman ikinci bir kere için yine dönen insanlar. Şu ya da bu nedenle Kubbeyi seçen dört kişiyle kendisinden başka sürekli kalanı yoktu.

Kubbeden normal bir yaşama yeri olarak gurur duyacak kimse yoktu. Gereklilikten dolayı temiz ve düzenli tutuluyorsa da, bir yapaylık havası da yok değildi. Düz çizgiler, kemerler, düzlemler ve dairelerden oluşan bir yer. Bir odanın hatta bir masanın bile belirli bir kişiliğin iniş çıkışlarını aldığı sürekli bir yaşamın düzensizliğinden yoksundu.

Kuşkusuz kendisi vardı. Masası ve odası kendi köşeli ve düzeysel kişiliğini yansıtmaktaydı. Erythro Kubbesinde kendisini evinde hissetmesinin bir nedeni de buydu belki. Ruhunun biçimi Kubbenin basit geometrisiyle uyumluydu.

Ama Insignia burası için ne düşünecekti acaba? insanlar hiç değişirler miydi? Crile Fisher'in kendisini terk etmesi onu acılaştırmış mıydı?..

Genarr kırlaşmış şakaklarını kaşırken bunların yararsız ve zaman israfı düşünceler olduğunu düşündü. Gelir gelmez yanına getirilmesi için haber bıraktığından, nasıl olsa az sonra görecekti onu.

Yoksa karşılamak üzere kendisi mi gitseydi?

Hayır! Bunu kaç kere düşünmüştü. Çok hevesli görünemezdi; makamının onuruna yakışmazdı bu.

Ama sonra nedeninin bu olmadığını düşündü. Kadının huzurunu kaçırmak istemiyordu; onun kendisini, bir Dünyclı erkeğin uzun boyu ve yakışıklılığı karşısında öyle utanılacak bir şekilde geri çekilen aynı huzursuz ve

yeteneksiz hayranı olduğunu düşünmesini istemiyordu. Eugenia Crile'ı gördükten sonra bir daha hiç bakmamıştı ona, en azından ciddi olarak.

Genarr Janus Pitt'in mesaimi bir daha okudu, bütün mesajları gibi kısa ve kupkuru ama ardında o tanımlanması olanaksız otorite duygusuyla.

Pitt'in anneden çok çocuk üzerinde durduğunu farketti. Kızın Erythro'ya derin bir ilgi gösterdiğini ve gezegenin yüzeyini incelemek istediği takdirde izin verilmesini bildiriyordu.

Bu ne demekti acaba?

* * *

İşte karşısındaydı. Ayrılış'tan on dört yaş daha büyük. Crile öncesi gençliğinden yirmi yıl daha yaşlı. Birlikte C Çiftlik Bölgesine gidip az çekimli düzeylere çıktıkları ve kendisi bir takla atma denemesi yapıp karın üstü düşerken kahkahalarca güldüğü günden yirmi yaş daha büyük.

Eugenia yaşını gösteriyordu, ama pek şişmanlamamıştı şimdi kısa ve düz olan saçları hâlâ canlı bir kumraldı.

Kadın gülümseyerek kendisine doğru yürürken Genarr hain kalbinin atışlarının hızlandığını hissetti. Insignia iki elini birden uzattı, Genarr ıkadının ellerini avuçları içine aldı.

"Siever, sana ihanet ettim ve çok utanıyorum," dedi Insignia.

"Bana mı ihanet ettin, Eugenia? Ne diyorsun sen?" Neden söz ediyordu bu kadın? Herhalde Crile ile evliliğinden değil.

"Seni her gün düşünmeliydim. Sana mesajlar göndermeli, haberler vermeli, seni ziyarete gelmeliydim."

"Oysa sen beni hiç düşünmedin!"

"O kadar da kötü değilim, canım. Arada sırada aklıma gelmedin değil. Seni asla unutmadım. Bunu bir an bile getirme aklıma. Sadece düşüncelerim beni harekete geçirmedi, o kadar."

Genarr başını salladı. Söyleyecek ne vardı ki? "Çok meşgul olduğunu biliyordum," dedi. "Ve ben de buradaydım, gözden uzak, gönülden uzak."

"Gönülden değil. Hiç değişmemişsin, Siever."

"Yirmisinde yaşlı görünmenin avantajı bu. İnsan ondan sonra hiç değişmiyor. Zaman geçiyor, biraz daha yaşlı görünüyorsun, hepsi bu."

"Haydi, haydi, yumuşak kalpli kadınların hemen seni savunmaya koşmaları için kendine zalim davranmayı meslek edinirsin sen. Bu huyun hiç değişmemiş."

"Kızın nerede, Eugenia? Onun da seninle geleceğini söylemişlerdi."

"Geldi. Hiç kuşkun olmasın. Erythro, nedenini bilmiyorum ama cenneti onun. Hemen odalarımıza gidip bavulları boşaltıp yerleştirmeye başladı. O tip bir genç kızdır. Ciddi. Sorumlu. Pratik. Görevinin bilincinde. Birinin zamanında bana tüm sevilmeyen erdemler diye sıraladığı her şev var onda."

Genarr güldü. "Ben iyi bilirim onları. Bilsen yaşamım boyunca bir tek kötü huyum olsun diye nasıl çalıştım. Hep de yenildim ama."

"Sanırım insan yaşlandıkça daha çok sevilmeyen erdemlere ve daha az sevimli kötü huylara ihtiyaç duyuyor. Siever, peki ama sen neden sürekli olarak Erythro’dasın? Kubbenin yönetilmesi gerektiğini biliyorum ama herhalde Rotor’da bu işi yapabilecek bir tek sen yoksun."

"Doğrusunu istersen, bir tek benim olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Burasını seviyorum aslında ve zaman zaman kısa bir tatil için Rotor’a gidiyorum."

"Ve beni görmeye gelmiyorsun?"

"Benim tatilde olmam senin de tatil yapıyor olman değil ki. Sanırım sen benden daha meşgulsün, hele Nemesis’i keşfetmenden sonra. Ama düş kırıklığına uğradım şimdi. Kızınla tanışmak istiyordum." "Tanışacaksın. Adı Marlene. Benim için Molly ama böyle çağrılmayı kabul etmiyor. On beş yaşında bu tür şeylere karşı müthiş hoşgörüsüz oldu ve Marlene

denilmesinde ısrar ediyor. Onunla tanışacaksın, hiç merak etme. Doğrusunu istersen ilk karşılaşmamızda yanımızda olmasını istememiştim. O varken nasıl rahat rahat geçmişi anardık?"

"Geçmişi anmak mı istiyorsun, Eugenia?"

"Bazı şeyleri, evet."

Genarr duraksadı. "Crile'ın Ayrılış'a katılmamasına üzüldüm," dedi.

Insignia'nın gülümsemesi dondu kaldı. "Bazı şeyleri, Siever." Insignia dönüp pencereye yürüdü, dışarı baktı. "Burası çok esaslı bir yer. Gördüğüm kadarı bile çok etkileyici. Parlak ışıklar. Büyükçe binalar. Oysa Rotor'da Kubbeden hiç söz edilmez neredeyse. Burada kaç kişi yaşıyor?"

"Değişiyor. Hızlı ve yavaş zamanlarımız var. Bir ara dokuz yüz kişi olduk. Şu anda beş yüz on altı kişiyiz. Herkes herkesi tanır. Pek Kolay değil bu. Her gün gelen de olur, giden de."

"Senden başka."

"Birkaç kişi daha var."

"Peki, ama neden bu Kubbe, Siever? Ne de olsa Erythro'nun solunabilir bir havası var."

Genarr dudağını ısırdı ve ilk kez kadınla göz göze gelmekten kaçındı. "Solunabilir ama aslında pek rahat değil. Işık düzeyi yanlış. Kubbenin dışına çıkınca pembe bir ışık içindesin. Nemesis gökte yükselince de turuncumsu. Okuyabilirsin. Ama yine de doğal görünmüyor. Sonra, Nemesis'in de doğal bir görünümü yok. Çok büyük görünüyor ve pek çok kimse onun tehdit edici bir görünümü olduğunu ve kızıl ışığın yıldıza öfkeli bir ifade verdiğini söylüyor. Ve insanlar bunalıma giriyorlar. Nemesis gerçekte tehlikeli de, en azından bir derece. Gözleri kör edecek kadar parlak olmadığı için bakıp güneş lekelerini gözlemek mümkün. Kızılötesi ışınlar gözün ağ tabakasını kolaylıkla bozabilir. Açıkta dolaşacak insanlar bu yüzden özel bir başlık giymek zorundalar."

"Şu halde Kubbe dışarıya karşı bir korunmadan çok normal ışığı içerde tutmak için, desene."

"Havayı bile soluyoruz aslında. Kubbenin havası ve suyu Erythro'dan alınır. Ama bazı şeyleri içeri sokmamak için de çok dikkat ederiz. Prokaryotları. O küçük mavi-yeşil hücreleri."

Insignia düşünceli bir tavırla salladı başını. Havada oksijen varlığının açıklamasıydı bu. Erythro'da yaşam vardı; Güneş Sistemindeki hücresel yaşamın en basit biçimlerine eşitti bu.

"Bunlar gerçekten prokaryot mu?" diye sordu. "Onlara böyle denildiğini biliyorum, ama bizim bakterilere de bu ad verilir. Bakteri mi bunlar?"

"Güneş Sistemi tarihindeki herhangi bir şeye benzetmek gerekirse, en çok fotosentez yapan bakterilere benziyor diyebiliriz. Bu soruyu sormakta haklısın ama. Hayır, bizim bakteriler değil bunlar. Bunlarda nükleoprotein var ama bizim yaşam biçimlerde var olandan çok değişik bir yapıda. Sonra bunlarda magnezyumu eksik olan bir tür klorofil var, bu kızılötesi ışınlar üzerinde etkili olduğundan hücreler yeşil değil de renksiz oluyorlar. Çeşitli enzimler, çeşitli oranlarda mineral izleri var. Yine de prokaryot adı verilecek kadar Dünyanın hücrelerini andırıyorlar."

"Ve bunlar Erythro'nun havasındaki oksijeni mi sağlıyorlar?"

"Kesinlikle. Başka bir açıklaması olamaz oksijenin. Eugenia, sen gökbilimcisin, Nemesis'in kaç yaşında olduğu hakkında ne düşünülüyor son günlerde?"

Insignia omuzlarını silkti. "Kızıl cüceler neredeyse ölümsüzdürler. Nemesis Evren kadar yaşlı olabilir ve görünür bir değişiklik olmadan daha yüz milyar yıl yaşayabilir. Yapacağımız en iyi tahmin yıldızın yapısını oluşturan elementleri hesaplayarak elde edilebilir. Onun ilk kuşak bir yıldız olduğunu ve hidrojen ile helyumdan başka bir şey olmadan başladığını düşünelim. O zaman on milyar yaşındadır ki, bu

da Güneş Sisteminin Güneşinden iki kat yaşlı demektir."

"Şu halde Erythro da on milyar yaşında demek."

"Kesinlikle. Bir yıldız sistemi bir anda oluşur, bölük pörçük değil. Neden sordun?"

"On milyar yıla rağmen yaşamın prokaryot aşamasını geçmemiş olması garip geliyor bana."

"Bu hiç de şaşırtıcı değil, Siever. Dünyada ilk yaşamın ortaya çıkmasından iki üç milyar yıl sonrasına kadar da sadece prokaryotlar vardı. Erythro'da ise güneşin enerji birikimi Dünyada olduğundan daha azdır. Daha karmaşık yaşam biçimlerinin ortaya çıkması için enerji gerekir. Rotorlular bu konulan sık sık tartışırlar."

"Bundan hiç kuşkum yok," dedi Genarr. "Ama bunlar buraya pek gelmiyor. Biz de yerel sorunlarımız ve işlerimizle uğraşıyoruz elbette, herhalde prokaryot konusunun da bunların arasında pek yeri yoktur."

"Ona bakarsan biz de Rotor'da Kubbe hakkında pek bir şey duymuyoruz."

"Evet, zamanla her şey kendi özel yerine yerleşiyor. Ama diğer yandan, Kubbenin de pek öyle görkemli bir yanı yok. Basit bir atelye burası, o yüzden Rotor'da günlük olayların karşısında kaybolmasına hiç şaşmam. Bütün dikkat, kurulmakta olan yeni Yerleşim Birimleri üzerinde toplanıyor şimdi. Onlardan birine taşınacak mısın?"

"Asla. Ben Rotorluyum ve öyle kalmak niyetindeyim. Özür dileyerek belirteyim, gökbilimsel bir gereklilik olmasaydı şimdi burada olmazdım. Rotor'dan daha sabit bir yerden bazı gözlemler yapmam gerekiyor."

"Pitt bunu bildirdi. Sana her desteği sağlama emrini aldım."

"Güzel. Bunu yapacağından eminim. Ha, bir şey sorayım, demin Kubbenin prokaryotları dışarda tutmasının iyi olacağı gibi bir şey söylemiştin. Bunu başarabiliyor musunuz? Buranın suyu içilebilir mi?"

"Biz içtiğimize göre içilir kuşkusuz. Kubbede prokaryot yok. Gelen su - daha doğrusu içeri giren her şey- prokaryotları birkaç saniye içinde öldüren

mavi-mor ışıktan geçiriliyor. Işıktaki kısa dalga fotonları hücrelerin ana yapısını bozuyor. Bazıları içeri girse bile, bunlar, bildiğimiz kadarıyla zehirli ya da zararlı değiller. Hayvanlar üzerinde deney yaptık."

"Bu iyi işte."

"Bu iş karşılıklı oluyor ama. Bizim mikroorganizmalarımız da Erythro koşullarında Erythro'nun prokaryotlarıyla başa çıkamıyorlar. Erythro toprağına bizim bakterilerimizi koyduğumuzda bunlar büyüyüp çoğalamıyorlar."

"Ya çokhücreli bitkiler?"

"Onu da denedik ama pek başarılı olamadık. Nemesis'in ışığından olmalı, çünkü Erythro'nun toprağını ve suyunu kullanarak Kubbe içinde bitki yetiştirebiliyoruz. Bunları Rotor'a raporla bildiriyoruz ama bu tür bilgilerin orada pek yayıldığını sanmam. Dediğim gibi Rotor Kubbe ile ilgilenmiyor. Pitt'in bizimle ilgilenmediği kesin ve Rotor'da tek önemli kişi olan da o, değil mi?"

Genarr bunu epey zorlama bir gülümsemeyle söylemişti. (Marlene bunu görse ne derdi acaba? diye düşündü Insignia.)

"Pitt korkulacak biri değildir," dedi. "Kimi zaman bıktırıcıdır, ama bu başka bir şey. Biliyor musun, Siever, gençliğimizde senin bir gün Başkan olacağını düşünürdüm hep. Çok akıllı idin."

"İdim mi?"

"Hâlâ da öylesin eminim, ama o günlerde çok politiktin, özgün fikirlerin vardı. Büyülenmiş gibi dinlerdim seni. Bazı bakımlardan Janus'tan iyi bir Başkan olabilirdin. İnsanları dinlerdin bir kere. Hep kendi dediğinin olmasında ısrar etmezdin."

"Bu da çok berbat bir Başkan olacağımın kanıtı işte. Benim hayatta pek kesin hedeflerim yoktur. Herhangi bir anda o an için doğru gördüğümü yapmak isterim, sonunda iyi bir şey çıkacağını umarak. Pitt ise ne istediğini bilir ve her ne pahasına olursa olsun oraya varmak ister."

"Onu yanlış anlıyorsun, Siever. Güçlü fikirleri vardır ama çok mantıklı bir insandır."

"Hiç kuşkusuz, Eugenia. En büyük yeteneği de mantıklılığıdır. Neyin ardında ise, onun mutlaka iyi, tümüyle mantıklı, tümüyle insani bir nedeni vardır. Herhangi bir an bir neden uyduruverir ve bu konuda o kadar içtendir ki, buna kendini bile inandırır. Onunla bir işin olmuşsa, başta istemediğin bir şeyi istetmiştir mutlaka sana ve seni emrederek ya da tehdit ederek değil de, sabırlı ve çok mantıklı fikirlerle kendi yanına çekmiştir."

Insignia, zayıf bir sesle, "Şey..." dedi.

"Onun mantıklılığını tattığını görüyorum," dedi Genarr. "Ne

kadar iyi bir Başkan olduğunu gör işte. İyi bir insan değil, ama iyi bir Başkan."

"Onun iyi bir insan olmadığını söyleyecek kadar ileri gidemem, Siever." Insignia başını salladı.

Genarr odadan çıkan kadının ardından baktı. Eugenia geçmişi hatırlamak istemişti ve kendisinin de ilk tepkisi kocasından söz etmek olmuştu ve kadın birden dönüvermişti.

"Eh, bu konuda tartışmasak da olur. Kızınla tanışmak istiyorum." Genarr ayağa kalktı. "Yemekten sonra sizi dairenizde ziyarete gelsem?"

"Çok iyi olur."

Genarr içini çekti. Kendi fırsatlarını berbat etme yeteneğine hâlâ sahipti.

* * *

Eugenia Insignia kızına, "Adı Siever Genarr," dedi. "Erythro Kubbesinin başı olduğu için kendisine Sayın Komutan diye hitap etmek doğru olur."

"Anne, rütbesi öyleyse elbette ben de öyle derim."

"Onu şaşırtmanı istemiyorum..."

"Böyle bir şeyi neden yapayım ki?"

"Bunu çok kolaylıkla yaparsın, Marlene. Bunu biliyorsun. Vücut dilini bir kenara bırakıp dinle adamı. Lütfen! Kolejdeyken ve daha sonra iyi arkadaştık. On yıldır Kubbede olmasına ve bu süre içinde kendisini görmemiş olmama rağmen hâlâ iyi dostumdur."

"Sanırım sevgilindi."

"İşte demek istediğim buydu," dedi Insignia. "Onu gözetleyip de ne düşündüğünü, hissettiğini söylemek yok. Ve şunu da kafana yerleştir, sevgilim değildi. Sadece arkadaştık, birbirimizden hoşlanırdık -arkadaş olarak. Ama babandan sonra..." Insignia başını salladı. "Başkan Pitt hakkındaki sözlerine de dikkat et, eğer konu açılırsa. Komutan Genarr'ın Başkan Pitt'e güvenmediğini hissettim ve..."

Marlene o ender gülümsemelerinden birini yöneltti annesine. "Komutan Siever'in bilinçaltı davranışlarını mı izledin yoksa? Çünkü bu dediğin hissetmekten de başka bir şey..."

Insignia başını salladı. "Gördün mü işte? Bir an bile kendine engel olamıyorsun. Pekâlâ, duygu değil. Başkana güvenmediğini söyledi. Ve biliyor musun, bunda haklı da... "

Insignia birden Marlene'e döndü. "Tekrar ediyorum, Marlene. Komutanı istediğin kadar izleyip öğrenmek istediklerini öğrenebilirsin, ama bu konuda kendisine bir şey söylemeyeceksin. Ectna söyle! Anladın mı?"

"Bir tehlike mi var diyorsun, anne?"

"Bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi Marlene. "Başkan Pitt Erythro'ya gidebileceğimizi söylediği anda tehlike olduğunu anlamıştım Ama bu tehlikenin ne olduğunu bilmiyorum."

* * *

Marlene’i görmek bir şok olmuştu Siever Genarr için ve kızın kendisine, bir şok geçirdiğini ve bunun nedenini biliyormuş gibi bakmasıyla daha da kötü bir duruma düşmüştü.

Kızda Eugenia’nın çocuğu olduğunu belli edecek hiçbir şey yoktu, ne annesinin güzelliği, ne zarafeti, ne de sevimliliği. Sadece şimdi ruhunu okurmuş gibi bakan o iri gözleri ki bunlar da Eugenia’nın gözleri değildi. Annesini geçtiği tek yeriydi gözleri.

Ancak aradan çok geçmeden ilk izlenimini bir yana bırakmıştı. Ana kızla çay içerken Marlene kusursuz bir terbiye örneği göstermişti. Tam bir hanımefendiydi ve zeki olduğu da anlaşılıyordu. Ne demişti Eugenia? Bütün sevilmeyen erdemler. O kadar da kötü değildi ama. Kız bazı çirkin insanlar gibi, bir sevgi açlığı hissediyordu sanki. Kendisi gibi. Birden tanıdık bir duygu seline kapıldı.

Bir süre sonra, "Eugenia, Marlene ile yalnız konuşmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Insignia durumu şakaya döndürmeye çalışarak, "Belirli bir nedenin mi var, Siever?" diye sordu.

"Başkan Pitt ile konuşan ve ikinizin buraya gelmesi için onu ikna eden Marlene’di. Kubbenin Komutanı olarak Başkan Pitt’in sözleri ve eylemleriyle bağlıyım, onun için Marlene’in o görüşmesi hakkında söyleyecekleri benim için önemlidir. Sadece ikimiz olursak daha rahat konuşacağımızı düşündüm."

Insignia odadan çıktıktan sonra Genarr şimdi köşedeki büyük koltukta gömülmüş gibi oturan Marlene’e döndü. Kız ellerini kucağında kavuşturmuş, iri gözleriyle ciddi ciddi bakıyordu Komutana.

Genarr sesine hafif bir neşe katarak, "Annen seni benimle yalnız bırakmakta biraz çekingen davrandı," dedi. "Sen de öyle misin?"

"Hiç değilim. Annem çekindiyse bu sizi düşündüğündendi, benim için değildi."

"Beni mi? Neden?"

"Sizi gücendirecek bir şey söyleyeceğimden korkuyor."

"Böyle bir şey yapar mıydın, Marlene?"

"İsteyerek değil. Sayın Komutan. Bunu yapmamaya çalışacağım."

"Bunda da başarılı olacağına inanıyorum. Seninle neden yalnız konuşmak istediğimi biliyor musun?"

"Anneme Başkan Pitt'le görüşmem hakkında bilgi almak istediğinizi söylediniz. Bu doğru, ama aynı zamanda benim gerçekten nasıl biri olduğumu öğrenmek istiyorsunuz."

Genarr'ın kaşları hafifçe kalktı. "Doğal olarak seni daha iyi tanımak isterdim."

"Sadece bu değil," dedi Marlene.

"Ne öyleyse?"

Marlene bakışlarını çevirdi. "Özür dilerim, Sayın Komutan."

"Ne için?"

Marlene'in yüzü mutsuzca çarpıldı, ama konuşmadı.

"Marlene, ne var? Bana söylemelisin. Seninle açık açık konuşmak çok önemli benim için. Annen sana konuşmana dikkat etmeni söylediyse, unut onu. Eğer benim duyarlı olduğumu ve çabuk alındığımı söylediyse, lütfen onu da unut. Hatta sana benimle açık konuşmanı ve beni gücendireceğini düşünmemeni emrediyorum *ve* Erythro Kubbesinin Komutanı olduğum için emirlerimi yerine getirmelisin."

Marlene birden güldü. "Beni gerçekten merak ediyorsunuz, değil mi?"

"Elbette."

"Annemin kızı olduğum halde neden böyle olduğumu merak ediyorsunuz çünkü."

Genarr'ın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Ben böyle bir şey söylemedim."

"Söylemenize gerek yoktu. Annemin eski arkadaşısınız Bunu söyledi bana. Ama ona âşıktınız ve bu duyguyu yenemediniz ve benim de onun gençliğine benzeyeceğimi umuyordunuz, ama beni görünce birden irkildiniz."

"İrkildim mi? Bu o kadar belli miydi?"

"Çok kibar bir insan olduğunuz ve duygularınızı bastırmak istediğiniz için çok küçük bir jestti bu, ama oradaydı. Kolayca gördüm bunu. Sonra bakışlarınız bir anneme bir bana kaydı. Sonra benimle ilk konuştuğunuzda sesinizin tonu. Çok açıktı bunlar. Anneme benzemediğimi düşünüyordunuz ve düş kırıklığına uğramıştınız."

Genarr arkasına yaslandı. "Ama bu çok güzel bir şey."

Marlene'in yüzü mutlulukla aydınlandı birden. "Doğru mu söylüyorsunuz, Sayın Komutan? Evet, doğru söylüyorsunuz. Gücenmediniz. Rahatsız olmadınız. Bu sizi mutlu kılıyor. Bundan memnun olan ilk insansınız siz. Annem bile hoşlanmaz oysa."

"Hoşlanıp hoşlanmamak önemli değil. Olağanüstü bir durum karşısında tümüyle önemsizdir hoşlanıp hoşlanmamak. Marlene, vücut dilini ne zamandan beri okuyabiliyorsun böyle?"

"Oldum olası, ama her geçen gün biraz daha usta oluyorum. Bunu herkes yapabilir bence, eğer iyice bakıp düşünülürse..."

"Hayır, Marlene. Yapılamaz. Hiç aklına getirme bunu. Ve ten anneni seviyorum, öyle mi?"

"Bundan hiç kuşkum yok, Sayın Komutan. Onun yanındayken her bakışınız, her sözünüz, her hareketinizle belli ediyorsunuz bunu."

"Peki o bunun farkında mı?"

"Sizin kendisini sevdiğinizden kuşkulanıyor ama sekmenizi istemiyor."

Genarr bakışlarını çevirdi. "Hiç de istemedi."

"Babamın yüzünden."

"Biliyorum."

Marlene duraksadı. "Ama bence yanılıyor annem. Sizi şu anda benim gibi görebilse..."

"Ama ne yazık ki göremez. Arna senin görebilmen beni mutlu etti.

Çok güzelsin."

Marlene'in yüzü kızardı. "Bunu inanarak söylüyorsunuz!"

"Elbette." "Ama..."

"Sana yalan söyleyemem, değil mi? O yüzden söylemeye çalışmayacağım. Yüzün güzel değil. Vücudun güzel değil. Ama sen güzelsin ve önemli olan da bu. Ve buna inandığımı görebiliyorsun."

"Evet, görüyorum," dedi Marlene. Öyle bir mutlulukla gülümsedi ki, yüzü bile birden güzelleşti sanki.

Genarr da güldü. "Şimdi Başkan Pitt'ten söz edelim mi artık? Senin ne kadar kurnaz bir kız olduğunu anladığım için bu konuşma çok daha önemli oldu benim için. Hazır mısın?"

"Evet, Siever Amca. Size amca dersem kızmazsınız, değil mi?"

"Elbette ki, hayır. Bundan şeref duyarım. Şimdi bana Başkan Pitt'i anlat. Benden annene mümkün olan her desteği ve bütün gökbilim araçlarımızı emrine vermemi istedi. Sence bunun nedeni nedir?"

"Annem Nemesis'in yıldızlara göre hareketini ölçmek istiyor ve Rotor bu ölçümlerin hassas olarak yapılmasına olanak tanımıyor. Erythro'da çok daha iyi yapılabilirmiş."

"Annenin bu projesi yeni bir şey mi?"

"Hayır, Siever Amca. Bana söylediğine göre çok uzun zamandır gerekli bilgileri toplamaya çalışıyormuş."

"Peki annen neden daha önce istememiş buraya gelmeyi?"

"İstedi ama Başkan Pitt reddetti."

"Şimdi neden razı oldu?"

"Ondan kurtulmak istediği için."

"Annen gökbilim sorunlarıyla onu sık sık rahatsız ettiyse buna inanırım. Ama ondan uzun bir süre önce bıkmış olmalı. Neden şimdi gönderdi onu?"

Marlene’in sesi çok hafiflemişti.

"Benden kurtulmak istediği için."

ON DÖRT

AVLANMA

Ayrılış’tan bu yana beş yıl geçmişti artık. Crile Fisher içinse çok daha fazla bir süre geçmiş gibiydi. Rotor geçmişte değil de, başka bir yaşamdaydı sanki sadece giderek artan bir inanmazlıkla hatırlayabildiği bir yaşamda. Orada gerçekten yaşamış mıydı? Bir karısı olmuş muydu?

Yalnızca kızını açık seçik hatırlayabiliyordu ki orada bile arasıra kafası karışıyor, kimi zaman onu on-onbeş yaşında bırakmış gibi geliyordu kendisine.

Kuşkusuz Dünyanın Komşu Yıldızı keşfettiği günden bu yana geçen üç yılda yaşamının çok hareketli geçmesinin de bunda etkisi vardı. Yedi ayrı Yerleşim Birimini ziyaret etmişti bu arada.

Bu Birimlerde kendi deri renginde ve aşağı yukarı onun dilini konuşan ve yaklaşık olarak onun kültürel uyumuna sahip insanlar yaşıyordu. (Dünyada değişik insanların bulunmasının bir yararı da buydu. Dünya her Yerleşim Biriminin insan görüntüsüne uyan bir ajan bulabilirdi.)

Ama herhangi Birimin içinde kaybolmanın da bir sınırı vardı. Halkına ne kadar benzese yine de konuşmasının bir özelliği vardı ve yerçekim farklarına onlar kadar uyamıyor, alçak çekim bölgelerinde onlar gibi koyamıyordu. Böylece ziyaret ettiği her Birimde kendini açığa çıkaran çeşitli noktalar vardı ve Birime girmeden önce karantinadan ve tıbbi kontrolden geçmiş olmasına rağmen her seferinde biraz irkilerek çekiliyorlardı yanından.

Her Birimde sadece birkaç gün ya da birkaç hafta kalıyordu. Yarı sabit bir biçimde yerleşmesi ya da Rotor’da olduğu gibi bir aile kurması beklenmiyordu. Ama kuşkusuz Rotor’un ışıkhızı aracı vardı ve Dünya o sırada daha dar alanlarda önemli olan şeyleri arıyordu, en azından kendisi daha belirli önemi olan görevlere gönderilmişti.

Dünyaya döneli üç ay olmuştu artık. Yeni bir görevden söz edilmediği gibi, kendisi de böyle bir şey için hevesli değildi. Yerinden koparılmaktan, uyum sağlayamamaktan, kendine hep bir turist havası vermekten bıkmıştı.

İşte şimdi eski dostu ve meslektaşı Garand Wyler kendi Yerleşim Biriminden yeni gelmiş, yorgun gözlerle kendisine bakıyordu. Ceketinin kolunu bir an burnuna götürüp sonra indirirken zarif elinin esmer teni ışıkta parıldamıştı.

Fisher gülümsedi. Bu jesti bilirdi, kendisi de çok yapmıştı. Her Yerleşim Biriminin yetiştirdiği ürüne, kullandığı baharata, sevdiği parfümlere, kullandığı makine ve yağlara özgü özel bir kokusu vardı. Bu orada pek fark edilmezse de. Dünyaya dönüşte bu kokular insana yapışırdı. İnsan bunu başkalarının fark etmemesi için ne kadar yıkansa, çamaşırlarını yıkasa da kendisi bu kokuyu kolay kolay burnundan atamazdı.

"Hoş geldin," dedi Fisher. "Senin Birim nasıldı bu kere?"

"Her zaman olduğu gibi, berbat. Tanayama haklı. Bütün Yerleşim Birimlerinin en çok korkup nefret ettikleri şey değişiklik. Görünüşte, lezzette, davranışta ve yaşamda değişiklik istemiyorlar. Tek örnekliliği seçiyorlar ve bunun dışında her şevden nefret ediyorlar."

"Haklısın. Ve bu da çok kötü bir şey."

"Bu da bunun pek hafif, pek duygusuz biçimde dile getirilmesi. Çok kötü. ‘Eyvah, tabağı düşürdüm. Çok kötü.’ ‘Eyvah, bağlantım koptu. Çok kötü.’ Biz burada insanlıktan söz ediyoruz oysa. Dünyanın bütün kültürleriyle, bütün insanlarıyla birlikte yaşama yolu bulması için harcadığı uzun çabadan söz ediyoruz. Bu henüz kusursuz değil, ama bir yüzyıl öncesine kıyaslarsan, cennet. Sonra da uzaya taşınmanın bir yolunu buluyoruz ve bütün bunları bir anda unutup hemen karanlık Çağlara dönüyoruz. Ve sen de, ‘Çok kötü’ diyorsun sadece. Büyük bir faciaya ne tepki ama!"

"Haklısın," dedi Fisher. "Ama bu konuda yapabileceğim pratik bir şey söyleyemezsen, onu süslü sözlerle suçlamamın ne yararı olabilir ki? Akruma’daydın, değil mi?"

"Evet."

"Komşu Yıldızdan haberleri var mı?" "Elbette. Bildiğim kadarıyla haber bütün Yerleşim Birimlerine yayıldı artık."

"Kaygılılar mı?"

"Kesinlikle hayır. Neden olsunlar ki? Binlerce yıl var önlerinde.

Komşu Yıldız pek yakınlara gelmeden ve eğer tehlikeliyse ki bu da kesin değil, çekip gidebilirler. Rotor'a hayran hepsi ve kendilerinin de kaçabilecekleri bir fırsat çıkmasını bekliyorlar." Wyler kaşlarını çatmıştı, sesinde bir burukluk vardı.

"Hepsi gidecekler ve biz burada kalacağız," diye devam etti. "Sekiz milyar insanı alacak Yerleşim Birimini nasıl yapıp da bunları buradan kurtaracağız?"

"Tıpkı Tanayama gibi konuştun şimdi. Onları kovalayıp cezalandırmak ya da yok etmek neye yarar ki? Biz yine burada kalmış olacağız. Onlar da uslu uslu geride kalıp Komşu Yıldızı bizimle birlikte bekleseler, durumumuz daha iyi mi olacak?"

"Bu konuda çok soğukkanlısın, Crile. Tanayama bu konuda çok ateşli ve ben de onun yanındayım. Kendi ışıkhızı aracımızı bulmak için Galaksiyi paramparça edecek kadar ateşli. Rotor'u izleyip havaya uçurmak için istiyor, bunun bir yararı olmasa bile, Komşu Yıldızın gerektirmesi durumunda Dünyadan mümkün olduğu kadar çok insanı çıkarmak için yine buna ihtiyacımız olacak. İşte nedenleri yanlış olsa da, Tanayama'nın şu anda yaptığı bu işte."

"Peki, ışıkhızı aracımız olursa ve o zaman da sadece bir milyar insanı kurtaracak zamanımız ve kaynağımız olduğunu görürsek, hangi bir milyar olacak bu? Ya baştakiler kendi cinslerinden olanları kurtarmaya kalkışırlarsa?

"Böyle bir şey düşünülmeyecek kadar acı," diye homurdandı Wyler.

"Öyle. Bu konuda en küçük bir adım bile atılmadan bizim çoktan ölmüş olacağımıza sevinmeliyiz."

Wyler'in sesi birden hafifledi. "İşin orasına gelince, en küçük bir adım atıldı galiba. Işıkhızı aracımız var şu anda sanıyorum, yü da her an sahip olmak üzereyiz."

Fisher bunu kuşkuyla karşıladı. "Bunu da nereden çıkardın? Rüyasını mı gördün yoksa?"

"Hayır. Tanayama'nın yanında kız kardeşi çalışan bir kadın tanıyorum. Bu yeter mi?"

"Yetmez elbette. Biraz daha anlat."

"Anlatacak durumda değilim. Bak, Crile, senin dostunum ben. Merkez'de eski durumunu elde etmen için sana yardım ettiğimi biliyorsun."

Crile başını salladı. "Biliyorum ve sana minnettarım. Ben de bunun karşılığında yeterli bir hizmet yaptım sanırım."

"Yaptın ve ben de sana bunun için minnettarım. Simdi sana gizli olan ve senin için önemli ve yararlı olabilecek bazı bilgiler vermek istiyorum. Bunu kabul etmeye ve benden duyduğunu kimseye söylememeye hazır mısın?"

"Her zaman hazırım."

"Ne yaptığımızı biliyorsun sanırım."

"Evet," dedi Fisher. Başka bir yanıt gerektirmeyen bir soruydu bu.

Merkez'in ajanları beş yıldır (son üç yılda Fisher de onların arasındaydı) Yerleşim Birimlerinin bilgi çöplüklerini didik didik ediyorlardı.

Rotor'un ışıkhızı aracına sahip olduğu haberi yayıldıktan ve ardından da Rotor Güneş Sisteminden ayrılarak bunu kanıtladığından beri Dünya gibi her Yerleşim Birimi de bunun üstünde çalışıyordu.

Rotor’un yapmış olduğu her neyse Birimlerden bazılarının, hatta belki de hepsinin bu konuda bölük pörçük bilgilere sahip olduğu düşünülmekteydi. Açık Bilim Anlaşmasına göre bu parçaların hepsi masanın üzerine konulmalıydı ve parçalar birleştirilince belki de herkes bundan yararlanabilecekti. Ancak bu durumda bunu beklemek boşunaydı. Bu yeni teknikten ne gibi yararlı yan etkilerin elde edilebileceği bilinmediğinden her Birim bu alanda birinci olma ve böylece diğerlerinin karşısında önemli bir avantaj elde etme umudunu taşıyordu. Ve eğer bu konuda elinde bir şey varsa bunu sıkı sıkı saklıyordu ve hiçbirinin elinde yeterli bilgi yoktu.

Yeryüzü Soruşturma Kurulu ile Dünya bütün Birimleri tek tek yoklamaktaydı şimdi. Dünya avlanmaya çıkmıştı ve Fisher de avcılarından biriydi.

Wyler, "Elimizdekileri birleştirdik ve sanırım bu da yeterli," dedi. "Işıkhızı yolculuğunu yapacağız. Ben Komşu Yıldıza gideceğimizi düşünüyorum. Sen bu yolculuğa katılmak istemez misin?"

"Neden isteyeyim, Garand? Böyle bir şeyin gerçekleşeceğini pek sanmıyorum ya."

"Ben ise bundan eminim. Sana kaynağımın adını veremem, ama sözüme güvenebilirsin, inanılır bir kişidir. Elbette ki bu yolculuğu isteyeceksin. Karım görebilirsin. Ya da çocuğunu."

Fisher huzursuzdu. Günlerinin yarısını o gözleri düşünme- rneye çalışmakla geçirirdi. Marlene şimdi altı yaşında olmalıydı. Roseanne gibi konuşuyordu herhalde, onun gibi insanın aklından geçenleri okuyordu.

"Saçmalıyorsun, Garand," dedi. Böyle bir uçuş yapılsa bile beni neden alsınlar ki? Oraya uzmanları falan gönderirler. Üstelik Tanayama’nın göndermeyeceği biri varsa, o da benim. Merkeze yeniden alıp görevler vermiş olabilir, ama başarısızlık karşısında ne düşündüğünü bilirsin ve ben de Rotor’da gerçekten düş kırıklığına uğrattım onu."

"Zaten, işin can alıcı noktası da bu ya. O yüzden uzman sayılırsın. Rotor’a gitmeyi planlıyorsa, orada dört yıl yaşamış olan bir Dünyalıyı nasıl almaz? Rotor’u ve Rotorluları senden iyi anlayan mı var? Onunla görüş. Bunu dile

getir. Ama ışıkhızı aracına sahip olduğumuzu bilmediğini unutma. Sadece olasılıklardan söz et. Ve sakın beni işe karıştırma. Benim de bilmemem gereken bir konu bu."

Fisher’in kaşları çatıldı. Bu olası mıydı? Umutlanmaya bile cesaret edemiyordu.

* * *

Ertesi gün Fisher Tanayama ile bir görüşme isteminde bulunma riskini göze alıp alamayacağını düşünürken bu konuda karar vermekten birden kurtuluverdi. Tanayama kendisini çağı itmişti.

Basit bir ajan Başkan tarafından pek seyrek olarak çağırılırdı. Ve bir ajan Moruk tarafından çağırıldı mı, bu hemen hemen hiç de hayırlı bir şey için değildi. Crile Fisher de kendini gübre fabrikalarına müfettiş olmaya hazırlayarak çıktı amirinin karşısına.

Tanayama masası ardında oturuyordu. Dünyanın Komşu Yıldızı keşfinden gecen üç yıl içinde Fisher onu pek az ve çok kısa süreli görmüştü. Ve adamda hiçbir değişiklik yoktu. O kadar uzun süredir ufak tefek ve kurumuştu ki, artık yeni bir fiziki değişiklik için yer yoktu vücudunda. Gözlerinin sert bakışında da bir değişiklik yoktu. Üzerinde üç yıl önceki giysiler de olabilirdi.

Sesinin sertliği aynı ise de, kullandığı ton şaşırtıcıydı. Başkan bütün olasılık hesaplarını altüst ederek onu övmek için çağırtmıştı.

"Fisher, çok iyi bir iş başardın. Bunu benim ağzımdan duymanı istedim."

Ayakta olan Fisher (oturması söylenilmemişti) şaşkınlığını güçlükle bastırabildi.

Başkan, "Bunu açıkça kutlamalıyız, lazer ışını gösterisi, holograf töreni yapamayız. Ama ben sana söylüyorum işte," dedi.

"Bu yeter Sayın Başkan. Teşekkür ederim."

Tanayama kısık gözleriyle dimdik baktı Fisher’e. "Söyleyeceklerin bu kadar mı?" diye sordu. "Bir şey sormayacak mısın?"

"Sizin gerekli bulduğunuzu söyleyeceğinizi tahmin ediyorum, efendim."

"Bir ajan olarak yetenekli bir insansın. Sen kendin neler öğrendin bakalım?"

"Hiçbir şey, Sayın Başkan. Ben öğrenmem istenilenin dışında bir şey aramam."

Tanayama küçük kafasını hafifçe salladı. "Uygun bir yanıt, ama ben uygun olmayanları arıyorum. Neler tahmin ettin bakalım?"

"Benden memnun görünüyorsunuz, efendim, demek ki getirdiğim bir haber size yararlı olmuş olmalı."

"Hangi konuda?"

"Size en yararlı olacak şeyin ışıkhızı aracı tekniğinin elde edilmiş olmasıdır sanırım."

Tanayama’nın ağzından sessiz bir, ‘Haaaa,’ çıktı. "Peki başka? Bunun böyle olduğunu kabul edersek, bundan sonra ne yaparız?"

"Komşu Yıldıza gideriz. Rotor’un yerini buluruz."

"Bu kadarcık mı? Bütün yapacak iş bu mu? Daha ilerisini göremiyor musun?"

Fisher bir kumar oynamamanın aptallık olacağına karar verdi. Bundan daha iyi bir fırsat ele geçiremezdi.

"Bundan daha iyi bir iş de bu yeni yöntem yardımıyla Güneş Sisteminin dışına çıkacak ilk Dünya aracında benim olmam olabilir."

Fisher bunu söylediği anda kaybettiğini ya da kazanmadığını anladı. Tanayama’nın yüzü karardı. Emreden bir sesle, "Otur!" dedi.

Fisher arkasında, Tanayama’nın sözü üzerine, ilkel kompüterize motoru bu basit sözcüğü anlayan koltuğun kendisine doğru yaklaştığını duydu.

Koltuğun tam yerinde olup olmadığına bakmadan oturdu. Bakmak Tanayama’ya hakaret etmek olurdu ve şu anda buna yer yoktu.

"Araçta olmak istemenin nedeni nedir?"

Fisher sesini yükseltmemeye çalışarak, "Sayın Başkan, Rotor’da karım var," dedi.

"Beş yıl önce terk ettiğin karın. Seni hoş karşılar mı sanıyorsun?"

"Bir de çocuğum var, Sayın Başkan."

"Oradan ayrıldığında kızın bir yaşındaydı. Bir babası olduğunu biliyor mu sanıyorsun? Ya da umurunda mı?"

Fisher sustu. Bunlar kendisinin de düşündüğü şeylerdi.

Tanayama kısa bir süre bekledikten sonra, "Ancak Komşu Yıldıza uçuş olmayacak," dedi. "Binebileceğin bir araç olmayacak."

Fisher bir kere daha şaşkınlığını bastırmak zorunda kaldı. "Özür dilerim, Sayın Başkan. Işıkhızı aracımız var demediniz. ‘Bunun böyle olduğunu kabul edersek...’ dediniz. Seçtiğiniz sözcüklere dikkat etmem gerekirdi."

"Gerekirdi elbette. Bunu hiç unutmamalısın. Ama ışıkhızı aracımız var. Şimdi Rotor gibi uzayda hareket edebiliriz; ya da en azından uygun ve yeterli bir araç yaptığımız zaman bunu başarabileceğiz, ancak bu da daha bir iki yılımızı alır. Peki, sonra ne olacak? Aracımızla Komşu Yıldıza gitmemizi mi salık veriyorsun sen?"

Fisher, "Bu bir seçenek kuşkusuz, Sayın Başkan," dedi.

"Yararsız ama. Düşün bir kere. Komşu Yıldız iki ışıkyılı uzakta. Aracı ne kadar ustaca kullanırsak kullanalım, oraya varmamız iki yıldan fazla sürer. Teorisyenlerim yöntemin bir aracın kısa sürelerde ışıktan daha hızlı

gitmesini sağlayacaksa da, sonuçta uzayda bir yere, aynı kaynaktan çıkan bir ışıktan daha kısa sürede varamayacağını söylüyorlar."

"Ama eğer bu böyleyse..."

"Öyleyse daracık bir uzay gemisinde iki yıl diğer mürettebatla çok sıkışık bir yerde yaşayacaksın. Buna katlanabilecek misin? Küçük gemilerin uzun yolculuklara hiç çıkmamış olduklarını bilirsin. Bizim bir Yerleşim Birimine ihtiyacımız var, uygun bir çevre sağlayabilecek büyüklükte bir yapı - Rotor gibi. Bunu yapmak ne kadar sürer?"

"Bilemeyeceğim, Sayın Başkan."

"Her şey yolunda giderse, on yıl belki de. Herhangi bir kaza ya da aksilik olmadığı takdirde. Yaklaşık yüz yıldır hiç Yerleşim Birimi yapmadığımızı unutma. Son yapılan bütün Birimler diğer Yerleşim Birimleri tarafından yapılmıştır. Biz şimdi birdenbire Birinin yapımına başlarsak bütün Birimlerin dikkatini üstümüze çekeriz ki, bundan kaçınmamız gerekir. Sonra, eğer böyle Birim yapıp da ışıkhızı aracıyla donatabilirsek ve bunu iki ışıkyılı ötedeki Komşu Yıldıza gönderirsek, oraya vardığı zaman ne yapacaktır? Bir Yerleşim Birimi olarak, Rotor’un, eğer varsa, savaş gemileri tarafından kolaylıkla yok edilebilecektir. Rotor’ un bu tür savaş gemileri olduğu da kuşkusuzdur. Ve Rotor’un savaş gemilerinin sayısı bizim Yerleşim Biriminde taşıyabileceklerimizden çok fazla olacaktır. Ne de olsa, onlar üç yıldır oradalar ve biz gidene kadar da orada on iki yıldır yaşıyor olacaklar. Bizim Yerleşim Birimimizi gördükleri anda havaya uçuracaklardır."

"O zaman, Sayın Başkan...."

"Bu kadar tahmin yeter, Ajan Fisher. O zaman gerçek uzaydışı yolculuk etme olanağına sahip olmalıyız ki istediğimiz yolu istediğimiz kadar kısa bir sürede alalım."

"Bağışlayın, Sayın Başkan, bu gerçekten mümkün mü? Kuramsa! olarak bite?"

"Bunu ne sen ne de ben söyleyebiliriz. Bu konuda kafa yoracak bilim adamları gerek ki, o da bizde yok. Yüz yıldan fazla bir süredir Dünyadan Yerleşim Birimlerine bir beyin göçü devam etmekte. Şimdi bunu tersine çevirmeliyiz. Yerleşim Birimlerindeki en iyi fizikçileri ve mühendisleri Dünyaya gelmeleri için kandırmalıyız. Onlara pek çok şey vaat edebiliriz, ama bunun da çok dikkatli yapılması gerek. Cok açık davranamayız, çünkü o zaman Birimler bizi kesinlikle önleyeceklerdir. Şimdi.. "

Tanayama susup dikkatle baktı Fisher’e.

Fisher huzursuzca kıpırdandı oturduğu yerde. "Evet, Sayın Başkan?"

"Benim gözüm T.A. Wendel’de, kendisinin Güneş Sisteminin en iyi uzaydışı uzmanı olduğu söyleniyor..."

"Işıkhızı aracını bulanlar Rotor’daki uzaydışı. uzmanlarıydı." Fisher sesindeki belirli bir alaycılığa engel olamamıştı.

Tanayama bunu duymazlıktan geldi. "Keşifler mutlu bir rastlantıyla da yapılabilir, üstün bir zekâ sağlam bir zemin oluşturarak zamanını harcarken, ondan daha az zeki olan biri bir rastlantıyla ileri gidebilir. Tarihte bunun örneği çok görünmüştür. Üstelik Rotor sonunda sadece ışıkhızı gücüne sahiptir. Ben ise bundan daha hızlı olan ışık ötesi gücü istiyorum. Ve ‘Wendel’i istiyorum."

"Ve onu benim size getirmemi istiyorsunuz, öyle mi?"

"Evet. Kendisi bir kadındır. Adelia’lı Tessa Anita Wendel."

"Oh?"

"O yüzden bu işe seni istiyoruz. Göründüğü kadarıyla..." Tanayama, yüzünün hatlarında herhangi bir değişiklik olmadığı halde sakin bir neşe içindeydi, "Kadınlar seni karşı konulmaz buluyorlar."

Fisher’in yüzü ise katılaşmıştı. "Sizi yalanlamak istemem ama ben kendimi hiç de öyle görmek istemiyorum, Sayın Başkan. Hiç de öyle olmadım."

"Ama raporlar gayet inandırıcı yine de. Wendel, kırk kırk beş yaşlarında, iki kere boşanmış bir kadın. Kendisini ikna etmen güç olmasa gerek."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bu görevi pek sevimsiz buluyorum ve bu koşullar altında da başka bir ajanın bunu daha iyi başarması olasılığı fazladır, efendim."

"Ama ben yine de seni istiyorum. Eğer ona yüzünü buruşturarak yaklaştığın takdirde o kadınları çıldırtan kişiliğini bulamayacağından korkuyorsan, durumu sana daha çekici yapabilirim. Ajan Fisher, Rotor'da başarısızdın, ancak döndüğünden beri verdiğin hizmet bunu bir ölçüde unutturdu. Şimdi onu tümüyle unutturacak bir fırsat var elinde. Ancak bu kadını getiremezsen, o başarısızlığını asla silemezsin. Yine de senin sadece korkuyla hareket etmeni istemem. Biraz da beklenti katacağım işin içine. Wendel'i getirirsen Komşu Yıldıza gitmek üzere yapılacak ilk ışık ötesi araçta, istediğin takdirde, sen de yer alacaksın."

"Elimden geleni yapacağım," dedi Fisher. "Korku ya da beklenti olmasaydı da, elimden geleni yapacaktım."

"Mükemmel bir yanıt." Tanayama hafifçe gülümsedi. "Ve kuşkusuz, çok iyi prova edilmiş."

Fisher, amirinin yanından çıkarken yaşamının en önemli avına yollandığını düşünüyordu.

ON BEŞ

VEBA

Tatlılarını yerlerken Eugenia Insignia Genarr'a bakıp gülümsedi. "Burada pek keyifli bir yaşantınız var doğrusu."

Genarr da gülümsedi. "Keyiflidir ama kapalı bir yerde yaşadığın duygusu da hiç terk etmez insanı. Büyük bir dünyada yaşıyoruz ama ben Kubbe ile sınırlıyım. Buradaki insanlar hep içedönük olurlar. İlginç birine rastladığımda ise, en fazla iki ay sonunda gitmiş olur. Genelde buradaki insanlar beni çok sıkarlar, ama bu benim onları sıkmam kadar değildir herhalde. O yüzden senin ve kızının gelişi holovizyon haberi olabilirdi, sen bir başkası olsaydın da. Ama sen olduğun için..."

"Kompliman yapıyorsun."

Genarr boğazını temizledi. "Marlene, beni uyarmıştı senin hâlâ...."

Ama Insignia birden sözünü ağzına tıkadı. "Herhangi bir holovizyon ilgisi göremedim henüz."

Genarr sözüne devam etmedi. "Sözgelimiydi o. Yarın akşam bir parti düzenliyoruz, o zaman resmen tanıştırılacaksın ve herkes de seni tanıma fırsatı bulacak."

"Ve benim görünüşüm, giyim kuşamım hakkında fikirler yürütüp hakkımda bilinen şeylerin dedikodusunu yapacaklar."

"Hiç kuşkum yok bundan. Marlene de davet edilecek, bu da senin bizim hakkımızda, bizim senin hakkında bileceğimizden daha çok şey öğrenmek demek. Senin bilgi kaynağın da daha güvenilir olacak."

Insignia huzursuzlanmıştı. "Marlene numaralarına başladı mı?"

"Yani benim vücut dilimi okudu mu diye soruyorsan, evet."

"Ama ben ona bunu yapmamasını söylemiştim."

"Bu elinde değil sanırım."

"Haklısın. Elinde değil. Ama bundan sana söz etmemesini söylemiştim. Anladığım kadarıyla söyledi galiba."

"Evet, bunu ben istedim. Daha doğrusu Komutan kişiliğimle söylemesini emrettim."

"Eh, özür dilerim öyleyse. Bu o kadar rahatsız edici olabiliyor ki."

"Hiç de değildi, Eugenia. Benim için değil. Lütfen anla bunu. Kızını seviyorum. Çok seviyorum hem de. Kimsenin sevmediği çok şey bilen bir insan olarak berbat bir yaşantısının olduğunu anlıyorum. Buna rağmen, senin sevilmeyen erdemler olarak nitelediğin şeylerle dolu olması bir mucize bence."

"Uyarıyorum, seni bıktıracaktır. Ve daha henüz on beş yaşında."

"Annelere kendilerinin de bir zamanlar on beş yaşında olduklarını unutturan bir yasa var galiba. Bir oğlandan söz etti, karşılıksız aşkın insanı on beşindeyken de, yirmi beşinde, hatta belki daha sonra bile olduğu kadar yararlanabileceğini bilirsin belki. Senin o yaşların, güzelliğin düşünülürse, güneşli geçmiş olabilir. Marlene'in özellikle kötü bir durumda olduğunu unutma. Çirkin olduğunu da biliyor, zeki olduğunu da. Zekânın güzellik eksikliğinin yerini alması gerektiğine inanıyor, bunun böyle olmadığını da Diliyor ve çaresizce bir öfkeye kapılıyor ve bunun da bir işe yaramadığını biliyor."

Insignia şakacı olmaya çalışarak, "Siever, sen psikologmuşsun," dedi.

"Hiç de değil. Anladığım bir şey bu. Ben de bunları yaşadım."

"Şey..." Insignia ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Önemi yok, Eugenia. Kendime acımaya niyetim yok ve senin zavallı bir insana sempati göstermeni sağlamaya çalışmıyordum, böyle biri değilim çünkü. On beşimde değilim, kırk dokuz yaşındayım ve kendi içimde huzuru buldum. On beşinde ya da yirmi birinde yakışıklı ve aptal olsaydım ki o dönemde bunu istemiştim, şimdi kuşkusuz yakışıklı değildim, ama aptallığım devam edecekti. Böylece sonunda ben kazanmış oldum. Marlene'in de -eğer bir son varsa- kazanacağından eminim."

"Ne demek istiyorsun, Siever?"

"Marlene dostumuz Pitt ile konuştuğunu ve kendisinden kurtulmak için seni Erythro'ya göndermeye razı edişini anlattı."

"Bu davranışını onaylamadım," dedi Eugenia. "Marlene insanları kukla gibi oynatacağını sanıyor ki, bu başına ciddi bir bela açabilir."

"Eugenia, seni korkutmak istemiyorum ama Marlene'in başının şu anda ciddi bir belada olduğunu sanıyorum. En azından Pitt'in umudu bu."

"Bu olanaksız ama Siever. Pitt önyargılı ve küstah bir insan olabilir, ama kötü değildir. Kendisiyle budalaca bir oyun oynadı diye küçük bir kıza zarar vermez."

Yemek sona ermişti, ancak Genarr'ın gayet zevkli dairesindeki ışıklar hâlâ loştu. Genarr uzanıp korunmayı devreye sokan düğmeye basınca Eugenia irkildi.

Zorlama bir gülümsemeyle, "Sırlar mı, Siever?" diye sordu.

"Evet, Eugenia. Yeniden psikologluğa başlayacağım hatta. Pitt'i benim kadar tanımazsın sen. Ben onunla rekabete girdim ve o yüzden buradayım. Benden kurtulmak istedi. Ancak benim durumumda uzaklaşmak yeterliydi. Marlene için bu yeterli olmayabilir."

Zorlama bir kahkaha daha. "Haydi haydi. Siever. Ne diyorsun sen?"

"Dinlersen anlarsın. Pitt gizlilikten hoşlanır. Yapmak istediklerinin bilinmesini istemez. Bu kendisine gizli bir yolda ilerliyormuş ve herkesi de

kendisiyle birlikte sürüklüyormuş gibi bir güçlülük duygusu verir."

"Haklı olabilirsin. Nemesis'i de gizledi ve beni de buna zorladı."

"Senin benim bildiğinden çok daha fazla sırrı vardır onun. Bundan eminim. Ama bir de karşısında gizli düşüncelerini zahmetsizce okuyan bir Marlene olduğunu düşün. Kimse hoşlanmaz bundan. Hele Pitt asla. O yüzden onu buraya gönderdi ve yalnız gönderemediği için de seni yanına kattı."

"Pekâlâ, ne çıkar bundan?"

"Onu bir daha asla geri istemeyeceğini anlıyorsun, değil mi?"

"Çılgınlık bu, Siever. Pitt'in kızı ömrünün sonuna kadar sürgün tutacağına inanamazsın."

"Bunu bir şekilde yapabilir. Eugenia, Kubbenin tarihçesini benim ve Pitt kadar bilemezsin. Aslında kimse bilemez ya. Pitt'in gizlilik tutkusunun burada da geçerli olduğunu bilemezsin. Neden Kubbe'de kaldığımızı, neden Erythro'yu kolonize etmeye kalkışmadığımızı bilmen gerek."

"Anlattın ya. Işığın niteliğinden..."

"O resmi açıklamaydı, Eugenia. Işık alışılabilir bir şeydir. Bir de elimizde olan diğer şeyleri düşün: normal yerçekimi olan bir dünya, solunabilir bir hava, ılımlı bir ısı, Dünyayı andıran mevsimler, prokaryot aşamasından üstün yaşam biçimi olmaması ve o prokaryotların zarar verici olmamaları. Bunlara karşın, sınırlı da olsa, bu dünyayı kolonize etmeye kalkışmadık."

"Neden öyleyse?"

"Kubbenin ilk günlerinde insanlar dışarıya serbestçe çıkabiliyorlardı. Özel bir önlem almadan havayı soluyorlar, suyu içiyorlardı."

"Evet?"

"Ama sonra bazıları hastalandı. Akıl hastalığı. Sürekli. Tam olarak çıldırmadılar ama gerçeklerden koptular. Bazıları zamanla biraz iyileşme belirtisi gösterdi ama, bildiğim kadarıyla, hiçbiri tam olarak iyileşmedi.

Bunun bulaşıcı olmadığı anlaşılıyor ve bu insanlar Rotor'da bakım görüyorlar."

Eugenia'nın kaşları çatıldı. "Bütün bunları uyduruyor musun, Siever? Ben böyle bir şey duymadım."

"Sana Pitt'in gizliliğe olan tutkunluğunu bir kere daha hatırlatırım. Bu, senin bilmen gereken bir şey değildi. Senin bölümünü ilgilendirmezdi. Ama benim bilmem gerekirdi, çünkü buraya onunla mücadele için gönderilmiştim. Başarısız olsaydım Erythro'yu terk zorunda kalacaktık. Ve hepimizin üzerine bir korku ve tatminsizlik çökecekti."

Bir an durduktan sonra, "Bunları sana söylememeliydim," diye devam etti. "Bir bakıma ettiğim yemini çiğnemiş oluyorum. Yine de Marlene için... "

Korkuyla dolmuştu Eugenia'nın yüzü. "Sen ne diyorsun, Siever? Yani Pitt..."

"Pitt'in Marlene'in bizim Erythro Vebası olarak adlandırdığımız hastalığa tutulacağını düşünmüş olabileceğini söylüyorum. Bu onu öldürmez. Bilinen anlamda hasta bile yapmaz, ama beynine, o yeteneğini köreltecek kadar zarar verir belki ve Pitt'in istediği de budur."

"Ama bu korkunç bir şey, Siever. Akıl almaz bir şey. Bir çocuğu..."

"Böyle bir şeyin olacağını söylüyor değilim, Eugenia. Pitt ille de istediğini elde etmez. Ben buraya gelince ciddi korunma önlemleri aldım. Koruyucu giysilerimiz olmadan dışarı çıkmıyoruz ve dışarda da gereğinden fazla kalmıyoruz. Kubbeye sızma durumu da önlendi sayılır. Bu önlemleri aldığımdan bu yana çok hafif iki vakadan başkası görülmedi."

"Peki, bunun nedeni ne, Siever?"

Genarr kısaca ama acı acı güldü. "Bilmiyoruz, işin kötü yanı da bu.

Savunmamızı bu yüzden daha güçlendiremiyoruz. Deneylerimiz sonunda havada ya da suda bunun nedeni olabilecek bir şey bulamadık. Toprakta da, ne de olsa Kubbede de aynı toprak var. Aynı su ve havayı da filtreden

geçirdikten sonra kullanıyoruz. Ayrıca pek çok kişi saf Erythro havası soluyup saf Erythro suyu içtiler ama hastalanmadılar."

"O zaman prokaryotlardan olmalı."

"Olamaz. İstemeyerek de olsa hepimiz gerek soluyarak gerek suyla içerek onları aldık, sonra hayvan deneylerinde de kullandık. Hiçbir şey olmadı ayrıca, neden prokaryotlar olsaydı bunun bulaşıcı olması gerekirdi, ama dediğim gibi böyle bir durum da yok. Nemesis'in radyasyonu ile deneyler yaptık, yine bir sonuç elde edemedik. Daha da ötesi, Kubbeden dışarı adımını atmamış bir kişi -bir tek kişi- de bu hastalığa yakalandı. Çok esrarengiz bir durum kısacası." ,

"Peki, geliştirdiğin bir kuram yok mu?"

"Benim mi? Hayır. Ben hastalığın arkası kesildi diye seviniyorum sadece. Ancak bunun nedenini öğrenmediğimiz sürece bir daha başlamayacağından emin olamayız. Bir fikir vardı..."

"Ne?"

"Bunu bir psikolog ileri sürdü, ben de Pitt'e bildirdim. Bu psikolog hastalığa tutulan kimselerin tutulmayanlara kıyasla hayal gücü daha geniş kişiler olduğunu söyledi. Daha zeki, daha yaratıcı, daha olağanüstü. Nedeni ne olursa olsun, daha işlek beyinlerin daha az direnme gösterdiklerini, daha çabuk bozulduklarını düşünüyordu."

"Sence doğru mu bu?"

"Bilemiyorum. İşin güçlüğü başka bir ayrımın görülmemesi. Erkek ve kadınlarda hastalığa tutulma oranı yaklaşık olarak aynıydı. Yaş, eğitim ya da fiziki görünüşte ağır basan bir yan yoktu Kuşkusuz. Veba kurbanları çok küçük bir azınlık oluşturduğu için istatistiklere pek güven olmaz. Pitt sıradan olmanın dışına çıkmamızı önerdi ve son yıllarda Erythro'ya pek akıllı kimse gelmedi, aptal değil gelenler, ama öyle üstün bir tarafı da yok yani. Benim gibi. Ben Vebaya karşı bağışıklı olanların tipik bir örneğiyim. Tamam mı?"

"Haydi, haydi, Siever, sen..."

Genarr kadının itirazını beklemeden sürdürdü sözünü. "Diğer yandan, Marlene’in beyninin sıradan olmadığını söyleyebilirim."

"Nereye varmak istediğini anladım."

"Pitt Marlene’in bu yeteneğe sahip olduğunu görüp de Erythro’ya gelmek istediğini öğrenince, kızın isteğini kabul ederek tehlikeli olduğunu sezdiği bir kafadan kurtulacağını anlamış olabilir."

"O zaman bizim hemen Rotor’a dönmemiz gerekiyor."

"Öyle, ama Pitt’in bunu bir süre önleyeceğinden eminim. Yapmak istediğin bu ölçümlerin önemli olduğunu, tamamlanması gerektiğini ileri sürebilir ve sen de Vebayı neden olarak gösteremezsin. Buna kalkıştığın takdirde seni akli muayeneye gönderecektir. Benim sana tavsiyem, ölçümleri bir an önce bitirmen olacak. Marlene için de gerekli her önlemi alırız. Veba durdu ve sıradan olmayan beyinler kuramı da sadece bir kuram. Bu işten yakayı sıyırmamak için bir neden yok gerçekte. Marlene’i koruruz ve Pitt’i de yeneriz. Görürsün."

Insignia görmeden bakıyordu Genarr’a, midesi düğüm düğüm olmuştu.

ON ALTI

UZAYDIŞI

Adelia Rotor'dan çok daha güzel bir Yerleşim Birimiydi.

Crile Fisher, Rotor'dan başka altı Yerleşim Biriminde bulunmuştu ve bunların hepsi de Rotor'dan güzeldiler. (Fisher bir an durup gittiği yerleri bir daha saydı ve içini çekti. Altı değil yediydi. Sayısını şaşırmaya başlamıştı. Belki de artık kendisine çok gelmeye başlamıştı bu yolculuklar.

Sayısı ne olursa olsun, Crile Fisher'in gittiği en güzel Yerleşim Birimiydi Adelia. Fiziki olarak değil belki. Rotor daha eski bir Birim olduğu için, sözgelimi bir geleneğe sahipti. Rotor'da bir yeterlilik, herkesin yerini bildiği duygusu, bununla tatmin olması ve bu yer için başarıyla çalışması vardı.

Tessa Adelia'daydı, Tessa Anita Wendel. Tanayama'nın kendisini kadınların karşı koyamayacağı bir erkek olarak nitelemesiyle sarsıldığından olacak, Crile o konuya henüz eğilememişti. Bu bir nükte (belki de alay) olsa bile, kendi tabiatına rağmen, işi ağırdan almak zorunda kalmıştı. Bir fiyasko, içtenlikle de olsa, kadınları yoluna getirmesine inanan bir insanın gözünde kendisini iki kere başarısız gösterecekti.

Fisher Birime yerleşmesinden iki hafta sonra görebildi kadını. Herhangi bir Birimde insanın istediği herhangi birini görmeyi başarabilmesi hep bir şaşkınlık kaynağı olurdu Crile için. Geçirdiği bunca deneye karşın bir Birimin küçüklüğüne, insanlarının azlığına, herkesin birbirini tanımasına hâlâ alışamamıştı.

Tessa Wendel epey etkileyici bir insandı. Tanayama'nın kadını orta yaşlı ve iki kere boşanmış olarak nitelemesi, bunu söylerken dudaklarını kıvırması Fisher'e pek hoş olmayan bir görev verdiğinin farkında olduğunu gösteriyordu, Crile'ın kafasında sert yüzlü, belki de tikli ve erkeklere karşı ya alaycı ya da aç olan bir kadın tipi yaratmıştı.

Tessa ilk gördüğü uzaklıktan hiç de böyle bir izlenim yaratmamıştı. Hemen hemen kendisi kadar uzun boyluydu, kumraldı, düz saçları vardı, kolaylıkla gülümsüyor, diri görünüyordu. Giyimi çok sadeydi, sanki bilerek süslenmemiş gibi. Vücudu ince ve şaşırtıcı derecede gençti.

Fisher kadının neden iki kere evlenip boşandığını merak etti. Sağduyusu uyumsuzluğun yüzde hesaplarına sığmayacağını söylüyorsa da, erkeklerin ondan değil, onun erkeklerden bıktığını kabul etmeye hazırdı.

Kadının da bulunacağı resmi bir davete Crile da çağırılmıştı. Dünyalı olması küçük bir sorun yaratıyordu, ancak her Birimde şu ya da bu derecede Dünyanın hizmetinde olan insanlar vardı. Bunlardan biri sağlayacaktı Fisher'in 'sosyete'ye girmesini.

Sonunda kadınla karşılaştıklarında Wendel kendisini tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Dünyadan geldiniz, değil mi, Bay Fisher?" diye sordu.

"Evet, Doktor Wendel. Ve bunun için özür dilerim, eğer sizi rahatsız ettiysem."

"Rahatsız olmadım. Karantinadan geçtiniz herhalde."

"Hem de nasıl. Ölümüne diyebilirim."

"Pekâlâ, bu karantinaya katlanmak pahasına neden geldiniz buraya?"

Fisher kadının doğrudan doğruya yüzüne bakmak istemiyorsa da, sözlerinin etkisini de kaçırmak istemiyordu.

"Adelia'lı kadınların özellikle güzel olduklarını duymuştum."

"Sanırım şimdi de dönüp bunun yalan olduğunu söyleyeceksiniz."

"Aksine, söylentiler şu anda doğrulandı."

"Bir 'usta' olduğunuzun farkında mısınız?"

Fisher bunun Adelia argosunda ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Wendel gülümsüyordu ve ilk karşılaşma olumlu sonuçlanmış olmalıydı.

Kadınların kendisini çekici bulmalarından mıydı bu? Crile birden Eugenia’ya hiç çekici olmaya çalışmadığını düşündü. O zaman sadece katılması güç olan Rotor toplumuna girmenin bir yolunu aramıştı.

Adelia toplumu o kadar güç değil, diye düşündü, ama çekiciliğini de fazla zorlamamalıydı.

***

Fisher ile Wendel bir ay sonra birlikte bir düşük çekim spor salonunda birkaç saat geçirecek kadar dost olmuşlardı. Fisher yaptığı spordan memnun olacaktı, eğer daha önce yeterince alıştırma yapmış olsaydı. Rotor’da bu tür sporlara pek önem verilmezdi, zaten kendisi de Rotor’lu olmadığı için bunlara katılmak zorunda değildi. (Bu yasal değildi, ancak gelenekler genellikle yasallıktan daha güçlü olurdu.)

Asansörle daha yüksek bir çekim düzeyine çıkarlarken Fisher midesinin yerine oturduğunu hissetti. İkisinin de üzerlerinde pek az şey vardı ve Fisher kendisinin kadının vücudunun farkında olduğu kadar onun da kendi vücudunun farkında olduğunu hissediyordu.

Duşlarım alıp giyindikten sonra yemek yiyecekleri özel bölmelerden birine çekildiler.

"Crile, bir Dünyalı için düşük yerçekiminde hiç fena değilsin," dedi. "Adelia’dan memnun musun?"

"Memnun olduğumu biliyorsun, Tessa. Bir Dünyalı küçük bir dünyaya asla alışamaz ama senin varlığın pek çok eksikliği ortadan kaldırıyor."

"Evet. Tam bir ustanın söyleyeceği bir şey bu. Adelia Rotor ile kıyaslanınca nasıl geliyor sana?"

"Rotor mu?"

"Ya da bulunduğun başka Yerleşim Birimleriyle. Hepsini tek tek

sayabilirim, Crile."

Fisher huzursuzlandı. "Ne yaptın yani? Geçmişimi mi araştırdın?"

"Elbette."

"Bu kadar ilginç miyim?"

"Benimle ilgilenmek için aşırı çaba harcayan herkes ilginçtir benim için. Bunun nedenini bilmek isterim. Seks konusu dışında tabii. O verildiği kadar alınan bir şeydir."

"Seninle neden ilgileniyorum öyleyse?"

"Bunu bana sen söylesen. Rotor'da ne işin vardı? Orada evlenip çocuk sahibi olacak kadar kaldın, sonra da Rotor kaçıp ortadan yok olmadan önce oradan ayrıldın. Tüm yaşamın boyunca Rotor'da tıkılı kalmaktan mı korktun? Orasını sevmemiş miydin?"

Fisher huzursuzluğu yerini bir rahatsız olmaya bırakmıştı. "Beni, bir Dünyalıyı, sevemediği için pek sevemedim Rotor'u," dedi. "Haklısın. Orada tüm yaşamım boyunca ikinci sınıf bir yurttaş olarak kalmak istemedim. Başka Yerleşim Birimleri bize daha hoşgörülü davranırlar. Adelia böyle bir yer örneğin."

"Rotor'un Dünyadan saklamak istediği bir sırrı vardı ama değil mi?" Wanda'nın gözleri neşeyle parıldıyordu.

"Sır mı? Işıkhızı aracını kastediyorsun sanırım."

"Evet, sanırım onu kastediyorum. Ve sanırım sen de onun ardındaydın."

"Ben mi?"

"Elbette sen. Alabildin mi? Yani Rotorlu bir bilginle bunun için evlendin, değil mi?" Kadın dirseklerini masaya dayadı, yüzünü de avuçlarına yerleştirip erkeğe yaklaştı.

Fisher başını salladı. "O bana o konuda tek bir sözcük bile söylemedi, benim hakkımda çok yanlış şeyler düşünüyorsun."

"Ve şimdi de bunu benden almak istiyorsun. Bunu nasıl başaracaksın. Benimle evlenecek misin?"

"Evlensem verir miydin?"

"Hayır."

"O zaman evlilik söz konusu değil, değil mi?"

"Çok yazık," diyerek gülümsedi Wendel,"Bu soruları sormanın nedeni bir uzaydışı uzmanı olman mı?"

"Öyle olduğumu mu söylediler sana? Buraya gelmeden önce Dünyada söyledikleri bu muydu?"

"Adelia'da Kim Kimdir listesinde adın var."

"Demek sen de beni araştırdın? Ne kadar meraklı bir çiftiz, değil mi? Benim adımın teorik fizikçi olarak geçtiğini da görmüş müydün?"

"Senin bildirilerinin bir listesi de var orada, birkaçında 'hyperspatial' başlığını görünce seni öyle sandım."

"Evet, ama aynı zamanda teorik fizikçiyim ben, uzaydışı konusuna da teorik yaklaşımlarım vardır. Bunu uygulamaya kovmaya hiç kalkışmadım."

"Ama Rotor'da yaptılar bunu. Bu seni rahatsız etmiş miydi? Ne de olsa, Rotor'da biri seni geçmiş oldu."

"Neden rahatsız olayım ki? Teori ilginçtir ama uygulanması hiç de öyle değildir. Başlıkları yerine bildirilerimin kendilerini okusaydın benimle Işıkhızı yolculuğun zahmetine değmediğini açıkça söylediğimi görürdün."

"Rotorlular bir aracı uzayın derinliklerine götürüp yıldızları incelediler ama."

"Sen Uzak Araştırmadan söz ediyorsun. Rotor bununla bir dizi uzak yıldızın parallaks ölçümlerini yaptı. Ama yapılan masrafa değer miydi bu? Uzak Araştırma nereye kadar gitti? Bir iki ışık ayı uzağa. Bu çok uzak

değildir ki. Galaksiyi düşünürsen, Uzak Araştırmanın son vardığı konumla Dünya arasında çizilebilecek hayali bir çizgi uzayda bir noktadan büyük değildir."

"Uzak Araştırma göndermekten başka şeyler de yaptılar," dedi Fisher. "Tüm Yerleşim Birimi gitti."

"Gittiler, evet. Bu ‘22’deydi, aradan altı yıl geçti. Bildiğimiz tek şey de, gitmiş oldukları."

"Yeterli değil mi bu?"

"Elbette değil. Nereye gittiler? Hâlâ yaşıyorlar mı? Yaşıyor olabilirler mi? İnsanlar hiçbir zaman bir Yerleşim Biriminde tecrit edilmiş olarak bulunmamışlardır şimdiye kadar. Yakınlarında hep Dünya ve başka Birimler olmuştur. Yirmi otuz bin kişi Evrende, küçük bir Birimde yapayalnız yaşayabilirler mi? Bunun psikolojik bir olasılık olup olamayacağı konusunda tek bir fikrimiz bile yok. Bence yaşayamazlar."

"Bence onların amaçları yaşayabilecekleri yeni bir dünya bulmaktı. Bir Yerleşim Biriminde kalmayacaklardı."

"Haydi, haydi, nasıl bir dünya bulabilirler ki? Gideli altı yıl oldu. Işıkhızı desteği onlara ışık hızına yakın bir ortalama hız sağlayacağına göre şu anda varabilecekleri iki yıldız var. Üç yıldızlı sistem Alfa Centauri 4.3 ışıkyılı uzaktadır ve yıldızlarından biri kızıl cücedir. Sonra 5.9 ışıkyılı uzakta tek bir kızıl cüceden oluşan Barnard yıldızı var. Dört yıldız: biri Güneşe benzeyen bir yıldız, İkincisi Güneşe biraz benzeyen bir yıldız ve iki kızıl cüce. Güneşe benzeyenlerin sabit bir yörüngede Dünyaya benzeyen bir gezegenleri olması uzak bir olasılık. Peki, nereye gidecekler bundan sonra? Özür dilerim ama başaramayacaklar, Crile. Karın ve çocuğunun Rotor’da olduklarını biliyorum, ama başaramayacaklar."

Fisher soğukkanlılığını koruyordu. Kadının bilmediği bir şeyi biliyordu. Komşu Yıldızı biliyordu, ama o da bir kızıl cüceydi.

"Şu halde sen yıldızlararası uçuşun olanaksızlığına inanıyorsun," dedi.

"Pratik olarak, evet, eğer elde sadece ışıkhızı desteği varsa."

"Sözlerinden bundan başka bir şey de olduğu anlamı çıkıyor, Tessa."

"Belki de bütün var olan odur. Çok geçmişte kalmayan bir zamanda bundan daha fazlasının da mümkün olacağını ve daha ileri gideceğimizi düşünürdük. Yine de gerçek bir uzaydışı uçuşu ve gerçek ışık ötesi hızları hayal edebiliriz. İstediğimiz sürece istediğimiz hızda gidebilseydik o zaman Galaksi, belki de- Evren, büyük bir Güneş Sistemi olurdu."

"Hoş bir hayal, ama olası mı?"

"Rotor’un gidişinden sonra üç Tüm Yerleşim Birimleri Konferansı toplandı bu konuda."

"Sadece Yerleşim Birimleri mi? Dünya yok mu?"

"Dünyadan da gözlemciler vardı, Dünya bugünlerde pek fizikçilerin cenneti değil."

"Bu konferanslarda nasıl bir sonuca varıldı?"

Wendel gülümsedi. "Sen fizikçi değilsin."

"Akademik yerlerini atla. Merak ettim."

Kadın sadece gülümsemekle yetindi.

Fisher yumruğunu masaya indirdi. "Benim senin bilgilerine çalmak üzere gelmiş bir ajan olduğum masalını unut artık. Orada bir yerde çocuğum var, Tessa. Onun herhalde öldüğünü söylüyorsun. Ya yaşıyorsa? Bir olasılık... "

‘Wendel’in gülümsemesi kayboldu. "Özür dilerim. İşin o yanını düşünmemiştim. Ama pratik ol. Şu anda altı ışıkyılı çapında olan ve zamanla bu çapı daha da büyüyen bir uzay küresi içinde bir Yerleşim Birimini bulmak olanaksızdır. Onuncu gezegeni bulmamız bile yüz yılımızı aldı. Ve o Rotor’dan çok daha büyüktü ve uzayın çok daha dar bir alanının taranması gerekiyordu."

"Umut ölmez," dedi Fisher. "Gerçek uzaydışı uçuş olası mı? Evet ya da hayır diye yanıt verebilirsin."

"Çoğu kimse buna hayır der, eğer gerçeği istiyorsan. Birkaç kişi bilemediğini söyler, ama onlar da lafı ağızlarında geveleyip dururlar."

"Peki, açık açık evet diyen yok mu?"

"Benim bildirim bir kişi var. Ben."

Fisher, yapmacığa kaçmayı gerektirmeyen bir şaşkınlıkla, "Sunun mümkün olduğuna inanıyor musun?" dedi. "Yani bunu açık açık söylüyor musun, yoksa sadece gece karanlığında kendi kendine mi mırıldanıyorsun?"

"Bu konuda bildirilerim yayınlandı. Yalnız başlıklarını okuduğun o yazılardan biri. Kimse benimle aynı fikirde olduğunu söylemeye cesaret edemiyor elbette ve daha önce de yanıldığım oldu, ama şimdi yanılmadığımdan eminim."

"Ötekiler senin neden yanıldığını düşünüyorlar?"

"İşin güç olan yanı da bu. Bir yorum konusu bu. Şimdi artık tekniklerini anladığımız Rotor modeli ışıkhızı destekli araç, uzay gemisi i-le ışık hızı çarpımının zamanla çarpılması halinde sabit olmasına, uzay gemisinin ışık hızına olan oranının birden büyük olmasına bağlıdır."

"Ne demek bu?"

"Yani ışıktan hızlı gidiyorsan, ne kadar hızlı gidersen o hızı o kadar az zaman tutabilirsin ve yeniden aynı hızı kazanmak için ışık hızından daha yavaş gideceğin zaman daha çoğalır. Sonunda belirli bir mesafede hızın ışık hızını aşamaz."

"Ee?"

"Bundan sanki kesinsizlik ilkesi varmış anlamı çıkıyor ve hepimiz bu ilkeyle oynanmayacağında hemfikiriz. Kesinlik ilkesi gerçekten varsa o zaman gerçek uzaydışı yolculuğun kuramsal olarak olanaksızlığı ortaya çıkar ki, fizikçilerin çoğu bu görüşü benimsemişlerdir. Diğerleri ise

kararsızlar. Benim görüşüme göre, kesinsizlik ilkesi olarak görülen şeyin aslında böyle olmadığı ve bu yüzden gerçek uzaydışı yolculuğun ortadan kalkmadığı."

"Peki, bu konu açıklığa kovuşturulabilir mi?"

Wendel başını salladı. "Herhalde hayır. Yerleşim Birimleri sadece ışıkhızı aracıyla yola çıkmayı düşünmüyorlar. Kimse Rotor deneyini tekrarlayıp büyük bir olasılıkla ölümle son bulacak bir yolculuğa çıkmak istemiyor. Öte yandan hiçbir Birim, alandaki büyük uzman çoğunluğunun kuramsal olarak olanaksızlığına inandıkları bir şey için akıl almayacak kadar büyük paralar, kaynaklar ve insan gücü ayıracak değiller."

Fisher öne eğildi. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Ediyor elbette. Ben fizikçiyim ve benim Evren kuramımın doğru olduğunu kanıtlamak isterim. Ancak mümkün olanın da sınırlarını kabul etmek zorundayım. Bu iş için çok büyük para gerek ve Birimler de bana bunu vermeyeceklerdir."

"Tessa, Birimler bununla ilgilenmeseler de, Dünya ilgileniyor, hem de masrafını düşünmeden."

"Öyle mi?" Tessa güldü ve uzanıp Fisher’in saçlarını ağır ağır, şehvetle okşadı. "Sonunda Dünyaya geleceğimizi biliyordum."

* * *

Fisher kadının bileğini tutup elini yavaşça çekti başından. "Uzaydışı uçuş konusundaki fikirlerin gerçekçi, değil mi?"

"Tümüyle."

"Dünya seni istiyor," Fisher.

"Neden?"

"Dünya uzaydışı uçuşu istiyor ve bunun olabilirliğini söyleyen tek önemli fizikçi sensin."

"Crile, bunu biliyor idiysen o sorgulama neydi?"

"Sen bana söyleyene kadar bilmiyordum. Bana verilen tek bilgi senin günümüzün yaşayan en büyük fizikçisi olduğundu."

"Öyleyim öyleyim," dedi Wendel alayla. "Ve seni de beni alman için gönderdiler, ha?"

"Seni ikna etmek için gönderildim."

"Ne yapmam için ikna edecektin? Dünyaya gelmem için mi? Kalabalık, pis, yoksul ve denetim kabul etmeyen bir havayla mahvolmuş Dünyaya mı? Ne hoş bir düşünce ama."

"Dinle beni, Tessa. Dünya tekörnek değildir. Bu kusurları olabilir ama güzel, sakin yerleri de vardır ve sen yalnız bunları göreceksin. Dünyanın neye benzediğini gerçekten bilemezsin. Oraya hiç gitmedin değil mi?"

"Hayır, ben Adelia’da doğdum. Adelia’da büyüdüm. Öteki Yerleşim Birimlerine gittim ama Dünyaya gitmedim. Çok teşekkür ederim. Dünyan sana kalsın."

"O zaman Dünyanın neye benzediğini bilemezsin. Büyük bir dünyanın ne demek olduğunu bilemezsin. Sen burada oyuncak kutusu gibi bir yerde, birkaç kilometrekarelik toprak üstünde bir avuç insan arasında yaşıyorsun. Çoktan tükettiğin ve artık sana verecek hiçbir şeyi olmayan bir minyatürün içinde yaşıyorsun sen. Dünyanın ise altı milyon kilometrekaredir yüzölçümü. Dünya sekiz milyar insandır. Çok büyük bir çeşitliliğe sahiptir, kötü yanı çoktur ama iyi yanı da öyle."

"Ve hepsi çok yoksuldur. Sonra biliminiz de yok."

"Çünkü bilim adamları - ve onlarla birlikte bilim - Yerleşim Bölgelerine göçtüler. O yüzden sana ve diğerlerine ihtiyacımız var. Dünyaya dönün artık."

"Hâlâ nedenini anlayamadım bu çağrının."

"Çünkü bizim hedeflerimiz, amaçlarımız, isteklerimiz var. Yerleşim Birimlerinde ise sadece kendinle tatmin olma vardır."

"Bu hedeflerin, amaçların, isteklerin ne yararı olur ki? Fizik pahalı bir şeydir."

"Dünyanın kişi başına düşen geliri azdır, kabul. Tek tek kişiler olarak yoksuluz, ama bu yoksulluğun içinden bir şeyler çıkaran sekiz milyar insan çok büyük bir kaynak yaratabilir. Eskiden olduğu gibi şimdi de kötü kullanılan kaynaklarımız hâlâ çok büyüktür ve bütün Birimlerin toplamından çok para ve insan gücü bulabiliriz, eğer mutlak ihtiyaç duyduğumuza inandığımız bir şey varsa. Dünyanın ışıkhızı uçuşa mutlak bir ihtiyaç duyduğunu söylüyorum sana. Dünyaya gel, Tessa, kaynakların o en değerlisi olan parlak bir zekâ olarak kabul göreceksin. Bizim ihtiyacımız olan ama kendi kendimize sağlayamadığımız şeysin sen."

"Adelia'nın beni bırakmak isteyeceğini hiç sanmam. Burası kendi kendinle tatmin olan bir Birim olabilir, ama beynin değerini de bilir."

"Dünyadaki bir bilimsel toplantıya katılmana karşı çıkamazlar."

"Yani oraya gittikten sonra geri dönmeyeyim mi diyorsun?"

"Sana gösterilecek saygıdan şikâyetin olmayacak. Burada olduğundan daha rahat edeceksin orada. Her isteğin, her arzun yerine getirilecek. Bundan da ötesi, uzaydışı projesinin başına geçeceksin ve elinde istediğin deneyi yapmak, gözlemlerde bulunmak için sınırsız bir bütçe.... "

"Krallara layık bir rüşvet veriyorsun bana!"

"Bundan başka isteyeceğin bir şey var mı?"

"Bilmem ki. Neden seni gönderdiler? Senin gibi yakışıklı bir erkek neden gönderildi? Senin vücuduna balığın oltaya takılması gibi takılacak yaşlı bir dişi fizikçi mi getireceğini umdular?"

"Beni gönderenlerin akıllarından ne geçtiğini bilmiyorum, Tessa, ama benim böyle bir şey düşünmediğimden emin olmalısın. Hele seni bir kere

gördükten sonra. Çok iyi bildiğin gibi, yaşlı değilsin sen. Dünya sana bir fizikçi düşü vaat ediyor. Bunun erkek ya da kadın, genç ya da yaşlı olmanla hiçbir ilgisi yok."

"Yazık! Ya aksiliğim tutsa da Dünyaya gitmek istemesem? Son ikna yöntemi olarak ne kullanacaktın? Duyduğun hoşnutsuzluğu bastırıp benimle sevişecek miydin?"

Wendel kollarını muhteşem göğüslerinin üstünde kavuşturup sorgu dolu gözlerle baktı erkeğe.

Fisher sözcüklerini dikkatle seçerek konuştu.

"Beni gönderenlerin akıllarından ne geçtiğini bilmediğimi bir daha söylemek isterim. Bana verdikleri talimatta sevişmek yoktu ve böyle bir şeyi aklımdan bile geçirmedim, ama seni temin ederim ki, böyle bir şeyi düşünmüş olsaydım, bunda hoşlanılmayacak bir şey bulmazdım. Ancak, senin durumu bir fizikçi gözüyle göreceğine inandım ve seni daha başka şeyler isteyecek biri olarak düşünüp gözümde küçültmedim."

"Ne kadar da yanılıyorsun," dedi Wendel. "Avantajları bir fizikçi gözüyle görüyorum ve teklifi kabul edip uzaydışı uçuş kelebeğini olabilirliğin koridorlarında kovalamayı istiyorum, ama senin en iyi ikna çabandan vazgeçmeni de istemiyorum. Hepsini istiyorum."

"Ama... "

"Kısacası, beni istiyorsan bedelini ödemelisin. Sanki inat ediyormuşum gibi ikna et beni, elinden gelenin en iyisini yap, yoksa Dünyaya gitmem. Neden bu özel bölmede bulunduğumuzu sanıyorsun, ha? Spor yaptık, duşumuzu aldık, biraz yedik, biraz içtik, konuştuk, bütün bunlardan zevk aldık. Şimdi de sıra başka şeyleri denemeye geldi. Israr ediyorum. Beni Dünyaya gelmem için ikna et."

Kadının parmağının bir dokunuşuyla bölmenin ışıkları şehvet uyandırıcı bir loşluğa dönüştü.

ON YEDİ

GÜVENLİ Mİ?

Insignia’nın içinde bir sıkıntı vardı. Marlene’e bu konuda danışılması için ısrar eden Siever Genarr olmuştu.

"Sen onun annesisin, Eugenia," demişti. "Onu küçük bir kız olarak görmemek elinde değil. Bir annenin mutlak bir kraliçe, kızının da sahip olduğu bir mal olmadığını anlaması biraz uzun sürer."

"Bana ders verip durma, Siever. Senin çocuğun falan yok. Başkasının çocukları hakkında konuşmak kolaydır."

"Özür dilerim. Diyelim ki, bir bebeğin anısına senin kadar duygusal olarak bağlı değilim. Kızı çok seviyorum, ama onu sadece çok zeki bir genç kadın olarak görebiliyorum. O kız önemli, Eugenia. İçimde öyle bir duygu var ki, o senden de benden daha önemli. Bu konu ona danışılmalı... "

"Emniyette olmalı o."

"Kabul ediyorum, ama en iyi nasıl emniyette olacağını kendisiyle konuşmalıyız. Genç ve deneyimsiz, ama ne yapılması gerektiğini bizden iyi biliyor olabilir. Üç yetişkinmişiz gibi konuşalım. Annelik otoriteni kullanmaya kalkışmayacağına bana söz ver, Eugenia."

İşte şimdi üçü Genarr’ın odasında oturmuşlardı; korunma devreye girmişti, Marlene yüzden yüze bakarak dudaklarını sıkıca bastırdı ve mutsuz bir sesle, "Bundan hoşlanmayacağım " dedi.

"Korkarım haberler kötü," dedi Insignia. "Sözü fazla uzatmayacağım, Rotor’a dönmeyi düşünüyorum."

Marlene şaşırmıştı. "Ama o kadar önemli işin var, anne. Onları bırakamazsın. Bırakmaya niyetin olmadığını da görüyorum. Hiçbir şey

anlamadım."

"Marlene, biz senin Rotor’a dönmeni düşünüyoruz. Yalnız senin."

"Ciddisin," dedi Marlene fısıldar gibi. "İnanamıyorum. Ben Rotor’a dönmem. Dönmek istemiyorum. Asla. Benim dünyam Erythro. Ben burada kalmak istiyorum."

"Marlene..." diye bağırdı Insignia.

Genarr elini kadına doğru kaldırdı, hafifçe başını salladı. Insignia sustu.

"Neden bu kadar çok istiyorsun burada kalmayı?" diye sordu Genarr.

"İstiyorum da ondan. Bazı zaman canınız belirli bir yemeği çeker, onu yemek istersiniz. Nedenini açıklayamazsınız. Sadece istediğinizi bilirsiniz. Ben de Erythro için açlık duyuyorum. Nedenini bilmiyorum ama istiyorum. Bunu açıklayamam."

"Annen sana bizim bildiklerimizi anlatsın," dedi.

Insignia Marlene’in soğuk elini acuçları içine aldı. "Marlene, Erythro’ya gelmeden önce bana Başkan Pitt ile görüşmeni anlatıyordun hani?"

"Evet."

"Bana onun Erythro’ya gidebileceğimizi söylediği zaman bir şeyleri söylemediğini, eksik bıraktığını anlatmıştın. Bunun ne olduğunu bilmiyordun ama hoş bir şey olmadığından, kötü bir şey olduğundan kuşkulanmıştın."

"Evet, hatırladım."

Insignia duraksadı, Marlene’in iri gözleri katılaştı. Sanki kendi kendine konuşurmuş gibi, aklından geçenleri söylediğinin farkında olmadan mırıldandı. "Başta optik titreşim. El neredeyse şakakta. Yürüyor." Dudakları kıpırdadığı halde sesi kesilmişti.

Sonra, öfkeli bir sesle, "Benim aklımdan zorum mu olduğunu düşünüyorsun?" diye bağırdı.

"Hayır," dedi Insignia. "Tam tersi, yavrum. Beyninin kusursuz olduğunu biliyoruz ve öyle kalmasını istiyoruz. Dinle şimdi... "

Marlene, Erythro Vebasını görünürde büyük bir kuşkuyla dinledi. Sonunda, "Bana anlattıklarına inandığını görüyorum, anne," dedi. "Ama biri sana yalan söylemiş de olabilir."

"Bunu benden duydu," dedi Genarr. "Sana bunun doğru olduğunu kendi gözlemlerime dayanarak söylüyorum. Şimdi söyle bakalım doğru konuştum mu, konuşmadım mı?"

Marlene bu meydan okumayı kabul edip devam etti. "Peki neden ben tehlikedeyim öyleyse? Neden ben sizden ya da annemden daha çok tehlikedeyim?"

"Annenin de dediği gibi, Marlene, Veba daha çok hayalgü- cü fazla olan insanlara geliyor. Olağanüstü zekâların hastalığa daha kolay tutulduklarını gösteren kanıtlar var elimizde, senin de benim yaşamım boyunca görmediğim bir zekân var, o yüzden sen hastalığı daha çabuk kapabilirsin. Başkan bana senin Erythro’da istediğin gibi dolaşmana izin vermem için talimat gönderdi, her istediğini yapacak, hatta Kubbe dışına çıkmak istersen, seni önlemeyecektik. Bununla çok iyi bir insan olarak görüneceği gibi, seni dışarda mikrop kapma olasılığını arttırmak umudunu da taşıyor olabilir."

Marlene duygularını belli etmeden düşündü bunu.

"Görmüyor musun, Marlene?" dedi Insignia. "Başkan seni öldürmek istemiyor. Onu bununla suçlayamayız. Senin sadece beynini işlemez duruma sokmaya çalışıyor. Beynin zararlı kendisi için. Bilmeni istemediği düşüncelerini okuyabilirsin ve o da bunu kabul edemez. O sırlarla dolu bir insandır."

"Başkan Pitt bana zarar vermek istiyorsa, neden siz beni ona geri göndermekte ısrar ediyorsunuz peki?" diye sordu Marlene.

Genarr kaşlarını kaldırdı. "Anlattık ya. Burada tehlikedesin."

"Ama orada da, onun yanında tehlikede olacağım. Benü yok etmek istiyorsa bundan sonra ne yapabilir? Benim burada aklımı kaybedeceğime inanıyorsa beni "unutabilir. Üstüme düşmez, değil mi? Hiç olmazsa burada olduğum sürece."

"Ama Veba, Marlene. Veba." Insignia kızını kucaklamak için kollarını uzattı.

Marlene geriledi. "Ben Vebayı, düşünmüyorum."

"Ama sana anlattık... "

"Anlattığınız önemli değil. Ben burada tehlikede değilim. Ben aklımı bilirim. Bu yaşıma kadar onunda yaşadım. Onu anlarım. Tehlikede değil."

"Mantıklı ol ama Marlene," dedi Genarr. "Aklının yerinde olduğunu biliyorsan da, hastalığa kapılabilir. Menenjit olursun, beyin tümörü olabilir hatta zamanla bunama da. Kendine bir şey olmayacağını iddia etmekle bu olasılıkları uzaklaştırabilir misin?"

"Ben onlardan söz etmiyorum. Ben Vebadan söz ediyorum. Ben Vebaya tutulmam."

"Bundan emin olamazsın ki, yavrum. Vebanın ne olduğunu bile bilmiyoruz."

"Ne olursa olsun, bana gelmeyecektir."

"Bunu nasıl bilebilirsin, Marlene?" diye sordu Genarr.

"Biliyorum işte."

Insignia sabrının sonuna gelmişti. Marlene'i bileklerinden yakaladı. "Marlene, ne deniyorsa onu yapacaksın."

"Hayır, anne. Anlamıyorsun. Rotor'dayken beni bir şeyin Erythro'ya çektiğini hissediyordum. Şimdi buraya geldiğim halde, o her neyse beni

daha da kuvvetle çekiyor. Burada kalmak istiyorum. Burada güvenlik içinde olacağım. Rotor’a dönmek istemiyorum. Orada güvenlikte olamam."

Genarr elini kaldırarak Insignia’yı söyleyeceği her neyse" söyleyemeden susturdu.

"Ben bir ara yol öneriyorum, Marlene. Annen buraya bazı gökbilimse! gözlemler yapmaya geldi. Bu onun epey zamanını olacak, O kendi işiyle uğraşırken sen Kubbede kalacağına ve benim uygun gördüğüm önlemleri alacağına, zaman zaman muayene edilmeye razı geleceğine söz ver. Zihnin çalışmasında bir değişiklik saptamazsak, annen işini bitirene kadar burada Kubbede onu beklersin ve sonra yeniden oturur konuşuruz. Tamam mı?"

Marlene başını eğerek düşündü. Sonra, "Tamam," dedi. "Ama anne, sakın işin bitmeden bitmiş gibi davranmaya kalkma. Ben anlarım. Ve üstünkörü iş yapmaya da kalkışma. Onu da anlarım."

İnsigna kaşlarını çattı. "Oyun oynamıyorum, Marlene ve senin için bile olsa, bilerek kötü bir şey yapmayacağımı bil."

"Özür dilerim, anne. Beni sinir bozucu biri olarak gördüğünü biliyorum."

Insigna derin bir soluk aldı. "Bunu inkâr etmiyorum, ama sinir bozsan da bozmasan da, benim kızımsın, Marlene. Seri severim ve güvenlik içinde olmanı isterim. Yalan mı söylüyorum, ha?"

"Hayır, yalan söylemiyorsun, anne, ama lütfen burada emniyetteyim dediğim zaman inan bana. Erythro’ya geldiğimden beri mutluyum. Rotor’da mutluluk nedir bilmemiştim."

"Neden mutlusun peki?" diye sordu Genarr.

"Bilmiyorum, Siever Amca. Ama nedenini bilmesen de mutlu olmak yeterlidir, değil mi?"

* * *

"Yorgun görünüyorsun, Eugenia."

"Bedenen değil, Genarr. İki ay hesap yapmak içimde bir yorgunluk yarattı. Uzay öncesi gökbilimcilerin sadece o ilkel bilgisayarlarıyla yaptıklarını nasıl başardıklarını aklım almıyor doğrusu. Kepler yıldızların hareketini sadece logaritma ile hesaplayabilmişti ve logaritma yeni keşfedildiği için kendini talihli sayıyordu."

"Gökbilimden pek anlamayan birini mazur görürsen bir şey söyleyeceğim: ben çağımızda gökbilimcilerin bilgisayarlarına talimat verip uyumaya gittiklerini, birkaç saat sonra kalkıp bütün istediklerini basılmış olarak masalarında hazır bulduklarını sanıyordum."

"Keşke öyle olsa. Bu iş çok değişikti. Nemesis ile Güneşin birbirlerine oranla gerçek hızlarını bulmak zorundaydım ki, ikisinin birbirlerine en yakın ne zaman ve ne kadar uzaklıkta olduklarını hesap edeyim. En küçücük bir yanlışlıkta Nemesis’in Dünyaya hiç zarar vermeyeceğini gösterirken gerçekte Nemesis Dünyayı ya da öteki onu çarpıp un ufak edebilir."

"Nemesis ile Güneş Evrende yalnız olsalar bile güçtür bunu hesaplama," diye devam etti Insignia. "Oysa çevrelerinde hepsi de hareket halinde olan yıldızlar var. Bunlardan en az bir düzinesi Nemesis veya Güneş ya da her ikisi üstünde küçücük bir etki yapacak kadar büyüktür. Etki küçük ama, eğer hesaplanmasa bir milyon kilometreye varan bir yanlış yapmak İşten bile değil. Ve hesabı tamam yapmak için her yıldızın kütlesini, durumunu ve hızını çok hassas olarak bilmek gerek.

"Bu on beş kütlenin hesaplanmasını gerektirecek çok karmaşık bir problemdir, Siever. Nemesis Güneş Sisteminin ortasından geçerken gezegenlerin çoğunu etkileyecek. Her gezegenin o sırada yörüngesinin hangi noktasında olduğu çok önemli. Ve Nemesis’in çekimiyle ne kadar kayacağı ve bu kaymanın öteki gezegenler üstünde ne gibi bir etki yapacağı, bu arada Megas’ın etkisinin de hesaplanması gerek."

"Peki, sonuç nedir,- Eugenia?"

"Dünyanın ekseni biraz daha kayacak."

"Yani?"

"Yani Dünya yaşanmayacak kadar sıcak olacak."

"Peki, Megas ile Erythro’ya ne olacak?"

"Ölçüye gelebilecek bir şey olmayacak. Nemetik Sistem Güneş Sisteminden daha küçük olduğu için çok daha sıkı bir biçimde birbirine bağlıdır. Burada önemli bir kıpırdama olmayacak ama Dünyada olacak."

"Bu ne zaman olacak?"

"Beş bin yirmi dört yıl sonra Nemesis en yakın olacağı noktaya varacak. Nemesis ve Güneş birbirlerine yaklaşıp uzaklaşırlarken bu etki yirmi otuz yıl sürecek."

"Çarpışma gibi bir şey olacak mı?"

"Önemli bir şey olma olasılığı hemen hemen sıfır. Büyük kütleler arasında bir çarpışma olmayacak. Bir güneş asteroidi Erythro’ya ya da Nemetik bir asteroid Dünyaya çarpabilir kuşkusuz. Böyle bir şey Dünya için felaket demekse de, pek uzak bir olasılık bu. Ancak yıldızlar birbirlerine çok yakınlaşana kadar bunu hesaplama olanağı yok."

"Ama ne olursa olsun Dünyanın boşaltılması gerekecek. Değil mi?"

"Mutlaka."

"Bunu yapacak beş bin yılları var."

"Beş bin yıl sekiz milyar insanın boşaltılması için uzun bir süre değildir. Onların uyarılması gerek."

"Uyarılmadıkları takdirde bunu kendileri öğrenemezler mi?"

"Ne zaman öğreneceklerini kim bilebilir? Yakında öğrenecek olsalar bile onlara ışıkhızı desteği tekniğini vermemiz gerek. Buna sahip olmalılar."

"Belki çok uzun zaman alacak ama sonunda onların da bunu kendilerinin yapacağına inanıyorum."

"Ya yapamazlarsa?"

"Yüz yıla kalmadan Rotor ile Dünya arasında iletişimin kurulacağına inanıyorum. Işıkhızı desteğini ulaşım için kullanabiliyorsak zamanı gelince iletişim için de kullanabileceğiz. Ya da Dünyaya bir Yerleşim Birimi göndeririz ve hâlâ zamanımız olur."

"Pitt gibi konuşuyorsun."

Genarr kıs kıs güldü. "O sürekli yanlış olamaz ya."

"Pitt iletişim kurmak istemeyecektir. Bundan eminim."

"Hep kendi istediği olacak değil ya. Karşı çıkmasına rağmen Erythro'da bir Kubbe kurduk işte. Üstelik günü gelince ölecek. Eugenia, şu anda bu kadar düşünme Dünyayı. Daha yakınımızda olan sorunlarımız var. Marlene işinin bitmek üzere olduğunu biliyor mu?"

"Nasıl bilmez ki? Sanırım hesaplarımın neresinde olduğum kolumu kaldırışımda ya da saçımı tarayışımda belli oluyor."

"Giderek daha çok algılamaya başladı, değil mi?"

"Evet. Demek buna sen de dikkat ettin?"

"Ettim elbette. Hem de tanıyalı bu kadar az zaman geçmesine karşın."

"Sanırım biraz da büyüyor olmasından. Memelerinin büyümesi gibi algılaması da büyüyor belki. Sonra yaşamının büyük bir bölümünü bu yeteneğini saklamaya çalışmakla geçirdi. Onu ne yapacağını bilemiyor ve hep başına dert açıyordu. Şimdi korkmuyor artık, böylece de yeteneği gelişiyor."

"Ya da dediği gibi Erythro'da olmaktan hoşlanıyor ve bundan aldığı zevk algılamasını güçlendiriyor."

"Bunu düşündüm, Siever. Erythro onu etkiliyor mu dersin? Yani ters anlamda demek istiyorum. Bu Veba mikrobu onu daha algılayıcı yapıyor olamaz mı?"

"Bu sorunun yanıtlanabileceğim sanmıyorum, Eugenia, ama bu algılama düzeyi Vebanın etkisi ise, aklı dengesini hiç bozmuyor denilebilir. Ve sana şu kadarını söyleyeyim, burada kaldığımız süre içinde Vebaya yakalananların hiçbirinde Eugenia’nın bu yeteneğini uzaktan yakından andıran bir şey yoktu."

Insignia içini çekti. "Teşekkür ederim. İnsanı rahatlatıyorsun. Ve Marlene’e karşı bu kadar anlayışlı ve dost olduğun için de teşekkür ederim."

"Kolay bir şey bu. Onu seviyorum."

"Bunu o kadar doğalmış gibi söylüyorsun ki. Sevilecek bir kız değildir. Annesi olsam da biliyorum bunu."

"Ben onu sevilebilir buluyorum. Ben kadınlarda aklı güzelliğe tercih ederim, meğer ki, sende olduğu gibi ikisi de bir- arada olsun, Eugenia... "

"Yirmi yıl önce belki," diyerek yine içini çekti Insignia.

"Gözlerim senin vücudunla birlikte yaşlandı, Eugenia. Hiçbir değişiklik göremiyorlar. Ama Marlene’in güzel olmaması benim için önemli değil. Algılama yeteneği bir yana, korkunç akıllı bir kız."

"Evet, o da var. Çok sıkıcı olduğu zamanla bununla avunuyorum."

"İş oraya geldiğinde, korkarım Marlene sıkıntı olmaya devam edecek, Eugenia."

Insignia birden başını kaldırdı. "Nasıl?"

"Bana Kubbede olmanın yeterli olmadığını söyledi. Dışarı çıkmak istiyor senin çalışmaların biter bitmez. Israr ediyor."

Insignia dehşetle baktı erkeğe.

ON SEKİZ

IŞIK ÖTESİ

Dünyada geçirdiği üç yılda yaşlanmıştı Tessa Wendel. Teni pürüzlenmiş, şişmanlamaya başlamıştı. Yanaklarında bir sarkma, gözlerinin altında kara gölgeler vardı. Göğüsleri biraz sarkmış, beli kalınlaşmıştı.

Crile Fisher kadının kırkbeşini geçtiğini biliyordu, kendisinden beş yaş büyüktü. Ama yaşından fazla göstermiyordu. (Birisinden duyduğu gibi) hâlâ olgun bir kadın vücuduna sahipti ama Adelia'da ilk gördüğü zamanki gibi artık otuzlarında bir kadın sanılmasına olanak yoktu.

Tessa da bunun farkındaydı ve daha geçen hafta yatakta bunu acı acı dile getirmişti.

Birlikte yatarlarken (ki, anlaşıldığı kadarıyla yaşlandığını en çok bu zamanlarda hissediyordu) "Kabahat senin, Crile," demişti. "Bana yutturdun bu Dünyayı. 'Görkemli' dedin. 'Çok büyük' dedin, 'Çeşitlilik' dedin. Hep yeni bir şey. Tükenmeyen."

"Değil mi yani?" Crile onun neye itiraz ettiğini bildiği halde içini dökmesine fırsat tanıdı.

"Yerçekimi açısından değil. Bu koskoca gezegenin her yerinde aynı derecede yerçekimi var. Havada, yerin altında, burada, orada, her yerde, bir G - bir G - bir G. İnsanı sadece can sıkıntısından öldürecek kadar."

"Biz başka türlüsünü bilmeyiz ki, Tessa."

"Sen bilirsin ama. Yerleşim Birimlerine gittin. Orada keyfine uygun bir yerçekimini seçebilirsin. Alçak çekimde spor yaparsın. Dokularındaki baskıyı zaman zaman azaltabilirsin. Onsuz nasıl yaşayabiliyorsunuz, anlamıyorum doğrusu."

"Dünyada da spor yaparız."

"Rica ederim, o çekim gücü ile çekilirken. O baskı altında. Kaşlarınızı gevşeteceğinize tüm zamanınız onunla mücadele ederek geçiriyorsunuz. Sıçramak yok, uçmak yok. Daha büyük bir çekime atlayamazsın, daha alçak bir çekimde yükselemez- sin. Hep aşağı, hep aşağı çekile çekile buruşursunuz, sarkarsınız, yaşlanırsınız. Bana bak!"

"Sana mümkün olduğu kadar çok bakıyorum," dedi Fisher.

"Öyleyse bakma. Bakarsan beni başından atarsın. Bunu yaparsan da Adelia'ya dönerim."

"Hayır dönemezsin. Alçak çekimde yaşadıktan sonra ne yaparsın orada? Araştırmaların, laboratuvarların, ekibin hep burada."

"Yeni bir ekip kurar, her şeye yeniden başlarım."

"Adelia seni burada alıştığın biçimde yaşatabilir mi? Elbette ki, hayır. Dünyanın sana bütün istediklerini verdiğini kabul et. Haklı değil miymişim?"

"Haklı mıydın? Hain! Bana Dünyada ışıkhızı desteği olduğunu söylememiştin. Komşu Yıldızı keşfettiklerini de. Benim Rotor'un Uzak Araştırmasının yararsızlığı üstüne o kadar konuşmama ses çıkarmadın, bir kere bile onun birkaç parallaksdan başka şeyler bulduğunu da söylemedin. Karşımda durup alay ettin benimle, seni kalpsiz seni."

"Söyleyecektim, ama ya Dünyaya gelmeyi kabul etmeseydin? Her önüme çıkana verebileceğim benim bir sırrım değildi bu."

"Ya Dünyaya geldikten sonra?"

"İşe başlar başlamaz söyledik ya."

"Onlar söyledi ve beni serseme çevirdiler. Kendimi aptal yerine konulmuş hissettim. Bana hiç olmazsa bir ipucu verebilirdin. Seni öldürmem gerekirdi aslında, ama ne yapabilirdim ki? İnsanı müptela ediyorsun sen. Beni buraya gelmem için öyle kalpsizce baştan çıkarırken de öyle olduğunu biliyordun."

Bu, kadının oynamayı çok sevdiği bir oyundu ve Fisher de rolünü bilirdi.

"Seni mi baştan çıkardım? Sen ısrar etmiştin. Başka türlü razı olmayacaktın."

"Yalancı. Kendini zorladın bana. Irza geçmekti o. Ve şimdi bunu yine yapacaksın. O ihtiras dolu korkunç gözlerinde görüyorum bunu."

Bu oyunu aylardır oynadıkları yoktu ve Fisher kadının işinde tatmin olduğu zamanlar buna başvurduğunu bilirdi.

Daha sonra, "Bir ilerleme kaydettin mi?" diye sordu.

"İlerleme mi? Eh, böyle diyebilirsin sanırım." Kadın soluk soluğaydı. "Kokuşmuş ve eskimiş Dünyalın Tanayama için bir gösteri düzenliyorum yarın. Acımasızca sıkıştırıp duruyor beni bunun için."

"Çok acımasızdır."

"Aptal o. Bir toplum bilimi bilmese bile, bilim hakkında, işleyiş hakkında bir şeyler bilir. Son konuştuğumuzda, kendisine gösterecek bir şeyim olabileceğini söylediğim zaman bana ne dedi biliyor musun?"

"Hayır, bunu anlatmamıştın, Ne dedi?"

"'Üç yıl gibi kısa bir sürede böylesine yepyeni ve şaşırtıcı bir şey hazırlamış olman çok büyük bir başarı. Sana duyduğumuz minnet sonsuzdur' gibi bir şey söylemesini beklerdim."

"Bir milyon yıl bile yaşasam Tanayama'nın böyle bir şey söyleyeceğine inanmam. Ne dedi peki?"

"'Demek üç yıldan sonra bir şey buldun. Zamanıydı artık. Daha ne kadar yaşayacağımı sanıyorsun? Seni o kadar destekleyip kucak kucak para ve yanına bir ordu insan vermemin nedeninin ben öldükten sonra bir şey bulman için olduğunu mu sanıyorsun? Bunları dedi işte. Doğrusunu istersen, kendimi tatmin için gösteriyi yapmak için onun ölmesini beklerim ama ne yapalım ki insanın işi önce gelir."

"Onu tatmin edecek bir şey var mı gerçekten?"

"Sadece ışık ötesi uçuş. Gerçek ışık ötesi uçuş, o ışıkhızı saçmalığı değil. Şimdi Evrenin kapısını açacak bir şey var elimizde."

***

Tessa Wendel'in Evreni sarsmaya kararlı araştırma ekibinin çalışma yeri kadın Dünyaya gelmeden önce hazırlanmıştı. Dünyanın kalabalık nüfusuna yasak dağlık bir bölgede gerçek bir araştırma kenti kurulmuştu.

Tanayama şimdi orada motorlu koltuğunda oturmaktaydı. Sadece kısılmış gözkapakları arasındaki gözleri canlı görünüyordu.

Tanayama Dünya hükümetinin en yüksek kişisi değildi, hatta o sırada orada bulunanların da en yükseği bile değildi, ama bu projenin ardındaki güç o olmuştu ve hâlâ da oydu, o yüzden herkes otomatik olarak ona korkuyla karışık bir saygı gösteriyordu.

Sadece Wendel korkmuyor görünmekteydi.

Adamın sesi bir hışırtıydı. "Ne göreceğim, doktor? Bir gemi mi?"

Ortalıkta gemi falan yoktu kuşkusuz.

"Gemi değil, Sayın Başkan," dedi Wendel. "Sadece bir gösteri bu, ama heyecanlı bir gösteri. Gerçek ışık ötesi uçuşun, ışıkhızı destekli uçuştan çok daha büyük bir şeyin ilk açık gösterisine tanık olacaksınız."

"Bunu nasıl göreceğim?"

"Bu konuda size bilgi verildiğini sanıyordum."

Tanayama ciğerlerini paralarcasına öksürdü, soluğunu toparlamak için bir an bekledi. "Benimle konuşmaya çalıştılar ama ben sizden duymak istiyorum. Bu projenin başında siz varsınız. Sizin projeniz bu. Açıklayın."

"Teoriyi anlatamam. Bu çok uzun sürer. Sayın Başkan. Sıkılırsınız."

"Ben teori istemiyorum. Ne göreceğim. Onu söyleyin."

"Her ikisinde de vakum olan küp biçiminde iki cam kavanoz göreceksiniz."

"Neden vakum?"

"Işık ötesi uçuş ancak boşlukta başlatılabilir. Aksi halde ışıktan hızlı hareket edecek nesne maddeyi de birlikte sürükler, enerji sarfı çoğalır, kontrol azalır. Boşlukta başladığı gibi boşlukta bitmelidir, yoksa sonuçlar felaket doğurur, çünkü..."

"Çünküyü falan bırakın. Bu ışık ötesi uçuş boşlukta başlayıp boşlukta bitecekse bunu nasıl kullanabiliriz?"

"Bunun için önce normal uçuşla uzay dışına çıkmak sonra orada kalmak gerek. Hedefinize yaklaşınca yine normal uzaya çıkar ve normal uçuşla son aşamayı tamamlarsınız."

"Bu zaman alır ama."

"Işık ötesi uçuş bile anında yapılamaz, ama Güneş Sisteminden kırk ışıkyılı uzakta olan bir yıldıza kırk yıl yerine kırk günde varacaksınız. Bunun için gerekecek zaman farkına söylenmek nankörlük olur."

"Pekâlâ. İki cam kavanoz var. Ne olacak bunlarla?"

"Bunlar holografik projeksiyonlardır. Aslında bunlar Dünyada birbirlerinden üç bin kilometre uzaktadırlar ve her biri bir dağlık bölgededir. Işık boşlukta birinden ötekine gidebilse bu mesafeyi saniyenin binde birinde, bir milisaniyede alir. Bir ışık kullanmayacağız elbette. Soldaki küpün ortasında güçlü bir mıknatıs alanının boşlukta tuttuğu küçük bir küre var. Bu aslında küçük bir hiperatomik motordur. Onu görüyor musunuz Sayın Başkan?"

"Bir şey görüyorum," dedi Tanayama. "Hepsi bu mu?"

"Dikkatle bakarsanız onun yok olduğunu göreceksiniz. Geriye sayma başladı."

Sıfıra gelindiğinde küre öteki kavanoza geçmişti.

"Bu kavanozların arasında gerçekte üç bin kilometre olduğunu-unutmayın," dedi Wendel. "Zamanlama mekanizması kürenin birinden ötekine geçiş süresini on mikro saniye olarak saptadı, yani bu yolculuk ışık hızının on katı bir hızla yapıldı."

Tanayama başını kaldırdı. "Nereden bileyim bunu? Belki bütün bunlar yaşlı bir bunak olarak gördüğünüz birine yutturmak için yapılmıştır."

Wendel kızmıştı. "Sayın Başkan, burada hepsi de ünlü ve bazıları Dünyalı olan yüzlerce bilimadamı bulunuyor. Onlar size görmek istediğiniz şeyleri gösterebilirler, aletlerin nasıl çalıştığını açıklayabilirler. Burada bilimin dürüst bir başarısından başka bir şey bulamayacaksınız."

"Hepsi sizin dediğiniz gibi olsa bile, ne anlama gelir bu? Küçük bir top. Birkaç bin kilometre uzağa giden bir pingpong topu. Üç yıldan sonra çıka çıka bu mu çıktı yani?"

"Size saygım var, Sayın Başkan, ancak bu gördüğünüz belki de herhangi bir insanın beklemeye hakkı olmayan bir şeydir. Bir pingpong topu görmüş olabilirsiniz ve üç bin kilometre gitmiş olabilir, ama ışık ötesi uçuş bir yıldız gemisini ışığın yüz katı hızla buradan Arcturus'a göndermiş olmak kadar gerçektir. Siz insanlık tarihinin gerçek ışık ötesi uçuşunun ilk gösterisine tanık oldunuz burada."

"Ama ben yıldız gemisini görmek istiyorum."

"Onun için beklemeniz gerekecek."

"Zamanım yok. Zamanım yok," diye kısık bir fısıltıyla söylendi Tanayama. Yeniden bir öksürük nöbeti tuttu. Wendel, belki de yalnız Tanayama'nın duyacağı hafif bir sesle, "Sizin iradeniz bile Evreni oynatamaz" dedi.

***

Gayrı resmi olarak Uzaykent olarak bilinen kentte resmi kişilere ayrılan üç gün güçbela geçmiş, konuk.ar geldikleri yerlere dönmüşlerdi.

Tessa Wendel Crile Fisher’e, "Kendimizi toparlayıp yeniden işe başlamak yine de iki üç günümüzü alacak," dedi. "Ne kötü bir adam."

Fisher onun Tanayama’dan söz ettiğini anlamıştı. "Hasta ve yaşlı," dedi.

Wendel öfkeyle baktı erkeğe. "Onu savunuyor musun yoksa?"

"Sadece gerçeği söylüyorum, Tessa."

Kadın azarlar gibi salladı parmağını. "O sefil kalıntının hasta ve yaşlı olmadığı geçmiş günlerde bile yine bu kadar mantıksız ve huysuz olduğundan eminim. Ne zamandır başkanlık yapıyor?"

"Otuz yılı aştı. Ondan önce de bir o kadar başkan yardımcısıydı ve herhalde üç dört göstermelik Başkanın ardındaki gerçek güçtük Ne kadar hasta ya da yaşlı olsa da, ölene kadar Başkan kalacak, hatta belki öldükten üç gün sonraya, millet onun yeniden dirilmeyeceğinden emin olana kadar."

"Bunu komik buluyorsun galiba."

"Hayır, ama resmi bir gücü olmadan, hatta halk tarafından hiç tanınmadan bir adamın neredeyse elli yıl hükümette herkesi korku içinde kendine tabi tutmasına gülmez misin? Ve sadece herkesin sırlarını bildiği ve bunları kullanmaktan kaçınmayacağı için."

"Ve ona katlanıyorlar, ha?"

"Elbette. Tanayama’yı devirmek için kendi mesleğini feda edecek tek kişi yoktur hükümette."

"Ve şimdi, her şey elinden kaçıp giderken mi de?"

"Büyük bir yanılgıdasın. Ölüm karşısında zayıf olabilir ama gerçekten ölene kadar hiçbir şeyi kaçırmayacaktır elinden. Kalbi durduktan sonra, en son olarak kaybedecektir iradesini."

Wendel yüzünü buruşturarak, "İnsanları böyle yapan nedir?" diye sordu. "Her şeyi erkenden bırakıp huzur içinde ölmek için bir arzu olamaz mı?"

"Tanayama'da olmaz. Asla. Onu yakından tanıdığımı söyleyemem, ama bu on beş yıl içinde arada sırada birlikte olduğumuz sürede yaralanmadan ayrılmamışımdır yanından. Onu daha capcanlıyken tanıdım ve asla durmayacağını anladım. Deminki sorunu yanıtlıyayım: çeşitli insanları harekete geçiren çeşitli şeyler vardır ama Tanayama için bu nefrettir."

"Tahmin ederim. Bu belli oluyor. O kadar nefret edilen bir kimse nefret etmekten alamaz kendini. Peki, Tanayama kimden nefret ediyor?"

"Yerleşim Birimlerinden."

"Ya?" Wendel'in Adelia'dan geldiğini hatırladığı belliydi. "Yerleşim Birimlerinde de kimsenin Dünya hakkında iyi bir şey söylediğini duymamıştım. Ve sen de benim değişken çekimi olmayan yerler için ne düşündüğümü bilirsin."

"Ben hoşlanmamaktan, beğenmemekten ya da hor görüden söz etmiyorum. Tessa. Ben körükörüne nefretten söz ediyorum. Hemen hemen her Dünyalı Yerleşim Birimlerini sevmez. Her şeyin yenisi oradadır. Sakin, kalabalık olmayan, rahat, orta sınıfın yerleridir Birimler. Ortada pek görülmeyen robotları vardır. Bir şeylerden yoksun olanların her şeye sahip olarak gördükleri insanlardan hoşlanmamaları olağandır. Ama Tanayama'nınki fokur fokur kaynayan bir nefrettir. Sanırım Yerleşim Birimlerinin tümünün yok olduğunu görmek ister."

"Neden ama Crile?"

"Bence bu saydıklarımla hiçbir ilgisi yok onun. O, Birimlerin kültürel homojenliğine katlanamıyor. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Hayır."

"Yerleşim Birimleri halkı seçimlerini kendileri yaparlar. Kendileri gibi insanları seçerler. Her Birimde paylaşılan bir kültür, hatta bir dereceye kadar, ortak bir fiziki görünüm vardır. Diğer yandan Dünya, bütün tarihinde olduğu gibi, birbirini zenginleştiren, birbirleriyle rekabet eden, birbirinden kuşkulanan kültürlerin çılgın bir karışımıdır. Tanayama ile pek çok diğer Dünyalı - ben, örneğin - bu karışımı bir güç kaynağı olarak görürüz ve

Birimlerdeki kültürel homojenliğin onları zayıflattıklarına ve sonuçta, olası yaşam sürelerini kısalttığına inanırız."

"Peki, o zaman neden onlar için bir dezavantaj olarak gördüğünüz bir şeye sahipler diye Birimlerden nefret ediliyor? Tanayama bizden hem sizden daha iyi hem daha kötü olduğumuz için mi nefret ediyor? Hiçbir anlamı yok bunun."

"Olması gerekmez ki. Tanayama belki, sadece belki, Birimlerin başarılı olup da kültürel homojenliğin iyi bir şey olduğunu kanıtlamalarından korkuyor. Ya da Birimlerin, kendisinin onları yok etmeye kararlı olduğu gibi, Dünyayı yok etmeye kararlı olduklarını düşünüyor. Komşu Yıldız olayına çok kızdı."

"Rotor'un Komşu Yıldızı keşfedip bize haber vermemesine mi?"

"Bundan da fazlası. Onun Güneş Sistemine doğru gelmekte olduğu konusunda bizi uyarma zahmetine girmediler."

"Bunu bilmiyor olabilirler."

"Tanayama buna inanmaz. Onların bunu bildiğine ve bilerek bize haber vermediklerine, hazırlıksız yakalanıp Dünyanın ya da Dünya uygarlığının yok olmasını umduklarına inandığından eminim."

"Komşu Yıldızın bize zarar verecek kadar yaklaşacağı saptandı mı? Bunu duymamıştım. Gökbilimcilerin çoğunun onun bize bir zarar vermeyecek uzaklıktan geçeceğini düşündüklerini sanıyordum. Sen başka bir şey mi duydun bu konuda?"

Fisher omuzlarını silkti. "Hayır, ama ortada bir tehlike olduğuna inanmanın Tanayama'nın nefretini körüklediğine inanıyorum. Buradan hareketle de, başka bir yerde Dünyaya benzer bir dünya bulmak için ışıkötesi uçuşa sahip olmamız düşüncesine varırsın. O zaman Dünya nüfusunun mümkün olduğu kadar çoğunu bu öteki dünyaya taşıyabiliriz. Bunun mantıklı olduğunu kabul etmelisin."

"Öyle, ama bunun için ille de bir felaket hayal edilmesi gerekmez, Crile. İnsanlığın, Dünyaya bir şey olmasa bile dışarı açılması doğal bir duygudur. Yerleşim Birimlerine taşındık ve oradan da yıldızlara uzanmak mantıklı bir adımdır ve bu mantıklı adımı atmak için de, ışıkötesi yolculuğa sahip olmalıyız."

"Evet, ama Tanayama bunu soğuk bir görüş olarak kabul edecektir. Galaksinin kolonizasyonunu gelecek kuşaklara bırakmaya hazır olduğundan eminim. O, Rotor'u bulmak ve insanlığın geri kalanını düşünmeden Güneş Sistemini terk ettiği için cezalandırmak istiyor. Onu görene kadar yaşamak istiyor ve seni bunun için acele ettiriyor, Tessa."

"İstediği kadar acele etsin, hiçbir yararı yok bunun. Ayağı çukurda zaten."

"Acaba? Çağdaş tıp mucizeler yaratıyor ve doktorların onun için yapamayacakları yoktur sanırım."

"Çağdaş tıp da bir dereceye kadar ilerler. Doktorlara sordum."

"Yanıt verdiler mi sana? Tanayama'nın sağlığının devlet sırrı olacağını tahmin ederdim."

"Benim için değil, Crile. Ona bakan tıbbi ekibe gidip insanları yıldızlara taşıyacak bir gemi yapmak istediğimi ve bunu Tanayama ölmeden başarmak istediğimi söyledim. Ne kadar zamanı kaldığını sordum."

"Ne dediler?"

"Br yılım olduğunu. En çok bir yıl. Acele etmemi söylediler."

"Bir yılda yapabilir misin?"

"Bir yılda mı? Elbette ki, hayır, Crile ve buna memnunum da. O zehirli adamın bunu görecek kadar yaşamayacağına da seviniyorum. Yüzünü ne diye öyle çarpıtıyorsun? Bu kadar zalimce bir şey söylemem seni rahatsız mı etti yoksa?"

"Doğru değil bu ama Tessa. Ne kadar zehirli olsa da, bütün bunları yapan o. Uzaykent'i o mümkün kıldı."

"Evet, ama kendi amaçlan için, benim için değil. Dünya ya da insanlık için de değil. Başkan Tanayama'nın düşmanı olarak kabul ettiği birine hiç acımadığına ve boğazından ayağını bir an bile çekmediğinden eminim. Başkasından acıma beklediğini de sanmam. Bunu gösteren birinden de nefret edeceğini tahmin ederim."

Fisher hâlâ mutsuz görünüyordu. "Bu ne kadar sürecek, Tessa?"

"Bunu kim bilebilir ki? Sonsuza kadar sürebilir. Her şey yolunda gitse bile beş yıldan az süreceğini sanmıyorum."

"Neden ama? Işıkötesi uçuşa sahipsin artık."

Wendel doğruldu. "Hayır, Crile. Bu kadar saf olma. Elimde sadece bir laboratuvar deneyi var. Kütlesinin yüzde doksam küçük bir hiperatomik olan hafif bir nesneyi alıp - bir pingpong topu örneğin -ışıkötesi hızla hareket ettirebilirim. Ama içinde insanlarıyla bir gemi bambaşka bir şeydir. Emin olmamız gerek ve bunun için beş yıl iyimser bir tahmindir. Modem bilgisayar günlerinden önce beş yıl bir hayal olabilirdi ancak. Hatta elli yıl bile."

Crile Fisher başım salladı ama bir şey söylemedi.

Tessa dikkatle baktı erkeğin yüzüne. "Neyin var senin? Neden acele ediyorsun sen de?"

"Eminim sen de bu işi bitirmek için herkes kadar acele ediyorsundur, ama ben pratik bir ışıkötesi gemisi özlemini çekiyorum."

"Herkesten çok sen mi?"

"Ben."

"Neden?"

"Komşu Yıldıza gitmek istiyorum."

"Neden? Terk ettiğin karınla birleşmeyi mi hayal ediyorsun?"

Fisher Tessa ile Eugenia konusunu fazla ayrıntılı konuşmamıştı ve şimdi de oyuna gelip konuşmaya niyeti yoktu.

"Orada bir kızım var," dedi. "Bunu anlarsın sanırım. Senin de bir oğlun var."

Vardı da. Yirmi yirmi beş yaşlarındaki genç Adelia Üniversitesine gidiyor ve zaman zaman annesiyle mektuplaşıyordu.

Wendel'in yüzü yumuşadı. "Crile, boş yere umutlanmamalısın. Komşu Yıldızı bildiklerine göre oraya gittiklerini tahmin ederim. Ama sadece ışıkhızı destekli aracıyla bu yolculuk iki yıldan fazla sürmüş olabilir. Rotor'un böyle bir yola dayandığından emin olamayız. Gitmiş olsalar bile, bir kızıl cüce yıldızın çevresinde uygun bir gezegen bulma olasılığı hemen hemen sıfırdır. Oraya kadar gittikten sonra bir de uygun bir gezegen aramaya devam etmiş olabilirler. Nerede? Ve onları nasıl bulabiliriz?"

"Komşu Yıldız çevresinde uygun bir gezegen bulma umudunun olmadığını bildiklerini tahmin ederim. O zaman Rotor'u yıldızın çevresinde uygun bir yörüngeye oturtmayı düşünmezler miydi?"

"Uçuşu başarmış olsalar ve yıldızın çevresinde yörüngeye girseler bu çok sade bir yaşam olurdu ve uygarlığa uygun bir biçimde yaşamlarını sürdürme olanağını bulamazlardı. Crile, metin olmalısın. Komşu Yıldıza bir sefer düzenlerde bir şey bulamazsak ya da Rotor'un kalıntılarını bulursak?"

"Bu iş orada biter o zaman. Ama kurtulmuş olmaları da mümkündür."

"Çocuğunu bulabilecek misin acaba? Crile, umudunu bunun üzerinde dayandırman doğru olur mu? Rotor sağlam kalmış olsa ve çocuğun da yaşıyorsa, onu bıraktığın zaman bir yaşındaydı ve bu da '22'deydi. Şimdi on yaşındadır ve en yakın tarihte Komşu Yıldıza gidebilsek on beş yaşında olur. Seni tanımaz bile. Sen de onu tanımazsın ya."

"On, on beş ya da elit. Onu görünce tanırım, Tessa."

ON DOKUZ

ERYTHRO’DA KALIŞ

Marlene çekinerek gülümsedi Siever Genarr’a. Canı çektiği zaman adamın odasına girmeye alışmıştı.

"Seni rahatsız ediyor muyum, Siever Amca?"

"Hayır, yavrum, pek meşgul bir insan değilim ben. Pitt’in benden kurtulmak için uydurduğu bir iş bu, ben de zaten ondan kurtulmak için kabul etmiştim. Bunu herkese söylemem ama sen insanın yalanını hemen anladığın için sana açıklıyorum."

"Bu seni korkutuyor mu, Siever Amca? Başkan Pitt’i korkuttu, eğer belli etseydim Aurinel’i de korkuturdu."

"Beni korkutmuyor, çünkü bunu olduğu gibi kabul ettim, Marlene. Senin karşında bir cam gibi olduğuma alıştırdım kendimi. Doğrusunu istersen böylesi daha da rahat. Yalan söylemek güç bir iş aslında. İnsanlar gerçekten tembel olsalardı yalan söylemezlerdi."

Marlene yine gülümsedi. "Beni ondan mı seviyorsun? Seni tembel olmanı sağladığım için mi?"

"Bunu bilemiyor musun?"

"Hayır. Beni sevdiğini bilebiliyorum ama neden sevdiğini bilemiyorum. Nedenin zihninin içinde kilitli ama ben oraya erişemiyorum." Kız bir an düşündü. "Bazen erişmeyi istiyorum ama." ,

"Erişemediğin için memnun olmalısın. İnsanların zihinleri pis, karanlık ve rahatsız edici yerlerdir."

"Neden böyle konuşuyorsun, Siever Amca?"

"Deneyimlerimden. Bende senin doğal yeteneğin yok ama senden çok bulundum insanlar arasında. Sen kendi zihninin içindekilerden hoşlanır mısın, Marlene?"

Kız şaşırmıştı. "Bilmem. Neden hoşlanmayayım ki?"

"Düşündüğün her şeyden hoşlanır mısın? Hayal ettiğin her şeyden? İçindeki her güdüden? Dürüst ol şimdi. Senin duygularını okuyamama karşın dürüst ol."

"Eh, bazı saçma ya da kötü şeyler düşündüğüm olur. Kimi zaman kızarım ve genellikle yapmayacağım şeyleri yapmayı düşünürüm. Ama bu pek sık olmaz."

"Sık olmaz mı? Kendi zihnine alışkın olduğunu unutma. Farkında bile olmazsın onun. Giydiğin şeyler gibidir bu. Saçın ensende bukle gibi sarılı ama sen bunun da farkında değilsin. Oysa başkasının saçı ensene dokunsa kaşınır ve katlanılmaz olur. Başka biri seninkinden daha kötü olmayan şeyler düşünür, ama bunlar başkasının düşünceleridir ve onlardan hoşlanmazsın. Örneğin seni neden sevdiğimi bilseydin, benim seni sevmemden hoşlanmazdın. Benim kafamın içindeki nedenleri okumaya kalkışmadan, seni varolan bir şey gibi sevmemi kabul etmek çok daha iyi ve huzur vericidir."

Marlene beklenildiği gibi soruyu sormakta gecikmedi. "Neden? Nedir bu nedenler?"

"Seni seviyorum, çünkü bir zamanlar ben şendim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani güzel gözlü ve algılama yeteneğine sahip genç bir kızdım demek istemiyorum. Gençtim, kendimi çirkin bulurdum ve herkesin çirkin olduğum için benden nefret ettiğini sanırdım. Zeki olduğumu bilirdim ve neden herkesin zeki olduğum için beni sevmediğini anlamazdım. İnsanın iyi yanının görmezlikten gelinip kötü yanıyla değerlendirilmesinin haksız olduğuna inanırdım. Çok kırgın ve öfkeliydim, Marlene. Ve insanlara bana davranıldığı gibi davranmayacağıma söz verdim kendi kendime, ancak bu

kararımı uygulayabilme fırsatım pek olmadı. Sonra seninle tanıştım. Sen benim kadar çirkin değildin ve benden çok zekiydin, ama senin benden iyi olmanı umursamadım." Adam gülüyordu. "Kendime ikinci bir şans tanımak gibi bir şey oldu bu. Ama senin bunları konuşmak için buraya gelmediğinin farkındayım. Senin gibi algılama gücüm olmayabilir, ama bu kadarını da anlayabiliyorum."

"Annem için gelmiştim."

"Oo?" Genarr çok belirgin, hatta acı dolu bir ilgiyle kaşlarını çattı. "Ne var?"

"İşini bitirdi sayılır biliyorsun. Rotor'a dönerse beni de götürmek isteyecek, değil mi? Onunla gitmeli miyim?"

"Sanırım evet. Gitmek istemiyor musun?"

"Hayır, Siever Amca. Burada kalmamın önemli olduğuna inanıyorum ben. Onun için Başkan Pitt'e bizi burada tutmak istediğini bildir. İyi bir mazeret uydurursun sen. Başkan da bizim burada kalmamızdan memnun olacaktır sanırım, hele ona annemin Nemesis'in Dünyayı yok edeceğini saptamış olduğunu söylersen."

"Bunu sana annen mi söyledi, Marlene?"

"Hayır, ama söylemesine gerek yoktu. Başkana annemin Güneş Sisteminin uyarılması için onu durmadan sıkıştıracağını da söylersin."

"Pitt'in benim istediğimi yapmaya hevesli olamayacağı aklına gelmiyor mu? Eğer seninle anneni burada tutmak istediğimi anlarsa bana karşı çıkmak için sizi geri istetebilir."

"Başkanın bizi geri çağırarak seni kırmak yerine burada bırakarak kendi rahatını düşüneceğinden eminim. Üstelik sen de annemin burada kalmasını istiyorsun, çünkü ondan hoşlanıyorsun."

"Hem de pek çok. Tüm yaşamım boyunca da hoşlandım ondan. Ama annen benden hoşlanmıyor. Sen bir süre önce onun hep babanı düşündüğünü

söylemiştin."

"Senden her gün biraz daha hoşlanıyor, Siever Amca. Seni çok beğeniyor."

"Beğenmek sevmek değildir, Marlene. Bunu artık anlıyorsun sanırım."

Marlene kızardı. "Ben yaşlı insanlardan söz ediyorum."

"Benim gibi." Genarr başını arkaya atıp güldü. Sonra, "Özür dilerim, Marlene," dedi. "Yaşlılar gençlerin aşkı öğrenmediklerini, gençler ise yaşlıların aşkı unuttuklarını sanırlar ve ikisi de yanılırlar. Erythro Kubbesinde kalmak senin için neden bu kadar önemli, Marlene? Benden hoşlandığın için değil herhalde."

"Seni seviyorum," dedi Marlene birden ciddileşerek. "Hem de çok. Ama Erythro’yu da sevdiğim için burada kalmak istiyorum."

"Ama burasının tehlikeli bir dünya olduğunu anlatmıştım."

"Benim için değil."

"Vebanın seni etkilemeyeceğinden emin misin hâlâ?"

"Evet."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Biliyorum işte. Rotor’dayken bile biliyordum bunu."

"Peki, ama sonra Vebayı duyunca?"

"Hiçbir şey değişmedi. Burada kendimi güvencede hissediyorum. Rotor’da olduğundan daha çok hem de."

Genarr başını salladı. "Bunu anlamadığımı kabul etmek zorundayım." Kızın o görkemli kirpikleriyle yarı yarıya örtülü kara gözlerine, ciddi yüzüne baktı. "Ben senin ifadenden anladığımı söyleyeyim öyleyse," dedi. "Her ne pahasına olursa olsun bu konuda kendi bildiğini yapacak ve Erythro’da kalacaksın."

"Evet," dedi Marlene. "Ve senden de bana yardımcı olmanı bekliyorum."

Eugenia Insignia öfkeden patlayacak gibiydi. Sesi yüksek değil ama çok sertti. "Bunu yapamaz, Siever."

"Elbette yapabilir, Eugenia. Başkan o."

"Ama mutlak bir despot değildir. Benim de yurttaş olarak haklarım var ve bunlardan biri de dolaşım özgürlüğüdür."

"Başkan genel olarak ya da bir tek kişi için olağanüstü durum ilân ederse o yurttaşın hakları askıya alınır. 24 Yasasının ruhu aşağı yukarı budur."

"İyi ama bu, Rotor’un ta kuruluşuna kadar giden tüm yasa ve geleneklerle alay etmek oluyor."

"Bunu kabul ederim."

"Peki, ya bunu kabul etmeyip gürültü çıkarırsam..."

"Eugenia, lütfen. Sözümü dinle. Bırak arkasını. Şimdilik Marlene ile burada kalsan ne çıkar? Burada istendiğinizi biliyorsun."

"Ne diyorsun sen? Bu, suçlanmadan, yargılanmadan, hüküm giymeden hapis edilmekten farklı bir şey mi olur? Biz ölene kadar burada... "

"Lütfen itiraz etmeden kabul et. Böylesi çok daha iyi olacak."

"Nasıl daha iyi?" Insignia’nın sesi hor görülüydü.

"Marlene senin burada kalmanı istiyor."

Insignia’nın bakışları donuklaştı. "Marlene mi?"

"Geçen hafta bana gelip Başkana ikinizin de burada kalmanız için emir verdirtmemi söyledi."

Insignia çılgın bir öfkeyle doğruldu oturduğu yerde. "Ve sen de bunu yaptın, ha?"

Genarr şiddetle başını salladı. "Hayır. Şimdi beni dinle. Ben sadece Pitt’e buradaki işinin bittiğini bildirdim ve senin Marlene ile Rotor’a dönmeni mi yoksa burada mı kalmanızı istediğini pek anlayamadığımı belirttim. Bu tümüyle yansız bir görüştü, Eugenia. Göndermeden önce Marlene’e de gösterdim. Marlene de şunu söyledi: ‘Ona bir seçim hakkı tanırsan bizi burada bırakacaktır. Ve gerçekten de öyle oldu."

Insignia yığılır gibi yaslandı arkasına. "Siever, gerçekten on beş yaşındaki bir kızın sözünü mü dinliyorsun sen?"

"Ben Marlene’i on beş yaşında olarak görmüyorum. Şunu söyle bana, Rotor’a dönmeyi neden bu kadar çok istiyorsun?"

"İşim... "

"İşin falan yok senin. Pitt seni istemiyorsa işin de yok demektir. Dönmene izin verse bile, yerine bir başkasını atadığını göreceksin. Diğer yandan burada kullanabileceğin, kullandığın araçlar bulacaksın, unutma ki, Rotor’da yapamadığın şeyleri yapmak için geldin buraya." "İşimin hiç önemi yok!" diye bağırdı Insignia tam bir tutarsızlıkla.

"Benim burada kalmamı istediği neden için dönmek istiyorum, anlamıyor musun? Marlene’i yok etmek istiyor o. Oradan ayrılmadan bu Erythro Vebasını bilseydim, asla gelmezdik buraya. Marlene’in akıl sağlığını tehlikeye atamam."

"Onu ben de istemem. Kendimi feda etmeye hazırım onun için."

"Ama burada kalırsak bu tehlike var."

"Marlene senin gibi düşünmüyor."

"Marlene! Marlene! Onu tanrıça gibi görüyorsun. O ne bilir ki?"

"Dinle beni, Eugenia. Bunu mantıklıca konuşalım. Marlene’i tehlikede görseydim bir yolunu bulur, ikinizi de Rotor’a gönderirdim. Ama dinle beni. Marlene’in megaloman bir yanı yok, değil mi?"

Insignia titriyordu. Öfkesi geçmemişti. "Ne demek istediğini anlamadım," dedi.

"Yani tümüyle hayale dayalı gülünç denilebilecek iddialarda bulunuyor mu?"

"Elbette ki hayır. Aklı başında bir... neden soruyorsun bunları? Onun herhangi bir iddiada.... "

"Doğrulanmayan bir iddiada bulunmadığını biliyoruz. Algılama yeteneğiyle böbürlenmedi hiç. Bu, daha çok içinde bulunduğu durumlardan dolayı zorla dışarı vurdu kendini."

"Peki, ama bütün bunların amacı ne?"

"Garip sezgisel güçlere sahip olduğunu iddia etti mi?" diye sürdürdü Genarr sözlerini. "Belirli bir şeyin mutlaka olacağını ya da mutlaka olmayacağını sadece kendi sezgilerine dayanarak iddia etti mi?"

"Etmedi. Kanıtlara dayanıyor. Kanıtsız hiçbir iddiada bulunmuyor."

"Ama bunu yaptığı bir tek, sadece bir tek durum var. Vebanın kendisine zarar vermeyeceğini iddia ediyor. Rotor'dayken bile Erythro'nun kendisine bir zarar vermeyeceğine inandığını ve Kubbeye geldikten sonra bu inancının arttığını söylüyor. Burada kalmaya kesin kararlı."

Insignia'nın gözleri irileşti, elini ağzına götürdü. Belirsiz bir ses çıktı ağzından. "Öyleyse..." dedi ve erkeğin gözleri içine baktı.

"Evet." Genarr da birden korkuya kapılmıştı.

"Anlamıyor musun? Veba değil mi bu? Kişiliği değişiyor. Aklını etkiliyor hastalık."

Genarr biran dondu bu düşünce karşısında. "Hayır, olamaz," dedi sonra. "Veba vakalarında böyle bir şey görülmemişti. Veba değil bu."

"Onun kafası diğerlerinden değişik. Etkilenmesi de değişik olacaktır."

"Hayır," dedi Genarr umutsuzluk dolu bir sesle. "Buna inanamam. İnanmam. Marlene hastalığa karşı bağışıklığı olduğunu söylüyorsa, bağışık demektir ve onun bu bağışıklığı Veba bilmecesini çözmemizde bize yardımcı olacaktır."

Insignia'nın yüzü bembeyaz kesildi. "Onun burada kalmasını bunun için mi istiyorsun, Siever? Onu Vebaya karşı araç olarak mı kullanacaksın?"

"Hayır. Onu kullanmak için burada kalmasını istemiyorum. Ama o kalmak istiyorsa bir araç olabilir, biz bunu istesek de istemesek de."

"O Erythro'da kalmak istiyor diye onu burada tutacak mısın? Açıklayamadığı ve ikimizin de mantığını göremediğimiz saçma bir istekle istiyor burada kalmayı. Sadece istiyor diye burada kalmasına göz yumacak mısın? Bana bunu söylemek cüretini gerçekten buluyor musun?"

"Doğrusunu istersen, evet."

"Senin çocuğun değil o. Benim çocuğum. O bana...."

"Biliyorum," dedi Genarr. "O sana Crile'dan kalan tek şey.. Öyle bakma yüzüme. Kaybının üstesinden gelemediğini çok iyi biliyorum. Neler hissettiğini çok iyi anlıyorum." Bunu çok hafif bir sesle söylemişti. Sanki elini uzatıp Insignia'nın öne eğilmiş başını okşamak ister gibiydi.

"Yine de, Eugenia, Marlene gerçekten Erythro'yu keşfetmek istiyorsa, sanırım hiçbir şey bunu önleyemez. Ve Vebanın aklım etkilemeyeceğinden eminse, belki de sadece bu yüzden hastalıktan bir zarar görmeyecektir. Marlene'in saldırgan akıl sağlığı ve güveni akli bağışıklık mekanizması olabilir."

Insignia başını kaldırdı, gözleri alev alevdi. "Saçma konuşuyorsun. Bir çocuğun bu ani romantikliği karşısında pes etmeye hakkın yok. Senin için bir yabancı o. Onu sevmiyorsun."

"O benim için yabancı değil ve ben onu seviyorum. Daha da önemlisi, ona hayranım. Sevgi bana onu tehlikeye atacak kadar güven veremez, ama hayranlık bunu verebilir. Biraz düşün bunu."

Ve öylece oturup birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

YİRMİ

KANIT

Kattimoro Tanayama o alışılagelmiş inadıyla kendisine tanınan bir yılı aşmış ve ancak ikinci yılın sonunda ölmüştü. Zamanı geldiğinde savaş alanını tek bir söz söylemeden, tek bir işarette bulunmadan terk etmişti. Öyle ki çevresindekiler daha farkına varamadan elektronik aletler ölümünü kaydetmişlerdi.

Tanayama'nın ölümü Dünyada pek bir yankı uyandırmadığı gibi Yerleşim Birimlerinde de hiç önemsenmedi. Tanayama hep kamuoyunun uzağında çalışmış ve böylece de daha güçlü olmuştu. Onun gücünü sadece yanında bulunanlar bilirdi ve ölümüne en çok sevinenler de onun gücüne ve politikasına en çok katlananlar oldu.

Tessa Wendel haberi kendi merkezi ile Dünya Kenti arasındaki özel kanaldan erkenden aldı. Bunun aylardır beklenen bir şey olması bile duyulan şoku hafifletememişti.

Şimdi ne olacaktı? Tanayama'nın yerine kim geçecek, ne gibi değişiklikler yapılacaktı? Tessa uzun zamandır bunları düşünüyordu ama ancak şimdi bu sorular gerçek anlamlarına kavuşmuşlardı. Anlaşıldığı kadarıyla Wendel (hatta belki de bütün çalışanlar) her şeye rağmen, Tanayama'nın ölümünü gerçekten beklemiyorlardı.

Tessa Wendel avunmak için Crile Fisher'e döndü, Wendel Fisher'i tutan şeyin artık iyice orta yaşa girmiş olan (iki aya kalmadan o inanılmaz elli yaşına basacaktı, vücudunun olmadığını bilecek kadar gerçekçiydi. Crile şimdi kırk üç yaşındaydı gençliğini arkada bırakmış olmasına rağmen, bir erkekte a kadar belli olmuyordu. Her neyse, Tessa onu tutanın kendisi olduğuna hâlâ inanabiliyordu, özellikle de kolları arasında gerçekten tutarken.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Bu bir sürpriz değil, Tessa. Daha önce olması gereken bir şey."

"Tamam, o zaman olmadı, şimdi oldu. Projeyi sürdüren onun körükörüne kararlılığıydı. Şimdi ne olacak, peki?"

"Adamın sağlığında ölmesini istiyordun," dedi Fisher. "Şimdi de tasalanmaya başladın. Ama kaygılanmana hiç gerek yok bence. Proje devam edecek. Bu boyutta olan bir şey canlı sayılır ve durdurulamaz."

"Hiç bunun kaça mal olduğunu hesaplamadın mı, Crile? Şimdi yeni bir Başkan seçilecek ve Dünya Kongresi herhalde kontrol edebilecekleri birini seçecek. Önünde korkudan apışıp kaldıkları yeni bir Tanayama olmayacak, en az yakın gelecekte. Ve sonra da bütçeye bakacaklar, onu Tanayama'nın buruşuk elinin örtmediği haliyle görecekler, ne kadar içerde olduklarını fark edince kısmak isteyecekler."

"Bunu nasıl yapabilirler ki? Şimdiye kadar harcadıklarından sonra. Ve bu harcamayı haklı kılacak bir şey göstermeden kesmek. Bu tam bir fiyasko olur."

"Tanayama'yı suçlarlar. 'O delinin biriydi' derler. 'Bir saplantıya kapılmış bir egomanyak' ki, bunların hepsi bir dereceye kadar doğrudur şimdi de, bunların hiçbirinden sorumlu olmayan kendileri Dünyaya yeniden sağduyuyu hakim kılarak altından kalkamayacağı bir projeden vazgeçerler."

Fisher güldü. "Tessa, sevgilim, politik düşünceyi kavrayışın birinci sınıf bir uzaydışı uzmanı deha için kusursuz doğrusu. Başkan - teoride ve kamuoyu gözünde - Genel Başkan ve Dünya Kongresi'nin kesin denetimi altında pek az yetkiye sahip bir memurdur. Seçimle gelen bu güçlü ekip Tanayama'nın kendilerini yönettiğinin, karşısında süt dökmüş kedi gibi durduklarının, onun izni olmadan kalplerinin atmasından bile korktuklarının bilinmesini istemezler. Korkak ve yeteneksiz oldukları ortaya çıkarsa ilk seçimde yerlerini kaybedeceklerdir. O yüzden projeye devam zorundalar. Ancak göstermelik bir iki kesinti yapacaklardır, o kadar."

"Bundan nasıl emin olabilirsin?" diye sordu Wendel.

"Seçimle işbaşına gelenleri uzun süre incelemiş olmakla, Tessa, üstelik şimdi projeyi bırakırsak Yerleşim Birimlerinin buna bizden önce sahip olmalarını davet etmiş oluruz, o zaman onlar uzayın derinliklerine giderler ve Rotor gibi bizi geride bırakırlar."

"Ya? Bunu nasıl yapacaklar peki?"

"Işıkhızı desteğini bildiklerine göre oradan ışıkötesi uçuşa geçmeleri kaçınılmaz değil midir sence?"

Wendel alay edercesine baktı erkeğe. "Crile, sevgilim, senin uzaydışı anlayışın herhalde birinci sınıf bir casus için kusursuz doğrusu. Sen benim işimi bu kadar mı biliyorsun? Işık- hızı desteğinin kaçınılmaz bir sonucu olarak mı görüyorsun, ha? Işıkhızı desteğinin görece düşüncenin doğal bir sonucu olduğu gerçeğini anlamadın mı daha? Ona göre ışıktan hızlı hareket mümkün değildir. Işıkötesi hızlara geçmek hem düşüncede hem de uygulamada büyük sıçramalar gerektirir. Hükümette çok kimseye anlattığım gibi bu doğal olarak gelmez. Onlar da masraftan ve işin ağır yürümesinden yakınıyorlardı, ben de güçlükleri anlatmıştım. Bunu hatırlayıp bizi durdurmazlar şimdi. Onlara birdenbire geçileceğimizi söyleyerek devam etmelerini sağlayamam şimdi."

Fisher başını salladı. "Bunu onlara söyleyebilirsin kuşkusuz. Ve doğru olacağı için sana inanacaklardır. Çok rahatça geçilebiliriz."

"Sen benim söylediklerimi duymadın mı?"

"Duydum ama unuttuğun bir şey var. Az önce birinci sınıf bir casus diye tanımladığın kişinin de sağduyulu bir görüşü olacağını kabul et."

"Sen neden söz ediyorsun, Crile?"

"Işık hızından ışıkötesi uçuşa olan bu büyük sıçrama, insan senin gibi en baştan başladığı zaman büyük bir aşamadır. Yerleşim Birimleri ise işin başlangıcında değiller. Bizim projemiz hakkında, Uzaykent hakkında hiçbir bilgileri yok mu sanıyorsun? Güneş Sisteminde benden ve benim Dünyalı meslektaşlarımdan başka casus yok mu sanıyorsun? Birimlerin de bizim

kadar çok ve etkili, çalışan casusları vardır. Sonra senin buraya geldiğini daha ilk günden biliyorlardı."

"Ne çıkar bundan?"

"Şu çıkar: Onların da senin bu alanda yayınladığın bildirilerinin kayıtlı olduğu bilgisayarları yok mu sanıyorsun? Onları binbir dikkatle okuyup senin ışıkötesi hızların kuramsal olarak mümkün olduğunu inandığını öğrenmediklerini mi sanıyorsun?"

Wende! dudaklarını ısırdı. "Şey... ben..."

"Evet, düşün biraz. Işıkötesi hız hakkındaki düşüncelerini yazdığında sadece bir tahminde bulunuyordun. Böyle bir şeyin olabilirliğini düşünen az sayıda ihsandan biriydin. Kimse seni ciddiye almıyordu. Ama sonra Dünyaya gidip orada kalıyorsun. Adelia’ya dönmüyorsun. Yaptığın işin ayrıntılarını bilmiyor olabilirler, bu projede güvenlik ancak Tanayama’nın paranoyasının başının altından çıkacak kadar sağlamdı. Ama yine de ortadan yok olman ve yayınladığın şeylerden sonra şimdi ne üzerinde çalışmakta olduğun bir sır olamaz.

"Uzaykent gibi bir yer tam anlamıyla saklı tutulamaz. Harcanan akıl almaz paraların bir yerde iz bırakmaması olası değildir. Şu anda bütün Yerleşim Birimleri bilgi parçacıkları haline sokabilecekleri kırıntıları toplamakla uğraşıyorlardır. Ve her kırıntı da onların senden daha hızlı bir ilerleme elde etmelerini sağlayacaktır. Eğer projenin sona erdirilmesi ortaya atılırsa onlara bunları anlat, Tessa. Eğer koşumuzu yarıda kesersek mutlaka geçileceğiz. Bu fikir yeni gelenlerin de bu konuda Tanayamcı gibi düşünmelerini sağlayacaktır ve ayrıca gerçektir de."

Wendel uzun bir süre düşündü. ‘

"Haklısın, benim casusum," dedi sonra. "Seni bir danışmandan çok bir âşık olarak görmekle yanılgıya düşmüşüm."

"Bu ikisinin birbirinden ayrılması gerekli değil ki."

"Ben bu işte senin kendi nedenlerin olduğunu da biliyorum," dedi Wendel.

"Ne önemi var bunun? Dediğin doğru olsa bile, seninkilere paralel olduktan sonra?"

***

Sonunda Yeryüzü Soruşturma Kurulunun yeni başkanı İgor Koropatsky ile bir Kongre heyeti çıkageldi. Koropatsky yıllardır Kurulda bulunduğu için Tessa Wendel'in pek yabancısı değildi.

Yeni başkan seyrelmeye yüz tutmuş kır saçlı, epey iri burunlu, çifte çeneli, iyi yemek yiyen görünüşlü, sakin bir adamdı. Kurnazdı kuşkusuz, ancak Tanayama'nın o hastalıklı denecek kendini adamışlığı da yoktu.

Bu başkanın kendi kontrollerinde olmak istediğini göstermek istiyorlarmış gibi Kongre üyeleri de onunla birlikte gelmişlerdi. Durumun hep böyle kalacağını umuyor olmalıydılar. Tanayama uzun ve acı bir ders olmuştu.

Kimse projenin yarım bırakılması için bir şey söylemedi. Aksine olanağı varsa daha hızlandırılması isteniyordu. Wendel' in Yerleşim Birimlerinin bu yarışta hemen arkalarında olabileceği kuşkusu hiç itiraz görmeden kabul edilmişti.

Sözcülüğü ve sorumluluğu yüklenen Koropatsky, "Dr. Wendel," dedi. "Uzaykenti uzun uzun dolaşmak istemiyorum. Buraya daha önce de gelmiştim ve benim Kurulu düzenlemeye çalışmam daha önemlidir bundan. Selefime saygısızlık etmek istemem ama önemli bir yönetici kadronun bir insandan diğerine devri, hele selefimin ne kadar uzun süre bu görevde kaldığı hatırlanırsa, büyük bir düzenleme gerektirir. Ben yapı olarak resmi bir insan değilim. O yüzden açıkça ve içtenlikle konuşalım. Size soracağım soruları, benim gibi bilimle pek sıradan bir ilgisi olan bir insanın anlayabileceği biçimde yanıtlayabilirseniz sevinirim."

Wendel başını salladı. "Elimden geleni yapacağım, Sayın Başkan."

***

"Güzel. Işıkötesi yıldız gemisi ne zaman hazır olacak?"

"Sayın Başkan, bunun yanıtlanması olanaksız bir soru olduğunu anlamalısınız. Biz pek çok görünmeyen kaza ve güçlüklerle başa çıkmak durumundayız."

"Sadece mantıklı güçlükler olması ve hiç kaza olmaması halinde?"

"O zaman işin bilimsel kısmını tamamlayıp yalnızca mühendislik kaldığına göre, eğer talihimiz varsa, belki de üç yıla kadar bir gemi sahibi oluruz."

"Kısacası, 2336’da hazır olacaksınız."

"Ondan önce değil."

"Bu. gemi kaç kişi alacak?"

"Beşle yedi."

"Menzili ne kadar olacak?" "İstediğimiz kadar, Sayın Başkan. Işıkötesi hızın güzelliği de buradadır. Normal fizik yasalarının geçerli olmadığı uzaydışından geçeceğimiz için bir ışıkyılı ile bin ışıkyılı arasında bir fark yoktur."

Başkan huzursuzca kıpırdandı. "Ben fizikçi değilim, ama sınırsız bir çevre düşüncesini de kabul edemiyorum. Yapamayacağınız şey yok mudur?"

"Sınırlamalar vardır. Uzaydışına girip çıkmak için boşluğa ve belirli bir noktanın altında çekime gerek vardır. Hiç kuşkusuz deneyler yaptıkça, deneme uçuşları yaptıkça başka sınırlamaları da keşfedeceğiz. Bunların, sonuçları daha başka gecikmelere yol açabilir."

"Peki, gemiyle ilk nereye gidilecek?"

"İlk yolculuğu Pluto gezegeninden daha uzağa yapmamak akıllılık gibi görülebilirse de, bu büyük bir zaman israfı olarak da kabul edilebilir. Yıldızlara gidecek teknolojiye bir kere sahip olunca bunlardan birini ziyaret isteği karşı konulmaz olacaktır."

"Komşu Yıldıza gitmek gibi mi?"

"Mantıksal hedef orası olacaktır. Eski Başkan Tanayama onun ziyaret edilmesini istiyordu ama çok daha ilginç yıldızlar olduğunu belirtmek isterim. Sirius ondan sadece dört kere daha uzaktır ve bize bir beyaz cüceyi yakından gözlemleme fırsatını verecektir."

"Dr. Wendel, ille de Tanayama'nın nedenleriyle olmasa bile sanırım hedef Komşu Yıldız olmalı. Başka bir yıldıza gidip döndüğünüzü kabul edelim. Başka bir yıldızın yakınlarına kadar gittiğinizi nasıl kanıtlayacaksınız?"

Wendel şaşırmıştı. "Kanıtlamak mı? Anlayamadım."

"Yani bu uçuşun sahte olduğu iddialarına nasıl karşı çıkacaksınız?"

"Sahte mi?" Wendel öfkeyle ayağa fırladı. "Bunu bir hakaret olarak kabul ediyorum."

Koropatsky'nin sesi birden emredici bir ton aldı. "Oturun, Dr. Wendel. Herhangi bir şeyle suçlanıyor değilsiniz. Ben ilerde olacak bir durumu şimdiden dile getiriyor ve bundan korunma çarelerini arıyorum. İnsanlık hemen hemen üç yüzyıl önce uzaya taşındı. Bu, tarihin unutulmuş bir dönemi değildir ve bu dünyada çok iyi hatırlanır. O günlerde ilk uydular atıldığında, o uyduların gönderdikleri her şeyin sahte olduğunu iddia edenler çıktı. Ayın görünmeyen yüzünün fotoğraflarının sahte olduğu öne sürüldü. Hatta Dünyanın uzaydan çekilen ilk fotoğrafları bile Dünyanın düz olduğuna inananlar tarafından sahtelikle suçlandı. Şimdi Dünya ışıkötesi uçuşa sahip olduğunu iddia edince bu tür güçlüklerle karşılaşabiliriz."

"Ama neden, Sayın Başkan? Böyle bir şey konusunda yalan söyleyebileceğimizi neden düşünsünler?"

"Sevgili Dr. Wendel, çok safsınız. Albert Einstein kozmolojiyi icat eden yarı tanrısal varlık olarak görülmüştür üç yüzyıldır. Kuşaklar boyunca insanlar ışık hızını mutlak bir sınır olarak kabul etmişlerdir. Bu düşüncelerinden kolay kolay vazgeçmeyeceklerdir. Nedensellik ilkesi -ki bir nedenin bir sonuçtan önce gelmesinden daha temel bir şey olamaz-bile çiğnenmiş görünmektedir. Bu bir.

"İkinci olarak, Dr. Wendel, Yerleşim Birimleri hem kendi yurttaşlarını hem de Dünyalıları bizim yalan söylediğimiz konusunda inandırmayı kendi çıkarları için uygun bulacaklardır. Bu bizim kafamızı karıştıracak, bizi polemiklere sürükleyecek, zamanımızı boşa geçirtecek ve onlara bize yetişme fırsatı yaratacaktır. Onun için soruyorum size: Bu uçuşun gerçek olduğunu gösterecek kesin bir kanıt var mıdır?"

Wendel buz gibi bir sesle, "Sayın Başkan, döndükten sonra bilim adamlarının gemiyi incelemelerine izin verebilirim," dedi. "Kullanılan teknikleri anlatırız...."

"Hayır, hayır, lütfen daha ileri gitmeyin. Bu ancak sizin kadar bilgili bilim adamlarını ikna edebilir."

"O zaman gökyüzünün ve yakın yıldızların birbirlerine kıyasla daha değişik açılardan fotoğraflarını gösteririz. Bunların yerlerindeki bu değişiklikten bizim Güneşe göre nerede olduğumuz kesinlikle hesaplanabilir."

"Bu da bilim adamları için. Sıradan bir insanı ikna edemez."

"Ziyaret ettiğimiz yıldızın yakından çekilmiş fotoğraflarını gösterebiliriz. Bu bizim Güneşimizden tümüyle değişik olacaktır."

"Ama yıldızlararası yolculuk konusundaki bütün holovizyon programlarında yapılan bir şey bu. Bilimkurgu hikâyelerinin her gün kullandığı bir oyun. O zaman sizinki ‘Galaksi Hâkimi’nden daha fazla bir şey olamaz."

"O zaman ben bunun başka bir yolunu bilmiyorum," dedi Wendel dişlerini gacırdatarak. "İnsanlar inanmayacaklarsa inanmasınlar. Bu sizin sorununuz. Ben sadece bir bilginim."

"Doktor Wendel, lütfen kızmayın. Kolomb yedi yüz elli yıl önce okyanus seferinden döndüğünde kimse kendisini sahtecilikle suçlamadı. Neden? Günkü ziyaret ettiği yeni toprakların yerli insanlarını getirmişti yanında."

"Çok iyi ama canlı yaşama sahip dünyalar bulup örnek getirme olasılığı çok azdır burada."

(Belki. Rotor’un Uzak Araştırma ile Komşu Yıldızı bulduğuna, sonra da Güneş Sistemini terk ettiğine inanılıyor. Bir daha dönmediklerine göre Komşu Yıldıza gidip orada kalmaları ve hâlâ orada olmaları mümkündür."

"Başkan Tanayama da buna inanıyordu. Ancak ışıkhızı aracıyla yapılacak bu yolculuk iki yıl sürerdi. Bir kaza, bilimsel bir yetersizlik /a da psikolojik sorunlardan bu yolculuğu tamamlayamamış da olabilirler. Bu da dönmelerinin nedeni olabilir."

"Yine de oraya varmış olabilirler," diye ısrar etti Koropatsky.

"Varmış olsalar bile yaşanabilir bir dünya bulamayınca yıldızın çevresinde yörüngeye girmiş olabilirler. Yol boyunca kendilerini durduramayan yalnızlık ve psikolojik baskılar burada durdurmuştur ve şu anda Komşu Yıldızın çevresinde dönen sadece ölü bir Yerleşim Birimidir."

"O zaman gördüğünüz gibi hedefiniz bu olmalı. Günkü oraya gittiğinizde ölü ya da canlı, Rotor’u arayacaksınız. Her ne olursa olsun Rotor’a ait olduğu kesin olan bir şey getirirseniz herkes yıldızlara gidip döndüğünüze inanacaktır." Adam gülümsedi. "Ben bile inanırım o zaman ve bu da, benim yıldızlara gittiğinizi nasıl kanıtlayacağınız sorumu yanıtlamış olur. Öyleyse göreviniz bu olacaktır. Hiç merak etmeyin Dünya bu iş için gereken parayı ve işçiyi size sağlayacaktır."

Teknik noktaların dile getirilmediği yemekten sonra Koropatsky Wendel’e döndü, dostça ama altındaki buz gibiliği saklamayan bir sesle, "Yine de bunu başaracak sadece üç yılınız olduğunu unutmayın," dedi. "En fazla üç yıl."

"Demek benim küçük kurnazlığıma gerek kalmadı," dedi Crile Fisher.

"Hayır. Yarışta geçilecekleri tehdidine gerek kalmadan devama kararlıydılar. Onları rahatsız eden şey ki bu Tanayama’yı hiç rahatsız etmemişti, sahtecilik iddialarına karşı mücadele etmek zorunda kalmaları. Tanayama herhalde Rotor’u yok etmek istiyordu. Bu yapıldığı sürece Dünya istediği kadar ‘Sahte’ diye yırtınabilirdi."

"Bunu yapmazlardı. O, Rotor'un yok edildiğini kendisine gösterecek bir şey getirtirdi. Böylece bunu dünyaya da kanıtlamış olurdu. Bu yeni Başkan nasıl biri?"

"Tanayama'nın tam aksi. Yumuşak görünüyor ama Dünya Kongresinin onu en az Tanayama kadar yönetilmesi güç biri olarak bulacaklarını sanıyorum. Bütün iş yerine yerleşmesi."

"Konuşmasından bana aktardığın kadarıyla Tanayama'dan daha mantıklı görünüyor."

"Öyle, ama o sahtecilik sözüne çok içerledim. Uzay uçuşlarının sahtelerinin yapılabileceğini düşünmek! Bu herhalde Dünyalıların uzay duygularının bulunmamasından olacak. Bu uçsuz bucaksız dünyada yaşıyorsunuz ve çok az bir iki istisna dışında buradan hiç ayrılmıyorsunuz. Uzay fikri olmaması da bundan herhalde."

Fisher güldü. "Eh, ben o bir iki istisnadan biriyim. Sen de Birimlisin. Böylece ikimiz de bu gezegene bağlı değiliz."

"Öyle," diyen Wendel yan gözle baktı erkeğe. "Kimi zaman benim Yerleşim Birimli olduğumu unutuyor gibisin ama."

"İnan bana, bunu hiç unutmuyorum. Kendi kendime, 'Tessa Birimlidir! Tessa Birimlidir!' diyorum."

"Bunu başka biri düşünüyor mu acaba?" Tessa elini salladı. "İşte inanılmaz güvenlik önlemleri altındaki Uzaykent. Neden? Yerleşim Birimlere karşı. Bütün iş onlar başlamadan ışıkötesi uçuşu başarmak. Ve bu projenin başında kim var? Bir Yerleşim Birimli."

"Projenin başında olduğun beş yıldan beri bunu ilk kez mi düşünüyorsun?"

"Hayır, zaman zaman aklıma gelir. Ama anlayamıyorum. Bana güvenmekten korkmuyorlar mı?"

Fisher güldü. "Hayır. Sen bir bilginsin."

"Ee?"

"Bilginler herhangi bir topluma bağlı olmayan paralı askerler olarak kabul edilirler. Bir bilgine ilginç bir problemle ihtiyacı kadar para ve adam ver, bunların kimin verdiğini düşünmez bile. Gerçekçi ol, senin Dünyayı da, Adelia'yı da, Birimleri de, hatta tüm olarak insanlığı da umursadığın yok. Sen sadece ışıkötesi uçuşun ayrıntıları üstünde çalışmak istiyorsun ve bunun ötesinde bir bağlılığın yok kimseye."

"Her bilimadamı bu tipin içine girmez. Ben buna girmiyor olabilirim."

"Bunun da farkında olduklarından eminim, Tessa; o yüzden sürekli gözetim altında bulunuyor da olabilirsin. En yakın çalışma arkadaşlarının görevlerinin başında senin hareketlerin"! denetim altında tutmak ve hükümete rapor vermek geldiğine inanıyorum."

"Umarım kendinden söz etmiyorsundur."

"Yani benim yanında sürekli kalmamın nedeninin casusluk, olduğunu hiç düşünmediğini mi söylemek istiyorsun şimdi?"

"Doğrusunu istersen bunu arasıra düşünmedim değil."

"Ama bu benim işim değil. Ben güvenilemeyecek kadar sana yakın olan biriyim. Ve bu yüzden benim hakkımda da raporlar yazıldığından eminim. Seni mutlu ettiğim sürece..."

"Çok soğukkanlı bir insansın, Crile. Böyle bir şeyde komik olan ne var?"

"Komik falan değil. Gerçekçi olmaya çalışıyorum. Benden bıktığın anda yerimi kaybedebilirim. Mutsuz bir Tessa verimsiz bir Tessa olabilir ve ben de senin yanından alınırım, yerime başka biri verilir. Ne de olsa senin mutluluğun onlar için benimkinden önemlidir ve ben bunu mantıklı görürüm. Gerçekçiliğim; gördün mü?"

Wendel uzanıp Crile'ın yanağını okşadı. "Hiç merak etme sen, sanırım senden bıkamayacak kadar alıştım sana. Gençliğimde kanım kaynarken erkeklerimden bıkıp başımdan atardım ama şimdi..."

"Çok zahmetli bir iş, değil mi?"

"Öyle düşünürsen, öyle. Ama kendime göre.... âşık da olabilirim." .

"Ne demek istediğini anlıyorum. Soğukkanlı aşk huzur verici olabilir. Ama bunu yanıtlamanın zamanı şimdi değil sanırım. Koropatsky ile konuşmanı anlatıp o sahtecilik iddiasını içinden atman gerek."

"Bir gün kurtulurum bundan. Ama başka bir şey daha var. Biraz önce sana Dünyalıların uzay duygusu bulunmadığını söylemiştim."

"Evet."

"Bak sana bir örnek vereyim. Koropatsky'nin uzayın boyutları konusunda hiçbir fikri yok. Komşu Yıldıza gidip Rotor'u bulmaktan söz! etti. Bu nasıl yapılacak? Sık sık bir asteroid bulur ama yörüngesini hesaplayamadan hemen kaybederiz. O kayıp asteroidi bulmak, bütün çağdaş araçlarımızla bile, ne kadar zaman alır bilir misin? Kimi zaman yıllarca. Uzay büyüktür, bir yıldızın hemen yanında olsa bile, Rotor da küçüktür."

"Evet, ama bir asteroidi yüz bin tanesinin arasında ararız. Rotor ise Komşu Yıldızın çevresinde tektir."

"Bunu kim söyledi sana? Komşu Yıldızın bizim anladığımız anlamda bir gezegen sistemi olmasa bile, şu ya da bu kalıntılarla çevrili olmadığım bilmiyoruz."

"Ama bunlar ölü asteroidler gibi ölü kalıntılar olacaktır. Rotor işleyen bir Birim olacağına göre geniş bir radyasyon yayılıyordur, bunu da seçmek kolay olsa gerek."

"Rotor işleyen bir Birim ise. Ya değilse? O zaman o da bir asteroiddir ve bulunması çok güç olabilir. Hatta belirli bir zaman süreci içinde bunu başaramayabiliriz de."

Fisher yüzündeki keder çizgilerini saklayamadı.

Wendel erkeğe yaklaştı, kolunu omzuna attı. "Sevgilim, durumu biliyorsun. Bundan kaçamazsın."

Fisher boğulur gibi bir sesle, "Ama onlar kurtulmuş olabilirler," dedi. "Değil mi?"

"Olabilirler. O zaman bizim için çok iyi olur. Radyasyonlarından kolayca buluruz onları. Ve bundan da ötesi..."

"Evet."

"Koropatsky Rotor'u bulduğumuzu kanıtlayacak bir şey getirmemizi istiyor. Birkaç ışık yılını birkaç ayda aldığımızı ancak böylece kanıtlamış olacakmışız. Peki, ama inandırıcı ne getirebiliriz? Bir parça maden ya da tahta mı? Olmaz. Rotor'dan geldiği iddia edilebilecek bir maden parçasını giderken yanımıza almış olabiliriz. Rotor'a özgü bir şey -sadece Yerleşim Birimlerinde var olabilen bir şey - getirirsek bunun da sahte olduğu iddia edilebilir."

"Ancak Rotor işleyen, canlı bir Birimse, bir Rotorluyu bizimle dönmesi için ikna edebiliriz. Parmak izleri, DNA analizi gibi şeyler Rotorlunun gerçek olduğunu kanıtlar. Hatta diğer Yerleşim Birimlerinde ya da Dünyada belirli bir Rotorluyu tanıyanlar olabilir. Koropatsky böyle birini getirmemizin gerekli olduğunu ima edercesine konuştu. Kolomb'un yolculuğundan: dönerken yerlileri getirdiğini söyledi.

"Ancak," Wendel sözüne devam etmeden derin derin içini çekti. "Canlı ya da cansız getireceğimiz şeylerin de bir sınırı vardır. Bir gün Birimler kadar büyük yıldız gemilerimiz olacaksa da, bu ilk gemimiz küçük ve sonraki ölçülere kıyasla, ilkel olacaktır. Bir tek Rotorlu getirebiliriz ancak; birden fazlasını alamayız, o yüzden seçimimizi çok dikkatli yapmamız gerekecek."

"Kızım Marlene," dedi Fisher.

"Gelmek istemeyebilir. Biz sadece dönmeye istekli olan birini alabiliriz. Binlerce kişi arasında bunu isteyecek biri çıkacaktır, ama kızın gelmek istemezse..."

"Marlene gelmek isteyecektir. Onunla ben konuşurum. Ben onu kandırırım."

"Annesi gitmesini istemeyebilir."

"Onu da kandırırım. Bir yolunu bulurum."

Wendel yine içini çekti. "Senin bu umutla yaşamana izin veremem, Crile. Kızın istese bile onu alamayacağımızı görmüyor musun?"

"Neden?"

"Buradan ayrıldığında bir yaşındaydı. Güneş Sistemini hatırlamıyordun Güneş Sisteminde kimse onu tanımaz. Sistemin herhangi bir yerinde bu konuda bir kayıt olduğunu da sanmıyorum. Hayır, en azından orta yaşlı ve başka Birimleri, hatta Dünyayı ziyaret etmiş birini almamız gerekecek."

Wendel bir süre sustuktan sonra devam etti:

"Bu iş için karın uygun olabilir. Bana onun bir ara Dünyada öğretim gördüğünü söylememiş miydin? Bunun kayıtlan; vardır ve kendisini tanıyan çıkacaktır. Doğrusunu istersen başka birini almayı yeğlerim ya... "

Fisher yanıt vermedi.

"Çok özür dilerim," dedi Wendel. "Benim elimde olan bir şey değil bu."

"Hele Marlene’in sağ olsun," dedi Fisher. "Ne yapabileceğimizi o zaman düşünürüz."

YİRMİ BİR

BEYİN TARAMA

Siever Genarr ana kızdan yüz ifadesiyle bile özür dileyerek, "Kusura bakmayın," dedi. "Marlene'e işimin pek zamanımı almadığını söylemiştim ama bundan hemen sonra enerji kaynağımızda bir mini kriz yaşandığı için bu toplantımızı ertelemek zorunda kaldım. Zaten önemli olmayan kriz neyse sona erdi. Bağışlandım mı?"

"Elbette, Siever," dedi Insignia. Huzursuz olduğu belliydi. "Pek rahat bir üç gün geçirdiğimizi söyleyemeyeceğim. Burada kaldığımız her saatin Marlene'in içinde bulunduğu tehlikeyi arttırdığını hissediyorum."

"Ben Erythro'dan hiç korkmuyorum, Siever Amca."

"Pitt'in Rotor'da bize bir şey yapacağını sanmıyorum," dedi Insignia. "Bunu biliyor, yoksa bizi buraya göndermezdi."

"Ben ikinizi de memnun etmeye çalışacağım," dedi Pitt. "Pitt'in açıkça yapıp yapamayacağı şeylerin dışında bir de dolaylı olarak yapabilecekleri vardır, Eugenia, bu yüzden senin bu Erythro korkunun Pitt'in kararlılığını ve şeytani zekâsını küçümsemene yol açtırmasına dikkat etmelisin. Rotor'a dönerseniz bunu onun kararına rağmen yapacağınız için sizi hapsedebilir, Yeni Rotor'a sürgüne gönderebilir, hatta yeniden buraya yollayabilir.

"Erythro'ya gelince, ilk başlardaki şiddetini kaybetmiş görünüyorsa da, Veba tehlikesini gözardı edemeyiz. Ben de senin kadar istemiyorum Marlene'i bu tehlikeye atmayı." Marlene bıkkınlıkla, "Tehlike falan yok," diye mırıldandı.

"Siever, bu konuşmayı Marlene'in önünde yapmamız doğru değil," dedi Insignia.

"Yanılıyorsun. Onun önünde konuşmamızı istiyorum. Ne yapması gerektiğini ikimizden de iyi bildiğine inanıyorum. O. aklının koruyucusudur ve bizim görevimiz de ona mümkün olduğunca az müdahale etmektir."

Insignia'nın boğazından belirsiz bir ses yükseldi ama Genarr, sesinde bir acımasızlık havasıyla devam etti: "Bu konudaki fikirlerini duymak istediğim için onun da burada bulunmasını istiyorum."

"Ama onun fikirlerini biliyorsun. Dışarı çıkmak istiyor. Ve sen de, onun tılsımlı olduğu için istediğini yapmasına izin vermemizi istiyorsun."

"Kimse tılsımdan ya da onu dışarı bırakmaktan söz etmedi. Ben bütün önlemleri aldıktan sonra bir deney yapmamızı istiyorum."

"Ne gibi?"

"Önce beyninin taranmasını istiyorum." Genarr kıza döndü. "Bunun gerekli olduğunu anlıyor musun, Marlene? Bir itirazın var mı?"

Marlene'in kaşları hafifçe çatıldı. "Beynim daha önce de tarandı. Herkesin gibi. Okula zaten beyin taraması yapılmadan başlanmaz. Sonra tam bir sağlık muayenesi gerektiğinde... "

"Biliyorum," dedi Genarr. "Bu son üç günü pek de boşuna geçirmedim." Masasının üstündeki bilgisayar kâğıtlarını gösterdi. "Sana yapılan beyin taramalarının hepsi burada."

Marlene, sakin bir sesle, "Ama her şeyi söylemiyorsun, Siever Amca," dedi.

"Ha!" dedi Insignia zafer dolu bir sesle. "Ne saklıyor, Marlene?"

"Benim hakkımda biraz kaygılı. Benim güvencede olduğuma tam olarak inanmıyor. Kararsız."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Genarr. "Senin güvenliğin konusunda çok kararlıyım."

"Bence onun için üç gün bekledin,, Siever Amca. Kararsızlığını görmemem için kendini kararlı göstermeye çalıştın. Ama bu bir işe yaramadı. Hâlâ

görebiliyorum kararsızlığını."

"Marlene, böyle bir şey görüyorsan, bu, en küçük bir tehlikeyi bile hoş karşılamayacak kadar sana değer verdiğimdendir."

"En küçük bir tehlikeyi bile hoş karşılamıyorsan bir anne olarak benim neler hissettiğimi sanıyorsun?" dedi Insignia öfkeyle. "Sen bu kararsızlığın için Marlene'in tıbbi mahremiyetini çiğneyip beyin tarama verilerini elde ettin demek."

"Öğrenmek zorundaydım. Öğrendim de. Yetersiz bunlar."

"Nasıl yetersiz?"

"Kubbenin ilk günlerinde. Veba arka arkaya görüldüğü sıralarda, yaptığımız ilk işlerden biri daha ayrıntılı bir beyin tarama aygıtı geliştirmek ve verileri değerlendirecek daha etkin bir bilgisayar yapmak olmuştu. Bunu Rotor'a göndermedik. Pitt'in Vebayı saklamak için o abartılı isteği Rotor'da geliştirilmiş bir tarayıcının aniden ortaya çıkmasını önledi. Bu pek çok gerek- 'siz soru ve söylentilere yol açabilirdi. Bence gülünç, ama pek çok şeyde olduğu gibi bunda da Pitt'in dediği oldu. Bu yüzden, Marlene, sen komple bir beyin taraması geçirmedin ve şimdi bunun bizim makinemizde yapılmasını istiyorum."

Marlene geriledi. "Hayır."

Insignia'nın yüzünde bir umut ışığı belirdi. "Neden, Marlene?"

"Çünkü Siever Amca bunu söylerken daha da kararsız oldu birden."

"Hayır..." Genarr sustu, ellerini kaldırdı, çaresizce iki yanına indirdi sonra. "Neden uğraşıyorum sanki? Marlene, yavrum, birden kaygılandıysam, bunun nedeni akli normallik ölçüsü olarak kabul edilecek çok ayrıntılı bir taramaya ihtiyacımız olmasıdır. Erythro'da bir mikrop kapmışsan ve bunun sonucunda çok küçük bir akli bozukluk oluşsa, sana bakmak ya da seninle konuşmakla fark edilemeyecek bu şey taramada ortaya çıkar. Ben ayrıntılı bir taramadan söz edince, başka türlü ortaya çıkmayacak bu durumu

düşününce refleks bir hareketle kaygılandım elbette. Senin sezinlediğin bu işte. Haydi, Marlene, sezdiğin bu kararsızlık ne kadar? Bir rakam söyle."

"Çok değil, ama orada işte," dedi kız. "Ben sadece sizin kararsız olduğunuzu sezebiliyorum, bunun nedenini değil. Belki de bu özel tarama tehlikelidir."

"Nasıl olabilir ki? Kullanılmış zaten... Marlene, Erythro'nun sana zarar vermeyeceğini biliyorsun. Peki beyninin taranmasının da zarar vermeyeceğini bilemiyor musun?"

"Hayır."

"Peki, sana bir zarar vereceğini biliyor musun?"

Bir an susan kız, istemeye istemeye, "Hayır," dedi.

"Peki nasıl oluyor da Erythro'dan eminsin ve beyin taramasından emin değilsin?"

"Bilmiyorum. Erythro'nun bana bir zarar vermeyeceğini biliyorum, ama beyin taramasının vermeyeceğini bilmiyorum."

Genarr gülümsedi. Rahatladığını anlamak için fazla bir yetenek gerekmezdi.

"Neden rahatladın öyle, Siever Amca?"

"Bu sezgi gücün uydurma olsaydı -önemsenmek için, genel bir romantiklikten- bunu her şeye uygulardın. Ama bunu yapmıyorsun. Seçim yapıyorsun. Bazı şeyleri biliyorsun, bazılarını bilmiyorsun. Bu yüzden Erythro'nun sana zarar vermeyeceğini söylediğinde sana inanıyorum ve beyin taramasının kötü bir şey göstereceğinden artık korkmuyorum."

Marlene annesine döndü. "Haklı, anne. O da rahat şimdi, ben de. Açık saçık belli bu. Bunu sen de görüyor musun?"

"Benim görüp görmemem önemli değil," dedi Insignia. "Ben kendimi daha iyi hissetmiyorum."

"Aman anne." Kız Genarr'a döndü. "Kabul ediyorum."

***

"Bu hiç de şaşırtıcı değil," diye mırıldandı Genarr.

Bilgisayar grafiklerinin çiçekli denebilecek karmaşık desenlerine dikkatle bakıyordu. Eugenia da yanı başındaydı ama o bunlardan hiçbir şey anlamıyordu.

"Şaşırtıcı olmayan ne, Siever?" diye sordu.

"Bu işin dilini pek bilmediğim için anlatamam doğrusu. Ustamız Ranay d'Aubisson burada olup da anlatsaydı ikimiz de bir şey anlamazdık ya. Ama bana bunu göstermişti..."

"Salyangoz kabuğuna benziyor."

"Renkli olduğu için öyle görünüyor. Bu belirli bir fiziki biçimi göstermekten çok bir karmaşıklık ölçümüdür, diyor Renay. Bu ise atipik. Bunu genellikle görmeyiz beyinlerde."

Insignia'nın dudakları titredi. "Yani hastalığı kapmış mı?"

"Hayır. Atipik dedim anormal değil. Bunu senin gibi bir • bilgine açıklamam gerekmez sanırım. Marlene'in değişik olduğunu kabul etmelisin. Bir bakıma o salyangoz kabuğunun orada olduğuna memnunum. Beyni tipik olsaydı, -bu özelliğinin nereden geldiğini merak edecektik. Böyle bir numara mı yapıyor, yoksa biz mi karşısında aptalca davranıyoruz, bunu anlayamayacaktık."

"Peki, ama bir şey... bir şey... olmadığını..."

"Hastalık mı? Nasıl olabilir ki? Bebekliğinden beri yapılan bütün taramalar elimizde. Atipiklik hepsinde görünüyor."

"Bunu bana bildirmemişlerdi. Kimse bu konuda bir şey söylememişti."

"Söyleyemezlerdi. O ilk taramalar epey ilkel aygıtlarla yapılmıştı ve bu özellik bu kadar belirgin bir biçimde görülemezdi. Ancak, bu taramayı yaptıktan ve o ayrıntıyı iyice saptadıktan sonra eskilere dönersek bunu görebiliyoruz. Ranay bunu yaptı bile. Eugenia, ileri beyin tarama tekniği Rotor'da olması gereken bir şeydir. Pitt'in bu yasaklaması yaptığı en aptalca hareketlerden biridir. Pahalıdır elbette."

"Bedelini öderim," diye mırıldandı Insignia.

"Saçmalama. Bunu Kubbenin hesabına yazıyorum. Ne de olsa, Veba sırrını çözmede yardımcı olabilir. Bir soru olursa böyle diyeceğim. İşte bu kadar. Marlene'in beyni, hiç olmadığı kadar komple bir şekilde kayda geçti işte. En küçük bir hasar bile olsa ekranda görünür artık."

"Bunun ne kadar ürkütücü bir şey olduğunu tahmin edemezsin," dedi Insignia.

"Seni suçlayamam. Ancak Marlene o kadar kendine güveniyor ki, onun dediğini yapmamak elimde değil. Bu sağlam güvenlik duygusunun ardında bir anlam olduğundan eminim. Bu nasıl olabilir ki?"

Genarr salyangoz kabuğunu gösterdi. "Bu ne sende var ne de bende. O yüzden ikimiz de onun bu güvenlik duygusunu nereden ve nasıl aldığını söyleyemeyiz. Ama onda bu var ve biz de bu yüzden onu dışarı bırakmalıyız."

"Neden tehlikeye atalım ama? Onu tehlikeye atmamız gerektiğine beni inandırabilir misin?"

"İki nedeni var bunun. Bir kere kararlı görünüyor ve ben onun karar verdiği bir şeyi ergeç elde edeceğine inanıyorum. Bu durumda da, kendisini uzun süre önleyemeyeceğimize göre olanı kabul edip göndermeliyiz. İkincisi de, bunun sonunda Veba hakkında bir şeyler öğrenmemiz olasılığı var. Bunun ne olacağını bilemiyorum, ama Veba konusunda ek bilgi sağlayabilecek en küçük bir şey bile çok değerlidir."

"Benim kızımın aklı pahasına değil."

"İş buna gelmeyecek. Bir kere, Marlene’e inancımın tam olmasına ve herhangi bir tehlike bulunmadığına inanmama karşın senin hatırın için tehlike olasılığını en azına indirmek için elimden geleni yapacağım. Dışarı hemen çıkarmayacağız. Örneğin önce onu birkaç kere Erythro üzerinde uçururum. Gölleri, ovaları, tepeleri görür. Hatta denize kadar da gidebiliriz. Bir kere görmüştüm -çırılçıplak bir güzellik, ama tümüyle kıraçtır. Görebileceği hiçbir yaşam belirtisi yoktur- yalnız prokaryotlar vardır, onlar da suyun içinde olduğundan görülmezler. Bu tekdüze boşluk onu itebilir ve dışarıya olan ilgisini kaybedebilir.

"Ancak hâlâ gitmek, ayağının altında Erythro toprağını hissetmek istiyorsa, o zaman E-tulumu giydiririz."

"E-tulumu nedir?"

"Erythro tulumu. Uzay tulumu gibi ama basınçlı havası yoktur. Çok hafif bir plastik ve tekstil karışımı. Kızılötesi ışınlardan koruyan bir başlık, suni hava deposu ve havalandırması da var. Kısacası E-tulumlu bir insan Erythro ile temas halinde değildir. Ve bundan başka, yanında biri olacak."

"Kim? Ben kendimden başka kimseye güvenemem."

Genarr gülümsedi. "Senden daha uygun olamayan birini düşünemezdim. Erythro hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve ayrıca da ondan korkuyorsun. Seni dışarı göndermeye cesaret edemem. Bak, güveneceğimiz tek kişi, sen değilsin, benim."

"Sen mi?" Insignia’nın ağzı açık kalmıştı.

"Neden olmasın? Burada Erythro’yu benden iyi tanıyan yok ve Marlene’de Vebaya bağışıklık varsa, bende de var demektir. On yıldır buradayım ve henüz hastalanmadım. Daha da ötesi, uçağı ben yönetebilirim ki, bu da başka bir pilota ihtiyaç olmayacak demektir. Sonra ben Marlene’le gidersem onu çok yakından kollayabilirim. Çok az da olsa olağandışı bir şey yapacak olursa hemen Kubbeye getirip beyin tarama aygıtının altına sokabilirim."

"O zaman da iş işten geçmiş olacak."

"Hayır. Vebayı ya hep, ya hiçbir şey olarak görmemelisin. Hafif, hatta çok hafif vakalar da görülmüştür. Ve hafif etkilenmiş insanlar normal yaşamlar sürdürmüşlerdir. Marlene'e bir şey olmayacak, bundan eminim."

Insignia sessizce oturuyordu koltuğunda, her nasılsa küçücük ve savunmasız.

Genarr kolunu kadının sırtına attı. "Haydi, Eugenia, bir hafta için unut bunu. Marlene'in en az bir hafta, hatta Erythro'yu havadan göstererek inadını kırabilirsem, daha da fazla bir süre dışarı çıkmayacağına söz veriyorum sana. Uçakta da güvenlik içinde olacak. Şu ana gelince, bak sana ne diyeceğim, sen gökbilimcisin, değil mi?"

"Bunu biliyorsun."

"Yani yıldızlara hiç bakmazsın. Gökbilimciler asla bakmazlar yıldızlara. Şu anda Kubbenin üstünde gece var, haydi gözlem güvertesine çıkıp yıldızlara bakalım. Pırıl pırıl bir gece var dışarda ve hiçbir şey yıldızlara bakmak kadar insana huzur veren bir şey olamaz. İnan bana."

* * *

Doğruydu bu. Gökbilimciler yıldızlara bakmazlardı. Buna gerek yoktu. İnsan teleskoplara, kameralara ve spektroskopa bilgisayarla kumanda eder, bilgisayarı da programlar yönlendirirdi.

Bütün çalışma, analizler ve grafik örneklemeler aletler tarafından yapılırdı. Gökbilimciler sadece soruları sorar, sonra da yanıtları incelerlerdi. Bunun için de yıldızlara bakmak gerekmezdi.

Insignia, insanlar yıldızlara öyle boş boş nasıl bakarlar, diye düşündü. Bir insan gökbilimciyse, öyle anlamsızca bakar mıydı? Sadece bakmak bile insanın huzurunu kaçırmaya yeterdi. Yapılacak işler, sorulacak sorular, çözülecek sırlar vardı ve insan bir süre sonra kuşkusuz hemen laboratuvarına döner birtakım aletleri işletir, zihnini de bir roman okuyarak ya da bir holovizyon gösterişi seyrederek dinlendirirdi.

Insignia, Siever Genarr odasına girip ayrılmadan önce öteberisini toparlarken bunları söylüyordu. (Siever oldum olası düzenliydi, Insignia gençlik günlerinde bu huyu için ne kadar kızdığını hatırlıyordu. Oysa belki de hayranlık duyması gerekirdi o zaman. Siever'in o kadar çok erdemli yanı var ki, diye düşündü, oysa Crile...)

Düşüncelerini acımasızca sürükleyip başka bir yana çekti.

"Doğrusu gözlem güvertesine ben de pek çıkmam," diyordu Genarr. "Yapacak hep başka bir şey vardır. Gittiğim zamanlarda da hemen hemen sadece ben olurum orada. Yanında bir arkadaş olmak iyi olacak. Yürü haydi!"

Genarr küçük bir asansöre girdi. Insignia Kubbeye geldiğinden beri ilk kez asansöre biniyordu, bir an için Rotor'daydı sanki ancak orada olacağı gibi ne bir çekim gücü hissediyordu ne de Coriolis etkisiyle hafifçe duvara savruluyordu.

"Geldik," diyen Genarr kadının dışarı çıkmasını işaret etti. Insignia boş odaya girdiği anda birden geriledi. "Açıkta mıyız burada?"

"Açıkta mı?" Genarr şaşmıştı. "Ha, yani Erythro atmosferinde miyiz diye soruyorsun. Hayır. Hiç korkma. Kesinlikle çizilmeyen elmas kaplı bir cam küre içindeyiz. Bir meteor taşı çarpmasına dayanamaz ama Erythro semalarında da meteor yoktur. Rotor'da da böyle cam var ama..." Genarr'ın sesinde bir gurur seziliyordu. "... Ama bu kalite ve bu çapta değil."

"Burada size iyi bakıyorlar." Insignia elini uzatıp cama dokundu, orada olduğundan emin olmak istercesine.

"Buraya insanların gelmesini sağlamak için bunu yapmak zorundalar." Genarr yine cam küreye döndü. "Arasıra yağmur yağar ama, zaten hemen hemen hep bulutludur. Gökyüzü temizlenince bir anda kurur. Geriye kalan kir için de küre günde bir kere özel bir deterjan karışımıyla temizlenir. Otur, Eugenia."

Insignia yumuşacık, rahat ve kendiliğinden geriye yaslanan koltuğa oturunca havaya bakmakta olduğunu farketti. Genarr'ın da yanında

oturduğunu hissetti. Sonra odadaki masaların ve koltukların yerlerinin görülmesini sağlayan küçük gece ışıkları söndü. Bomboş bir dünyanın bulutsuz ve kara kadife kadar koyu gökyüzü kıvılcımlarla bezendi birden.

Insignia'nın soluğu tutulur gibi oldu. Gökyüzünün teoride ne olduğunu iyi bilirdi. Onu haritalarda, fotoğraflarda görmüştü, gerçeği dışında her biçimde. Şimdi ilginç nesneleri, çalışmaya koyulmasını gereken sırları seçiyor değildi. Bir tek nesneye değil de hepsinin birden oluşturdukları tabloya bakıyordu şimdi.

Tarihöncesinin geçmişlerinde eskilere yıldız gruplarını ve gökbilimin başlangıcını veren şey yıldızların kendilerinin değil, oluşturdukları biçimlerin incelenmesiydi, diye düşündü.

Genarr haklıydı. İncecik, hissedilemeyen bir örümcek ağı gibi huzur çöküyordu üzerine.

Bir süre sonra, uykulu bir sesle, "Teşekkür ederim, Genarr," dedi.

"Ne için?"

"Marlene ile gitmeyi önerdiğin için. Kızım için kendi akıl sağlığını tehlikeye attığın için."

"Ben aklımı falan tehlikeye atıyor değilim. İkimize de bir şey olmayacak. Üstelik... benim kıza karşı babaca bir duygu var içimde. Ne de olsa bizim geçmişimiz çok eskilere uzanıyor, Eugenia, sen ve ben... ben seni hep takdir etmişimdir."

İçinde bir suçluluk duygusu kıpırdayan Insignia, "Biliyorum," dedi. Genarr'ın duygularının ta başından beri farkındaydı, Genarr duygularını saklayamazdı. Crile ile tanışmadan bunu kabullenmiş, tanıştıktan sonra da sıkıcı bulmuştu.

"Siever, eğer duygularını incitmişsem özür dilerim," dedi.

"Gerek yok buna." Bundan sonra çöken sessizlikte öyle bir huzur vardı ki, Insignia kimsenin gelip de kendisini kaplayan bu garip duyguyu

bozmamasını dilediğini fark etti.

Genarr, "İnsanların bu gözlem güvertesine neden gelmedikleri hakkında bir kuram geliştirdim," dedi. "Burada ya da Rotor'da. Orada da gözlem güvertesinin pek kullanılmadığını fark etmiş miydin?"

"Marlene sık sık giderdi. Bana orada genellikle yalnız olduğunu anlatırdı. Son bir iki yılda da Erythro'yu seyretmeyi sevdiğini söylemişti. Ona daha iyi kulak vermeliydi...""Marlene olağanüstü bir çocuktur. İnsanların canını sıkan ve buraya gelmelerini önleyen şudur sanırım."

"Ne?" diye sordu Insignia.

"Şu." Genarr gökyüzünde bir noktayı işaret ediyordu ama karanlıkta kolu görünmüyordu. "O çok parlak yıldız, gökyüzünün en parlak yıldızı."

"Güneş Sisteminin Güneşi mi?"

"Evet. Bir müdahaleci o. O olmasaydı gökyüzü bizim Dünyada gördüğümüzden farksız olacaktı. Alfa Centauri yerinde değil, Sirius biraz kaymış ama bunu anlamazdık bile. Bunları saymazsan beş bin yıl önce Sümerler de bunları görüyorlardı. Güneşin dışında hepsini."

"İnsanların buraya çıkmamasının nedeni Güneş mi yani?"

"Evet, belki bilinçli olarak değil, ama onu görmenin kendilerini huzursuz yaptığına inanıyorum. Güneşi çok uzak, erişilmez ve tümüyle başka bir Evrenin parçası olarak düşünmek eğilimi vardır. Ama işte şimdi pırıl pırıl karşımızda, dikkatimizi çekiyor ve ondan kaçtığımız için içimizde suçluluk duyguları doğuruyor."

"Peki gençler ve çocuklar neden gözlem güvertesine çıkmıyorlar öyleyse? Onlar Güneş ve Güneş Sistemi hakkında bir şey bilmezler ki."

"Bizler onlara olumsuz bir örnek oluşturuyoruz. Biz öldüğümüzde, Rotor'da Güneş Sisteminin sadece bir sözcük olarak kalacağı bir zamanda gökyüzünün yine Rotor'a ait olacağına ve burasının dolacağına inanıyorum, eğer hâlâ varsa."

"Yani var olmayacak mı diyorsun?"

"Geleceği göremeyiz, Eugenia."

"Ama çoğalıyor ve genişliyoruz."

"Evet öyle, ama ben o yıldız için kaygılıyım."

"Bizim eski Güneşimiz. Ne yapabilir ki? Bize erişemez ki."

"Elbette erişebilir." Genarr batı tarafındaki parlak yıldıza bakıyordu. "Dünyada ve Yerleşim Birimlerinde bıraktığımız insanlar bir gün Nemesis'i keşfedeceklerdir. Belki keşfetmişlerdir bile. Belki ışıkhızı desteğini bulmuşlardır. Ben bunu biz ayrıldıktan hemen sonra bulduklarına inanıyorum. Bizim aniden ortadan yok olmamız onları yoğun bir çalışmaya itmiş olmalı."

"Oradan ayrılalı on dört yıl oldu. Neden hâlâ gelmediler? "Belki de iki yıllık bir yolculuk gözlerini korkutuyordun Rotor'un buna kalkıştığını biliyorlar ama başarıp başaramadığımızı bilemiyorlar. Belki de parçalarımızın Nemesis'ten Güneşe kadar yayıldığını sanıyorlardır."

"Bizim buna kalkışacak cesaretimiz vardı."

"Vardı elbette. Pitt olmasaydı Rotor böyle bir şeye kalkışır mıydı sanıyorsun? Bizi harekete geçiren Pitt oldu. Ne Dünyada ne de Birimlerde bir Pitt'in daha olabileceğini hiç sanmıyorum. Pitt'i sevmediğimi bilirsin. Onun yöntemlerini, ahlakını ya da ahlaksızlığını, hilekârlığını, Marlene gibi bir kızı bile mahvına gönderecek soğukkanlılığını sevmiyorum. Ama sonuçlara bakacak olursak tarihe büyük insan olarak geçecektir bir gün."

"Büyük bir lider olarak," dedi Insignia. "Büyük insan sen- sin, Siever. Arada kesin bir fark vardır."

"Yine de onların ardımızdan gelmelerini bekliyorum," dedi. "En büyük korkum bu ve Güneş öyle parlarken bu korkum da büyüyor. Güneş Sisteminden ayrılmamızdan bu yana on dört yıl geçti. Bu on dört yıl içinde neler yaptılar? Bunu hiç düşündün mü, Eugenia?"

"Asla," dedi Insignia, yarı uykulu bir sesle. "Ben daha yakın şeyleri düşünüp kaygılanıyorum."

YİRMİ İKİ

ASTEROİD

22 Ağustos 2235! Bu günün önemi vardı Crile Fisher için. Tessa'nın doğum günüydü. Daha doğrusu elli üçüncü doğum- günüydü. Tessa belki de Adelia'daki gençliğiyle gurur duyduğundan, belki de Crile Fisher'in kendisinden beş yaş küçük olmasından ne günden ne de öneminden söz etmişti.

Ancak aralarındaki yaş farkı hiç de önemli değildi Crile için. Kadının kafası ve cinsel canlılığı kendisini çekmemiş olsaydı bile, Rotor'un anahtarı onun elindeydi ve Crile da bunu çok iyi biliyordu.

Kadının gözlerinin kenarlarında kırışıklar, kollarının üst kısımlarında pörsümeler vardı şimdi, ancak bu sözü edilmeyen doğumgünü kendisi için bir zafer günüydü de. Yıllar geçtikçe giderek zenginleşen evlerine gelip de kendini koltuğa atarken yüzündeki tatmin olmuşluk gülümsemesini görmemek olanaksızdı.

"Yıldızlararası boşluk kadar pürüzsüz geçti. Mutlak bir kusursuzluk."

"Orada olmak isterdim," dedi Crile.

"Bunu ben de isterdim, Crile. Ancak güvenlik kaygısıyla olamazdı bu ve sen şu anda bile gereğinden çok şey biliyorsun."

Hedefleri o anda diğer asteroidlere olduğu gibi Jüpiter'e de pek yakın olmayan Hypermnestra adındaki önemsiz bir asteroiddi. Burada başka bir Yerleşim Birimi hak iddia etmediği gibi, o sırada üstünde de herhangi bir Birim bulunmuyordu.

"Gemiyi sapasağlam gönderdiniz demek?"

"On bin kilometre kadar yakınına. Daha da yaklaştırabilirdik ama zayıf da olsa, çekim alanının fazla yoğunlaşmasını istemedik. Ve sonra da önceden kararlaştırılan yere döndü. Şimdi iki normal uzay aracının eşliğinde Dünyaya dönüyor."

"Yerleşim Birimleri gözetliyorlardı herhalde."

"Hiç kuşkun olmasın, ancak geminin bir anda gözden kaybolduğunu görmek başka şey, nereye gittiğini, ışıkhızıyla mı yoksa ışıkhızının katlarıyla mı gittiğini ve en önemlisi, bunun nasıl yapıldığını bilmek bambaşka bir şey. O yüzden görmüş olmalarının bir anlamı yoktur."

"Hypermnestra yakınlarında bir gemileri falan yoktu ya?"

"Hedefimizin neresi olduğunu bilemezlerdi, eğer bizde bir sızıntı yoksa ki bilindiği kadarıyla böyle bir şey olmadı. Tahmin etselerdi, bilselerdi bile bunun kendilerine bir yararı olmazdı. Kısacası Crile, her şey olabileceği kadar yolunda."

"Dev bir adım kuşkusuz."

"Önümüzde daha dev adımlar da var. Bu insan taşıyabilecek ilk ışıkötesi hızlı araçtı, ama bildiğin gibi içinde sadece bir tek robot vardı."

"Robot başarılı oldu mu?"

"Tümüyle, ama bu da, oraya epey büyükçe bir nesneyi sapasağlam gönderip geri getirmemizi kanıtlamanın dışında pek önemli değil. Mikro boyutlarda büyük bir hasar olup olmadığının incelenmesi birkaç hafta sürecek. Bundan sonra da daha büyük gemiler yapmak, yaşam desteği sistemlerinin işleyeceğinden emin olmak ve güvenlik önlemlerini arttırmak var önümüzde. Bir robot insanın dayanamayacağı baskılara dayanabilir."

"Programda bir gecikme var mı?"

"Şimdilik yok. Bir ya da bir buçuk yıl sonra -bir felaket ya da beklenmedik bir kaza olmazsa- eğer hâlâ yaşıyorlarsa, Rotorluları şaşırtabileceğiz."

Fisher’in irkildiğini gören Wendel, "Özür dilerim," dedi. "Böyle şeyler söylememeye o kadar çalışıyorum, ama sonra farkında olmadan ağzımdan kaçırıyorum işte."

"Boşver," dedi Fisher. "Rotor’a ilk seferde benim de olacağım kesin mi?"

"Daha bir yıl olmayacak bir sefer için ne kadar kesinleşebilirse. Ani bir ihtiyaç değişimine karşı korunmak olanaksız."

"Ama şimdiye kadar?"

"Tanayama’nın ilk seferde senin de bulunman hakkında bir not bıraktığı anlaşılıyor, doğrusu bu inceliği beklemezdim kendisinden. Koropatsky bana bunu bugün, başarılı uçuştan sonra söyledi."

"Güzel! Tanayama bana bir kere söz etmişti bundan. Kayda geçirttiğine çok sevindim."

"Bana onun bu sözü neden verdiğini söyleyebilir misin? Tanayama bende karşılıksız hiçbir şey yermeyen bir insan izlenimi bırakmıştı."

"Haklısın. Seni ışıkötesi hız konusunda çalışmak üzere Dünyaya getirebildiğim takdirde bu yolculuğa çıkacağımı söylemişti. Bu görevi başarıyla tamamladığımı söyleyebilirsin sanırım."

Wendel homurdandı. "Hükümetini sarsıp harekete geçiren şeyin yalnızca bu olduğunu sanmam. Koropatsky kendini Tanayama’nın sözleriyle bağlı tutmayacağını söyledi, ancak senin Rotor’da yaşamış olmanın ve özel bilgilerinin yararlı olabileceğini düşünmüş. Bana sorarsan, aradan on üç yıl geçtikten sonra o özel bilgilerin epey zayıflamıştır ama bunu ona söylemedim tabi. Deneme uçuşundan sonra pek keyifliydim ve bir on için seni sevdiğime karar verdim."

Fisher güldü. "Şimdi rahatladım artık, Tessa. Senin de o ilk uçuşta olmanı isterdim. O işi başarabildin mi bari?"

Wendel erkeği daha iyi görmek istercesine başını geri attı. "Bu çok daha güç oldu, aslanım. Seni tehlikeye atmakta hiç duraksamadılar ama sıra bana

gelince, ‘Sana bir şey olursa projeyi kim yürütür?’ dediler. Ben de, ‘Yanımda çalışan yirmi kişiden herhangi biri ve üstelik hepsi daha genç ve akıllıdır,’ dedim. Yalan elbette, ama etkilendiler."

"Ama haklı olabilirler de. Bu tehlikeyi göze almalı mısın?"

"Evet," dedi Wendel. "Bir kere ilk ışıkötesi uçuşun kaptanı olmak şerefini kimseye kaptırmak istemiyorum. Ayrıca başka bir yıldızı görmek istiyorum ve Rotorluların benden önce oraya gitmiş olmalarına çok içerledim... Sonuncu ve en önemli neden de, Dünyadan kurtulmak istiyorum."

Daha sonra yatakta yatarlarken kadın, "Zamanı gelip de oraya gittiğimizde o ne müthiş bir duygu olacak!" dedi.

Fisher Wendel’i yanıtlamadı. Garip iri gözleri olan bir çocukla kızkardeşini düşünüyordu ve uyku bastırırken ikisi birbiri içinde eriyordu sanki.

YİRMİ ÜÇ

UÇUŞ

Gezegen atmosferinde uzun süreli uçuşlar Yerleşim Birimleri sakinlerinin topluluklarının bir parçası olarak gördükleri bir şey değildi. Bir Birimde mesafeler asansörlerini, bacakların ve pek seyrek olarak da elektrikli bir arabanın yeterli olacağı kadar küçüktü. Birimler arası yolculuk ise roketlerle yapılırdı.

Yerleşim Birimlilerin çoğu -en azından Güneş Sistemindeyken- o kadar çok uzay yolculuğu yapmışlardı ki, bu kendilerine yürümek kadar doğal gelirdi. Ancak sadece atmosfer içinde uçakla yolculuk yanıldığı Dünyaya gidenleri pek azdı.

Boşluğu bir dost ve kardeş gibi gören Birimliler altlarında bir destek olmayan bir aracın atmosferde uçtuğunu, yanlarından havanın ıslık çalarak geçtiğini hissettiklerinde tarifsiz korkulara kapılırlardı.

Fakat Erythro'da zaman zaman hava yolculuğu gerekliydi. Erythro Dünya gibi büyüktü ve yine Dünya gibi epey yoğun (ve solunabilir) bir atmosferi vardı. Bu yüzden Rotor'da uçuş kitapları ve hatta havacılık deneyimi olan birkaç Dünya göçmeni vardı.

Kubbe'de de biraz ilkel, yavaş ve manevrası güç de olsa işler durumda iki küçük uçak bulunuyordu.

Rotor'un hava mühendisliğinden habersiz olması bir bakıma yararlı olmuştu. Kubbenin uçakları Dünyadaki benzerlerinden çok daha kompüterizeydiler. Hatta Siever Genarr bunları uçak biçiminde yapılmış robotlar olarak düşünürdü. Nemesis'ten gelen radyasyonun şiddeti az olduğu için büyük ve şiddetli fırtınalar olmadığından Erythro'nun havası Dünyanınkine kıyasla daha yumuşaktı ve bu yüzden de robot-uçağın tehlikeli bir durumla karşılaşma olasılığı yok gibiydi.

Sonuçta, Kubbenin gösterişsiz uçağını hemen hemen herkes uçurabilirdi. Uçağa istediğinizi söylerdiniz ve o da yapardı. Mesaj biraz karışıksa ya da robot beynine tehlikeli görünüyorsa, uçak açıklama isterdi.

Genarr Marlene'in uçağa binişini, uzaktan dehşetle dudaklarını ısıran Eugenia gibi değilse de, yine de doğal bir kaygıyla izlemekteydi. (Sakın daha fazla yaklaşma uçağa, demişti Genarr Eugenia'ya. 'Hele böyle bir felaketin başlangıcını izliyormuş gibi davranacaksan. Kızı korkutacaksın.')

Insignia ise kendini korkularında haklı görmekteydi. Marlene uçmanın sıradan bir şey olduğu bir dünyayı hatırlayamayacak kadar gençti. Erythro'ya gelmek için rokete binmişti ama şimdi bu hiç işitilmemiş bir şey olan havada uçmayı nasıl karşılayacaktı?

Ancak Marlene gayet sakin bir ifadeyle yerine oturmuştu.

Durumu anlamamış mıydı yoksa? "Marlene, yavrum, ne yapacağımızı biliyorsun, değil mi?" diye sordu Genarr.

"Evet, Siever Amca. Bana Erythro'yu göstereceksin,"

"Havadan ama. Havada uçacağız."

"Evet, bunu söylemiştin." "Bunu düşünmek seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, Siever Amca, beni değil ama seni çok rahatsız ediyor."

"Seni düşünüyorum, yavrum."

"Ben iyiyim. Annemin kaygılanmasını anlıyorum ama sen ondan çok kaygılısın. Belli etmemeye çalışıyorsun, bir de dudaklarını nasıl yaladığını görsen, kendinden utanırdın. Kötü bir şey olursa suçun sende olacağını düşünüyor ve buna dayanamıyorsun. Bir şey olmayacak ama."

"Bundan emin misin, Marlene?"

"Kesinlikle. Erythro'da hiçbir şey bana zarar veremez."

"Bunu Veba için de söylemiştin, ama şimdi ondan söz etmiyoruz."

"Neden söz ettiğimiz önemli değil. Erythro'da hiçbir şey bana zarar veremez."

Genarr inanmazlık ve kararsızlıkla başını salladı ve hemen o anda böyle yapmamış olmayı istedi, kız bunları bilgisayar ekranında iri harflerle yazılıymış gibi okuyordu nasıl olsa. Ama ne fark ederdi ki? Duygularını bastırıp sanki bronzdan dökülme bir heykelmiş gibi davransa yine de anlayacaktı.

"Önce hava odasına gireceğiz; orada aracın beynini kontrol edeceğim," dedi. "Sonra öteki kapıdan çıkacağız ve uçak havada uçacak. İlk hız alırken geriye itileceksin, sonra da altımızda hiçbir şey olmadığı halde uçacağız. Umarım bunu anlıyorsundur."

"Korkmuyorum," dedi Marlene sakin bir sesle.

***

Uçak kıraç tepeler üzerinde uçuyordu.

Genarr Erythro'nun jeolojik olarak canlı olduğunu ve yapılan jeolojik araştırmalardan tarihin bir döneminde dağlık olduğunu biliyordu. Ve Erythro'nun çevresinde döndüğü Megas'a bakan yüzünde hâlâ dağlar vardı.

Ancak bu yüzündeki iki anakara ovalık ve tepelikti.

Yaşamı boyunca bir dağ görmemiş Marlene için bu alçak tepeler bile heyecan vericiydi.

Rotor'da küçük çaylar vardı ve Erythro'yu gördükleri bu yükseklikten altlarındaki nehirler de onlardan farksız görünüyordu. Marlene onları bir de yakından gördüğünde nasıl şaşıracak, diye düşündü Genarr.

Marlene en yüksek noktasını aşıp batıya doğru alçalmakta olan Nemesis'e baktı. "O hareket etmiyor, değil mi, Siever Amca?"

"Ediyor. Ya da Erythro Nemesis'e göre dönüyor, ama bu sadece günde bir kerelik bir dönüştür, Rotor ise iki dakikada bir döner. Nemesis buradan

bakıldığında Rotor’dan bakıldığına kıyasla 1/700 kere daha az hızlı hareket eder. O yüzden buradan duruyormuş gibi görünür, ama bu doğru değildir."

Genarr da baktı Nemesis’e. "Sen Dünyanın Güneşini, Güneş Sisteminin Güneşini görmedin, görmüşsen de hatırlamayacak kadar küçüktün. Rotor’un Güneş Sistemindeki yerinden Güneş bundan çok daha küçük görünürdü."

"Küçük mü?" Marlene çok şaşmıştı. "Bilgisayarda Nemesis’in daha küçük olduğunu görmüştüm."

"Gerçekte öyledir. Yine de Rotor Nemesis’e, eskiden Güneşe olduğundan daha yakın olduğu için büyük görünür."

"Nemesis’le aramızda dört milyon kilometre var, değil mi?"

"Ama Güneşten de yüzelli milyon kilometre uzaktayız. Nemesis’ten o kadar uzak olsaydık, şimdiki ışık ve sıcaklığın ancak yüzde birinden azını alırdık. Güneşe Nemesis’e olduğumuz kadar yakın olsaydık buhar olurduk. Güneş Nemesis’ten daha büyük, daha parlak ve daha sıcaktır."

Marlene Genarr’a bakmıyordu ama anlaşılan adamın ses tonu yeterliydi. "Siever Amca, konuşmana bakılırsa Güneşin yakınlarında olmak isterdin."

"Eh, orada doğduğum için zaman zaman özlemini çekerim."

"Ama Güneş o kadar parlak ve sıcak ki. Tehlikeli olmalı."

"Biz ona bakmazdık. Sen de Nemesis’e uzun zaman bakmamalısın. Başını öteki yana çevir, yavrum."

Ancak kendisi bir daha baktı Nemesis’e. Gökyüzünün batısında kızıl ve büyüktü. Kızıl ışıktan durgun bir daire gibi görünüyordu ama Genarr onun pek sık da olmasa birkaç dakika için parladığını bilirdi. O zaman o sakin yüzdeki beyaz noktaya bakmak insanın gözlerini acıtırdı. Daha koyu kırmızı hafif güneş lekeleri daha sık gözlenirdi ama bunlar diğerleri kadar göze batmazlardı.

Genarr uçağa bir komut verince uçak yön değiştirdi ve Nemesis arkalarında kaldı.

Marlene son bir kere daha Nemesis'e baktıktan sonra bakışlarını altlarında uzanan Erythro'ya çevirdi.

"İnsan bir süre sonra her şeyin pembe olmasına alışıyor," dedi. "Ondan sonra o kadar pembe görünmüyor."

Genarr da dikkat etmişti buna. Gözü renk ve gölgelerde farklılıklar sezdikçe dünya tek renkliliğini kaybediyordu. Nehirler ve küçük göller karalardan daha kızıl ve koyuydu, gökyüzü de karanlıktı. Nemesis'in kızıl ışığının pek azı Erythro'nun atmosferini, geçebiliyordu.

Ancak Erythro'nun en umutsuz yanı toprağın kıraçlığıydı. Rotor'un o küçücük boyuna karşın yemyeşil tarlaları, sarı tahılı, renkli meyveleri, gürültü çıkaran hayvanları vardı.

Burada ise sadece sessizlik ve hareketsizlik.

Marlene kaşlarını çattı. "Erythro'da yaşam var, Siever Amca."

Genarr kızın soru mu sorduğunu yoksa kendi vücut dilini okumuş da düşüncelerine yanıt mı verdiğini anlayamadı. Bir şeyde ısrar mı ediyordu yoksa güvence mi arıyordu?

"Elbette,", dedi. "Pek çok hem de. Sadece suda da değil. Toprağın içindeki su zerreciklerinde birde prokaryotlar vardır."

Bir süre sonra ufukta önce kara bir çizgi, sonra da genişleyen bir bant olarak okyanus göründü.

Genarr yan gözle kıza bakıp ne tepki göstereceğini merak ediyordu. Kız Dünyanın okyanuslarını kitaplarda okumuş, holovizyonda görmüştü elbette, ama hiçbir şey insanı gerçeğini görmeye hazırlayamazdı. Dünyaya bir kere (sadece bir kere) turist olarak gitmiş olan kendisi bir okyanusun kıyısını görmüştü. Ancak o da okyanus üzerinden uçmuş değildi ve kendisinin ne tepki göstereceğini bilemiyordu.

Şimdi su altlarında giderek büyüyor ve kupkuru toprak arkalarında kalıyordu. Genarr midesinde garip bir duyguyla aşağı baktı. Çok eski bir efsaneden bir satır geldi aklına: ‘şarap kırmızısı deniz.’ Gerçekten de altlarındaki okyanus üzerinde yer yer pembe köpükler olan kırmızı şarabı andırıyordu.

Su üzerinde yön saptamak da olanaksızdı, konacak bir yer bulmak da. ‘Yer’ kavramı kaybolmuştu. Ancak dönmek isteyince yapması gereken tek şeyin uçağa dönme komutu vermek olduğunu biliyordu. Uçağın bilgisayarı yön ve hızı hesaplayarak karanın, hatta Kubbenin nerede olduğunu bilirdi.

Kalın bir bulut tabakasının altından geçerlerken okyanus kapkara kesildi. Genarr’ın bir komutuyla uçak bulutların üstüne çıktı. Nemesis yine parıldadı. Artık okyanus görünmüyordu. Şimdi pembe su damlacıklardan bir deniz vardı altlarında.

Sonra bulutlar aralandı ve şarap kırmızısı deniz yine göründü.

Marlene ağzı açık, soluk almakta güçlük çekerek bakıyordu. "Bunun hepsi su, değil mi, Siever Amca?" diye sordu.

"Her yönde binlerce kilometre hem de. Ve bazı yerleri on kilometre derinliğinde, Marlene."

"İnsan düşerse boğulur herhalde."

"Bunun için kaygılanmana gerek yok. Bu uçak suya düşmez."

"Biliyorum."

Marlene’e gösterilecek bir şey daha vardı.

Marlene Genarr’ın düşüncesini yarıda kesti. "Yine heyecanlandın, Siever Amca."

Genarr kızın bu sezgi yeteneğini normal kabul ediyordu artık. "Sen hiç Megas’ı görmedin," dedi. "Bir göstersem mi diye düşünüyordum. Erythro’nun sadece bir yanı bakar Megas’a Kubbe de o yanına yapılmadığı

için Megas bizim göğümüzde hiç görünmez. Bu yönde uçmaya devam edersek Megas yanına gireceğiz ve onun ufukta yükseldiğini göreceğiz."

"Görmek isterdim."

"Göreceksin o halde, ama hazırlıklı ol. Nemesis’in hemen hemen iki katıdır, insanın üstüne düşecekmiş gibi gelir. Bazı kimseler ona bakamazlar bile. Ama düşmez. Bunu hatırlamaya çalış."

Biraz daha yükselip hızlandılar.

Az sonra Genarr, "İleri ve hafifçe sağa bakarsan Megas’ın ufukta belirmeye başladığını göreceksin," dedi. "Ona doğru döneceğiz."

Ufukta önce küçük bir ışık belirdi, sonra yukarı doğru büyüdü. Ardından koyu kırmızı bir daire yükseldi. Nemesis’ten daha koyu renkli. Nemesis ise uçağın arkasında sağdaydı ve gökte biraz alçalmış gibiydi.

Megas büyüdükçe görünen şeyin tam bir ışık dairesi değil de, daha çok bir yarım daire olduğu görüldü.

"Evre dedikleri şey bu, değil mi?" diye sordu Marlene.

"Evet. Biz sadece Nemesis’in aydınlattığı kadarını görebiliriz. Erythro Megas çevresinde dönerken Nemesis Megas’a yaklaşmış gibi olur ve biz de gezegenin aydınlık yanını daha az görürüz.

Nemesis bazen Megas’ın arkasına geçer, o zaman Nemesis tutulmuş olur ve gecenin bütün soluk yıldızları görünür. Tutulma sırasında içinde hiçbir yıldız olmayan kara bir daire görürsün, bundan da Megas’ın yerini kestirirsin. Nemesis öteki tarafından görününce de ince bir ışık yayı görürsün yine."

"Ne kadar da güzel," dedi Marlene. "Gökyüzünde bir gösteri sanki. Megas’a bak, şu ışık çizgilerine bak."

"Fırtına kuşakları," dedi Genarr. "Bir o yana bir bu yana esen müthiş rüzgârlar. Dikkatle bakarsan bazı lekelerin oluştuğunu sonra genişleyip kaybolduğunu göreceksin."

"Tıpkı bir holovizyon gösterisi. İnsanlar neden hep seyretmiyorlar bunu?"

"Gökbilimciler seyrederler. Bu yarıküredeki kompüterize âletler aracılığıyla. Ben de bizim Gözlem evimizde seyrettim. Güneş Sisteminde de böyle bir gezegenimiz vardır. Jüpiter'dir adı, Megas'tan bile büyüktür."

Gezegen bu arada yükselmişti ve sol yanı sönmüş koca bir balonu andırıyordu.

"Çok güzel," dedi Marlene. "Kubbe Erythro'nun bu yanında yapılmış olsaydı herkes seyrederdi."

"Hiç sanmam. Çok kimse sevmez Megas'ı. Sana Megas'ın düşüyormuş izlenimini verdiğini ve bunun da insanları korkuttuğunu söylemiştim."

"Ama pek az insan bu kadar aptalca bir şeye inanır."

"İlk başlarda öyledir, ama aptalca fikirler bulaşıcı olur. Korku yaygınlaşır ve kendilerine kalsa korkmayacak olanlar, komşuları korkuyor diye korkarlar. Böyle bir şeye rastlamadın mı hiç?"

"Rastladım. Bir oğlan bir kızı güzel bulursa hepsi güzel bulurlar. Sonra da bir yarışma başlar... " Kız utanmış gibi sustu.

"Kubbeyi öteki yarıkürede yapmamızın nedeni de bu bulaşıcı korku işte. Diğer bir neden de, Megas'ın hep gökyüzünde olmasından dolayı bu yarıkürede gökbilimsel gözlemlerin güçlükle yapılabilmesi. Ama artık dönme zamanı geldi sanırım. Anneni bilirsin. Panik içindedir şimdi."

"Onu telsizle arayıp iyi olduğumuzu söyle."

"Buna gerek yok. Uçak sürekli sinyal gönderiyor. Annen bizim bedenen iyi olduğumuzu biliyor. Ama onu kaygılandıran bu değil." Genarr parmağıyla kafasını gösterdi.

Marlene asık bir yüzle arkasına yaslandı. "Ne sıkıcı bir şey. Herkesin buna, 'Seni seviyor da ondan,' diyeceğini biliyorum ama yine de sıkıcı işte. Neden benim sözüme inanmıyor ki?"

"Seni sevdiği için, tıpkı senin de Erythro’yu sevdiğin gibi." Genarr uçağa dönüş komutunu verdi.

Marlene’in yüzü aydınlandı.

"Ben Erythro’yu seviyorum."

"Evet öyle. Gösterdiğin her tepkiden açıkça belli oluyor sevdiğin."

Genarr Insignia’nın buna ne tepki göstereceğini merak ediyordu.

* * *

Insignia’nın tepkisi öfke oldu. "Erythro’yu seviyor da ne demek oluyor? Ölü bir dünyayı nasıl sevebilir? Yoksa beynini mi yıkadın onun? Onu sevmeye kandırmanın bir amacı mı var?"

"Mantıklı ol, Eugenia. Marlene’in beynini yıkayarak bir şeye zorlamanın mümkün olduğuna gerçekten inanıyor musun? Sen hiç başardın mı bunu?"

"Ne oldu öyleyse?"

"Aslında ben onun hoşuna gitmeyecek, hatta onu korkutacak şeyler gösterdim. Eğer bir şey yaptıysam, bu, onun Erythro’dan hoşlanmaması için beynini yıkamak oldu. Bir Yerleşim Biriminin daracık dünyasında yetişmiş Rotorluların Erythro’nun uçsuz bucaksızlığından nefret ettiklerini deneylerimden bilirim, Işığın kırmızılığını, o sonsuz okyanusu, kararan bulutları, Nemesis’i ve en çok da Megas’ı hiç sevmezler. Bütün bunları gösterdim Marlene’e. Sonra onu Megas’ı ufukta görebileceği yere kadar okyanus üzerinde dolaştırdım."

"Ve?"

"Hiçbir şey sıkmadı canını. Kızıl ışığa alıştığını ve o kadar korkunç kırmızı görünmediğini söyledi. Okyanustan hiç korkmadı ve Megas’ı ilginç ve eğlendirici buldu."

"İnanamıyorum."

"İnanmalısın. Gerçek bu."

Insignia bir süre düşündükten sonra, "Belki bu... bu... Vebaya tutulduğunun..." dedi.

"Döner dönmez yeni bir beyin taraması yaptırttım. Tam sonuçlar henüz gelmedi ama ilk bulgulara göre hiçbir değişiklik yok. Vebanın en hafif bir durumunda bile zihinde belirli değişimler olur. Marlene'de hiçbiri yok bunların. Ancak aklıma ilginç bir şey geldi. Marlene'in algılama gücü olduğunu ve en küçük şeylerin bile gözünden kaçmadığını biliyoruz. Duygular başkalarından kendisine doğru akıyor. Peki, hiç bunun tersi diyebileceğimiz bir şeye rastladın mı? Ondan başkalarına doğru bir duygu akışı var mı?"

"Nereye varmak istediğini anlayamıyorum."

"Benim karasız ya da kaygılı olduğumu hemen anlıyor, bunu ne kadar saklamaya çalışsam da, ya da sakin ve korkusuz olduğumu. Acaba beni biraz kararsız, biraz kaygılı veya sakin ve korkusuz yaptırması olasılığı var mıdır? Bir şeyi algılayabiliyorsa, başkasının da bir şey algılamasını sağlayabilir mi?"

Insignia adamın yüzüne baktı. "Çılgınca bir şey bu."

"Olabilir. Ama Marlene'de böyle bir şeye rastladın mı? İyi düşün."

"Düşünmeme gerek yok. Böyle bir şey görmedim."

"Ben de sanmamıştım zaten. Senin kendisi için daha az üzülmeni isterdi ve bunu başaramadığı da kesin. Ancak... Marlene'in algılama yeteneğinin Erythro'ya geldikten sonra arttığı doğru, değil mi?"

"Evet."

"Ama sadece bu kadar değil. Şimdi çok daha güçlü sezgileri var. Vebaya karşı bağışıklığı olduğunu biliyor. Erythro' da hiçbir şeyin kendisine zarar vermeyeceğinden emin. Okyanusa bakarken uçağın düşmeyeceğinden ve kendisinin boğulmayacağından emindi. Rotor'da bu tür davranışları var

mıydı? Rotor’da herhangi bir genç gibi kararsızlık ve güvensizlik hissetmez miydi?"

"Evet, kesinlikle."

"Ama burada yepyeni bir kız oldu. Kendinden kesinlikle emin. Neden?"

"Bilmiyorum."

"Erythro mu etkiliyor onu? Hayır hayır. Veba gibi bir şey demiyorum. Başka bir etki olabilir mi? Tümüyle bambaşka bir şey? Bunu neden sorduğumu söyleyeyim. Ben de aynı şeyi hissettim."

"Ne gibi?"

"Erythro konusunda belirli bir iyimserlik. Bu ıssızlığı ya da başka bir şeyi umursamadım. Daha önce ciddi bir huzursuzluk duyduğumu söylemeyeceğim, ancak gezegenden gerçekte hiç hoşlanmamıştım. Ancak Marlene ile bu yolculukta, geçmiş on yılıma karşın bir yakınlık duymaya başladım. Marlene’in sevincinin bulaşıcı olduğunu, ya da her nasılsa beni bunu hissetmeye zorladığını düşündüm. Ya da Erythro’da onu etkileyen her neyse -onun yanında- beni de etkiliyor olabilirdi."

"Siever, sanırım senin de bir beyin taramasından geçmen gerekecek," dedi Insigna alayla.

Genarr’ın kaşları kalktı. "Geçmedim mi sanıyorsun? Buraya geldiğimden beri düzenli olarak yaptırırım. Yaşlanma sürecinin getirdikleri dışında hiçbir değişiklik yok."

"Peki, uçak yolculuğundan sonra kontrol ettirdin mi?"

"Elbette. İlk işim o oldu. Ben aptal değilim. Tam sonuçlar gelmedi ama ilk bulgularda bir değişiklik görülmedi."

"Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Mantıklı olanı. Marlene ile Kubbenin dışına çıkacağım."

"Hayır!"

"Önlem alacağız. Ben daha önce de çıktım dışarı."

"Sen, belki. Ama o çıkamaz. Asla."

Genarr içini çekti. Koltuğunda dönüp sahte pencereden baktı sanki duvarı aşıp dışardaki kızıllığı görebilirmiş gibi. Sonra yine Insignia’ya döndü.

"Dışarda kocaman yepyeni bir dünya var. Bizden başka kimsenin değil. O dünyayı alır, eski dünyamızı kötü yönetmekten aldığımız derslerle geliştirebiliriz. Bu kere iyi bir dünya, temiz bir dünya yaparız. Kızıllığa alışırız. Onu bizim bitki Ve hayvanlarımızla canlandırabiliriz. Deniz ve toprağı verimli yapar, gezegeni kendi evrimi yolunda harekete geçirebiliriz."

"Ya Veba? O ne olacak?"

"Vebanın kökünü kazıyabilir, Erythro’yu yaşanacak ideal bir yer yapabiliriz."

"Sıcaklığın, yerçekiminin kökünü de kazıyıp kimyasal yapısını da değiştirirsek Megas’ı da bizim için ideal bir yer yapabiliriz."

"Eugenia, Vebanın ısı, yerçekimi ve yerküresi kimyasında:! başka bir şey olduğunu kabul etmelisin."

"Ama Veba da kendine göre onlar kadar öldürücü."

"Eugenia, sana Marlene’in elimizdeki en önemli kişi olduğunu söylemiştim."

"Benim için öyledir."

"Senin için sadece kızın olduğu için önemlidir. Bizler için ise, yapabildiği şeyler için."

"Ne yapabilir ki? Vücut dilini mi yorumlar? Numaralar mı yapar?"

"Vebaya karşı bağışıklığı olduğunu iddia ediyor. Eğer gerçekten öyleyse, bize..."

"Eğer öyleyse. Çocukça bir hayal bu ve sen de bunu biliyorsun. Örümcek ağma tutunmaya çalışma."

"Dışarda bir dünya var ve ben de onu istiyorum."

"Sonunda sen de Pitt gibi konuşmaya başladın. O dünya için kızımı mı tehlikeye atacaksın?"

"İnsanlık, tarihinde çok daha az şey için çok daha büyük şeyler tehlikeye atılmıştır."

"İnsanlık tarihi utansın öyleyse. Hem de bu konuda ancak ben karar verebilirim. Kızım O benim."

Genarr çok acı çektiğini gösteren bir sesle, "Seni seviyorum, Eugenia," dedi. "Ama bir kere kaybettim seni. Şimdi bu kaybımı önleyebileceğim gibi çok zayıf bir umut vardı içimde. Ama korkarım seni bir kere daha kaybedeceğim ve bu kere sürekli olarak. Çünkü bu konuda kararın senin olmadığını söyleyeceğim. Hatta ben bile karar veremem. Karar Marlene'indir. O neye karar verirse onu yapacaktır. Ve insanlığa bir dünya kazandıracak yeteneği varsa, kendisine yapmak istediği şeyde yardım edeceğim. Sona rağmen. Lütfen, Eugenia, bunu kabul etmelisin."

YİRMİ DÖRT

DETEKTÖR

Crile Fisher donmuş bir ifadeyle Işık ötesini seyrediyordu. Uzay aracını bu ilk görüşüydü, yanında duran Tessa Wendel'e bakınca kadının yüzünde sahiplik gururu diyebileceği bir ifadeyle gülümsemekte olduğunu gördü.

Araç üç katlı güvenlik kordonu berisindeydi. Ortalıkta insanlar varsa da, işin çoğu özenle kompüterize edilmiş robotlar tarafından yapılmaktaydı.

Fisher zamanında pek çok uzaygemisi görmüştü ama Işıkötesi gibisini ve bu kadar itici bir görünümü olanını görmemişti.

Onun ne olduğunu bilmeden görmüş olsaydı uzaygemisi diyeceği kuşkuluydu. Ne demesi gerekirdi öyleyse? Bir yandan Wendel'i kızdırmak istemiyordu, öteki yandan da kadının onun fikrini ve övgüsünü beklediği açıktı.

"Ürkütücü bir zarafeti var," dedi. "Yabanarısı gibi."

Kadın 'ürkütücü bir zarafete' gülümseyince Fisher iyi bir seçim yaptığını anladı.

"Yabanarısı gibi demekle ne kastediyorsun?"

"Bu bir böcektir," deli Crile. "Adela'da pek böcek bulunmadığını biliyorum."

"Böcek nedir bilirim. Dünyadaki kadar çok yaksa da..."

"Ama yabanarısı yoktur sanırım. Sokan böceklerdir, tıpkı...." Uzaygemisini gösterdi. "... buna benzerler. Onların önde mavi kalın bir kabarıklığı, arkada bir kabarıklık ve daracık bir birleştirici gövdesi vardır." "Öyle mi?" Kadın uzaygemisine yeni bir ilgiyle baktı. "Bana bir yabanarısı resmi bul öyleyse.

Böceğe bakarak gemiyi ya da gemiye bakarak böceği daha iyi anlayabilirim."

"Eğer yabanarısından alınmadıysa, biçimin neden böyle?" diye sordu Fisher.

"Tüm geminin bir birim olarak hareket olanağını en yükseğe çıkartacak bir geometrik çizim bulmak zorundaydık. Uzay uçuşu alanı ileri doğru uzar ve buna bir dereceye kadar göz yummak zorundasın. Diğer yandan bir yerde de kesmen gerekir. Kesemeyeceğin için de iki taraftaki kabarıklıklarla bunu sınırlarsın. Güçlü ve alternatif bir manyetik alanla kapalı olan uzay uçuş alanı, ama sen aslında bunları dinlemek istemiyorsun, değil mi?"

"Sanırım bu kadar yeter," diyerek gülümsedi Fisher. "Sonunda bunu görmeme izin çıktığına göre..."

Kadın kolunu erkeğin beline doladı. "Şimdi alınma bundan. Proje sadece bilmesi - gerekenler temeli üzerine kurulmuştu. Kimi zaman benim bile ayak altında dolaşmama söylendiler. Herhalde bu Birimlinin burnunu her işe soktuğunu ve uzay uçuşunu bulanın keşke ben olmasaydım diye düşündüklerinden eminim. Şimdi işler biraz normalleşti de, ben de sana görmen için izin alabildim. Nasıl olsa sonunda binecek olan sensin, ben de görüp ona hayran kalmanı istedim. Ve de bana.. "

"Sana hayran olduğumu bilirsin," dedi Fisher. "Buna hiç gerek yok bunun için." O da kolunu kadının omzuna attı.

"Yaşlanmaya devam ediyorum, Crile. Yaşlanmak durmuyor bir türlü. Ve giderek daha çok tatmin oluyorum seninle. Yedi yıldır birlikteyiz

ve eskisi gibi başka erkekleri merak etmedim bu süre içinde."

"Bir facia mı bu? Belki de kendini işine vermendendir. Şimdi gemi bittiğine göre yeniden avlanmaya başlayacak zaman bulabilirsin."

"Hayır. Bunun için istek yok içimde. Peki, ya sen? Seni zaman zaman ihmal ettiğimi biliyorum."

"Önemli değil. Beni işin için ihmal ettiğin zamanlara bir şey diyemem. Ben de onu senin kadar istiyorum ve en büyük korkum da, gemi sonunda hazır olduğunda ikimizin de yaşlandığımız için binmemize izin verilmeyeceği." Fisher esefle gülümsedi. "Benim de artık bir delikanlı olmadığımı unutma, Tessa. İki yıla kalmadan elli yaşımda olacağım. Düş kırıklığına uğrayacağım korkusuyla sormaktan çekindiğim bir şey var, ama ben yine de sormak istiyorum."

"Sor bakalım."

"Benim gemiyi görmemi sağladın. Bu gizlilerin gizlisi yere girmem için izin aldın. Proje sona eriyor olmasaydı Koropatsky’ nin buna izin vereceğini sanmıyorum. O da Tanayama gibi hastalık derecesinde bağlı güvenlik konularına."

"Evet, gemi hazırdır."

"Uçtu mu hiç?"

"Henüz değil. Yapılacak bazı şeyler var."

"Deneme uçuşları yapılacaktır herhalde."

"Mürettebatlı olarak. Mürettebatsız yapıp da yaşam desteği sistemlerinin çalışıp çalışmadığını saptamak olanaksız. Hayvanlar bile gerekli güvenceyi sağlayamazlar bize."

"İlk yolculukta kimler olacak?"

"Projede çalışanlar arasındaki gönüllüler."

"Ya sen?"

"Gönüllü olmayacak tek kişi ben olacağım içlerinde. Benim gitmem gerek. Acil bir durumda karar vermesi için kimseye güvenemem."

"O zaman ben de gidiyorum, öyle mi?"

"Hayır."

Fisher’in yüzü birden öfkeyle karardı. "Ama anlaşmamıza göre..."

"Deneme uçuşlarında değil, Crile."

"Deneme uçuşları ne zaman bitecek peki?"

"Bunu söylemesi güç. Çıkacak pürüzlere bağlı. Her şey yolunda giderse, iki üç deneme uçuşu yeterli olabilir. Birkaç ay yani."

"İlk deneme uçuşu ne zaman yapılacak?"

"Bilmiyorum, Crile. Hâlâ gemi üzerinde çalışıyoruz."

"Ama hazır demiştin."

"Nöron detektörlerinin yerleştirilmesi tamamlanmadı daha."

"O da ne demek? Bunlardan söz ettiğini hiç duymamıştım."Wendel hemen yanıt vermedi. Önce çevresine baktı, sonra, "Dikkat çekiyoruz, Crile," dedi. "Burada senin bulunmandan rahatsız olanlar var sanırım. Haydi eve gidelim."

Fisher yerinden kıpırdamadı. "Bu konuyu benimle konuşmak istemiyorsun demek. Benim için yaşamsal önemi olduğunu bildiğin halde hem de."

"Evde konuşuruz."

***

Crile Fisher çok huzursuzdu, öfkesi de giderek artıyordu. Oturmayı reddedip Tessa Wendel’in başına dikilmişti.

"Neden böyle sinirlisin, Crile?"

Fisher’in dudakları titriyordu. Sanki sadece kas gücüyle sakinleşmek istercesine dudaklarını sımsıkı bastırdı.

"Gemide ben olmadan bir grup oluşturulunca bu bir örnek olur. Bir daha beni hiç almazlar. Daha ilk başta kesin olması gereken bir şey var. Komşu

Yıldıza ve Rotor’a gidinceye kadar her uçuşta ben de olacağım. Geride bırakılmak istemiyorum."

"Neden kendi kendine kararlara varıyorsun böyle? Zamanı geldiğinde geride kalmayacaksın. Gemi uçuşa hazır bile değil."

"Sen hazır olduğunu söyledin. Şimdi birden ortaya attığın bu nöron detektörleri de ne oluyor? Beni susturmak, sonra da ben açıkta kaldığımı fark etmeden gemiyi kaçırmak için bahane, değil mi? Ve sen de onlara alet oluyorsun."

"Crile, çıldırmışsın sen. Nöron detektörleri fikri benden çıktı." Kadın meydan okurcasına baktı Fisher’e.

"Senin fikrin demek! Ama..."

Wendel elini uzatıp susturdu Fisher’i. "Gemiyle birlikte üzerinde çalıştığımız bir proje bu. Benim uzmanlık alanıma girmiyor ama nörofizikçileri de acımasızca çalıştırdım bunun için. Nedeni mi? Komşu Yıldıza giderken senin de gemide olmanı garantiye almak için. Anlıyor musun?"

Fisher başını salladı.

"Düşün hele, Crile. Anlamsız yere öfken gözünü kör etmeseydi anlardın. Çok açık seçik bir şey bu. Nöron detektörü. Uzaktan sinirsel faaliyeti saptar. Karmaşık sinirsel faaliyeti. Kısacası, bir zekâ varlığını saptar." Fisher kadına baktı. "Yani doktorların hastanede kullandıkları gibi mi?"

"Elbette. Akli bozuklukları erkenden teşhis için tıpta ve psikolojide kullanılan sıradan bir araç, ama orada birkaç metre uzaktan kullanılır. Ben bunu astronomik uzaklıklar için istiyorum. Yeni bir şey değil bu, Crile, sadece mesafesi çok büyütülmüş eski bir yöntem. Marlene sağ ise, Rotor’dadır. Rotor da yıldızın çevresinde bir yerde. Sana onu bulmanın kolay olmayacağını söylemiştim. Onu ilk anda bulamazsak, orada olmadığına mı hükmedeceğiz? Yoksa bir okyanusta bir adayı ya da uzayda bir asteroidi gözden kaçırdığımıza mı? Onu gözden kaçırmadığımıza inanmak için aylarca, yıllarca aramaya devam mı edeceğiz?"

"Ve nöron detektörü... "

"Rotor'u bizim için bulacaktır."

"Peki, onun için de aynı derecede güç... "

"Hayır, olmayacak. Evren ışık ve radyo dalgalan ve radyasyonla kaynayan bir yerdir, bizim bir kaynağı bin tanesinin, bir milyon tanesinin arasından ayırt etmemiz gerekecek. Bu yapılabilir, ama kolay değildir ve zaman alır. Ancak, karmaşık bir ilişki içindeki nöronların elektromanyetik radyasyonunu alabilirsek, bunun bir eşi olmayacaktır. Bunun gibi bir kaynak daha olmayacaktır, eğer olursa, bu da Rotor'un yeni bir Yerleşim Birimi kurmuş olması demektir ancak. İşte ben de en az senin kadar senin kızını bulmaya çalışıyorum. Eğer seni uçağa almayı düşünmeseydim bunu yapmam için bir neden var mıydı? Merak etme, sen de orada olacaksın."

"Ve bütün projeyi bunu yapmaya zorladın, ha?"

"Onlar üzerinde epey büyük bir gücüm var, Crile. Ve bu kadarda değil. Çok gizli bir şey daha var, bunu sana orada söylemezdim."

"Öyle mi? Neymiş bu bakalım?"

Wendel'in sesinde bir yumuşaklık vardı şimdi. "Crile, ben senin sandığından çok düşünüyorum seni. Senin düş kırıklığına uğramamanı nasıl istiyorum bilemezsin. Ya Komşu Yıldızda bir şey bulamazsak? Ya gökyüzü taramalarından onun yakınında zeki bir yaratık olmadığı saptanırsa? O zaman hemen Dünyaya dönüp Rotor'un izine rastlamadığımızı mı söyleceğiz? Şimdi yine suratını asma, Crile. Ben sana Komşu Yıldız çevresinde zekâ izine rastlamazsak bunun Rotor ile sakinlerinin sağ olmadıkları anlamına gelmediğini söylemeye çalışıyorum."

"Başka ne olabilir ki?"

"Komşu Yıldızı beğenmeyip başka bir yere göçmeyi kararlaştırmış olabilirler. Belki de mikrofüzyon motorlarını yenilemek ve inşaatları için gerekli madenleri çıkarmak için asteroidlerde durmuşlardır. Sonra da yollarına devam edeceklerdir."

"Peki, eğer böyleyse, bunu nasıl bilebiliriz?"

"Gitmelerinden bu yana yaklaşık on dört yıl geçti. Işıkhızı desteğiyle sadece ışık hızında yol alabilirler. Bir yıldıza varıp da çevresine yerleşmişlerse, bu ancak bizden on dört ışıkyılı uzakta bir yıldız olabilir. Bunların sayısı da pek fazla değildir. Işıkötesi hızla onların hepsine gidebiliriz. Nöron detektörleriyle Rotor'un bunlardan herhangi birinin civarında olup olmadığını da kolayca saptarız."

"Şu anda yıldızlararası boşlukta olabilirler. O zaman nasıl buluruz onları?"

"Bulamayız, ancak altı ayda bir yıldızı araştıracak yerde nöron detektörüyle aynı sürede on iki yıldız tarayabiliriz. Sonunda başarısız olsa bile, geriye on iki değişik yıldız hakkında pek önemli bilgilerle döneriz. Yaşamımız boyunca birden fazla yolculuk yapamayacağımıza göre hiç olmazsa bunu tam olarak yapalım ve tarihe geçelim, öyle değil mi, Crile?"

"Haklısın sanırım, Tessa. Bir düzine yıldızı tarayıp hiçbir şey bulamamak kötü, ama bir tek yıldızı tarayıp da Rotor'un başka bir yerde olduğunu, ancak zamanımız olmadığı için onu arayamadığımızı düşünerek dönmek çok daha kötü bir şey olur."

"Çok iyi söyledin."

"Bunu hatırlamaya çalışacağım," dedi Crile.

"Bir şey daha var. Nöron detektörü Dünya kökenli olmayan bir zekâ bulabilir. Onu da kaçırmak istemeyiz."

Fisher şaşırmıştı. "Ama böyle bir şey olamaz, değil mi?"

"Pek olası değil, ama yine de varsa, bunu kaçırmamak için daha da büyük nedenimiz var demektir. Hele Dünyadan on dört ışıkyılı kadar bir uzaklık içindeyse. Evrende başka bir zeki yaratık kadar ilginç bir şey olamaz ve de tehlikeli."

"Dünya kökenli değilse, bunu bulma şansımız nedir?" diye sordu Fisher. "Nöron detektörleri sadece insan zekâsını saptamak için hazırlanmıştır.

Bence değil zeki olduğunu anlamak, yabancı bir yaşam biçimini bile tanıyamayız."

"Yaşamı tanımayabiliriz ama zekâyı tanımamamız olanaksız ve bizim aradığımız da canlı varlıklar değil, zekâdır. Zekâ ne kadar garip, ne kadar tanınmaz da olsa en az insan beyni kadar karmaşık bir yapıya sahip olmalıdır. Daha da ötesi, elektromanyetik etkileşim olacaktır. Yerçekimi azdır, güçlü ve zayıf nükleer etkileşimler çok kısa mesafelidir. Bizim ışıkötesi uçuş için üzerinde çalıştığımız bu yeni uzay ötesi alan da bildiğimiz kadarıyla doğada yoktur ve ancak zekâ tarafından yaratıldığı takdirde vardır.

"Nöron detektörü zekâyı belli edecek çok karmaşık bir elektromanyetik alanı seçebilecektir, bu zekânın nasıl bir biçim ya da kimya içinde olduğuna bakmadan. Zeki olmayan yaşam ise bizimki gibi bir teknolojik uygarlık için tehlikeli olmayacaktır, ancak, virüs aşamasında da olsa, her türlü yabancı canlı bizim ilgimizi çekecektir kuşkusuz."

"Peki, bütün bunların gizli tutulmasının nedeni ne?"

"Dünya Kongresinin projenin başarılı olduğunun anlaşılmasından hemen sonra geri dönmemizi isteyeceğini tahmin ediyorum, hatta biliyorum bile diyebilirim, bu örnek üzerine dayanarak daha iyi ışıkötesi gemilerin yapılması için. Ben ise, işler yolunda gittiği sürece onları bekletip Evreni görmek niyetindeyim. Bunu mutlaka yapacağımı söylemiyorum ama bu seçeneğin de elimde olmasını istiyorum. Benim böyle bir şeyi planladığımı, hatta düşündüğümü bilseler, sanırım gemiyi aldıkları emirleri yerine getirecek kişilerle doldururlar."

Fisher kederli bir ifadeyle gülümsedi.

"Neden, Crile? Diyelim ki, Rotor'dan da Rotorlulardan da bir iz bulamadık. O zaman düşkırıklığı içinde Dünyaya mı dönmek isterdin? Evren parmaklarının ucunda ve sen elini uzatmayıp geri mi dönerdin?"

"Hayır. Ben detektörü ve daha aklına gelebilecek bir sürü şeyi gerçekleştirmen için daha ne kadar zamana ihtiyaç duyacağını düşünüyorum. İki yıla kalmadan elli yaşında olacağını. Merkez ajanları elli

yaşına gelince aktif görevlerden alınırlar. Dünyada masa başı görevlerine getirilirler ve bir daha uzay uçuşlarına katılamazlar."

"Eee?"

"İki yıl sonra artık uçamam. Bana çok yaşlı olduğumu söyleyecekler ve Evren parmaklarımın ucunda olmayacak."

"Saçma! Benim uçmama izin veriyorlar ve ben bugün bile ellimi aşmışım."

"Senin özel bir durumun var. Senin gemin o."

"Senin de durumun özel ve ben de bunun için ısrar edeceğim. Üstelik Işık ötesine nitelikli insan bulmak o kadar kolay değil. Zaten gönüllü bulmak hiç de kolay olmayacak. Gönüllü bulmak zorundayız da, gemiyi istemedikleri halde bu işe verilmiş korkan insanlara teslim edemeyiz."

"Neden gönüllü olmasınlar ki?"

"Dünyalı oldukları için, benim sevgili Crile'im, ve hemen, hemen bütün Dünyalılar için de uzay dehşet verici bir yerdir. Uzaydışı daha dehşetli bir yerdir ve mümkün olduğu kadar uzak duracaklardır oradan. Seninle benden başka üç gönüllü daha gerekecek ki, ben de sana onları bile bulmakta güçlük çekeceğimizi söylüyorum. Bunun için pek çok kimseyle görüştüm, sadece ikisi yarım ağızla söz verdiler: Chao-Lr Wu ile Henry Jarlouv. Üçüncüsünü bulamadım henüz. Bütün olasılıklara karşın on kişi gönüllü olsa bile, senin Rotorlulara benim elçim olarak gelmende ısrar edeceğim. Bu da yeterli değilse, , sana sen elli yaşına basmadan geminin yola çıkacağına söz veriyorum."

Fisher ilk kez rahatlayarak gülümsedi. "Tessa, seni seviyorum. Gerçekten seviyorum hem de."

"Hayır, gerçekten sevip sevmediğini bilmiyorum, hele sanki bunu söylemek seni de şaşırtmış gibi o ses tonuyla söylediğin zaman. Çok garip, Crile, birbirimizi tanıyalı, birlikte yaşayalı, sevişeli sekiz yıl oluyor ve bunu bir kere bile söylememiştin."

"Söylememiş miydim?"

"İnan bana, seni can kulağıyla dinledim ben. Garip olan başka bir şey daha var. Ben de sana seni sevdiğimi söylemedim ama seni seviyorum. Böyle başlamamıştı ilişkimiz. Ne oldu dersin, ha?" "Belki de birbirimize o kadar yavaş yavaş âşık olduk ki, bunu fark edemedik," dedi Crile. "Bazen böyle şeyler olur, değil mi?"

Birbirlerine utanarak bakıp gülümsediler, sanki bundan sonra ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi.

YİRMİ BEŞ

YÜZEY

Eugenia Insignia korkular içindeydi.

"Bak Siever, kızı uçağa bindirdiğinden bu yana bir gece bile rahat bir uyku uyuyamadım." Sesi, daha zayıf iradeli bir kadında olsaydı inleme diye nitelenecek bir hal almıştı. "Uçakla dolaşmak, okyanusun üzerinden uçmak, gece karanlık bastıktan sonra dönmek yetmedi mi ona? Neden engel olmuyorsun?"

"Ben mi neden engel olmuyorum? Ben neden ona engel olmuyorum, Eugenia? Marlene'i durdurabilmek aşamasını geçtik çoktan."

"Bu saçma bir şey, Siever. Korkakça hatta. Onun her şeyden güçlü olduğunu söyleyerek arkasına saklanıyorsun."

"Öyle değil mi peki? Sen onun annesisin. Kubbede kalmasını emret."

Insignia sımsıkı bastırmıştı dudaklarını. "On beş yaşında. Zorbalık yapmak istemem."

"Aksine. Zorba olmaya can atıyorsun. Ama biliyorsun ki. böyle bir şeye kalkıştığında kız o olağanüstü gözleriyle sana bakıp, 'Anne, beni babamdan yoksun bıraktığın için suçluluk duyuyorsun ve Evrenin de seni benden yoksun bırakarak cezalandıracağını düşünüyorsun; bu da çok saçma bir kör inanç, diyecektir."

Insignia'nın kaşları çatıldı. "Siever, hayatımda bundan saçma bir şey -duymamıştım. Ben böyle bir şey hissetmiyorum ve hissedemem de."

"Elbette hissetmiyorsun. Ben uyduruyordum. Ama Marlene uydurmayacaktır. Parmağını oynatmandan, omzunu sallamandan seni neyin rahatsız ettiğini anlayacak ve bunu sana söyleyecektir, bu da gerçek ve seni

utandıracak bir şey olacaktır.. Sanırım sen kendini savunmaya çalışacak ve bunu yaparken de onun ruhunu daha fazla soymasını önlemek için onun istediğini kabul edeceksin."

"Kendine olanları mı anlatıyorsun sen?"

"Ben onu sevdiğim için ve onunla diplomatça konuşmaya çalıştığım için pek de böyle olmadı. Ama onun aksine gidersem beni ne hale getireceğini düşünerek ürperiyorum da. Bak, ben onu geciktirmeyi başardım. Hiç olmazsa bunu takdir et. Uçaktan indikten hemen sonra dışarı çıkmak istiyordu. Ben ise onu ay sonuna kadar önledim."

"Bunu nasıl yaptın?"

"Sadece laf ebeliğiyle. Aralık ayındayız. Ona üç hafta sonra, Dünya zamanıyla yeni yılın başlayacağını ve 2237’ye Erythro’nun keşfiyle başlamaktan daha iyi bir kutlama olamayacağını söyledim. Biliyor musun, Marlene gezegene kendisinin ayak basmasını yeni bir çağın başlangıcı olarak görüyor. Bu da durumu daha da kötüleştiriyor."

"Neden?"

"Bunu kişisel bir kapris olarak değil de, Rotor, hatta belki de insanlık için yaşamsal önemi olan bir şey olarak görüyor. İnsanın kişisel zevkini tatmin edip bunu genel refaha soylu bir katkı olarak nitelemesine benzeyen başka bir şey olamaz. Her şeyi mazur gösterir bu. Bunu ben de yaptım, sen de yapmışsındır, başkaları da. Tanıdıklarım içinde de bunu en çok yapan Pitt olmuştur. Hiç kuşkum yok soluk alıp vermesinin nedeninin Rotor’un bitkilerine karbondioksit sağlamak olduğuna inandırmıştır kendini."

"Demek sen de Marlene’in megalomanisini okşayarak onu beklettin.-"

"Evet, böylece onu durdurmaya çalışacağımız bir haftamız daha var. Ancak bu numaramı yutmadığını da belirtmem gerek. Beklemeyi kabul etti ama ‘Beni geciktirirsen annemin seni biraz olsun seveceğini düşünüyorsun, değil mi, Siever Amca. Yoksa yeni yılın başlangıcını önemli bulduğunu gösteren bir davranışın yok,’ dedi."

"Bu ne büyük bir kabalık, Siever."

"Sadece katlanılmayacak kadar gerçek, Eugenia. Belki ikisi de aynı şeydir ya."

Insignia bakışlarını kaçırdı. "Sevmek... bilmem ne diye...."

"Hiçbir şey söyleme. Sana seni eskiden sevdiğimi söylemiştim, yaşlanmanın bunu değiştirmediğini görüyorum şimdi. Ama bu benim sorunum. Sen bana asla kötü davranmadın. Bana umut vermedin. Ben hayır yanıtını kabul etmiyorsam bu seni ilgilendirmez artık."

"Senin hangi nedenle olursa olsun mutsuz olman beni ilgilendirir."

"Bu iyi işte." Genarr gülümsemeyi başardı. "Hiçten çok daha iyi."

Insignia bir kere daha bakışlarını kaçırdıktan sonra sözü kızına getirdi. "Siever, Marlene senin oyununu gördüyse neden beklemeyi kabul etti?"

"Hoşlanmayacaksın ama sana gerçeği söyleyeceğim. Marlene şöyle dedi. ‘Yılbaşına kadar bekleyeceğim, Siever Amca, çünkü belki bu annemin hoşuna gider, hem ben senden yanayım."

"Böyle mi dedi?"

"Lütfen kızma ona. Aklım ve sevimliliğimle onu kendime hayran etmiş olmalıyım ve böylece sana bir iyilik yaptığını sanıyor olmalı."

"Tam bir çöpçatan." Insignia gülsün mü kızsın mı bilemiyordu.

"Eğer bana karşı ilgin olduğunu gösterirsen onu istediğimiz yöne çevirebiliriz diye düşündüm, ancak bu ilginin gerçek olması gerek, aksi halde, hemen fark ederdi bunu. Gerçekse de, kız zaten olan bir şey için fedakârlık etme gereğini duymayabilirdi. Bilmem anlatabildim mi?"

"Marlene’in bu sezgi yeteneği olmasaydı bana karşı tam bir Makyavelci yaklaşım içinde bulunacağını anlıyorum," dedi Insignia.

"Beni şimdi köşeye sıkıştırdın, Eugenia."

"Peki, neden yapılması gerekeni yapmıyoruz? Onu bir yere kilitleyelim ve zamanı gelince de alıp Rotor'a götürelim."

"Elini ayağını bağlayarak herhalde. Böyle bir şey yapmayacağımız bir yana, Marlene'in hayallerini ben de benimsedim artık. Ben de Erythro'yu kolonize etmeyi düşünüyorum şimdi. Elini uzatmakla sahip olacağın koskoca bir dünya."

"Ve yabancı bakterileri solumak, onları yemeklerimize ve sularımıza katmak?" Insignia yüzünü buruşturdu.

"Ne çıkar bundan? Burada da onları soluyoruz. Suyumuz- la içip yiyeceklerimizle yiyoruz. Kubbeden tümüyle dışarda tutamayız onları. Ona bakarsan Rotor'da da bakteri var."

"Evet, ama Rotor yaşamına alışmışızdır. Bunlar yabancı yaşam parçacıkları."

"Daha da güvenli o zaman. Biz onlara adapte olamamışsak, onlar da bize olmamışlar demektir. Toz zerrecikleri gibi zararsız olurlar o zaman."

"Bir de Veba var."

"Tek sorun o işte, Marlene'i dışarı bırakmak gibi basit bir konuda bile. Gerekli önlemleri alacağız elbette."

"Ne gibi önlemler?"

"Üzerinde koruyucu bir tulum olacak. Ben de onunla gideceğim sonra. Onun kanaryası olacağım."

"O da ne demek?"

"Birkaç yüzyıl önce Dünyada böyle bir yöntem vardı. Madenciler madenlere kanarya kuşu indirirlerdi. Hava kötüleşince kuşlar madencilerden önce etkilenirler, madenciler de bir sorun olduğunu anlayıp madenden çıkarlardı. Kısacası ben garip davranışlarda bulunduğum takdirde hemen içeri alınacağız."

"Peki ya hastalık senden önce onu etkilerse?"

"Sanmıyorum. Marlene kendini bağışıklı hissediyor. Bunu o kadar çok söyledi ki, artık ona inanmaya başladım."

***

Ama Rotor'u takvime bağlayan da, bir anının anisiydi. Rotor'da mevsimler yoktu. Dünya ile birlikte Güneşin çevresinde döndüğü için yıl vardı, ama mevsimler olmadan yıl çok anlamsızdı. Yine de yılla birlikte ayları ve haftaları da korumuşlardı.

Rotor'da gün de vardı. Güneş ışınlarının on iki saat içeri girmesine izin verilir, on iki saat ise karanlık olurdu. Bunu istedikleri saate göre bölebilirlerse de, Dünyanın her biri altmışar dakikalık yirmi dört saatini kabul etmişlerdi. (Sadece günler ve geceler tam on ikişer saatti.)

Yerleşim Birimleri arasında günleri onarlı ve onun katları bir sistemle ölçme eğilimleri zaman zaman baş göstermişti: dekagünler, hektagünler ve kilo günler, öteki yönde de, desigünler, santigünler ve miligünler. Ama gerçekte olanaksızdı bu.

Birimler kendilerine göre bir sistem benimsemiş olsalardı bu ticaret ve iletişimi durma noktasına getirirdi. Bu yüzden insanlığın yüzde 99'unun yaşadığı ve diğer yüzde Tinin de geleneksel bağlarla bağlı bulundukları Dünyanın sistemi alınmıştı.

Ancak Rotor şimdi Güneş Sistemini terk etmişti ve kendi başına bir dünyaydı. Dünyadaki anlamıyla günü, ayı ya da yılı yoktu. Geceyi gündüzden ayıran güneş de yoktu. Rotor on iki saat yapay ışıkla aydınlanır, on iki saat de ışıklar kısılırdı. Doğal bir gün ve gecenin bulunduğu Kubbede ise, gün uzunluğu (bir anının anısı olan) Dünya saatlerine göre tutulmaktaydı.

Zamanın temel ölçüsü olarak günü terk etmek fikri giderek güçleniyordu artık. Insignia Pitt'in zamanın desimal sisteme göre ölçülmesini istediğini, ancak şiddetli bir muhalefet uyandırmak korkusuyla bunu resmen ilan etmekten kaçındığın" biliyordu.

Ama bu sonsuza kadar böyle süremezdi. Geleneksel hafta ve ay birimleri önemsizdi artık. Geleneksel tatil günlerine de pek uyulmuyordu. Insignia kendi çalışmalarında gün birimini kullanırdı. Bir gün gelecek eski takvim ortadan kalkacak, yeni zaman ölçme yöntemleri kullanılacaktı, belki de Standart Galaktik Takvim.

Insignia şimdi rastgele başlayan bir Yılbaşını bekliyordu. Dünyada yeni yıl gündönümü zamanıydı, kuzey yarıküresinde kış, güney yarıküresinde yaz. Bunun Dünyanın Güneş çevresinde dönmesiyle ilişkili olduğunu artık sadece Rotor’daki gökbilimciler hatırlıyorlardı.

Ancak şu anda -Insignia’nın da gökbilimci olmasına karşın- Yılbaşı sadece Marlene’in Kubbeden çıkışına ilişkin bir şeydi.

Insignia daldığı düşüncelerin derinliklerinden çıktığında kızının kendisine bakmakta olduğunu gördü. (Odaya ne zaman öyle sessiz girmişti? Yoksa Insignia onun ayak seslerini duymayacak kadar mı kendi içine dalmıştı?)

"Selam, Marlene," dedi fısıltıyla.

"Mutlu değilsin, anne."

"Bunun için süper sezgi gücüne gerek yok, Marlene. Hâlâ dışarı çıkmak kararında mısın?"

"Evet. Kesinlikle."

"Neden ama Marlene? Bunu bana anlatabilir misin?"

"Hayır, çünkü anlamak istemiyorsun. Dışarısı beni çağırıyor?"

"Ne çağırıyor seni?"

Marlene’in genellikle asık olan yüzünde gizli bir mutluluk vardı.

"Erythro."

"Marlene, böyle konuştuğunda sanki... sanki..."

"Vebaya tutulmuşum gibi mi? Vebaya falan tutulmadım ben. Siever Amca yeni bir beyin taramasından geçirtti beni. Buna gerek olmadığını söyledim ama dışarı çıkmadan önce kayıtlarda bulunması gerekiyormuş. Tam olarak normalim."

"Beyin taraması her şeyi açıklamaz."

"Bir annenin korkuları da. Anne, bu işi geciktirmek istediğini biliyorum, ama daha fazla bir gecikme kabul edemeyeceğim. Siever Amca söz verdi. Yağmur da yağsa, hava kötü de olsa dışarı çıkacağım. Yılın bu zamanında büyük ısı değişiklikleri de yoktur dışarda, gerçek bir fırtına da. Zaten hemen hemen hiç yoktur ya. Şahane bir dünya var orada."

"Ama kıraç, ölü. Mikroplar dışında."

"Ama bir gün biz onu canlandıracağız." Kızın gözleri dalmıştı. "Bundan hiç kuşkum yok."

* * *

"E-tulumu çok basit bir giysidir," dedi Genarr. "Şaşınca dayanması gerekmez. Bir uzay tulumu ya da dalgıç tulumu da değildir. Bir başlığı, sıkıştırılmış hava deposu ve ısıyı rahat bir derecede tutan bir birimi vardır. Ve de hava geçirmez kuşkusuz."

"Bana uyacak mı?" diyen Marlene yüzünü buruşturarak baktı yapay kumaşa.

"Pek modaya uygun değil elbette," dedi Genarr. "Güzellik için değil kullanım için yapılmıştır."

Marlene hafifçe sıkılmış bir sesle, "Ben güzel görünme peşinde değilim, Siever Amca," dedi. "Ama içinde yüzmek de istemiyorum. Yürümeyi güçleştirecekse bir işe yaramaz."

Yüzü bembeyaz bir halde onları seyretmekte olan Eugenia Insignia, "Marlene, tulum seni korumak için gereklidir," diye söze karıştı. "Bol ya da dar olması önemli değil."

"Aslında bu çok iyi uyacak," dedi Genarr. "Doğrusu elimizde sadece yetişkin boylan var. Zaten bugünlerde bunları pek kullanmıyoruz. Vebadan sonra bir süre dışarda keşfe çıktık ama artık çevremizi çok iyi tanıyoruz ve artık dışarı çıktığımızda kapalı E-arabalarını yeğliyoruz."

"Şimdi de onlardan birini kullansaydınız."

"Olmaz," dedi Marlene. "Ben yürümek istiyorum, ayaklarımın altında toprağı hissetmek istiyorum."

"Sen çıldırmışsın," dedi Insignia.

"Lütfen ima edip..."

"Nerede kaldı senin sezgilerin? Ben Vebadan söz etmiyorum. Normal anlamında çıldırmaktan söz ediyorum, delirmekten. Ben... lütfen, Marlene... beni de çıldırtıyorsun artık."

Insignia Genarr’a döndü. "Siever, bu E-tulumları eskiyse, sızıntı yapmadıklarını nereden biliyorsun?"

"Çünkü onları denedik, Eugenia. Durumlarının gayet iyi olduklarını söylüyorum sana. Unutma ben de aynı şeyi giymiş olarak Marlene’le dışarı çıkıyorum."

Insignia’nın itiraz edecek bir şey aradığı belliydi. "Peki ya..." Elini anlamsızca salladı.

"Çişimiz gelirse mi? Bu mu sormak istediğin? Pek rahat olmasa da onun da gereği düşünüldü. Ancak böyle bir ihtiyaç olmayacaktır. İşimizi yaptık ve birkaç saat rahatız şu anda. Zaten çok uzaklaşmayacağımız için, acil bir durumda hemen dönebiliriz. Artık gitmemiz gerek, Eugenia. Dışarda koşullar iyi ve bundan yararlanmalıyız. Marlene, gel giyinmene yardım edeyim."

"O kadar mutlu olmasan da olur," diye söylendi Insignia.

"Neden? Doğrusunu istersen bunu ben de istiyorum. Kubbe bir an geliyor demir parmaklıklar arasındaymışsın izlenimini uyandırıyor insanda. Belki

de hepimiz biraz daha sık dışarı çıksak, insanlarımız burada daha uzun süreler kalabilirler. Tamam, Marlene, bir de başlığını oturttuk mu, oldu işte."

Marlene duraksadı. "Bir dakika, Siever Amca." Annesine doğru yürüyüp elini uzattı.

"Anne, lütfen sakin ol. Seni seviyorum ve sadece kendimi tatmin için seni bu kadar korkuya atmazdım. Bana bir şey olmayacağını bildiğim için yapıyorum bunu. O yüzden kaygılanmana hiç gerek yok. Hiç kuşkum yok, sen de bir tulum giyip bana gözkulak olmak için dışarı çıkmaya can atıyorsun- dur, ama bunu yapman gerekmez."

"Neden, Marlene? Sana bir şey olursa ve ben yardım etmek için orada değilsem kendimi nasıl affedebilirim?"

"Ama bana bir şey olmayacak ki. Olsa bile ki olmayacak, ne yapabilirsin? Üstelik sen Erythro'dan o kadar korkuyorsun ki, zihnin bir sürü anormal etkene açıktır. Ya Veba bana- değil de, sana bulaşırsa? O zaman benim bu suçlulukla nasıl yaşamamı beklersin?"

"Eugenia, kız haklı," dedi Genarr. "Ben de onunla çıkıyorum ve senin yapabileceğin en iyi şey burada kalman ve sakin olman. Bütün E-tulumlarında telsiz vardır. Marlene ile konuşabileceğiz ve Kubbe ile bağlantı halinde olacağız. Garip bir davranışı olduğundan kuşkulandığım anda onu Kubbeye sokacağıma söz veriyorum. Ben kendimde en hafif bir anormallik hissettiğimde de hemen onu alıp döneceğim. Söz."

Insignia başını salladı önce kızın, sonra Genarr'ın başlıkları takılırken. Kubbenin ana hava odası dışındaydılar. Bütün Yerleşim Birimliler gibi Insignia da hava odasının çalışmasını iyi bilirdi.

Önce Kubbeden dışarı hava verilir ve basınç ayarlanırdı. Herhangi bir sızıntının bulunmadığından emin olmak için de sık sık kompüterize kontroller yapılırdı.

Sonra iç kapı açıldı. Genarr içeri girdi, Marlene'e ardından gelmesini işaret etti. Kız yürüdü, kapı kapandı. Gözden kaybolmuşlardı şimdi. Insignia'nın

kalbi duracak gibi oldu.

Kontrol mekanizmasına bakınca dış kapının ne zaman açılıp kapanacağını görecekti. Birden holoekran canlandı ve ikisinin de çıplak Erythro toprağında durduklarını gördü.

Teknisyenlerden biri kulağına takması için küçük bir kulaklık uzattı. Insignia’nın başına bir de küçük mikrofon geçirildi.

Birden Marlene’in sesini duydu. "Beni duyuyor musun, anne?"

"Evet, yavrum."

"Dışardayız ve burası şahane. Bundan güzeli olamaz."

"Evet, yavrum." Insignia bir daha kızını aklı başında olarak görüp göremeyeceğini düşündü.

* * *

Siever Genarr Erythro yüzeyine ayak basar basmaz yüreğinde bir ferahlama hissetmişti. Kubbenin eğimli duvarını arkasında bırakmıştı Erythro’ya bu kadar ters gelen bir şeyin bu yeni dünyanın zevkini bozacağı için.

Zevk? Erythro için pek garip bir sözcüktü bu, çünkü o an için hiçbir anlamı yoktu. Başlığının koruması altında Kubbe’nin havasını, en azından Kubbede saflaştırılmış havayı soluyordu. Gezegenin ne kokusunu ne de tadını alabiliyordu.

Yine de kendisine garip bir mutluluk veren bir duygu vardı içinde. Ayakkabılarının altında Erythro toprağı çatırdıyordu. Erythro yüzeyi kayalık olmamasına rağmen taşlıktı ve taşlar arasında toprak olarak niteleyebileceği bir şey bulunuyordu. Gezegenin yüzey kayalıklarını kıracak kadar bol su ve hava vardı ve her yana yayılan prokaryotlar da milyarlarca yıl boyunca buna katkılarını sabırla sürdürmüşlerdi.

Toprak yumuşaktı. Bir gün önce yağmur yağmıştı. Genarr toprak zerrelerinin üstündeki yenilenmiş incecik su tabakasında prokaryotik hücrelerin basit proteinlerden karmaşık proteinler ürettiklerini, güneş

enerjisinden etkilenmeyen diğerlerinin de her an sayısız milyarlarcası ölen prokaryotların kalıntılarının enerjisini kullanmalarını düşündü.

Marlene yanındaydı. Başı yukarı dönüktü. "Nemesis’e bakma, Marlene," dedi Genarr.

Marlene’in sesi normaldi, gerilim ya da korkudan eser yoktu. Hatta neşeli bile denilebilirdi. "Bulutlara bakıyorum, Siever Amca."

Genarr da karanlık göğe baktı. İnsan dikkat ederse sarımsı yeşilimsi bir parıltı görüyordu. Bunun ardında da Nemesis’in ışığını

turuncu bir görkemlilikle yansıtan bulutlar vardı.

Erythro ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Ses çıkaracak hiçbir şey yoktu. Öten, hırlayan, kükreyen, havlayan hiçbir şey. Ne bir yaprak hışırtısı, ne böcek vızıltısı. Pek seyrek olan fırtınalarda gök gürleyebilir ya da kayaların arasında bir rüzgâr uğultusu duyulabilirdi. Ama bugünkü gibi sakin bir günde tümüyle sessizdi.

Genarr gerçekten bir sessizlik olduğundan ve aniden sağırlaşmadığından emin olmak için konuştu.

"İyi misin, Marlene?"

"Çok iyiyim. Şurada bir dere var." Kız bol E-tulumu içinde hantal adımlarla o yana koştu.

"Dikkat et, Marlene. Düşeceksin."

"Dikkat ediyorum."

Birden Eugenia Insignia’nın sesi duyuldu. "Marlene neden koşuyor, Siever? Neden koşuyorsun, Marlene?"

Marlene yanıt vermeye gerek görmedi.

"İlerdeki bir dereyi germek istiyor, Eugenia," dedi Genarr.

"İyi mi?"

"Elbette iyi. Burası çok güzel. Bir süre geçince kıraç da görünmüyor, soyut bir resim sanki."

"Sanat eleştirmenliğini bırak şimdi, Siever. Kızı gözden kaçırma."

"Merak etme. Onunla sürekli bağlantı halindeyim. Şu anda ¡konuştuklarımızı duyuyor, eğer yanıt vermiyorsa, bu boş şeylerle kafasını yormak istememesindendir, Eugenia. Sakin ol. Marlene çok eğleniyor. Bozma kızın keyfini."

Genarr Marlene'in eğlendiğinden emindi. Her nasılsa kendisi de eğleniyordu.

Marlene derenin yanısıra koşuyordu. Genarr onun ardından gitmek için acele etmedi. Bırak eğlensin, diye düşündü.

Kubbe bir kayanın üstünde kurulmuştu, ancak buralarda otuz kilometre ötedeki büyük nehrin kolları olan küçük küçük dereler vardı.

Kubbenin doğal su ihtiyacı bunlardan karşılanıyordu. (Prokaryotlar öldürüldükten sonra kuşkusuz.) Kubbenin ilk kurulduğu günlerde prokaryotların öldürülmesine bazı biyologlar karşı çıkmışlarsa da, gülünç bir şeydi bu. Bu küçük canlı zerrecikler o kadar çoktu ve o kadar çok da ürüyorlardı ki, su sağlamak için öldürülmeleriyle sayılarında herhangi bir azalma olamazdı. Ancak sonra, Veba başlayıp da Erythro'ya karşı güçlü bir düşmanlık doğunca prokaryotların öldürülmesine aldırış eden kalmamıştı.

Ama şimdi Veba tehlikesi pek tehdit edici görünmeyince insancıl duygular yeniden uyanırdı herhalde. Genarr bu duygulara sempati duyuyorsa da, Kubbe suyunu nereden alırdı sonra?

Genarr düşünceye dalmış, Marlene'e bakmıyordu. Birden bir çığlık patladı kulağında. "Marlene! Marlene! Siever, Marlene ne yapıyor öyle?"

Genarr başını kaldırıp da bir şey olmadığını söyleyecekken birden kızı gördü.

Bir an ne yaptığını anlayamadı. Nemesis'in pembe ışığında baktı durdu.

Sonra ne olduğunu anladı. Kız başlığını çıkarıyordu. Şimdi de E-tulumunu çıkarmaya başlamıştı.

Buna engel olmalıydı!

Genarr kıza seslenmeye çalıştı ama dehşete kapılmış, se~ sini kaybetmişti. Koşmaya ça!ıştı> bacakları kurşundandı sanki, hareket edemiyordu.

Korkunç şeylerin olduğu bir karabasandaydı ve elinden hiçbir şey gelmiyordu sanki. Belki de gerilim altına girdiği anda aklı bedeninden ayrılıyordu.

Veba bu mu? diye düşündü. Vebaya mı tutuluyorum? O zaman Nemesis'in ışığına ve Erythro havasına kendini açmakta olan Marlene'e ne olacak şimdi?

YİRMİ ALTI

GEZEGEN

Crile Fisher İgor Koropatsky’nin, adamın Tanayama’nın yerine gelip de projenin başkanı olduğu üç yılda sadece iki kere görmüştü.

Ancak giriş ekranında yüzünü gördüğü anda tanımaması da olanaksızdı. Koropatsky hâlâ eski güler yüzlülüğündeydi. İyi giyiniyordu, boynunda en son moda geniş bir kravat vardı.

Fisher ise sabahtan beri hiçbir şey yapmadan bomboş oturduğundan pek insan içine çıkacak durumda değildi, ancak, habersiz de gelmiş olsa, Koropatsky’yi kabul etmemek diye bir şey olamazdı.

Fisher evrensel olarak "bir dakika’ olarak kabul edilen bir eli havada insan figürü düğmesine bastı.

Saçını tarayıp üstüne başına çekidüzen verecek ancak bir iki dakikası vardı. Traş da olabilirdi ama Koropatsky’nin bundan fazla bekletilmeyi hakaret olarak kabul edeceğinden emindi.

Yana kayarak açılan kapıdan Koropatsky girdi. Hoş bir gülümsemeyle, "İyi günler, Fisher, seni rahatsız ettiğimi biliyorum," dedi.

"Ne münasebet. Sayın Başkan, rica ederim. Ancak Dr. Wendel’i görmek istiyorsanız korkarım şu anda gemide kendisi." "Ben de öyle olacağını düşünmüştüm zaten. O zaman sizinle konuşmaktan başka çarem yok. Oturabilir miyim?"

"Elbette, Sayın Başkan." Fisher daha önce davranıp oturmasını söylemediği için kendine kızmıştı. "Bir şey içer miydiniz?"

"Hayır." Koropatsky göbeğine vurdu. "Her sabah tartılırım ve bu da iştahımı kaybetmeye yeter bile, hemen hemen yani. Fisher, seninle erkek

erkeğe konuşmaya fırsat bulamamıştım. Bunu istiyordum oysa."

"Benim için bir onurdur. Sayın Başkan," diye mırıldanan Fisher iyice huzursuzlanmıştı artık. Neler oluyordu?

"Gezegenimizin size pek çok borcu var."

"Nasıl buyurursanız, efendim."

"Sen sistemden ayrılmadan önce Rotor'daydın."

"On dört yıl önce, efendim."

"Biliyorum. Rotor'da evlenmiştin ve bir de çocuğun olmuştu."

"Evet, Sayın Başkan," dedi Fisher alçak bir sesle.

"Ama Rotor Güneş Sistemini terk etmeden hemen önce Dünyaya döndün."

"Evet, efendim."

"Sana söylenen ve burada tekrarladığın bir şey ve ayrıca yaptığın bir öneriyle Dünya Komşu Yıldızı buldu."

"Evet, efendim."

"Adelia'dan Dr. Tessa Wendel'i getiren de şendin."

"Evet, efendim."

"Ve onun burada sekiz yıl çalışıp mutlu olmasını da sen sağladın, öyle mi?"

Adam kıs kıs güldü, Fisher onun daha yakında olsaydı parmağıyla kendisini dürtükleyeceğinden emindi.

Fisher sözlerine dikkat ederek, "İyi geçiniriz, Sayın Başkan," dedi.

"Ama evlenmediniz."

"Ben evliyim. Sayın Başkan."

"Ve on dört yıldır da karından ayrısın. Boşanman pek güç olmaz."

"Bir de kızım var."

"Yeniden evlensen de kızın yine kızın kalır."

"Bu anlamsız bir formalite olur."

"Belki." Koropatsky başını salladı. "Belki böylesi daha iyi. Işıkötesi geminin yola çıkmaya hazır olduğunu biliyorsun. 2237'nin başında yola çıkartmayı düşünüyoruz."

"Dr. Wendel de öyle söylemişti, efendim."

"Nöron detektörleri takıldı ve iyi çalışıyorlar."

"Onu da söylemişti, efendim."

Koropatsky iri kafasını düşünceli düşünceli salladı. Sonra aniden Fisher'e baktı. "Bunun nasıl çalıştığını biliyor musun?"

Fisher başını iki yana salladı. "Hayır, efendim. Geminin çalışması konusunda hiçbir bilgim yok."

Koropatsky başını eğdi yine. "Benim de. Dr. Wendel ile mühendislerimizin söylediklerini kabul etmek zorundayız. Ama bir şey hâlâ eksik."

"Öyle mi?" (Fisher kaygıyla ürperdi. Yine gecikme mi?) "Neymiş eksik olan, Sayın Başkan?"

"İletişim. Bir gemiyi ışıktan hızlı hareket ettiren bir şey varsa, dalgaları ya da mesaj taşıyan başka bir şeyi de ışıktan hızlı iletebilen bir şey olmalı bence. Bana kalırsa ışıkötesi hızla bir mesaj göndermek ışıkötesi bir gemiyi yönetmekten daha kolay olmalı."

"Bilemeyeceğim, efendim."

"Ama Dr. Wendel bunun aksinin geçerli olduğunu söylüyor. Etkin bir ışıkötesi iletişim yöntemi bulunamamış henüz. İlerde bu da olacak diyor ama bu çok uzun sürebileceği için şimdi bunu beklemek istemiyor."

"Ben de beklemek istemiyorum, efendim."

"Evet, ben de ilerleme ve başarıya bir an önce ulaşmak istiyorum. Yıllardır bekliyoruz, geminin bir an önce yola çıkıp dönmesi için sabırsızlanıyorum. Ama gemi bir kere yola koyulduktan sonra bir daha haberleşme olanağımız olmayacak demek bu."

Adam yine düşünceli düşünceli salladı başını. Fisher bir şey söylemedi. (Neler oluyordu? Koca ayı nereye varmak istiyordu şimdi?)

Koropatsky Fisher'e baktı. "Komşu Yıldızın bize doğru gelmekte olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim, böyle bir şey duydum ama genel kanıya göre yıldız çok uzaktan geçecekmiş."

"İnsanların inanmalarını istediğimiz şey bu. Gerçek şu ki, Fisher, Komşu Yıldız Dünyanın yörüngesel hareketini bozacak kadar yakından geçecektir."

Fisher şaşkınlıktan bir an donakaldı. "Gezegeni yok mu edecek?"

"Fiziki olarak değil. Ancak iklim Dünyanın yaşanabilir bir yer olmayacağı kadar değişecek."

"Kesin mi bu?" Fisher duyduğuna inanmak istemiyordu.

"Bilim adamlarının ne zaman kesin olduklarını bilemem. Ancak önlem almamızı gerekli kılacak kadar kesin görünüyorlar. Beş bin yılımız var önümüzde, ışıkötesi uçuşu da geliştiriyoruz, eğer gemi çalışırsa tabii."

"Dr. Wendel çalışacak diyorsa, çalışacağından eminim, Sayın Başkan."

"Güveninde haklı olduğunu umalım. Ama yine de ışıkötesi uçuşla beş bin yıl bile bizi kötü durumda bırakıyor. Dünyanın sekiz milyar insanını, bitkilerini ve hayvanları taşımak için Rotor gibi yüz otuz bin Yerleşim

Birimi kurmamız gerekir. Bu da, şimdiden başlayarak yılda yirmi altı Nuh’un Gemisi yapmaktır. Önümüzdeki beş bin yıl içinde nüfusun hiç artmayacağım kabul edersek, o da."

"Yılda yirmi altı gemiyi başarabiliriz belki," dedi Fisher. "Yüzyıllar geçtikçe deneyimimiz ve uzmanlığımız da artacaktır, uzun bir süredir nüfus kontrolünü da başardık."

"Pekâlâ. Şimdi şunu söyle bana: Dünyanın, Ayın, Merih’in ve asteroidlerin tüm kaynaklarından yararlanıp Dünya nüfusunu yüz otuz bin Yerleşim Birimine yerleştirir ve Güneş Sistemini Komşu Yıldızın insafına terk edip buradan ayrılırsak, o Yerleşim Birimleri nereye gidebilirler?"

"Bilmiyorum, efendim."

"Nüfusumuzu alacak büyüklükte ve Dünyaya benzeyen gezegenler bulmak zorundayız. Bunu düşünmemiz gerek ve bundan beş bin yıl sonra değil, şimdi düşünmeliyiz."

"Uygun gezegenler bulamazsak bile Birimleri uygun yıldızların çevresinde yörüngeye oturtabiliriz." Fisher parmağıyla yuvarlaklar çizdi havada.

"Bu kesinlikle olamaz."

"Ama Güneş Sisteminde oluyor ya, efendim."

"Bugün Güneş Sisteminde, bütün yerleşim Birimlerine rağmen insan soyunun yüzde 99’unu barındıran bir tek gezegen var. İnsanlık hâlâ biziz, Birimler ise çevremizde uçuşan tüyler. Bunlar kendi başlarına var olabilirler mi? Böyle bir şeyin kanıtı yok elimizde ve ben onların yaşayamayacaklarına inanıyorum."

"Haklı olabilirsiniz, efendim."

"Olabilir miyim? Bundan hiç kuşkum yok. Birimliler bizden nefret ediyorlarmış gibi davranıyorlar ama akıllarından hiç çıkmıyoruz. Biz onların tarihleriyiz. Onların örneğiyiz. Canlılıklarını kazanabilmek için

tekrar tekrar dönecekleri kaynağız biz. Kendi başlarına kalırlarsa, kuruyup giderler."

"Haklı olabilirsiniz, efendim, ancak bu deney henüz yapılmadı. Yerleşim Birimlerinin bir gezegene bağlı olmadan tek başlarına yaşadıkları bir durum olmadı... "

"Ama böyle bir durum yaşandı, en azından bir benzeri. Dünyanın eski tarihinde insanlar adalara yerleşmişlerdi. İrlandalılar İzlanda’ya; Norveçliler Grönland’a; isyancılar Pitcairn Adasına; Polinezyalılar Paskalya Adasına. Sonuç ne oldu? Koloniciler dağıldılar ve kimi zaman da tümüyle ortadan yok oldular. Hep bir kötüye gidiş oldu. Anakara dışında, ya da anakaraya çok yakın adalar dışında bir uygarlık kurulamadı. İnsanlığın genişliğe, çeşitliliğe, bir ufka, bir sınıra ihtiyacı vardır. Anladın mı?"

"Evet, efendim." (Belirli bir noktadan sonra tartışmanın ne anlamı vardı ki?)

Koropatsky sağ işaret parmağını sol avucuna vurdu. "Bu yüzden, en az başlangıç için bir gezegen bulmalıyız. Bu da bizi yeniden Rotor konusuna getirir."

Fisher’in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Rotor’a mı, Sayın Başkan?"

"Evet. Buradan gittiklerinden bu yana geçen on dört yılda ne oldu onlara?"

"Dr. Wendel sağ kalmayı başaramadıkları kanısında." (Bunu söylerken içi cızlamıştı. Her düşündüğünde de cızlardı zaten.)

"Onun öyle düşündüğünü biliyorum. Kendisiyle konuştum ve sözlerini tartışmadan kabul ettim. Arpa bu konuda senin fikrini öğrenmek istiyorum."

"Benim bir fikrim yok, efendim. Sadece sağ olduklarım umuyorum. Rotor’da kızım var benim."

"Belki hâlâ da var. Düşün hele! Onları yok edecek ne olabilirdi? Bozuk bir parça. Rotor bir gemi değil ki, elli yıldır ciddi bir bozukluk göstermemiş bir Yerleşim Birimi. Burası ile Komşu Yıldız arasındaki boşlukta uçtu ve boşluktan daha az zararsız ne olabilir ki?"

"Küçük bir kara delik, bilinmeyen bir asteroid..."

"Bunun için elde bir kanıt var mı? Bunlar sadece tahminler ve gökbilimcilere sorarsan sıfıra yakın olasılıklar. Rotor'un Komşu Yıldıza -eğer oraya gitmişlerse- sağ salim vardığın" tahmin edebiliriz ve herkes onların başka bir yere gitmiş olmalarım düşünmüyor."

"Oraya sağ salim vardıklarını düşünmek isterdim."

"Ama o zaman da bir soru geliyor akla: Rotor sağ salim Komşu Yıldıza varmışsa, orada ne yapıyor peki?"

"Orada duruyor."

"Ama nasıl? Komşu Yıldızın çevresinde yörüngede mi? Bir kızıl cücenin çevresinde sonsuz ve yapayalnız bir yolculuk yapan bir tek Birim? Sanmıyorum. Orada kuruyup giderler ve bunu anlamaları da pek uzun sürmez."

"Ve ölürler mi? Vardığınız sonuç bu mu? Sayın Başkan?"

"Hayır. Pes edip yuvalarına dönerler. Yenilgiye uğradıklarını kabul eder ve güvenliğe geri gelirler. Ancak bunu yapmadılar. Ne düşünüyorum, biliyor musun? Onların Komşu Yıldız çevresinde yaşanabilir bir gezegen bulduklarını düşünüyorum."

"Ama bir kızıl cücenin çevresinde dönen yaşanabilir bir gezegen olamaz ki. Enerji eksikliği vardır ve bunu gidermek için çok yaklaşınca da çekim etkisi artar. Dr. Wendel anlatmıştı bunu."

"Evet, gökbilimciler bana da aynı şeyi söylediler. Ama. " Sözünün burasında başını salladı Koropatsky. "... Deneyimlerim bana göstermiştir ki, bilim adamları ne kadar kendilerinden emin olurlarsa olsunlar, doğanın onları şaşırtacak bir şeyi mutlaka vardır. Her neyse, senin bu yolculuğa katılmana neden izin verdiğimizi biliyor musun?"

"Evet, Sayın Başkan. Selefiniz yaptığım hizmetlere karşılık gönderileceğimi söylemişti."

"Benim bundan daha iyi bir nedenim var. Büyük bir insan olan selefim son günlerinde hastalıklı yaşlı bir insandı. Düşmanları onun paranoyak olduğunu düşünürlerdi. Rotor'un Dünyanın içinde bulunduğu tehlikeyi bildiğine ve Dünyanın yok olması için bizi uyarmadan gittiklerine inanırdı ve bu yüzden de Rotor'un cezalandırılması gerektiği düşüncesindeydi. Ancak o gitti ve şimdi yerinde ben varım. Ben yaşlı da değilim, hastalıklı veya paronayak da, Rotor'un sağlam ve Komşu Yıldızda olduğunu kabul edersek niyetimiz onlara bir zarar vermek değildir."

"Buna sevindim. Sayın Başkan, ama bu Dr. Wendel'le konuşmanız gereken bir konu değil mi? Geminin kaptanı odur."

"Dr. Wendel bir Yerleşim Birimlidir. Sen ise sadık bir Dünyalısın."

"Dr. Wendel yıllarca sadakatle çalıştı ışıkötesi projesinde."

"Projeye sadık olduğu kesin. Ama Dünyaya sadık mı acaba? Dünyanın Rotor'a karşı politikasını tam olarak uygulayacağına güvenebilir miyiz?"

"Dünyanın Rotor politikasının ne olduğunu sorabilir miyim, efendim? Bizi uyarmadıkları için cezalandırılmalarının söz konusu olmadığını sanırım."

"Doğru. Biz şimdi kardeşlik ve iyi ilişkiler istiyoruz. Dostluk kurulduktan sonra Rotor ve gezegeni hakkında toplanacak bütün bilgilerle hemen geri dönülmeli."

"Bunu Dr. Wendel'e söylerseniz - bu durum kendisine anlatılırsa -istenileni yerine getirecektir sanırım."

Koropatsky kıs kıs güldü. "İnsan öyle olacak gibi düşünür ama onun nasıl olduğunu bilirsin. Gençliğin baharında bir kadın değil. İyi bir kadın - doğrusu kendisinde kusur bulamıyorum - ama elli yaşını geçti artık."

"Ne çıkar bundan?" (Fisher bile alınmıştı buna.)

"Başarılı bir ışıkötesi uçuştan gerekli deneyimleri edinmiş olarak döndüğünde bizim için her zamankinden daha değerli olacağını bilecektir. Daha yeni, daha iyi, daha ileri ışıkötesi gemiler yaratması istenecektir

kendisinden. Işıkötesi pilotlar yetiştirecektir. Ama tehlikeye atılamayacak kadar değerli olduğu için bir daha ışıkötesi uçuşlara gönderilmeyeceğini de bilecektir. O yüzden, Dünyaya dönmeden önce daha başka keşifler yapmak isteyecektir. Yeni yıldızlar keşfedip yeni ufukların ötesine gitmenin heyecanını terk etmek istemeyecektir. Ama onun Rotor'a gidip, bilgileri toplayıp geri dönmesi dışında bir tehlikeye atılmasını istemiyoruz. Bunun için kaybedecek zamanımız da yok zaten. Anlıyor musun?" Adamın sesi sertleşmişti.

Fisher yutkundu. "Ama bir neden yok... "

"Nedenim var, Dr. Wendel burada bir Yerleşim Birimlidir. Dünyada en çok ona bağımlıyız ve o da Birimlidir. Çok ayrıntılı psikolojik bir profili çıkartıldı. Gerek bilgisi olarak gerekse bilgisi dışında çok uzun zaman incelendi. Eline fırsat geçirdiği anda keşfe çıkacağından hiç kuşkumuz yok artık. Ve o zaman da haberleşme olanağımız olmayacak. Nerede olduğunu, ne yaptığını bilemeyeceğiz. Yaşayıp yaşamadığını bile bilemeyeceğiz."

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsunuz, Sayın Başkan?"

"Onun üzerinde büyük bir etkin olduğunu biliyoruz. Eğer sen kararlı olabilirsen, sana uyacaktır."

"Benim etkimi biraz abartıyorsunuz sanırım."

"Abartmadığımızdan eminim. Seni de çok uzun zamandır inceliyoruz ve doktorun sana ne kadar bağlı olduğunu biliyoruz, hatta belki de senin düşündüğünden de çok. Senin sadık bir Dünya evladı olduğunu biliyoruz. Rotor ile gidip karın ve kızınla kalabilirdin, ama onları kaybetme pahasına Dünyaya döndün. Ayrıca, ışıkhızı desteği konusunda bilgi getirmediğin için selefim Tanayama tarafından başarısız bulunacağını ve bunun mesleğinin sonu olacağını bilerek döndün Dünyaya. O yüzden senin Dr. Wendel'i sıkı bir denetim altında tutacağına, kısa zamanda buraya geri getireceğine ve bu sefer ihtiyacımız olan bilgiyi de sağlayacağına inanıyorum."

"Elimden geleni yapacağım, Sayın Başkan," dedi Fisher.

"Bunu sanki kuşkuluymuşsun gibi söylüyorsun. Lütfen senden istediğimin önemini anla. Onların ne yapmakta olduklarını, ne kadar güçlü olduklarını, gezegenin neye benzediğini bilmek zorundayız. Bunu bildiğimiz zaman bizim ne yapmamız gerektiğini ve nasıl bir yaşama hazırlıklı olmamızı gerektiğini bileceğiz. Çünkü Fisher, bir gezegenimiz olmalı ve bu şimdi olmalı. Rotor'un gezegenini almaktan başka çaremiz de yok."

"Eğer böyle bir şey varsa," dedi Fisher kısık bir sesle. "Olması gerek. Dünyanın yaşamaya devam etmesi buna bağlı çünkü."

YİRMİ YEDİ

YAŞAM

Siever Genarr ağır ağır gözlerini açıp ışığa baktı. İlk anda seçememişti karşısındakileri. Sonra hatlar keskinleşti, Kubbenin Baş nörofizikçisi Ranay D'Aubisson'u seçebildi.

Zayıf bir sesle, "Marlene?" dedi.

D'Aubisson'un yüzü asıktı. "O iyi görünüyor. Ben şimdi senin için kaygılanıyorum."

Genarr içine dolan korkuyu kara mizah duygusuyla gidermeye çalıştı.

"Veba Meleği de buradaysa işim gerçekten kötü demek."

D'Aubisson yanıt vermeyince, "Kötü müyüm?" diye sordu.

Kadın birden canlanmış gibiydi. Hastanın üzerine eğilirken masmavi gözlerini kısınca göz kenarlarındaki incecik kırışıklar daha da belirginleşti.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sorusunu yanıtlamadan sordu.

"Yorgunum. Çok yorgunum. Onun dışında bir şeyim yok gibi."

"Beş saattir uyuyorsun," dedi kadın. Hâlâ yanıt yoktu.

Genarr inledi. "Yorgundum zaten. Ve şimdi de tuvalete gitmem gerek." Yerinden doğrulmaya çalıştı.

D'Aubisson'un işareti üzerine bir genç yaklaştı yanına. Genarr'ı kolundan tutmaya çalışırken Genarr adamı iteledi.

D'Aubisson, "Bırak sana yardım etsinler," dedi. "Bir teşhise varmadık henüz."

Genarr on dakika sonra yeniden yatağına uzanınca, "Teşhis yok demek" diye söylendi. "Beyin taraması yaptınız mı?"

"Elbette. Hemen anında."

"Ee?"

Kadın omzunu silkti. "Önemli bir şey bulamadık, ama uyuyordun o sırada. Uyandığında bir tane daha yapacaktık. Başka gözlemler de yapılacak."

"Neden? Beyin taraması yeterli değil mi?"

Kadının kaşları kalktı. "Sence yeterli mi?"

"Oyun oynama benimle. Ne demek istiyorsun? Açık konuş. $_x$Ben çocuk değilim."

D’Aubisson içini çekti. "Gördüğümüz Veba vakalarında beyin taramasında ilginç oluşumlar saptamıştık, ancak Vebaya tutulanların hiçbirine daha önceden tarama yapılmamış olduğu için bir kıyaslama yapamadık. Kubbedeki herkesi beyin taramasından geçirecek programı başlattığımızda da Veba vakalarının sonu gelmişti. Bunu biliyor muydun?"

"Bana tuzak hazırlamaya kalkışma. Elbette biliyordum. Belleğimi kaybettim mi sanıyorsun yoksa? Benim eskiden yaptığın tarama ile şimdi yaptığın arasında bir fark göremediğini söylüyorsun anladığım kadarıyla."

"Öyle göze batan bir bozukluk yok, ama yine de klinik bir durumla karşılaşabiliriz."

"Hiçbir şey bulmasan da mı?"

"Özellikle aramıyor olsak pek küçük bir değişikliği görmeyebiliriz. Ne de olsa düşüp bayıldın ve sen öyle düşüp bayılan bir insan değilsin."

"Şimdi uyanıkken bir tarama daha yap öyleyse. Senin gözünden kaçacak kadar küçük bir değişimle yaşarım ben. Ama Marlene’i anlat, onun iyi olduğundan emin misin?"

"İyi görünüyor, dedim. Senin aksine, bir davranış anomalisi göstermedi. Düşüp bayılmadı da."

"Kubbenin içinde mi şimdi?"

"Evet, sen bayılmadan az önce seni içeri o getirdi. Hatırlamıyor musun?"

Genarr'ın yüzü kızardı, bir şeyler mırıldandı.

"Sen bize neler hatırladığını söylesen nasıl olur," dedi kadın. "Her şeyi anlat. En küçük şey bile önemli olabilir."

Genarr hatırlamaya çalıştıkça daha da rahatsız oluyordu.

Her şey çok eskiden olmuş gibiydi, sanki hatırlamaya çalıştığı bir düş gibi.

"Marlene E-tulumunu çıkarıyordu," dedi. Sonra zayıf bir sesle, "Değil mi?" diye sordu.

"Evet. İçeri tulumsuz geldi ve tulumu alması için birini gönderdik sonra."

"Ona engel olmaya çalıştım. Dr. Insignia'nın seslendiğini hatırlıyorum, beni uyaran da o oldu. Marlene benden biraz uzakta, derenin kenarındaydı. Ama dehşete düştüğüm için ağzımdan ses çıkmadı o anda. Ona doğru, ona doğru... "

"Koşmaya çalıştın," dedi D'Aubisson.

"Evet, ama... ama... "

"Ama koşamadığını fark ettin. Adeta felç olmuştun. Doğru mu?"

Genarr başını salladı. "Evet. Koşmaya çalıştım, hiç kovalandığın ve bir türlü koşamadığın karabasan görmüş müydün sen?"

"Evet. Genellikle çarşaflara dolandığımız zaman hepimiz görürüz bunları."

"Bir düş içindeydim sanki. Sonunda sesime kavuşup ona seslendim ama E-tulumunu çıkardığı için beni duymadı herhalde."

"Baygınlık hissettin mi?"

"Pek değil. Sadece bir çaresizlik içindeydim. O sırada Marlene beni gördü ve bana doğru koştu. Her nasılsa başımın dertte olduğunu fark etmiş olmalıydı."

"Onun koşmakta bir sıkıntısı yoktu, değil mi?"

"Öyle bir şey fark etmedim. Bana yetişti. Sonra... dürüst olacağım, Ranay. Bundan sonrasını hatırlamıyorum."

"Kubbeye birlikte geldiniz. Marlene sana destek olmuştu. Kubbeye girer girmez de düşüp bayıldın, şimdi de buradasın işte."

"Ve sen benim Vebaya tutulduğumu sanıyorsun."

"Anormal bir durum olduğunu sanıyorum ama beyin taramasında bir şey görünmedi, buna da şaştım doğrusu."

"Marlene'i tehlikede görmenin şokuydu o. E-tulumunu neden çıkarsın eğer... eğer..."

"Vebaya tutulmadı ise. Öyle mi?"

"Bu düşünce aklımdan geçti."

"Ama kız iyi görünüyor. Biraz daha uyumak ister misin?"

"Hayır. Uyandım artık. Bir tarama daha yap şimdi. Ondan sonra da işimin başına döneceğim."

"Beyin taraması normal çıksa bile en az yirmi dört saat yataktan çıkmamalısın. Gözlem için."

"Bunu yapamazsın. Yirmi dört saat burada yatıp tavana bakamam."

"Buna gerek kalmayacak. Sana bir görüntü ekranı getirdik, kitap okuyabilir holovizyon seyredersin. Hatta bir iki ziyaretçi bile kabul edebilirsin."

"Ziyaretçiler de beni gözleyecekler herhalde."

"Bu konuda fikirlerine başvurulması olağandır. Şimdi taramaya yeniden başlayalım. Belki de bir şeyin yoktur gerçekten. Tepkilerin bana normal göründü. Ama emin olmak gerek, değil mi?"

Genarr homurdandı ve D’Aubisson dönüp yürürken arkasından yüzünü buruşturdu. Bu da normal bir tepki, diye düşündü.

* * *

Genarr gözlerini bir daha açtığında karşısında kendisine kederle bakan Eugenia Insignia’yı gördü.

Şaşkınlıkla doğrulmaya kalkıştı. "Eugenia!"

Kadın gülümsedi, ama bu da yüzündeki kederi dağıtmaya yetmemişti.

"Gelebileceğimi söylediler, Siever. İyi olduğunu söylediler."

Genarr içinde bir ferahlık hissetti. İyi olduğunu biliyordu, ama bunun doğrulandığını duymak da hoştu doğrusu.

"Elbette iyiyim," dedi. "Beyin taraması normal, uyurken de uyanıkken de. Hep normal. Marlene nasıl peki?"

"Onun sonuçları da normal çıktı."

Bu bile kadını sıkıntısından kurtarmamıştı.

"Gördüğün gibi Marlene’in kanaryalığını yaptım. Ondan önce ben etkilendim o şey her neyse." Ama Genarr birden ciddileşti sonra, boş söz edecek zamanda değillerdi.

"Eugenia, kendimi sana nasıl bağışlatabilirim bilemiyorum Marlene’e bakmıyordum ilk başta, sonra da bir şey yapamayacak kadar donakalmıştım. Sana ona bakacağımı o kadar söy-tememe rağmen bunu yapamadım işte. Hiçbir mazeretim de yok."

Insignia başını sallıyordu. "Hayır, Siever. Senin suçun değildi olanlar. Seni onun içeri getirmesine de memnun oldum."

"Benim suçum değil mi?" Genarr şaşkınlıktan söyleyecek söz bulamıyordu. Elbette ki suçlu olan oydu.

"Hiç de değil. Marlene'in tulumunu çıkarma budalalığından ya da senin çabuk davranamamandan çok daha kötü bir şey var. Çok daha kötü. Hiç kuşkum yok bundan."

Genarr ürperdiğini hissetti. Daha kötü olan ne? diye düşündü. "Ne diyorsun sen?"

Birden doğrulup oturunca bacaklarının çıplak olduğunu </e üzerindekilerin de hiçbir yerini örtmediğini gördü. Hemen battaniyeye sarındı.

"Lütfen otur ve anlat bana. Marlene iyi mi? Bir şey mi saklıyorsun benden?"

Insignia oturup ciddi ciddi baktı erkeğe. "İyi olduğunu söylüyorlar. Beyin taraması normal çıktı. Vebayı bilenler onda hiçbir belirti olmadığını söylüyorlar."

"O zaman niye karşımda sanki dünyanın sonu gelmiş gibi oturuyorsun?"

"Bence geldi, Siever. Bu dünyanın sonu."

"O da ne demek oluyor?"

"Bunu açıklayamam. Kendi kendime de mantıklı bir yanıt bulamıyorum zaten. Bunu anlamak için Marlene'le konuşmalısın. O kendi yolunda gidiyor, Siever. Yaptığından pişman değil. E-tulumu ile Erythro'yu doğru dürüst keşfedemiyormuş - Erythro deneyini yaşayamamak diyor buna - ve bundan sonra tulum falan giymeyecekmiş."

"O zaman dışarı çıkamaz."

"Çıkacağını söylüyor. Açık seçik. Ne zaman isterse çıkabilirmiş. Ve yalnız. Senin onunla çıkmana izin verdiği için kendini suçluyor. Sana olanları

umursamıyor değil, aksine çok üzgün. Ve sana zamanında yetişebildiği için sevinçli. Eğer seri zamanında Kubbeye getirmeseydi neler olabileceğini anlatırken gözlerinde yaşlar vardı."

"Peki, bu kendine güvenini kaybettirmedi mi?"

"Hayır. En garip olan da bu zaten. Senin tehlikede olduğundan emin, yanında kim olsa tehlikede olacakmış. Ama o değil. Siever, bundan o kadar emin ki..." Insignia başını salladı. "Ne yapacağımı bilemiyorum."

"Doğuştan kendine güvenen bir kız o, Eugenia. Bunu sen benden iyi bilirsin."

"Ama bu kadar değildi. Sanki bizim kendisine enge! olamayacağımızı biliyormuş gibi."

"Belki olabiliriz. Ben onunla konuşurum, bana ‘Kimse bana engel olamaz’ falan gibi şeyler söyleyecek olursa onu hemen Rotor’a gönderirim. Şimdiye kadar ondan yanaydım ama Kubbe dışında başıma gelenlerden sonra artık sert olmam gerekecek."

"Ama olamayacaksın."

"Neden? Pitt yüzünden mi?"

"Hayır. Olamayacaksın sadece."

Genarr kadının yüzüne baktı, sonra huzursuzca güldü. "Haydi, haydi, o kadar da kızın büyüsü altında değilim. İyi yürekli bir amca gibi görülebilirim ama onun da tehlikeye atılmasına göz yumamam. Her şeyin bir sınırı vardır ve benim bu sınırları çizebildiğimi göreceksin." Genarr bir an sustuktan sonra esefle devam etti. "Seninle ben taraf değiştirmiş görünüyoruz. Bugünden önce onun durdurulması gerektiğini sen söylerdin, ben de bunun yapılamayacağını savunurdum. Şimdi tersine döndü işte."

"Bunun nedeni dışardaki olayın seni korkutmuş olması. Ondan sonra olanlar da beni korkuttu."

"Ondan sonra ne oldu, Eugenia?"

"Marlene Kubbeye geldikten sonra sınırları ben çizmeye kalkıştım. Ona, ‘Benimle böyle konuşamazsın, yoksa değil Kubbeden, odanın kapısından dışarı bile çıkamazsın. Gerekirse elin ayağın bağlanır ve ilk roketle Rotor’a dönersin,’ dedim. Gördüğün gibi onu sonuna kadar tehdit edecek kadar çıldırmıştım."

"O ne yaptı bunun üzerine? Hüngür hüngür ağlamadığına bahse girebilirim. Dişlerini gacırdatıp sana meydan okumuştur. Öyle değil mi?"

"Hayır. Daha sözümü tamamlamamıştım ki, birden dişlerim çatırdamaya başladı ve konuşamadım. Bir baş dönmesi geldi üzerime."

* * *

Genarr kaşlarını çattı. "Yani Marlene’in kendisine karşı çıkmamızı engelleyecek garip bir hipnotizma yeteneği mi var diyorsun? Herhalde olanaksızdır bu. Daha önce böyle bir şeye rastlamış mıydın?"

"Rastlamamıştım elbette. Şimdi bile inanamıyorum hatta. Onun bununla bir ilgisi yok. Onu tehdit ederken kendimi iyi hissetmiyordum herhalde, o da beni o halde görünce korkmuş olmalı. Çok şaşırmıştı. Buna hem neden olup hem de öyle davranmış olamazdı. Hem siz Kubbe dışındayken ve o tulumunu çıkarırken sana bakmıyordu bile. Sırtı sana dönüktü. Ben sizi gözetliyordum. Ama sen ona engel olamadığını fark ettin ve o da senin başının dertte olduğunu görünce hemen yanına koştu. Sana bilerek öyle bir şey yapıp sonra da öyle bir tepki gösteremezdi."

"Ama sonra...."

"Sözüm bitmedi daha. Onu tehdit ettikten sonra, daha doğrusu tehdit edemedikten sonra ona ciddi bir şey söylemedim ama gözümü üzerinden ayırmadım ve kendisini gözetlediğimi görmesine imkân vermedim. Bir ara senin nöbetçilerden biriyle konuştu, hani her tarafta var ya."

"Kuramsal olarak," diye söylendi Genarr. "Kubbe askeri bir üstür. Nöbetçiler düzeni korurlar, ihtiyaç olduğunda yardım ederler..."

"Evet, öyle," diyerek suratını ekşitti Insignia. "Janus Pitt hepinizi kontrolü altında tutmayı sağlama bağlıyor böylece, ama bırak bunu şimdi. Marlene ile nöbetçi bir süre konuştular, tartışıyor gibiydiler. Sonradan nöbetçiye gidip Marlene’in kendisine ne söylediğini sordum. Adam konuşmak istemedi ama zorla ağzından alabildim konuştuklarını. Marlene Kubbeye serbestçe girip çıkacak bir tür belge gibi bir şey istiyormuş.

"Adama, ‘Ona ne söyledin?’ diye sordum.

"Bunu ancak komutanlık bürosu verebilir, ama kendisine elimden geleni yapacağımı söyledim’ dedi. Çok kızmıştım. ‘Elinden geleni yapacaksın da ne demek. Bunu nasıl söyleyebilirsin?’ dedim. Nöbetçi de, ‘Bir şey yapmam gerekiyordu, hanımefendi, kendisine böyle bir şeyin olmayacağını her söylemeye çalıştığımda midem bulanıyordu,’ dedi."

Genarr taş gibi bir yüzle dinlemişti Insignia’yı. "Yani sen bana bunun Marlene’in bilinçsiz olarak yaptığı bir şey olduğunu, kendisine karşı çıkanların rahatsızlandıklarını ve kızın da bundan sorumlu olduğunu bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Böyle bir şey söylediğim yok. Bunu yapabileceğine de pek aklım kesmiyor. Eğer bilinçaltında böyle bir yetenek olsaydı, daha önce Rotor’da ortaya çıkardı ve orada buna benzer bir şey kesinlikle olmadı. Ve bu her karşı çıkmaya gösterilen bir tepki değil. Dün gece yemek yerken bir porsiyon daha istedi, ben de onu kızdırmaya cesaret edemediğimi unutup sert bir sesle, ‘Olmaz, Marlene!’ dedim. İsyan edecek oldu, ama sonra sakinleşti ve benim sağlığımda da bir değişiklik olmadı. Hayır, bence sadece Erythro’ya ilişkin şeylerde karşı çıkıldığı zaman olan bir şey bu."

"Peki, ama neden, Eugenia? Senin bu konuda kesin bir fikrin var. Marlene olsaydım seni bir kitap gibi okuyup neler düşündüğünü öğrenirdim. Ama olmadığıma göre, sen söyle bakalım."

"Bunları yapan Marlene değil bence. Şey... gezegen bunları yapan."

"Gezegen mi?"

"Evet, Erythro! Gezegen. Marlene’i kontrolüne aldı. Aksi halde neden Vebaya karşı bağışıklı olduğundan burada kendisine hiçbir zarar gelmeyeceğinden bu kadar emin olsun? Bu bizi de denetim altında tutuyor. Marlene’i önlemeye çalıştığın zaman hastalandın sen. Ben de. Nöbetçi de. Kubbenin ilk günlerinde buraya gelen insanlar bir istila havası yarattığı için Erythro Vebayı başlattı. Sonra hepiniz Kubbe içinde kalmayı yeğlediğinizde kontrolünü gevşetti ve Veba kayboldu. Her şey nasıl yerli yerine oturuyor, görüyor musun?"

"Yani sence gezegen Marlene’in yüzeye çıkmasını mı istiyor?"

"Görüldüğü kadarıyla öyle."

"Neden ama?"

"Bilmiyorum. Anlamaya da çalışmıyorum. Sana sadece böyle olduğunu söylüyorum."

Genarr’ın sesi yumuşadı. "Eugenia, gezegenin bir şey yapamayacağını bilirsin. Taş ve madenden oluşmuş bir kütle bu. Mistisizme kaçıyorsun."

"Asla. Siever, beni budala bir kadın olarak görme numarasına yatma şimdi. Ben birinci sınıf bir bilginim ve düşüncelerimde mistikliğe hiç yer yok. Gezegen dediğim zaman taş ve madenden söz etmiyorum. Bu gezegende her şeye nüfuz eden çok güçlü bir canlı varlık var."

"0 zaman bunun görünmez olması gerek. Burası prokaryotlar dışında, değil zekâ, bir canlısı olmayan çorak bir dünya."

"Sen bunun çorak bir dünya olduğunu nereden biliyorsun? Burası gerektiği gibi keşfedildi mi? Hiç araştırılmadık yanı kalmadı mı?"

Genarr ağır ağır salladı başını. Yalvarır bir sesle, "Eugenia, isteriye kapılıyorsun."

"Öyle mi, Siever? Sen de bir düşün ve başka bir açıklama bulup bulamadığını söyle bakalım. Ben sana bu gezegendeki canlının - her neyse

o - bizi istemediğini söylüyorum. Ve Marlene’den ne istiyor.... bilemiyorum."

YİRMİ SEKİZ

KALKIŞ

Resmen pek fiyakalı bir adı varsa da, ondan söz eden pek az Dünyalı onu İstasyon Dört olarak anardı. Bundan daha önce aynı adı taşıyan üç tane olduğu belliydi. Ancak bunların hiçbiri artık kullanılmadığı gibi, parçalarından da yararlanılmıştı. Bir de tamamlanmayıp öylece bırakılmış olan bir İstasyon Beş vardı.

Dünyanın çevresinde, ayın da ötesinde yörüngede olan İstasyon Dördün varlığını Dünyalıların büyük bir çoğunluğunun düşünmeleri bile pek uzak bir olasılıktı.

İlk istasyonlar Dünyanın ilk Yerleşim Birimlerinin kurulması için fırlatma rampaları olmuşlardı. Sonra Birimliler yeni Birimlerin yapımım üstlendiklerinde İstasyon Dört Dünyadan Mars'a yapılan uçuşlar için kullanılmıştı.

Ancak Mars'a da sadece bir uçuş yapılmıştı; Birimlilerin (büyük ve kapalı uzay gemilerinden oluşan dünyalarda yaşadıkları için) uzun uçuşlara uygun olduğu görülünce Dünya istasyonu onlara bırakmıştı.

İstasyon Dört şimdi pek seyrek olarak kullanılıyor ve Birimlilerin Dünya atmosferi ötesindeki boşluğun tek egemenleri olmadıklarını gösteren bir sembol olarak sadece Dünyanın uzaydaki karakolu olarak korunuyordu.

Ama şimdi İstasyon Dördün kullanılma zamanı gelmişti.

İstasyona doğru yola çıkan büyük bir yük gemisi Yerleşim Birimleri arasında Mars'a bir Dünyalı ekibi yerleştirme çabasına - yirmi üçüncü yüzyılda ilk kez olarak - girişildiği söylentilerinin yayılmasına neden olmuştu. Kimileri bunun bir keşif seferi olduğunu söylerken, diğerleri gezegenin çevresinde yörüngede olan birkaç Yerleşim Birimini aşarak Mars'ta bir Dünya kolonisi kurmak olduğunu iddia ediyorlar, bazıları da

hiçbir Yerleşim Biriminin henüz hak iddia etmedikleri büyük bir asteroidde bir ileri karakol kurma hedefine yönelik olduğunu söylüyorlardı.

Oysa geminin içinde Işıkötesi ile onu yıldızlara götürecek olan mürettebat bulunmaktaydı.

Son sekiz yıldız Dünyada yaşamış olmasına rağmen Tessa Wendel herhangi bir Birim doğumlu gibi sakinlikle karşılamıştı bu uzay deneyimini. Uzay gemileri ilke olarak Dünya gezegeninden çok Yerleşim Birimlerine yakındılar. Daha önce uzay yolculuklarına çıkmış olan Crile Fisher de bu nedenle biraz huzursuzdu.

Bu kere kargo gemisindeki gerilimi arttıran uzayın doğal-dışı olmasından da başka bir şeydi.

"Beklemeye tahammül edemiyorum, Tessa," dedi Fisher. "Bu aşamaya varmamız yıllarımızı aldı, şimdi Işıkötesi hazır ve biz hâlâ bekliyoruz."

Wendel düşünceli bakışlarla baktı ona. Onunla bu kadar haşır neşir olmak istememişti. Bütün istediği projenin karmaşıklığıyla yorulan zihnini rahatlatacak, işine tazelenmiş ve istekle dönmesine yardımcı olacak kısa huzur anlarıydı. İstediği buydu, oysa sonunda kendini içinde bulduğu durum ise bunun çok ötesinde bir şeydi.

Şimdi erkeğe öyle bir umutsuzca bağlıydı ki, onun sorunları kendi sorunları oluyordu. Crile'ın yıllarca süren beklemesi boşunaydı kuşkusuz ve Tessa onun o kaçınılmaz düş kırıklığının ardından gelecek umutsuzluğunu düşünüp tasalanıyordu. Hayallerini önlemeye çalışmış, kızıyla tekrar karşılaşma beklentisini yatıştırmaya çalışmış ama başarılı olamamıştı. Aksine Fisher bu son bir yıl içinde kendisine açıklamadığı nedenlerle kızıyla buluşabilmek konusunda çok daha büyük bir iyimserliğe girmişti.

Onun karısını değil de kızını aradığına sonunda inanmış ve rahatlamıştı Tessa. En son bebekken gördüğü kızını bu kadar özlemesini anlamıyordu aslında, ancak Crile de bu konuda bir açıklama yapmamış, kendisi de yarasını deşmek istememişti. Bunun ne yararı olabilirdi ki? Tessa kızın sağ olmadığından emindi, Rotor'da hiçbir şey sağ olamazdı. Rotor Komşu Yıldızın yakınlarındaysa, uzayda başıboş dolaşan ve sonsuza kadar da

dolaşacak olan dev bir mezardı. Bu kaçınılmaz durum apaçık bir gerçeğe döndüğü zaman Crile Fisher’in ayakta durması ve yıkılmaması sağlanmalıydı.

"En fazla iki ay kaldı," dedi adamı avuturcasına. "Yıllarca beklediğimize göre iki ay daha beklemenin bir zararı olmaz."

"Yıllarca beklemiş olmak bu iki ayı bu kadar katlanılmaz yapıyor zaten," diye mırıldandı Fisher.

"Bunu düşünme, Crile. Kaçınılmaza boyun eğmeyi öğren. Dünya Kongresi daha erken yola çıkmamıza izin vermiyor. Yerleşim Birimlerinin dikkatleri üzerimizde; Mars’a gidiyor olduğumuza hepsinin inandığını bilmemizin yolu yok. Zaten Dünyanın uzaydaki zavallı geçmişi göz önüne alındığında buna inanmalarına şaşarım ya. İki ay hiçbir şey yapmazsak bizim birtakım aksaklıklarla karşılaştığımıza inanırlar -bunu rahatça kabul ederler, hatta sevinirler- ve dikkatlerini üzerimizden çekerler."

Fisher başını öfkeyle salladı. "Bizim ne yaptığımızı bilip bilmemeleri kimin umurunda? Biz çekip gideceğiz ve onlar daha yıllarca ışıkötesi uçuşu gerçekleştiremeyecekler. Bu arada bizim ışıkötesi araçlardan bir filomuz olacak ve Galaksiyi aşmak için hızla yol almakta olacağız."

"Bundan, o kadar emin olma. Bir şeyi kopya edip geçmek onu yaratmaktan çok daha kolaydır. Ve yerleşim Birimlerinin olgunluğa erişmelerinden sonra Dünyanın uzaydaki berbat performansı yüzünden Dünya hükümeti psikolojik nedenlerle kesin bir öncelik vermek arzusunda." Wendel omuzlarını silkti. "Üstelik düşük yerçekimi durumunda daha bazı deneyler yapmamız gerek."

"Deneylerin sonu yok, değil mi?"

"Bu kadar sabırsız olma. Bu o kadar yeni ve denenmemiş bir teknik ki, insanlığın şimdiye kadar görmediği öyle bir şey ki, sürekli yeni deneyler yapılması gerekiyor. Hele uzaydışına çıkıp tekrar dönmenin yerçekim alanı şiddetiyle nasıl bir etkileşim içinde olduğunu tam olarak bilemiyoruz. Crile, bizi tedbirli olduğumuz için kınıyor olamazsın. Ne de olsa daha on yıl öncesine kadar ışıkötesi uçuş kuramsal olarak olanaksız kabul ediliyordu."

"Tedbirliliğin de aşırısı vardır."

"Olabilir. Bir an gelecek yapılabilecek her şeyi yaptığımıza karar vereceğim ve yola çıkacağız. Gereksiz yere beklemeyeceğimize söz veriyorum, Crile. Tedbirde aşırıya kaçmayacağım."

"Umarım öyle olur."

Wendel kuşkuyla baktı ona. Sormak zorundaydı. "Crile, son günlerde pek kendinde değilsin. İki aydır sabırsızlıktan kendini yiyip bitiriyorsun. Bir ara sakinleşmiştin, sonra birden yine büyük bir heyecana kapıldın. Benim bilmediğim bir şey mi oldu yoksa?"

Fisher birden sakinleşti. "Hiçbir şey olmadı. Ne olabilir ki?"

Wendel ise onun çok çabuk sakinleştiği, ansızın çok kuşkulu bir normalliğe döndüğü fikrindeydi.

"Ne olduğunu ben sana sordum," dedi. "Seni uyarmaya çalıştım, Crile, Rotor'u yaşayan bir dünya olarak bulmamız olasılığı çok az. Hatta sadece bulmamız olasılığı bile. Rotor sakinlerinden hiçbirini sağ bulamayacağız bence." Erkeğin inatçı sessizliğini bir süre bekledikten sonra da, "Seni bu olasılık konusunda uyarmamış mıydım?" diye sordu.

"Sık sık hem de." "Ama sen şimdi mutlu bir kavuşmaya hazırlanır gibisin. Gerçekleşmeyecek umutlar beslemek, her şeyini buna bağlamak tehlikelidir. Bu yeni davranışının nedeni ne? Gereksiz yere İyimser olan biriyle mi konuştun yoksa?"

Fisher'in yüzü kızardı. "Neden biriyle konuşmam gereksin ki? Bu ya da başka bir konuda kendi kendime bir sonuca varmış olmaz mıyım? Kuramsal fiziği anlamıyor olmam benim anormal ya da beyinsiz olduğum anlamına gelmez ki."

"Hayır, Crile. Ben senin için böyle bir şey düşünmem, böyle bir şey söylemek de istememiştim. Sen bana senin Rotor hakkında ne düşündüğünü söyle şimdi."

"Pek o kadar bilinmeyecek ya da akıl ermeyecek bir şey değil. Bence boş uzayda Rotor'a zarar verebilecek bir şey olamaz. Komşu Yıldıza bile ulaştığından kuşkulanılan Rotor'un, oraya varmış olsa bile, ancak ölü bir halde olacağını söylemek kolay, ancak gerek yolda gerekse oraya vardığında onu yok edecek ne olabilir? Bana buna neden olacak çarpışmanın ya da yabancı yaratıkların kesin bir senaryosunu verebilir misin?"

"Crile, benim olanlar konusunda mistik sezgilerim yok. Ben sadece ışıkhızı desteğini düşünüyorum. Bu biraz karışık bir tekniktir. Ne uzayı ne uzay dışını sabit olarak kullanmayıp dakikada birkaç kere bu ikisi arasında gidip gelir. Bu gidip gelme burası ile Komşu Yıldız arasında milyonlarca kere tekrarlanmış olabilir."

"Ee?"

"Bu geçiş uzayda ya da uzay dışında sabit bir geçişten çok daha tehlikelidir. Rotorluların uzaydışı kuramını ne kadar geliştirdiklerini bilemiyorum, ama buna ancak kabaca yaklaştıklarını tahmin edebilirini; aksi takdirde gerçek ışıkötesi uçuşu geliştirebilirlerdi. Biz projemizde uzaydan uzaydışına giriş çıkışlarda bunun madde üzerindeki etkilerini ayrıntılı olarak inceledik.

"Madde bir nokta ise, giriş çıkışlarda bunun üzerinde bir gerilim olmuyor. Ama madde bir nokta değil de, herhangi bir uzay gemisi gibi uzunluğa sahipse, o zaman çok kısa da olsa maddenin bir ucu uzay dışındayken bir kısmı uzayda kalıyor. Bu da maddenin boyuna, fiziki yapısına, geçiş hızına bağlı olarak belirli bir gerilim yaratıyor. Rotor boyunda bir nesne için bile bir çıkışın -hatta üç beş çıkışın- yaratacağı tehlike önemsenmeyecek kadar küçüktür.

"Komşu Yıldıza ışıkötesi hızla yol alırken beş on giriş çıkış yapacağız. Uçuş güvenli olacak. Ama yalnız ışıkhızı desteği ile yapılacak bir uçuşta, aynı yolculukta bir milyon giriş çıkış olabileceği için tehlikeli bir sonuçla karşılaşma olasılığı çok fazladır."

Fisher şaşkınlıktan ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Bu tehlike olasılığı kesin mi?"

"Hayır, kesin olan hiçbir şey yok. Bir istatistik konusu bu. Bir gemi bir milyon -hatta bir milyar- giriş çıkış yapar da bir şey olmaz. Diğer yandan daha birinci kerede parçalanabilir. Ancak giriş çıkış sayısının artmasıyla tehlike oranı da artar elbette.

"Ben Rotor'un bu geçiş tehlikeleri hakkında fazla bir şey bilmeden yola çıktığından kuşkulanıyorum. Daha fazla bilgileri olsaydı asla /ola çıkmazlardı. Şu halde Komşu Yıldıza 'topallayarak' gitmelerine imkân veren bir gerilim hissetmeleri mümkündür. Ya da paramparça edecek kadar güçlü bir gerilim. Bu yüzden Rotor'un kalıntılarını da bulabiliriz, hiçbir şey bulamayabiliriz de."

"Ya da sağ kalmayı başarmış bir Yerleşim Birimi bulabiliriz," dedi Fisher isyan eden bir tavırla.

"Olabilir. Ya da bütün olasılıklara karşı biz dayanamayacağımız bir gerilime girer ve parçalanırız. Senden kesinliklere değil de olasılıklara hazırlanmanı istiyorum."

Kadın derin bir sessizliğe gömülen erkeğe huzursuzca baktı.

* * *

Tessa Wendel İstasyon Dördün berbat bir yer olduğunu görmüştü. Sanki biri küçük bir Yerleşim Birimi kurmuş ama içine sadece bir laboratuvar, bir gözlemevi ve bir de fırlatma platformu yerleştirip bırakmıştı. Ne kadar küçük de olsa bir Yerleşim Biriminin çiftlikleri, evlerin olmadığı gibi, yeterli bir çekim alanı oluşturacak dönme mekanizmasından da yoksundu.

Sürekli bir yiyecek, hava ve su ikmali sağlandığı takdirde kalıcı bir iskân yeri olabilecekse de, tek başına bir insan uzun sürede orada yaşayamazdı.

Crile Fisher İstasyon Dördün Uzay Çağının ilk günlerinden her nasılsa yirmi üçüncü yüzyıla kadar kalmış eski biçim bir uzay istasyonuna benzediğini söylüyordu.

Ancak istasyonun eşi olmayan bir yanı vardı. Dünya-Ay sistemini panoramik olarak görmek olasıydı. Dünyanın çevresinde dönen Birimlerden

bu ikisi gerçek ilişkileri içinde görülemezdi. İstasyon Dörtten bakıldığında Dünya ile Ay birbirlerinden on beş dereceden fazla bir uzaklıkta değillerdi ve İstasyon Dört bu sistemin çekim merkezi çevresinde döndüğünden, iki dünyanın sürekli değişimleri ve Ayın (İstasyonun Dünya yanında olup olmamasına bağlı olarak) değişen büyüklüğü doyumu olmayan bir manzaraydı.

Wendel şimdi bu Dünya-Ay oyununu zevkle izlerken Birimli geçmişi açıkça ortaya çıkıyordu. Fisher’e aldığı zevkin asıl nedenini artık Dünyada olmaması olarak açıklıyordu.

Fisher onun bunu, söylerken kaçamak bakışlarla sağına soluna baktığını görmüştü.

"Benim bir Dünyalı olduğuma ve buna kızabileceğime aldırmadan bunu bana söylüyorsun," dedi. "Ama korkma, kimseye söylemem."

"Sana güvenim sonsuzdur, Crile." Kadın mutlulukla gülümsedi. İstasyon Dörde ilk geldiklerinden bu yana epey değişmişti Fisher. Biraz ciddiydi, ama bu bile olanaksız merakla beklemekten iyiydi.

"Oyunun şu aşamasında senin Birimli olduğuna gerçekten içerliyorlar mı sanıyorsun?"

"Elbette. Asla unutmazlar. Onlar da benim kadar dar kafalıdırlar ve ben onların Dünyalı olduklarım hiç unutmuyorum."

"Benim Dünyalı olduğumu unutuyorsun ama."

"Crile olduğun için ve Crile olmanın dışında başka bir sınıfa girmediğin için. Ben de Tessa’yım. Hepsi bu kadar işte."

"Tessa, ışıkötesi uçuşu kendi Adelia’n yerine Dünya için gerçekleştirmiş olman seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu Fisher.

"Ama ben onu Dünya için yapmadım, başka koşullar altında Adelia için de yapmazdım. Her iki durumda da ben bunu kendim için yapıyorum. Çözecek bir problemim vardı ve işi başarıyla tamamladım. Şimdi tarihe ışıkötesi

uçuşun kâşifi olarak geçeceğim; işte kendim için yaptığım bu. Gösterişçilik gibi olacak ama bunu insanlık için de yapıyorum. Keşfin hangi dünyada yapılmış olduğu önemli değildir. Rotor'da da birisi ya da birileri ışıkhızı desteğini keşfetti, ama şimdi buna biz de sahibiz diğer Birimler de. Sonunda bütün Birimlerin ışıkötesi uçuşlar; da olacak. Bir alanda ilerleme kaydedilirse sonunda bundan bütün insanlık yararlanır."

"Dünyanın buna Birimlerden daha çok ihtiyacı var ama."

"Komşu Yıldızın yaklaşmakta olduğunu düşünerek söylüyorsun bunu; Yerleşim Birimlerinin gerektiğinde kaçarak kurtulacaklarını ama Dünyanın kaçamayacağını düşünüyorsun. Eh, bu sorunu da Dünya liderlerine bırakıyorum. Ben aracı sağladım, şimdi onlar da bunu kendi çıkarlarına göre kullanmanın yöntemlerini bulsunlar."

"Anladığım kadarıyla yarın yola çıkıyoruz," dedi Crile.

"Evet. Holografik kayıtlar yapılacak. Ama bunları kamuoyuna ve Yerleşim Birimlerine ne zaman göstereceklerini bilemem." "Dönmemizden önce göstermezler," dedi Fisher. "Döneceğimizden emin olmadan bunları açıklamanın bir yararı yok. Bizimle ilişki kuramayacaklarından onlar için de sıkıntılı bir bekleyiş olacak. Astronotlar Aya ilk indiklerinde Dünya ile sürekli bağlantıdaydılar."

"Doğru, ama Kristof Kolomb Atlantik'e açıldığında İspanya kralı yedi ay sonra dönünceye kadar kendisinden haber almamıştı."

"Şimdiki Dünyanın yedi yüz elli yıl önceki İspanya'dan daha çok kaybedecek şeyi var. Işıkötesi uçuşun yanısıra ışıkötesi iletişime sahip olamayışımız çok yazık doğrusu."

"Bence de öyle," dedi Tessa. "Bir haberleşme yolu bulmam için başımın etini yiyen Koropatsky de aynı düşüncede. Ama ona da dediğim gibi, ben herkesin ihtiyacı olan şeyi şıp diye yaratacak doğaüstü bir güç değilim. Bir kütleyi uzaydışına itmekle bir radyasyonu itmek aynı şey değildir. Bunlar normal uzayda bile öyle değişik kurallara uyarlar ki, Maxwell elektromanyetik denklemlerini Newton'un çekimsel denklemini bulmasından iki yüzyıl sonra bulabildi ancak. Kütle ve radyasyon uzay

dışında da değişik kurallara göre hareket ederler ve şu anda radyasyon kurallarını bilmiyoruz. Günün birinde ışıkötesi iletişimi de başarabileceğiz."

"Çok yazık," dedi Fisher. "Işıkötesi iletişim olmadan ışık- ötesi uçuş uygulanması güç olacak."

"Neden?"

"Işıkötesi iletişimin olmayışı göbek bağını kesiyor. Yerleşim Birimleri Dünyadan -ve insanlığın geri kalan bölümünden- uzakta yaşayıp da sağ kalabilirler mi?"

Wendel'in kaşları çatıldı. "Bu yeni felsefe de nereden çıktı?"

"Bir düşünce sadece. Tessa, sen bir Birimli olduğundan Birimde yaşamanın insanlar için gerçekten doğal olmadığını anlamayabilirsin."

"Öyle mi? Bana hiç de doğal değilmiş gibi gelmemişti."

"Gerçekte bir Birimde yaşıyor sayılmazdın da ondan. İçlerinden bir tanesinin üstünde milyarlarca insanın yaşadığı bir gezegen olduğu bir Birimler sisteminde yaşıyordun. Rotor'lular da Komşu Yıldıza vardıktan sonra tek başına kalmış bir Yerleşim Biriminde yaşamanın hoş bir şey olmadığını göremezler mi? O zaman Dünyaya dönerlerdi ki, bunu yapmadılar. Bunun nedeni yaşanabilir bir gezegen bulmuş olmaları olamaz mı?"

"Bir kızıl cücenin çevresinde yaşanabilir bir gezegen mi? Hiç sanmam."

"Doğanın insanı şaşırtma ve kesinliğine inandığı şeyleri altüst etme huyu vardır. Ya orada yaşanabilir bir gezegen varsa. Bunun çok büyük bir dikkatle araştırılması gerekmez mi?"

"Sözü nereye getirmek istediğini anlamaya başladım," dedi Wendel. "Geminin Komşu Yıldız yakınlarına vardığında orada yaşanabilir bir gezegen görebileceğimizi düşünüyorsun. Uzaktan onun meskûn olmadığına karar versek bile araştırmamıza devam edelim. Bizim gezegene inmemizi ve çok daha büyük bir araştırmaya girmemizi istiyorsun kızını bulmak için.

Peki, ama nöron dedektörlerimiz Komşu Yıldız çevresinde olabilecek gezegenlerde bir zekâ izine rastlamadığı takdirde ne olacak? O zaman tek tek gezegenleri aramaya devam edecek miyiz yine?"

Fisher duraksadı. "Evet. Yaşanabilir yerlerse araştırmalıyız. Böyle bir gezegen konusunda bilinebilecek her şeyi öğrenmeliyiz. Yakında Dünyayı boşaltmaya başlayabiliriz, o yüzden insanlarımızı nereye taşıyacağımızı bilmemiz gerek. Yerleşim Birimleri herhangi bir boşaltma gerekmeden çekip gidecekleri için sen... "

"Crile! Bana düşmanmışım gibi davranmaya kalkışma! Birdenbire Yerleşim Birimliymişim gibi davranma bana! Ben Tessa'yım. Bir gezegen varsa onu elimizden geldiğince inceleyeceğiz, söz veriyorum sana. Böyle bir yer varsa ve Rotorlular orada ise, o zaman... Sen Rotor'da yaşadın, Crile. Janus Pitt'in nasıl biri olduğunu bilmelisin."

"Onun hakkında konuşulduğunu duydum sadece. Onunla hiç karşılaşmadım, ama karım, eski karım, onunla çalışırdı. Ona göre çok yetenekli, çok akıllı, çok güçlü bir insanmış."

"Biz Yerleşim Birimlerinde de onu tanırdık. Pek sevmezdik kendisini. Eğer planı Rotor için insanlığın gözünden uzak bir yer bulmak idiyse Komşu Yıldızdan iyi bir yer bulamazdı. Orası hem yakındı hem de o zamanlar Rotor dışında kimse varlığından haberdar değildi. Ve herhangi bir nedenle kendisine başlı başına bir sistem istemişse, Janus Pitt olarak, izlenmekten ve tekelinin kırılmasından hoşlanmayacaktır. Rotor tarafından kullanılabilecek uygun bir gezegen bulduysa, başkasının oraya gelmesini hiç de hoş karşılamayacaktır."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Fisher. Kadının nereye varmak istediğini anlamış gibiydi.

"Yarın yola çıkarsak çok geçmeden Komşu Yıldızda oluruz. Senin düşündüğün gibi bir gezegeni varsa ve Rotorlular oraya yerleşmişlerse sorun sadece gezegene inip, ‘Selam! Sürpriz! Biz geldik!’ değildir. Bizi ilk gördüğünde Pitt'in kendi Hoşgeldiniz'inle bizi havaya uçuracağından korkarım."

YİRMİ DOKUZ

DÜŞMAN

Erythro Kubbesinin bütün sakinleri gibi Ranay D'Aubisson da zaman zaman Rotor'u ziyaret ederdi. Bu gerekli bir şeydi. yuvaya bir dönüş, yenilenen bir çalışma gücü.

Ancak D'Aubisson bu kere programından daha önce yukarı (Erythro'dan Rotor'a gidiş böyle adlandırılırdı) gitmişti. Gerçekte Başkan Pitt tarafından çağırılmıştı.

Kadın Pitt'in odasında otururken son gördüğü birkaç yıldan bu yana Pitt'teki yaşlanma belirtilerini inceliyordu. Normal işlerini yürütürken adamla görüşmek için pek fırsatı yoktu aslında.

Ancak Pitt'in sesi her zamanki kadar güçlü, bakışları sertti. Zihni canlılığında da bir gerileme göze çarpmıyordu.

"Kubbe dışındaki olay konusundaki raporunu aldım," dedi Pitt. "Durumu teşhisindeki tedbirli yaklaşımını da anlıyorum. Ama şimdi bana gayri resmi olarak Genarr'a gerçekten ne olduğunu anlatabilir misin? Bu odam korumalıdır, rahatça konuşabilirsin."

"Raporum tedbirli olmanın yanısıra tam ve gerçekçiydi," dedi D'Aubisson ifadesiz bir sesle. "Komutan Genarr'a ne olduğunu kesin olarak bilemiyoruz. Beyin taramasında bazı değişimler görüldü, ancak bunlar çok önemsizdi ve geçmişteki deneylerimizde rastladığımız şeyler değildi. Ve kısa zamanda da normale döndüler."

"Ama ona bir şey oldu, değil mi?"

"Evet, ama sorun da burada işte. 'Bir şey'den daha fazla bir şey söyleyemiyoruz."

"Belki de bir tür Vebadır?"

"Geçmişteki belirtilerin hiçbirine rastlanılmadı."

"Ama Vebanın eski günlerinde beyin taraması henüz çok ilkeldi. Şimdi saptadığınız değişimleri o zaman saptayamayacağınız için, buna

Vebanın hafif bir biçimi diyemez miyiz?"

"Diyebiliriz ama buna kesin bir kanıt gösteremeyiz, hem zaten Genarr artık tümüyle normale döndü."

"Normal görünüyor sanırım, ancak bir tekrar olup olmayacağını bilemeyiz."

"Bir tekrarlamayı bekleyecek neden de yok."

Başkanın yüzünde bir sabırsızlık ifadesi dolandı. "Kelime oyunu yapıyorsun benimle, D’Aubisson. Genarr’ın mevkiinin çok önemli olduğunu bilirsin. Vebanın ne zaman yeniden başlayacağını bilmediğimiz için Kubbedeki durum her zaman çok naziktir. Genarr hastalığa bağışık gibi göründüğünden değerliydi, ama artık bağışık olduğunu söyleyemeyiz. Bir şey oldu ve onu değiştirmeye hazırlıklı olmalıyız."

"Bu konuda karar sizindir, Sayın Başkan. Ben tıbbi gerekçelerle değiştirilmesini tavsiye edemem."

"Ama onu sıkı bir gözlem altında bulunduracaksın ve umarım bir değişim gerektiğini de hatırdan çıkarmazsın."

"Bunu tıbbi görevlerimin bir parçası olarak kabul ederim."

"Güzel. Bir değiştirme söz konusu olduğu takdirde onun yerini sizin almanızı düşünüyorum."

"Beni mi?" Kadının yüzünde bir heyecan dalgası belirdi.

"Neden olmasın? Erythro’yu kolonize etmeye pek hevesli olmadığım biliniyor. Ben insanlığın hareketliliğini korumak ve bir daha kendimizi büyük bir gezegenin esiri yapmamak gerekliliğine inanırım oldum olası.

Yine de, gezegeni yaşamak için değil de, eski Güneş Sisteminde Ayı kullandığımız gibi, bir kaynak olarak kullanmak için gezegeni kolonize etmek akıllıca bir şey olur. Ama Veba tehlikesi varken bunu yapamayız, değil mi?"

"Yapamayız, Başkanım."

"Şu halde başlıca görevimiz bu sorunu çözümlemek olmalı. Bunu şimdiye kadar yapamadık. Veba kendi kendine son buldu ve biz de bunu kabul ettik. Ancak bu son olay tehlikenin geçmemiş olduğunu gösterdi bize. Veba olsun olmasın, Genarr bir şey geçirdi, bu kesin, şimdi bu konuya öncelik verilmesini istiyorum. Bu projenin başında olması gereken doğal kişi de sensin."

"Bu sorumluluğu seve seve kabul ederim. Bu zaten yapmakta olduğum işi, daha büyük bir yetkiyle yapabilmem demektir. Ama Erythro Kubbe Komutanı olmam gerekliliğinin bununla bir ilgisini göremedim."

"Dediğin gibi, buna karar vermek benim işim. Anladığım kadarıyla bu mevki sana teklif edildiğinde, bunu reddetmeyeceksin."

"Hayır, Başkanım. Büyük bir şeref duyarım."

"Bundan eminim," dedi Pitt. "Peki, kıza ne oldu?"

D'Aubisson konunun birden değiştirilmesine şaşırmıştı. "Kız mı?" diye kekeledi.

"Evet, Genarr ile Kubbe dışına çıkan kız, koruyucu tulumunu çıkaran kız."

"Marlene Fisher mi?"

"Evet, adı Marlene'di. Ona ne oldu?"

D'Aubisson duraksadı. "Hiçbir şey; Başkanım."

"Evet, raporda öyle yazıyor. Ama ben sana soruyorum şimdi. Hiçbir şey mi?"

"Beyin taramasında ya da diğer muayenelerde görünen bir şey yoktu."

"Yani E-tulumu giymiş Genarr rahatsızlanırken E-tulumu giymemiş bu Marlene Fisher'e bir şey olmadı mı diyorsun?"

D'Aubisson omuzlarını silkti. "Görebildiğimiz kadarıyla hiçbir şey olmadı."

"Bunu garip bulmuyor musun?"

"Garip bir genç kız o. Beyin taramasında..."

"Beyin taramasını biliyorum. Kızın kendine özgü bazı yetenekleri olduğunu da biliyorum. Buna dikkat etmiş miydin?"

"Evet, etmiştim."

"Peki, bu yeteneklerine ne diyorsun? Örneğin insanın zihninden geçenleri okumasına?"

"Hayır, Başkanım. Olanaksız bu. Telepati kavramı bir hayalden başka bir şey değildir. Ama akıldan geçenleri okuma olmasını yeğlerdim, çünkü o zaman pek tehlikeli olmazdı. Düşünceler kontrol altına alınabilir."

"Peki, kızın tehlikeli olan yanı ne?"

"Anlayabildiğimiz kadarıyla vücut dilini okuyor ve bunu kontrol edemeyiz. Yapılan her hareket ona bir şeyler söylüyor." Kadının bunu acı bir sesle söylemesi Pitt'in dikkatinden kaçmamıştı.

"Sen de buna tanık oldun mu?"

"Elbette." Kadının yüzü asılmıştı. "O genç kızın yanında olup da bu algılama huyunun rahatsızlığını duymamak olanaksızdır."

"Peki, ama ne oldu?"

"Önemli bir şey değil; ama rahatsızlık vericiydi." D'Aubisson'un yüzü kızardı, karşısındaki adama meydan okumayı düşünüyormuş gibi bir an dudakları kasıldı. Mırıldanır gibi bir sesle, "Kubbe Komutanı Genarr'ı

muayene ettikten sonra Marlene bana onun nasıl olduğunu sordu. Ciddi bir şey olmadığını ve tam olarak iyileşmesi için çök umutlu olduğumu söyledim.

"‘Bu sizi neden düş kırıklığına uğrattı?’ diye sordu.

"Şaşırmıştım. ‘Düş kırıklığına falan uğramadım, aksine sevindim.’ dedim.

"‘Düş kırıklığına uğradınız, bu açıkça belli oluyor. Sabırsızsınız,’ dedi.

"Başkalarından duymuş olmama rağmen ilk kez böyle bir durumla karşı karşıya kalıyordum. ‘Neden sabırsız olacakmışım? Ne için?’ dedim.

"O kocaman, kapkara ve insanın huzurunu kaçıran gözleriyle baktı bana. ‘Siever Amca konusunda...’ dedi."

Pitt kadının sözünü kesti. "Siever Amca mı? Aralarında bir akrabalık mı var?"

"Hayır. Bunu onu sevdiği için söylüyor sanırım ‘Merak ediyorum Kubbe Komutanı olarak onun yerini almak mı istiyorsunuz?’ dedi bana.

"Bunun üzerine daha fazla dinlemeden dönüp yürüdüm ben de."

"Bunu söylediğinde neler hissettiniz?" diye sordu Pitt.

"Doğal olarak çok kızmıştım."

"Seni rahatsız ettiği için mi? Yoksa doğruyu söylediği için mi?"

"Şey... "

"Hayır, hayır, kaçamak yok, doktor. Haklı mıydı haksız mı? Genarr’ın iyileşmesine kızın dikkatini çekecek kadar bozulmuş muydun, yoksa bütün bunlar kızın o garip kafasının yarattığı hayaller miydi?"

D’Aubisson kendisine rağmen konuşuyor gibiydi. "Gerçekte olan bir şeyi hissetmiş gibiydi." Meydan okurcasına baktı Pitt’e. "Ben bir

Insignia, "Marlene, Nemesis’e bakmak yok," dedi. "Kızılötesi ışınlar konusunda uyarıldığını biliyorum ama Nemesis aynı zamanda parlayan bir yıldızdır. Arada sırada yüzeyinde bir patlama olur ve beyaz bir ışık çıkar. Sadece bir iki dakika sürmesine rağmen gözün ağ tabakasına hemen hasar verir ve bunun ne zaman olacağı bilinemez."

"Gökbilimciler ne zaman olacağını söyleyemiyorlar mı?" diye sordu Genarr,

"Şimdilik, hayır. Doğanın o karmaşık yanlarından biri. Yıldız karmaşası altında yatan kuralları daha bulamadık ve içimizden bazıları bunların asla bulunamayacağı kanısındalar. Çok karmaşık bir iş çünkü."

"İlginç," dedi Genarr.

"Bu patlamalara şükran borçlu olduğumuzu unutuyor da değiliz. Nemesis’ten Erythro’ya gelen enerjinin yüzde üçüne onlar neden olur."

"Pek fazla değilmiş."

"Aslında fazladır. Patlamalar olmasaydı Erythro buzdan bir dünya olurdu ve üstünde yaşamak çok güçleşirdi. Ancak patlamalar Rotor için bir sorun da oluşturmuyor değil; Rotor güneş ışınları kullanımını ani olarak ayarlama zorunda kalıyor her patlamada."

İki büyük konuşurlarken Marlene yüzde yüze bakıyordu, sonunda sabırsızlıktan patladı. "Siz ikiniz daha ne kadar devam edeceksiniz bu konuşmaya? Beni burada tutmak için bir oyun bu. Bunu kolaylıkla anlayabiliyorum."

"Dışarı çıkınca nereye gideceksin?" diye sordu Insignia.

"Biraz dolaşacağım. O küçük dereye kadar."

"Neden?"

"İlginç olduğu için. Açıkta akıp duran bir su, iki ucu da görünmüyor ve son bulduğu yerde yeniden başına pompalanmadığını biliyorsunuz."

"Ama pompalanıyor," dedi Insignia. "Nemesis'in ısısıyla"

"O sayılmaz. İnsanlar yapmıyor diyorum ben. İşte durup onu seyretmek istiyorum."

"Sakın içmeye kalkışma," dedi Insignia.

"Böyle bir niyetim yok. Su içmeden bir saat dayanabilirim. Acıkırsam, susarsam ya da başka bir ihtiyacım olursa geri döneceğim. Bir hiç için boş yere kıyamet koparıyorsun."

Genarr gülümsedi. "Insignia, sanırım sen Kubbede olan her şeyi insanım, benim de güdülerim vardır. Ve şimdi siz de o mevkiin bana verilebileceğini söyleyerek beni oraya layık görüyorsunuz demek."

"Senin ruhen yaralanmış olduğunu anlıyorum. Ama düşün şimdi, hem beyin taraması hem de davranışlarıyla çok garip olan bu genç kızın Vebadan etkilenmediğini görüyoruz. Onun bu sinirsel durumuyla Veba bağışıklığı arasında bir bağlantı olması gerek. Vebayı incelemek için yararlı bir araç olmaz mıydı?"

"Bunu bilemem. Ama olabilir herhalde."

"Bunun denenmesi gerekmez mi?"

"Belki, ama nasıl?"

"Kızı mümkün olduğu kadar Erythro ile temas ettirerek."

"Aslına bakarsanız kızın kendisi de bunu istiyor ve Komutan Genarr da istediğini yapması fikrinde."

"Güzel. O zaman sen de tıbbi desteği sağlarsın."

"Anlıyorum. Peki ya kız Vebaya tutulursa?"

"Sorunun çözümünün bir tek kişinin sağlığından daha ö- nemli olduğunu unutmamalıyız. Önümüzde kazanılacak bir dünya var ve bunun için acı ama gerekli bir bedel ödeyebiliriz "

"Peki, Marlene ölürse bu bizim Vebayı anlamamıza ya da önlem almamıza yardımcı olmaz ki."

"Göze alınması gereken bir risktir bu. Aynı şekilde ona hiçbir şey olmayabilir ve bu durum da dikkatle incelenince bize Vebayı alteime olanağını verebilir. Bu durumda da hiçbir kayıp vermeden kazanmış oluruz."

D'Aubisson'un yanından ayrılmasından çok sonra Pitt'in çelik iradesi kendisini Marlene Fisher'in düşmanı olarak görmesine izin verdi. Gerçek zafer Marlene'in ölmesi ve Veba esrarının da çözülmemesiydi. Bir darbede günün birinde kendi gibi insanlar doğurabilecek bir kızı ortadan kaldırıyor, hem de Dünyanın nüfusu kadar hareketsiz, bağımlı ve istenmeyen bir nüfus oluşturabilecek bir dünyayı defterden siliyordu.

* * *

Kubbede oturuyorlardı, Siever Genarr dikkatli, Eugenia Insigna kaygılı ve Marlene Fisher de sabırsız.

Insignia, "Marlene, Nemesis'e bakmak yok," dedi. "Kızılötesi ışınlar konusunda uyarıldığını biliyorum ama Nemesis aynı zamanda parlayan bir yıldızdır. Arada sırada yüzeyinde bir patlama olur ve beyaz bir ışık çıkar. Sadece bir iki dakika sürmesine rağmen gözün ağ tabakasına hemen hasar verir ve bunun ne zaman olacağı bilinemez."

"Gökbilimciler ne zaman olacağını söyleyemiyorlar mı?" diye sordu Genarr,.

"Şimdilik, hayır. Doğanın o karmaşık yanlarından biri. Yıldız karmaşası altında yatan kuralları daha bulamadık ve içimizden bazıları bunların asla bulunamayacağı kanısındalar. Çok karmaşık bir iş çünkü."

"İlginç," dedi Genarr.

"Bu patlamalara şükran borçlu olduğumuzu unutuyor da değiliz. Nemesis'ten Erythro'ya gelen enerjinin yüzde üçüne onlar neden olur."

"Pek fazla değilmiş."

"Aslında fazladır. Patlamalar olmasaydı Erythro buzdan bir dünya olurdu ve üstünde yaşamak çok güçleşirdi. Ancak patlamalar Rotor için bir sorun da oluşturmuyor değil; Rotor güneş ışınları kullanımını ani olarak ayarlama zorunda kalıyor her patlamada."

İki büyük konuşurlarken Marlene yüzde yüze bakıyordu, sonunda sabırsızlıktan patladı. "Siz ikiniz daha ne kadar devam edeceksiniz bu konuşmaya? Beni burada tutmak için bir oyun bu. Bunu kolaylıkla anlayabiliyorum."

"Dışarı çıkınca nereye gideceksin?" diye sordu Insignia.

"Biraz dolaşacağım. O küçük dereye kadar."

"Neden?"

"İlginç olduğu için. Açıkta akıp duran bir su, iki ucu da görünmüyor ve son bulduğu yerde yeniden başına pompalanmadığını biliyorsunuz."

"Ama pompalanıyor," dedi Insignia. "Nemesis’in ısısıyla"

"O sayılmaz. İnsanlar yapmıyor diyorum ben. İşte durup onu seyretmek istiyorum."

"Sakın içmeye kalkışma," dedi Insignia.

"Böyle bir niyetim yok. Su içmeden bir saat dayanabilirim. Acıkırsam, susarsam ya da başka bir ihtiyacım olursa geri döneceğim. Bir hiç için boş yere kıyamet koparıyorsun."

Genarr gülümsedi. "Insignia, sanırım sen Kubbede olan her şeyi arılaştırmak isterdin."

"Elbette. Kim istemez ki."

Genarr güldü. "Biliyor musun, Eugenia, Yerleşim Birimlerinde yaşamanın insanlığı kesin bir değişime uğrattığına inanıyorum. Yeniden arılaştırma

gerekliliği artık içimize yerleşip kök saldı. Dünyada bunun doğal olarak yapılacağını bilerek atardın her şeyi."

"Genarr, sen bir hayalcisin. İnsanların baskı altında iyi huylar edinmeleri olasıdır, ama baskıyı kaldırdın mı eski huylar geri döner hemen. Yokuş inmek yokuş çıkmaktan kolaydır. Termodinamiğin ikinci yasası derler buna; günün birinde Erythro'yu kolonileştirirsek kısa zamanda baştan başa pisleteceğimizden hiç kuşkum yok."

"Hayır, yapmayacağız," dedi Marlene.

Genarr merakla sordu. "Neden, yavrum?"

Marlene sabırsızlıkla, "Yapmayacağız işte!" dedi. "Şimdi çıkabilir miyim artık?"

Genarr Insignia'ya baktı. "Eugenia, bırakalım gitsin. Sonsuza kadar tutamayız nasıl olsa. Üstelik dün Rotor'dan dönen Ranay D'Aubisson bana Marlene'in beyin taramasının çok normal çıktığını ve onun Erythro'dan zarar görmeyeceğinden emin olduğunu söyledi."

Hava kapısına gitmek için odadan çıkmakta olan Marlene birden geri döndü. "Siever Amca, az daha unutuyordum. Dr. D'Aubisson karşısında çok dikkatli olmalısınız."

"Neden? Çok iyi bir nörofizikçidir."

"Onu demek istemedim. Dışarda başınıza gelenlere sevinmişti, sonra siz iyileşince de bundan hiç memnun olmadı."

Insignia şaşırmıştı. "Bunu nereden çıkardın?" diye sordu elinde olmadan.

"Bitiyorum da ondan."

"Ama anlamıyorum. Siever, D'Aubisson'la iyi geçinmiyor musun sen?"

"Elbette ki geçiniyorum. Hiç tartışmayız bile. Ama Marlene..."

"Marlene yanılamaz mı?"

"Yanılmıyorum," diye atıldı Marlene.

"Haklı olduğundan eminim," dedi Genarr. Sonra Insignia'ya döndü. "D'Aubisson hırslı bir kadındır. Bana bir şey olursa yerime o geçecektir. Burada epey deneyim sahibi oldu ve Veba yeniden baş gösterdiği takdirde onunla en iyi baş edecek olan da odur. Ayrıca benden yaşlıdır ve artık kaybedecek çok zamanı kalmadığını düşünüyor olabilir. Benim yerimi almak için hevesleniyorsa onu suçlayamam. Ama eminim bu duygular! hissettiğinin farkında bile değildir."

"Farkında," dedi Marlene. "Çok iyi biliyor hem de. Dikkatli ol, Siever Amca."

"Peki, olurum. Sen hazır mısın bakalım?"

"Elbette hazırım."

"O zaman hava odasına kadar geleyim seninle. Sen de ge!, Eugenia ve yüzündeki o trajik ifadeyi sil artık."

İşte Marlene böylece ilk kez olarak yalnız ve korunmasız, ayak bastı Erythro topraklarına. Dünya zamanıyla 15 Ocak 2237 saat 21:20'ydi. Erythro saatiyle ise sabah.

OTUZ

GEÇİŞ

Crile Fisher heyecanını bastırmaya, diğerleri gibi sakin görünmeye çalışıyordu.

Tessa Wender‘in o anda nerede olduğunu bilmiyordu. Işıkötesi pek fazla büyük olmadığı için uzakta olamazdı, ancak birinin bölmesine girdiyse öyle bir bakışta görülmesi olası değildi.

Fisher diğer üç mürettebatı tanımıyordu. Her biri kendi işiyle meşgul olmaktaydı. Sadece Fisher’in yapacak belirli bir işi yoktu; belki de ötekilerinin işlerine engel olmamak dışında.

İkisi erkek biri kadın olan mürettebata kaçamak bakışlarla baktı. Hepsi gençtiler. En yaşlısı otuz sekiz yaşında olan uzaydışı uzmanı Chao-Li Wu’ydu. Sonra otuz beş yaşındaki Henry Jarlow ve daha diplomasının mürekkebi kurumamış olan yirmi yedi yaşındaki Merry Blankowitz.

Elli beş yaşında olan ‘Wendel onlara kıyasla çok yaşlıysa da uçuşun mucidi, tasarımcısı ve tanrıçasıydı o.

İçlerinde uyumsuz olan Fisher’di. Gelecek yıl elli yaşında olacaktı ve özel bir uzmanlığı yoktu. Bilgi ve gençlik açısından bakıldığında gemide işi yoktu.

Ancak Rotor’a daha önce gitmiş olan oydu. Bu önemliydi. Ve Wendel onu da yanında istemişti ki, bu daha da önemliydi. Tanayama ve Koropatsky de bunu istemişlerdi ki, bu hepsinden önemliydi.

Gemi uzayda hızla ilerlemekteydi. Fiziki olarak böyle bir şey belli olmamasına rağmen Fisher bunu bağırsaklarında hissediyordu. Diğerlerinin toplam zamanlarından çok bulundum uzayda, diye düşündü ve de

gemilerde. Bu geminin zarif bir yanı olmadığını sadece duygularımla söyleyebilirim. Onlar bilemezler bunu.

Işıkötesi’nin zarafetten yoksun olması kaçınılmazdı. Normal uzay gemilerinin boşlukta hareket etmelerini sağlayan güç kaynaklan azaltılmış ve daracık bir yere sığdırılmıştı. Bu yüzden uçak, karada hantal hareketlerle yürüyen bir deniz kuşunu andırmaktaydı.

Wendel birden çıktı ortaya. Saçları dağılmıştı ve hafifçe Derliydi.

"İşler yolunda mı, Tessa?" diye sordu Fisher.

"Evet." Kadın duvardaki girintilerden birine yaslandı. "Herhangi bir sorun yok."

"Uzaydışına ne zaman çıkıyoruz?"

"Birkaç saate kadar. Bütün gerekli çekim kaynaklarının hesaplarımıza uygun geleceği koordinatlara varınca."

"Bu uzay ötesi uçuş pek pratik görünmüyor," dedi Fisher. "Ya her şeyin nerede olduğunu tam olarak bilemezsen? Ya acelen varsa ve her çekim titreşimini hesap edecek zamanın yoksa?"

Wendel gülümseyerek baktı Fisher’e. "Daha önce böyle bir şey sormamıştın. Şimdi neden soruyorsun?"

"Daha önce uzay ötesi uçuşa çıkmamıştım. Bu koşullar altında bu sorun benim için öncelik kazandı şimdi."

"Bu ve bunun gibi pek çok sorun benim için yıllardır önceliğe sahipti. Aramıza hoş geldin."

"Yanıt ver bana."

"Seve seve. Bir kere, çevreyi bilsen de bilmesen de, uzayın herhangi bir noktasındaki gene! çekim yoğunluğunu ölçen aygıtlarımız var. Her çekim kaynağın; tek tek ölçüp topladığında vardığın sonuç kadar kesin olmasa da ona yakındır. Ayrıca zaman çok önemliyse, sözgelimi, uzaydışı düğmesine

basar ve çekimin fazla güçlü olmayacağını umarsın. O zaman hafif bir sarsıntı geçirir gibi olursun, sanki bir kapıdan geçerken ayağın eşiğe takılmış gibi. Bundan kaçınabilirsek iyi olur, ama kaçınamazsak ille de ölümcül bir sonuç doğuracak diye bir şey yok. Doğal olarak ilk geçiş noktasında, en azından psikolojik rahatlığımız için bunun mümkün olduğu kadar sarsıntısız olmasını yeğleriz."

"Ya acelen varsa ve çekimin önemsiz olduğunu düşünmüşsen ve çekim önemsiz değilse?"

"Bunun pek sık olmayacağını umarsın o zaman."

"Geçiş sırasındaki gerilimlerden söz etmiştin. Yani ilk geçişimiz bile tehlikeli olabilir öyleyse."

"Olabilir, ama herhangi bir geçiş anında ölümcül bir kaza olasılığı da çok azdır."

"Ölümcül olmasa bile, hiç de hoş olmayan bir durum çıkabilir mi?"

"Bunu söylemek çok güç. İşin içinde bir hız artırımı olmadığını unutma. Işıkhızı desteği durumunda bir gemi ışık hızına doğru yaklaşır, aralıklı olarak zaman zaman bunu geçer de. Hızlar yüksek, verimlilik az, tehlike olasılığı fazladır. Bunun nasıl-bir rahatsızlık vereceğini ise doğrusunu istersen bilemem.

"Ama bizimki gibi bir ışıkötesi uçuşunda geçişi normal hızlarda yaparız. Bir an saniyede bin kilometrelik bir hız yapıyor olabiliriz, bir saniye sonra da hız artırımı yapmadan saniyede bin milyon kilometre. Hızlanma olmadığı için bunu hissetmeyiz."

"Hızını bir saniyede milyon kere arttırdığında nasıl olur da hızlanma olmaz?"

"Günkü geçiş hızlanmanın matematik eşitidir. Vücudun hızlanmaya bir tepki gösterir ama geçişe göstermez."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Uzay dışında hayvanları bir noktadan başka bir noktaya göndererek. Bir mikro saniyenin çok küçük bir bölümünde uzay-dışındadırlar. Ancak bizi kaygılandıran uzay ve uzaydışı arasındaki geçişlerdir. Ve uzay dışında en kısa bir yolculukta bile bu geçiş vardır."

"Hayvanlar gönderildi mi peki?"

"Elbette. Bize sözle bir şey anlatamadılar ama sakin ve bir şey olmamış gibiydiler. Bir zarar görmedikleri kesindi. Tamam mı?"

"Elimde bir seçenek yok sanırım," dedi Fisher. "Tamam."

Gemi iki saat yirmi yedi dakika sonra kimse bir şey hissetmeden uzaydışına geçti ve ışık hızının çok ötesinde hızlarla ilk ışıkötesi uçuş başarılmış oldu.

Geçiş Dünya zamanıyla 15 Ocak 2237'de saat 21:30'da gerçekleşmişti.

OTUZ BİR

ADI NE?

Sessizlik!

Marlene zevkten kendinden geçmişti, özellikle de bu sessizliği istediği takdirde bozabileceği için. Yerden bir taş alıp bir kayaya doğru fırlattı. Taş hafif bir ses çıkardıktan sonra yere düştü ve hareketsiz kaldı.

Üzerinde Rotor'da giydiği şeyler olduğu halde Kubbeden çıkmıştı ve şimdi kendini özgür hissediyordu.

Kubbeden doğruca küçük dereye yürüdü.

Annesinin son sözleri bir yalvarma olmuştu. "Marlene, lütfen Kubbenin görüş alanında çıkmayacağına söz verdiğini unutma."

Marlene gülümsemiş ama kulak asmamıştı. Kubbenin görüş alanında kalabilirdi de, kalmayabilirdi de. Barışı sağlamak için vermek zorunda bırakıldığı sözler ne olursa olsun, kısıtlanmak istemiyordu. Hem nasıl olsa bir verici taşıyordu üstünde. İstedikleri zaman nerede olduğunu saptayabilirlerdi. Kendisi de onunla Kubbenin vericisinin yönünü saptayabilirdi.

Bir kaza falan geçirecek olursa - bir yerden düşer ya da bir yeri yaralanırsa - Kubbeden kendisini elmaya gelebilirlerdi.

Bir meteor çarparsa da, ölürdü. Kubbenin görüş alanında olsa da, kimse bir şey yapamazdı nasıl olsa. Meteor tehlikesine rağmen Erythro o kadar sakin ve güzeldi ki. Rotor ise hep gürültülüydü. Nereye gitse havada hep bir titreşim vardı ve ses dalgaları insanın zaten yorgun olan kulaklarına saldırırdı sanki. Sekiz milyar insanı, trilyonlarca hayvanı, fırtınaları, denizden ve havadan gelen sularıyla Dünya bin kat kötü olmalıydı. Marlene

bir kere ‘Dünyanın Sesleri’ adında bir kayıt dinlemeye kalkmıştı da, irkilerek kapatılmıştı hemen.

Ama Erythro’da ise şahane bir sessizlik vardı.

Marlene dere kenarına varmıştı, su hafif bir gürültüyle akıyordu yanı başında. Yerden bir çakıltaşı alıp suya attı, hafif bir şapırtı duyuldu. Erythro’da ses yasak değildi; bu sadece çevrenin sessizliğini daha da değerli hale getiren küçük süsler gibiydi.

Kız ayağını çayın kıyısındaki ıslak toprağa bastırdı. Ayak izi çıkmıştı yere. Eğilip avucuna doldurduğu suyu yere boşalttı. Toprak nemlenmiş, pembe rengi üzerinde kızıl lekeler oluşmuştu. Biraz daha su boşaltarak ayağını kararan yere sıkıca bastırdı. Ayağını kaldırdığında daha derin bir iz oluşmuştu.

Deredeki irice taşlara basarak suyu aştı.

Marlene canlı adımlarla yürüyor, kollarını sallıyor, derin soluklarla havayı içine çekiyordu. Oksijen oranının Rotor’dakinden daha az olduğunu biliyordu. Koşsa çabuk yorulurdu ama canı koşmak istemiyordu. Koşarsa dünyasını çabucak bitirmiş olacaktı.

Her şeye bakmak istiyordu!

Arkasına dönünce ilk bakışta tepesini gördü, özellikle de astronomik araçların bulunduğu küçük Kubbeyi. Buna canı sıkıldı. Arkasına döndüğü zaman Kubbeyi değil, çevresinde tam bir daire olan ufuk çizgisini görmek istiyordu. Kendisi dışında insanlıktan hiçbir iz olmamalıydı.

Kubbeyi arasa mıydı? Annesine bir süre gözden uzakta olacağını söylese miydi? Hayır, bu yeni bir tartışmaya başlamaktan başka bir işe yaramazdı. Nasıl olsa telsiz aygıtının dalgalarını alıyorlardı. Sağ salim oduğunu anlarlardı. Onlar kendisini ararlarsa karşılık vermeyecekti. Biraz da kendi başına bıraksalardı ya!

Marlene’in gözleri Nemesis’in ve çevresindeki dünyanın pembeliğine alışıyordu. Sadece pembe de değildi; koyulu açıklı renkler, kızıllar ve

turuncular, hatta bazı yerlerde de sarılar.

Günün birinde insanlar buraya yerleşip kentler kurarlarsa ne olacaktı? Bozacaklar mıydı burasını? Yoksa Dünyadan derslerini almış olarak başka bir yol izleyecekler, bu el değmemiş dünyayı özledikleri bir yer mi yapacaklardı?

Kimin özlemi ama?

Sorun buydu işte. Çeşitli insanların çeşitli fikirleri olacaktı, bunlar için birbirleriyle kavga edecekler ve uzlaşmaz tutumlarını sürdüreceklerdi. Erythro'yu böyle boş bırakmak daha mı iyiydi?

İnsanların buradan o kadar zevk almaları mümkünken haksızlık olurdu bu. Marlene kendisinin buradan ayrılmak istemediğini biliyordu. Burada olmak içini ısıtıyordu. Nedenini bilemiyordu ama burasını Rotor'dan daha çok benimsemişti.

Nedendi bu? Genlerinde kocaman, sonsuz bir dünya için bir duygu mu vardı? Küçük, yapay ve uzayda dönüp duran bir kentin tatmin edemeyeceği bir duygu? Bu nasıl olurdu? Dünya boyutları dışında Erythro'dan akla gelebilecek her bakımdan farklı bir yerdi. Ve onun genlerinde Dünya varsa, bu neden bütün insanların genlerinde yoktu?

Ama bunun bir açıklaması olmalıydı. Marlene sanki sonsuz uzayın ortasındaymış gibi başını sallayıp döndü olduğu yerde. Erythro'nun çıplak gibi görünmemesi de garipti. Rotor'da tarlaları, meyve bahçelerini, yeşilleri ve sarıları, insan yapılarının düz çizgilerini görürdün. Burada ise sanki bir dev elin serpiştirdiği kayalarla kesilen bir toprak vardı. Ve de orada burada akan dereler. Atmosferin oksijenini sağlayan sayısız mikroskobik hücreyi saymazsan hiç yaşam yoktu.

Herhangi bir kızıl cüce gibi Nemesis enerjisini daha birkaç milyar yıl buraya göndermeye devam edecek, Erythro ile prokaryotların bu süre içinde gerekli ısıda rahat yaşamalarını sağlayacaktı. Dünyanın Güneşi ve daha sonra doğan öteki parlak yıldızlar öldükten sonra da Nemesis parlamaya devam edecek, Erythro Megas'ın çevresinde dönecek, prokaryotlar da yaşayıp ölerek hiçbir değişikliğe uğramayacaklardı.

İnsanların bu hiç değişmeyen dünyaya gelip onu değiştirmeye hakları yoktu. Ama kendisi Erythro'da yalnız yaşamaya kalktığı takdirde yiyeceğe ve arkadaşlığa ihtiyacı olacaktı.

Arada sırada yiyecek almak, başka insanlar görme ihtiyacını gidermek için Kubbeye dönebilirdi ama zamanının çoğunu da Erythro'da harcardı. Peki, o zaman ötekiler kendini izlemeyecekler miydi? Onlara nasıl engel olabilirdi? Ve ötekilerin sayısı ne kadar az da olsa, sonunda Cennet bozulmayacak mıydı? Kendisi, sade kendisi, girdi diye bozulmamış mıydı bu Cennet?

"Hayır!" diye bağırdı. Bu yabancı atmosferi titretip sesini kulaklarına iletip iletmeyeceğini anlamak isteyerek bağırmıştı.

Kendi sesini duydu hiçbir yankının olmadığı bu düzlükte. Sesi duyulduğu an kaybolmuştu ama.

Bir daha döndü arkasına. Kubbe ufukta incecik bir gölgeydi. Görmezlikten gelinebilirdi neredeyse. Ama hiç görünmemesini yeğlerdi. Kendisiyle Erythro'nun dışında hiçbir şey istemiyordu.

Rüzgârın çok hafif hışırtısını duyunca daha sert esmekte olduğunu anladı. Henüz hissedecek kadar güçlü değildi, ısı düşmemişti daha.

Çok hafif bir 'Ah-h-h-h-h.'

Kız neşeyle taklit etti sesi: 'Ah-h-h-h-h.'

Marlene merakla göğe baktı. Havayı açık olarak tahmin etmişlerdi. Erythro'da beklenmeyen fırtınalar çıkar mıydı? Rüzgâr çıkıp da insanı rahatsız eder miydi? Kubbeye dönemeden gökyüzünün bulutlarla kaplanıp yağmurun başlaması mümkün müydü?

Saçmaydı bu, meteorlar kadar saçma. Elbette yağmur yağardı Erythro'da, ancak şu anda sadece birkaç parça pembe bulut vardı, hepsi o kadar. Bulutlar ağır ağır yüzüyorlardı koyu renkli gökte. Fırtına çıkacağını gösteren bir şey yoktu.

"Ah-h-h-h," diye ıslık çalıyordu rüzgâr. "Ah-h-h-h ay-y-y-y." ,

Çifte bir sesti bu; Marlene kaşlarını çattı. Bu ses nereden çıkıyordu? Rüzgârdan değil herhalde. Böyle ıslık çalabilmek için bir yerlere çarpması gerekirdi. Ancak görünürde hiçbir şey yoktu ki.

"Ah-h-h-h-h ay-y-y-y-y uh-h-h-h."*

Üç ayrı ses olmuştu şimdi.

Marlene merakla çevresine bakındı. Sesin nereden geldiğini kestiremiyordu. Ses çıkması için bir şeyin titreşmesi gerekirdi, ama hiçbir şey görmüyordu.

Erythro sessiz ve boş görünüyordu. Kendi başına ses çıkaramazdı.

"Ah-h-h-h-h ay-y-y-y-y uh-h-h-h."

Bir daha. Daha açık seçik şimdi. Ses kafasının içindeydi sanki. Kız bunu düşününce birden ürperdi. Tüylerinin kabardığını hissediyordu.

Kafasında bir şey yoktu. Olamazdı!

Sesi bir daha beklerken yine duydu. Daha kuvvetli. Daha belirgin. Sanki alıştırma yapıyormuş da her seferinde daha başarılı oluyormuş gibi bir otorite vardı şimdi.

Alıştırma mı? Ne alıştırması?

Sanki sessiz harfleri söyleyemeyen biri benim adımı hecelemeye çalışıyormuş gibi diye düşündü istemeye istemeye.

Sanki bu bir işaretti, ya da düşünceleri bir güç dalgası yaymış gibi...

"Mah-h-h lay-y-y nuh-h-h."

Marlene ne yaptığını bilmeden elleriyle kulaklarını örttü.

Marlene, diye düşündü.

Ses bir daha duyuldu, kendisini taklit ederek, "Mahr-lay - nu," dedi.

Sonra bir daha, doğal olarak.

"Marlene."

Kız titredi ve sesi tanıdı. Aurinel’di bu. Dünyanın yok olacağını söylediği günden beri bir daha görmediği Rotorlu Aurinel. O günden sonra onu pek az düşünmüştü. Ama her hatırladığında da yüreği cız etmişti.

Peki o burada değilken sesini nasıl duyuyordu? Ya da hiçbir şeyin olmadığı bu yerde nasıl olur da bir ses işitiyordu?

"Marlene."

Pes etti kız. Kendisine dokunmayacağından emin olduğu Vebaydı bu.

Artık körükörüne, nerede olduğunu kestiremeden koşuyordu Kubbeye doğru.

Çığlıklar attığının farkında değildi.

* * *

Onu içeri taşımışlardı. Koşa koşa gelmekte olduğunu gören E-tulumlu iki nöbetçi hemen dışarı fırlamışlar ve çığlıklarını duymuşlardı.

Ama yanına gelmeden kesilmişti çığlıklar. Kız onların geldiklerini fark etmeden yavaşlamış, hatta durmuştu bile.

Yanına geldiklerini fark edince de sakin sakin yüzlerine bakmış, "Ne oldu?" diye sormuştu.

Kimse yanıtlamamıştı kendisini. Bir el kolunu tutmak için uzanınca Marlene sertçe çekmişti kolunu.

"Dokunmayın bana. İstediğiniz Kubbeye dönmemse giderim, ama kendim yürüyerek giderim."

Sonra da sessizce yürümüştü yanlarında.

** *

Dudakları kupkuru ve bembeyaz olan Eugenia Insignia telaşlı görünmemeye çalışıyordu. "Orada ne oldu, Marlene?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey." Kızın kara gözleri iri iriydi.

"Öyle konuşma. Bağıra bağıra koşuyordun."

"Biraz koşmuş olabilirim, ama çok kısa bir süre. O kadar büyük bir sessizlik vardı ki, bir an sağır oldum sandım. Onun için ayaklarımı vurarak koştum sesi duymak için, bağırdım da... "

"Sesini duymak için mi?" Kaşlarını çattı Insignia.

"Evet, anne."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun, Marlene? İnanmıyorum ama. Biz çığlıklarını duyduk ve onlar gürültü çıkarmak isteyen birinin çığlıkları değildi. Korku çığlıklarıydı. Seni korkutan bir şey vardı."

"Söyledim ya. Sessizlik. Sağırlık korkusu."

Marlene D’Aubisson’a döndü. "Doktor, hep bir şeyler duymaya alışmışsan ve birdenbire tam bir sessizlik içinde kalırsan, insanın kulağı yararlı olduğunu kanıtlayabilmek için olmayan sesleri duyabilir mi?"

D’Aubisson hafifçe gülümsedi. "Bu pek renkli bir tablo oldu ama duyusal yoksunluğun hayal uyandırdığı doğrudur."

"Beni de rahatsız eden bu oldu sanırım. Ama kendi sesimi duyunca sakinleştim. Beni almaya gelen iki nöbetçiye sorun. Geldiklerinde çok sakindim, hiçbir şey demeden Kubbeye döndüm onlarla. İsterseniz sorun, Siever Amca?"

Genarr başını salladı. "Bunu doğruladılar. Ayrıca kendi gözümüzle de gördük. Pekâlâ. Olay bu demek."

"O kadar da değil," dedi Insignia. Yüzü korkudan ya da öfkeden ya da ikisinden de bembeyazdı. "Marlene bir daha dışarı çıkmayacak. Deney sona erdi."

"Hayır, anne."

D’Aubisson ana kız arasında çıkacak tartışmayı önlemek için sesini yükseltti. "Deney bitmedi. Dr. Insignia. Kızın bir daha dışarı çıkıp çıkmaması önemli değil. Olanların sonuçlarını incelemek zorundayız şimdi."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Insignia.

"İnsan kulağının sessizliğe alışkın olmadığı için hayali sesler duymaktan söz etmek başka, bu hayali seslerin belirli bir akli dengesizliğin sonucu olma olasılığı başka şeylerdir."

Insignia yıkılacak gibi oldu.

Marlene, "Yani Erythro Vebası mı?" diye sordu.

"Özellikle onu demek istemedim, Marlene. Bir kanıt yok elimizde, sadece bir olasılık. Yeni bir beyin taraması yapmalıyız. Senin iyiliğin için."

"Olmaz," dedi Marlene.

"Olmaz deme. Bir zorunluluk bu. Başka seçeneğimiz yok."

Marlene kara gözleriyle baktı kadına. "Siz benim Vebaya tutulmuş olmamı istiyorsunuz."

D’Aubisson birden kaskatı kesildi. "Saçma. Ne cüretle böyle bir şey söyleyebilirsin?"

Ama Genarr dikkatle bakıyordu D’Aubisson’a. "Ranay, Marlene’in bu yeteneğini seninle konuşmuştuk," dedi. "Şimdi senin onun Vebaya tutulmuş olmasını istediğini söylüyorsa, şu ya da bu şekilde kendini ele vermiş olmalısın. Yani Marlene ciddi ise ve bunu korku ya da öfkeyle söylememişse."

"Ciddiyim," dedi Marlene. "Sevinçli bir heyecan içindeydi."

"Eh, Ranay, öyle mi?" diye soğuk bir sesle sordu Genarr.

"Kızın ne demek istediğini anlıyorum," diyen kadın kaşlarını çattı. "Yıllardır yeni bir Veba vakası görmemiştim. O günlerde de Kubbe daha pek yeni ve ilkel olduğu için hastalığı inceleyecek araç gerecimiz yoktu. Modern teknik ve araçlarla hastalığı inceleyip tedavisini bulmak isterim elbette. Heyecan verici bir şeydir bu. Genç hanımın da basit bir neşe olarak nitelediği şey bu olsa gerek. Basit değil aslında."

"Basit olmayabilir," dedi Madene. "Ama kötü niyetli. Kesinlikle de yanılmıyorum."

"Yanılıyorsun. Tarama yapılacaktır."

"Yapılmayacak. Beni zorlayabilirsiniz ya da ilaç verebilirsiniz ki, o zaman da yaptığınız tarama geçerli olmayacaktır."

Insignia titrek bir sesle, "Kızın iradesine aykırı bir şey yapılmasını istemiyorum," dedi.

"Bunun onun iradesi ya da isteğiyle ilgisi..." D’Aubisson birden iki elini karnına götürdü.

"Ne oldu?" diye sordu Genarr.

Insignia kadını tutup en yakın kanepeye götürdü. Genarr kıza döndü. "Marlene, testi kabul etmelisin."

"İstemiyorum. Vebaya tutulduğumu söyler sonra."

"Söylemez. Sana söz veriyorum. Eğer gerçekten yoksa."

"Veba falan yok bende."

"Bundan hiç kuşkum yok, beyin taraması da bunu kanıtlayacaktır. Güven bana, Marlene. Lütfen."

Marlene bir Genarr’a bir kadına baktı. "Yine Erythro’ya çıkacak mıyım?"

"Elbette. İstediğin kadar. Eğer normalsen, sen normal olduğundan eminsin, değil mi?"

"Evet."

"O zaman beyin taraması bunu kanıtlayacaktır."

"Ama o bir daha dışarı çıkamayacağımı söyleyecektir."

"Annen mi?"

"O da, doktor da."

"Hayır, seni durdurmaya cesaret edemeyecekler. Beyin taramasını kabul edeceğini söyle "

"Pekâlâ. Yapabilir."

Ranay D’Aubisson güçlükle doğruldu yattığı yerden.

* * *

D’Aubisson Siever Genarr’ın önünde dikkatle inceledi kompüterize beyin taramasını.

"Garip bir tarama," diye söylendi.

"Bunu baştan biliyorduk. Garip bir genç kızdır zaten. Önemli olan değişikliğin olup olmadığı" "Yok," dedi kadın.

"Düş kırıklığına uğramış gibisin."

"Yine başlamayalım buna. Mesleki bir düşkırıklığı var elbette."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Söyledim ya... "

"Bedensel olarak diyorum. Dünkü baygınlığın çok garipti."

"Baygınlık değildi. Bir sinir hali. Birinin hasta olmasını istemekle suçlanmam normal değildi ve de buna inanılması."

"Ne oldu? Hazımsızlık mı?"

"Olabilir. Karın ağrısı. Baş dönmesi."

"Bu sana sık sık olur mu, Ranay?"

"Hayır," dedi kadın sert bir sesle. "Mesleğimle bağdaşmayan davranışlarla da sık sık suçlanmam."

"Sadece heyecanlı bir genç kız. Neden bunu o kadar ciddiye aldın ki?"

"Konuyu değiştirebilir miyiz? Beyin taramasında bir değişiklik görülmedi. Bundan önce normalse, o zaman şimdi de normaldir."

"O zaman, bir doktor olarak, onun Erythro'yu keşfe devam etmesinde bir sakınca yok sence?"

"Görüldüğü kadarıyla herhangi bir etkilenme yok. Onu yasaklamak için nedenim yok demektir bu da."

"Daha ileri gidip onu dışarı göndermeye hazır mısın?"

D'Aubisson birden düşmanca bir tavıra girdi. "Başkan Pitt ile görüştüğümü biliyorsun." Soru değildi bu.

"Biliyorum."

"Bana Erythro Vebasını araştıracak yeni bir projenin başkanlığını teklif etti. Bu araştırma için büyük bir tahsisat ayrılacakmış."

"İyi bir fikir ve sen de bunun için en iyi kişisin."

"Teşekkür ederim. Ancak beni senin yerine Komutan atamadı. O yüzden Marlene'in dışarı çıkma kararı da sana aittir. Ben sadece bir anormallik

görürsem beyin taraması yapmakla yetineceğim."

"Marlene'in canı istediği zaman dışarı çıkması için izin vermek niyetindeyim ben. Bu konuda beni onaylıyor musun?"

"Tıbbi olarak Vebaya tutulmadığı belli olduğuna göre sana engel olamam, ancak bunun kararını sadece sen vermelisin. Yazılı bir şey gerekiyorsa bunu imzalayacak olan da sensin."

"Ama sen bana engel olmaya kalkışmayacaksın."

"Bunun için hiçbir nedenim yok."

* * *

Yemek bitmişti, arka planda hafif bir müzik çalıyordu. Epey huzursuz olan Eugenia Insignia ile pek çok konudan söz etmiş olan Genarr, "Bunlar Ranay D'Aubisson'un sözleri ama onun arkasındaki güç Janus Pitt'tir," dedi.

Insignia'nın huzursuzluğu bir kat daha arttı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Sen de öyle düşünmelisin. Janus'u benden iyi tanırsın sanırım. Durum iyi değil. Ranay uzman bir doktordur, iyi düşünür ve iyi bir insandır; ama hepimiz gibi o da hırslıdır ve yolunu şaşırabilir. Gerçekten tarihe Erythro Vebasını alt eden insan olarak geçmek istiyor."

"Ve bunun için Marlene'i tehlikeye atar mı?"

"Atar; kötülükten değil ama..."

"Peki, ama bunun başka yollan olmalı. Marlene'i bir deney aracı olarak dışarı göndermek vahşi bir şey."

"Ona göre değil. Pitt'e göre ise hiç değil. Bir dünya kurtulacaksa ve milyonlarca insan orada yaşayabilecekse bu bir kayıp vermeye değer. Belki çok katı bir bakış ama gelecek kuşaklar Ranay'ı katı yürekli olduğu için kahraman olarak göreceklerdir. Bir kişi de kaybetse bin kişi de."

"Kuşkusuz, söz konusu olan onların kaybı değil çünkü."

"Elbette. Tarih boyunca insanlar başkalarını kurban etmeye hep hazır olmuşlardır. Pitt de öyledir, değil mi?"

"Evet. Bir de onunla yıllardır çalıştığımı düşünüyorum da..."

"O zaman bunu sadece ahlaksal açıdan göreceğini bilirsin. ‘En fazla insana en fazla yarar’ derdi. Ranay Rotor’a son gittiğinde onunla uzun uzun konuştuğunu itiraf ediyor. Ve ben bu koltukta oturduğumdan emin olduğum kadar eminim onun Ranay’a bunu söylediğine."

"Peki, Marlene hastalığa tutulur ve aklını kaybederse ve de Vebanın önü alınamazsa, o zaman ne diyecektir? Kızımın yaşamının bomboşluğa dönüşmesine ne diyecektir, ha? Dr. D’Aubisson ne diyecektir buna?"

"Doktor mutsuz olacaktır, bundan eminim."

"Tedaviyi bulamadığı için mi?"

"Elbette, ama Marlene için de üzülecek, hatta suçluluk duyacaktır. O bir canavar değildir. Ama Pitt..."

"O tam bir canavardır."

"Bunu pek söyleyemem, ama onun görüş alanı tünel gibidir. Sadece Rotor’un geleceği için planlarını görür. Bizim açımızdan kötü bir şey olursa hiç kuşkusuz kendi kendine Marlene’in zaten planlarına engel olacağını ve olan her şeyin Rotor’un iyiliğine olduğunu söyleyecektir. Vicdanı pek rahatsız olmayacaktır yani."

Insignia hafifçe salladı başını. "Yanılıyor olmamızı, Pitt ile D’Aubisson’un böyle şeylerden suçlu olmamalarını isterdim."

"Bunu ben de isterdim, ancak Marlene’e ve vücut dilini okumasına inanmaya hazırım. Ranay’ın Vebayı inceleyecek fırsat bulacağı için sevindiğini söylemişti. Ben bu konuda Marlene’in kararma güveniyorum."

"D’Aubisson mesleki nedenlerle sezindiğini söylemişti," dedi Insignia. "Ben de buna bir bakıma inanabilirim. Ne de olsa ben de bir bilginim."

"Öylesin elbette." Genarr gülümsedi. "Rotor’daki herkes için ölüm demek olduğunu bile bile astronomi konusunda bilgiler edinmek için Güneş Sistemini terk edip ışık yıllarınca uzağa gitmeye hazırdın."

"Bu olasılık pek küçüktü bence."

"Bir yaşındaki kızını tehlikeye atacak kadar küçük. Onu kocanla bırakıp güvenliğini sağlayabilirdin. Bu kendisini bir daha hiç görmeyeceğin anlamına gelecekse de. Ama sen kendi canını tehlikeye attın, Rotor’un iyiliği için değil de; senin kendin için."

"Kes artık, Siever. Çok zalimsin."

"Ben sana her şeye iki ayrı görüş açısından bakılabileceğini gösteriyorum. Evet, D’Aubisson buna hastalığı incelemek için mesleki sevinç diyor, ama Marlene doktorun kötü niyetli olduğunu söyledi ki, ben yine Marlene’e inanıyorum."

"O zaman Marlene’in yeniden Erythro’ya çıkmasını istiyordur."

"Sanırım öyle, ancak bu emri benim vermemi istiyor ve bunu yazılı olarak yapmamı yeğliyor. Bir kötülük olursa suçluluktan kurtulması için. Pitt gibi düşünmeye başladı o da. Dostumuz Janus çok bulaşıcıdır."

"Öyleyse, sen de Marlene’e izin verme, Siever. Neden Pitt’ in istediğini yapasın ki?"

"Aksine, Eugenia. Bu o kadar basit değil. Onu tekrar dışarı göndermeliyiz."

"Ne?"

"Başka seçeneğimiz yok, Eugenia. Ve bunun kıza da bir zararı olmayacak. Gezegende bizleri etkileyen bir yaşam biçimi olduğunu söylediğinde haklıydın sanırım. Marlene’e karşı çıkıldığında benim bundan zararlı bir etki gördüğümü belirtmiştin. Sana da, nöbetçiye de aynı şey oldu. Ve Ranay’a olanı gözlerimle gördüm. Ranay Marlene’i taramaya zorlayınca

birden rahatsızlandı. Marlene'i taramaya razı gelmesi için ben ikna edince de, Ranay hemen düzeldi."

"Eh, gördün mü işte? Gezegende kötü bir canlı varsa..."

"Dur bakalım, Eugenia. Ben bunun kötü olduğunu söylemedim. Bu yaşam biçimi ki her neyse, senin dediğin gibi Vebaya neden olmuşsa, sonra hastalık kesildi. Kubbede kalmaya razı olduğumuz için kesildiğini söyledin. Ancak bu varlık gerçekten kötü olsaydı bizi toptan yok ederdi ve bence vardığımız bu uygarca uzlaşma durumuna razı olmazdı."

"Bence tümüyle yabancı bir varlığın hareketlerini anlamaya çalışmak ve bundan onun duygularını ya da amacını çıkarmaya çalışmak güvenli bir yol değil. Onun düşünceleri bizim anlayışımızın tümüyle dışında olabilir."

"Haklısın, Eugenia, ama bu şey Marlene'e bir zarar vermiyor. Yaptığı her şey Marlene'i korumak için yararlı oldu, onu müdahalelerden korumaya yaradı."

"Eğer öyleyse, neden korktu kız? Neden bağırarak Kubbeye koşmaya başladı? Sessizliğin onun sinirlerini bozduğu ve onu kırmak için bağırdığı masalını yutmadım ben."

"Buna inanmak güç. Ancak paniğin çok kısa bir sürede kesildiği de ortada. Kurtarıcıları yanına vardıklarında kız tümüyle normal görünüyordu. Varlığın Marlene'i korkutacak bir şey yaptığına, biz onunkileri anlamadığımız gibi o da bizim duygularımızı anlayamaz sanırım, ama yaptığını görür görmez de kızı hemen yatıştırdığına inanıyorum ben. Bu, olanları açıklar ve bir kere daha varlığın insancıl olduğunu gösterir."

Insignia'nın kaşları çatılmıştı. "Siever, senin derdin herkesi -ve her şeyi- iyi olarak düşünmen. Senin yorumlarına güvenemem."

"Güvensen de güvenmesen de Marlene'e karşı çıkamayacağımızı göreceksin. O yapmak istediğini yapacaktır ve kendisine karşı çıkmaya çalışanlar ya baygın düşecekler ya da acıdan kıvranacaklardır."

"Peki, ama bu varlık ne olabilir?"

"Bilemiyorum, Insignia."

"Beni şu anda her şeyden çok korkutan şey şu: Marlene’ den ne istiyor?"

Genarr başını salladı. "Bilemiyorum, Insignia."

Çaresizlik içinde birbirlerine baktılar.

OTUZ İKİ

KAYBOLMA

Crile Fisher düşünceliydi parlak yıldıza bakarken.

İlk başta seyredilmeyecek kadar parlaktı. Arada sırada başını kaldırıp bakıyor, gözlerini başka tarafa çevirince bile parıltıyı görebiliyordu. Gelişmeler konusunda epey telaşlı olan Tessa Wendel kendisini azarlamış *je* gözünün retinasına zarar vereceğini söylemişti. Fisher de gözlem camını karartmış ve yıldızın parlaklığını gözle bakılabilir dereceye indirmişti. O zaman da öteki yıldızlar belli belirsiz bir ışıltıya dönüşmüşlerdi.

Parlak yıldız Güneşti.

Güneş Sisteminden ayrılırken Rotorluların dışında kimse onu bu kadar uzaktan görmemişti. Pluto gezegeninden iki kat daha uzaktaydı şimdi ve sadece bir yıldız olarak parlıyordu. Yine Dünyadan görünen Aydan yüz kere daha parlaktı ve yüz kere daha parlaklık şimdi bir tek nokta halindeydi.

Durum çok değişmişti şimdi. Güneş normal olarak şaşkınlık yaratacak bir şey değildi. Bakılmayacak kadar parlaktı. Işığının atmosferce mavileştirilen çok küçük bir kısmı diğer bütün yıldızları ortadan silecek kadar güçlüydü yine de. Ay gibi tümüyle kaybolmayan yıldızlar ise Güneşle kıyas edilmeyecek kadar soluk kalırlardı.

Şimdi uzayın derinliklerinde Güneş bir nokta halini alınca bir kıyaslama yapmak mümkündü. Wendel bulundukları yerden Güneşin gökyüzünde ondan sonra parlaklıkta ikinci gelen Sirius'tan yüz altmış bin kere daha parlak olduğunu söylemişti. Kıyaslanacak başka bir şeyin olmadığı Dünya semalarına göre şimdi Güneş çok daha muhteşemdi.

Fisher'in gökyüzünü seyretmekten başka yapacak bir işi yoktu. Işıkötesi iki gündür roket hızıyla akıp gidiyordu boşlukta.

Bu hızla Komşu Yıldıza varmak -eğer doğru yönde gidiyorlarsa-otuz beş bin yıl sürerdi. Ve kendileri de doğru yönde gitmemekteydiler.

Wendel’in iki gün önce çaresizlikten bembeyaz kesilmesine neden de bu olmuştu.

O güne kadar bir sorun çıkmamıştı. Uzaydışına çıkmak üzerelerken Fisher kendini ani bir acıya, birden sonsuz bir karanlığa girişe hazırlamıştı.

Ama bunların hiçbiri olmamıştı. Her şey bir anda fark edilemeyecek kadar hızlı olmuştu. Uzaydışına çıkış ve uzaya girişleri aynı anda olmuştu. Çifte bir rahatlama yaratmıştı bu. Sadece yaşıyor değildi, bir aksilik olup da ölmüş olsaydı o zaman ölüm fark edemeyeceği kadar çabuk gelmiş olacaktı. Bir an yaşıyordu ve aynı an ölmüş olacaktı.

Fisher’in duyduğu rahatlama öylesine büyüktü ki, Tessa’nın bir çığlık atıp aceleyle makine dairesine koştuğunu fark edememişti bile.

Kadın altüst olmuş bir halde dönmüştü sonra. Gözlerinde çılgın bir bakış vardı ve sanki tanımıyormuş gibi bakıyordu Fisher’e. "Örnek değişmemeliydi," dedi.

"Değişmemeli miydi?"

"Yeleri kadar uzaklaşmadık. Ya da uzaklaşmamalıydık. Sadece bir ve üçte bir mili-ışıkyılı. Yıldızların konumunu çıplak gözle bakıldığında değiştirmezdi bu. Ama şimdi... neyse yine de korktuğum kadar değil. Binlerce ışıkyılı uzaklaştığımızı sanmıştım."

"Bu mümkün müydü, Tessa?"

"Elbette mümkündü. Uzay dışında ilerleyişimiz kontrollü olmasaydı bin ışıkyılı yol almak bir ışıkyılı yol almak kadar kolaydı."

"O zaman biz de..."

"Hayır, geri dönemeyiz," diye kadın Fisher’in sözünü kesti. "Kontrol mekanizmamız o kadar üstünkörü ise, yaptığımız her geçiş kontrolsüz bir

yolculuk olurdu, bilmediğimiz bir yerden, çıkar ve bir daha geri dönemezdik."

Fisher kaşlarını çattı. Uzaydışına girip çıkmak ve sağ kalmış olmak sevinci sönmeye başlamıştı. "Peki, ama deneme yaptığında gönderdiklerini sapasağlam geri getirmiştin."

"O şeyler çok daha küçüktü ve çok daha kısa mesafelere gönderilmişti. Ama dediğim gibi, durumumuz çok kötü sayılmaz. Tam gereken mesafe yol aldığımız anlaşılıyor. Yıldızların yerleri doğru."

"Ama değiştiler. Ben değiştiklerini gördüm."

"Yönden dolayı. Gemi yirmi sekiz derece saptı. Daha doğrusu bilemediğim bir nedenle düz gideceğimize bir yay çizdik."

Gözlem penceresinden görülen yıldızlar şimdi ağır ve düzenli olarak hareket ediyorlardı.

"Şimdi yine Komşu Yıldıza dönüyoruz," dedi Wendel. "Doğru yönde olduğumuzu psikolojik olarak hissetmemiz için. Ama neden bir yay çizdiğimizi de öğrenmemiz gerek."

Parlak yıldız birden görüş alanına girip geride kaldı. Fisher gözlerini kırpıştırdı.

"Güneş bu," dedi Wendel Fisher'in şaşkın bakışlarını görünce.

"Geminin sapması için mantıklı bir neden var mı peki? Rotor'da da aynı sapma olmuşsa şimdi kimbilir nerededirler?"

"Ve kimbilir biz de nereye gideceğiz. Mantıklı bir açıklamam yok çünkü. Şu anda. Tahminlerimiz doğru olsaydı sadece durumumuz değişecekti, yönümüz değil. Uzay-zamanının göreceli eğimine göre yine düz bir çizgide ilerlemeliydik, çünkü uzay-zamanında değiliz. Bilgisayar programlanmasına bir yanlışlık olabilir ya da tahminlerimizde. Bunlardan birincisinin doğru olduğunu umarım. O zaman kolaylıkla düzeltebiliriz."

Aradan beş saat geçmişti. Wendel gözlerini ovuşturarak geldi. Fisher huzursuzlukla baktı kadına. Bir film seyrediyordu ama aklı ekranda değildi. Sonra yıldızları seyretmişti.

"Ne oldu, Tessa?"

"Programlarda bir yanlışlık yok, Crile."

"Öyleyse tahminler yanlıştı."

"Evet, ama nasıl? Yapabileceğimiz tahmin sayısı sonsuzdur. Hangisi doğrudur bunların? Her birini tek tek deneyemeyiz ki. Bunun sonunu getirmeye ömrümüz yetmez."

Bir süre konuşmadılar. Sonra Wendel, "Programlamada olsaydı aptalca bir yanlışlık olurdu," dedi. "Nedenini öğrenmeden düzeltirdik ve emniyette olurduk. Ama şimdi, en temel kavramlara geri dönecek olursak çok önemli bazı şeyler öğrenmemiz olası, ama başaramazsak asla geri dönüş yolumuzu bulamayız."

Fisher'in elini tuttu. "Anlıyor musun, Crile? Bir aksaklık var ve bunun ne olduğunu bulamazsak -akıl almaz bir rastlantı olmadıkça- bir daha geri dönemeyiz. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım kendimizi hep yanlış bir yerde buluruz ve her seferinde biraz daha batağa saplanırız. Bu da sonunda ölüm demektir. Sana bunu yapan da benim. Ama gerçek kayıp bir hayalin kaybolmasıdır. Geri dönemezsek geminin başarılı olup olmadığını hiç bilemeyecekler. Geçişin öldürücü olduğunu düşünecekler ve bir daha böyle bir denemeye girişmeyeceklerdir."

"Ama Dünyadan kaçmak istiyorlarsa bunu yapmalılar."

"Pes edebilirler. Komşu Yıldızın yaklaşıp geçmesini korkuyla beklerler ve yavaş yavaş ölürler." Kadın gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı. Müthiş yorgun görünüyordu. "Ve bu senin de hayallerinin sonu olur, Crile."

Crile'ın dudakları kasıldı, ama bir şey söylemedi.

Wendel utanıyormuş gibi, "Ama yıllardır bana sahiptin, Crile," dedi. "Şimdi kızın -ve hayallerin- artık yok olduğuna göre, ben senin için yeterli miyim?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim: Işıkötesi uçuş artık olmadığına göre, ben sana yeterli miyim?"

Her ikisi için de verecek kolay bir yanıt yoktu. Wendel, "En iyiden, bir derece aşağısın, Crile, ama onun da en iyisisin."

"Bunu benim için de söylemiş oldun, Tessa. İlk başta bunun böyle olacağına asla inanamazdım. Kızım hiç olmasaydı, sadece sen olacaktın. İsterdim ki..."

"Onu isteme. İkinci olmak yeterlidir."

Elele tutuştular. Sessizce. Ve yıldızlara baktılar. Merry Blankowitz kapıdan içeri uzattı başını. "Kaptan Wendel, Wu’nun bir fikri var. Baştan beri varmış ama söylemeye çekinmiş, öyle diyor."

Wendel doğruldu. "Neden çekinmiş ki?"

"Bir kere bu olasılıktan size söz edecek olmuş, siz de saçmalamamasını söylemişsiniz."

"Öyle mi? Peki benim hiç yanılmadığımı nereden biliyormuş ki? Şimdi gider dinlerim ve fikri aklıma yatarsa bunu bana daha önce zorla kabul ettirmediği için de canına okurum."

Kadın koşa koşa çıkıp gitti.

* * *

Fisher bundan sonraki bir buçuk günü güçlükle geçirdi. Her zamanki gibi hep birlikte yemek yiyorlar ama konuşmuyorlardı. Fisher diğerlerinin uyuyup uyumadıklarını bilemiyordu. Kendisi ise arada bir ancak dalıyor ve hemen yepyeni bir umutsuzlukla gözlerini açıyordu.

İkinci gün, o kadar kısa bir süre önce Dünyada kendisini ısıtan ve yolunu aydınlatan gökyüzündeki o erişilmez parlak noktaya bakarken, bu durumda

daha ne kadar dayanabiliriz, diye düşündü.

Ergeç öleceklerdi. Modern uzay teknolojisi yaşamı uzatırdı. Sonunda ellerinde kalan tatsız tuzsuz şeyleri kabul edecek olurlarsa yiyecekleri de daha uzun süre idare ederdi. Mikrofüzyon motorları daha uzun bir süre enerji sağlamaya devam edecekti. Ancak herhalde hiçbiri geminin sağlayacağı bu süre kadar yaşamlarını sürdürmek istemezdi.

Yavaş yavaş, umutsuz ve yapayalnız bir ölüm kesin olduğuna göre en mantıklı yol ayarlanabilir metabolizerleri kullanmaktı.

Dünyada intihar için en çok tutulan yöntem bu olduğuna göre gemide neden olmasındı? İstediğin takdirde normal bir günlük yaşam için tam bir doz ayarlardın ve son olduğunu bildiğin günü mümkün olduğu kadar keyifli yaşardın. Günün sonunda doğal olarak uykun gelirdi. Esnerdin, uyanık kalma iradeni yenerdin ve mutlu düşlerle dolu huzurlu bir uykuya dalardın. Uyku giderek ağırlaşır, düşler yavaş yavaş solar giderdi ve bir daha uyanmazdın. Bundan daha güzel bir ölüm keşfedilmiş değildi.

İkinci günün sonuna doğru gemi saatiyle öğleden sonra beşte Tessa koşarak geldi yanına. Gözlerinde çılgın bir bakış vardı, soluk soluğaydı. Geçen yıl içinde kır düşmüş kara saçları darmadağınıktı.

Fisher şaşkınlıkla doğruldu. "Kötü mü?"

"Hayır. İyi." Kadın kendini bir koltuğa bıraktı.

Fisher yanlış duyduğundan emindi, belki de alaylı konuşmuştu kadın. Wendel kendini toparlarken gözlerini yüzünden ayırmadı.

"İyi," diye tekrar etti. "Çok iyi! Olağanüstü! Crile, karşında bir aptal var senin! Bunu atlatacağımı hiç sanmıyorum."

"Ne oldu peki?"

"Chao-Li ‘Wu sorunun çözümünü biliyormuş. Hem de daha ilk baştan beri. Bana söylemişti. Söylediğini de hatırlıyorum. Aylar önce. Belki de bir yıl

önce. Ama önem vermemiştim. Hatta dinlememiştim bile." Soluğunu toparlamak için sustu. Heyecandan konuşamıyordu bile.

"Bütün iş benim kendimi ışıkötesi uçuş konusunda dünyanın tek otoritesi olarak görmemdi. Kimsenin benim bilmediğim ya da düşünmediğim bir şeyi bilip düşünebileceğini inanmıyorum. Ve biri bana garip gelen bir şey söyledi mi bunu yanlış ve hatta saçma olarak nitelerdim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Bu tip insanları bilirim," dedi Fisher.

"Herkes arada sırada böyle davranır, belirli koşullar altında. Yaşlanan bilginler de özellikle böyledirler sanırım. O yüzden bilimin yürekli genç devrimcileri aradan birkaç on yıl geçince fosilleşirler. Hayal güçleri kendini beğenmeyle katılaşır ve bu da sonları olur. Şimdi de benim sonum geldi işte... Ama bu kadar yeter. Denklemleri hesaplamak, bilgisayarı programlamak ve gerekli simülasyonları yapıp denemek bir günümüzü aldı. Bir hafta sürmesi gerekirdi ama hepimiz manyaklar gibi çalıştık."

Wendel soluğunu toparlamak için durakladı yine. Fisher onu devama zorlamak için uzanıp elini tuttu.

"Çok karmaşık bir iş," dedi kadın. "Anlatmaya çalışayım. Bak, biz uzay dışında bir noktadan uzayda bir noktaya sıfır zamanda gideriz. Ama bunu başarmak için bir yol vardır ve başlangıç ve bitiş noktalarına göre her seferinde değişen bir yoldur bu. Biz yolu görmeyiz, farkına varmayız, uzay - zamanı anlamında gerçekten izlemeyiz de. Bu pek akıl almaz bir şekilde vardır. Buna ‘gerçek yol’ denir. Bu kavramı ben buldum."

"Peki, görmüyorsan, farkında olmuyorsan, onun orada olduğunu nasıl biliyorsun?"

"Çünkü uzay dışındaki hareketi tanımlamak için kullandığımız denklemlerle bunu hesaplayabiliriz. Denklemler bize yolu verir."

"Ama denklemlerin gerçekten varolan bir yolu gösterdiğini nasıl bilebilirsin? Sadece matematik olabilir bu."

"Olabilir. Ben de bunu öyle sanıp dikkate almamıştım. Bir yıl kadar önce bunun bir anlamı olacağını Wu söylemişti ve ben de tam bir aptal gibi davranarak önemsemedim onun varsayımını. Gerçek bir yol gerçek varlığı olan bir şeydir, dedim. Eğer ölçülemiyorsa bilimin alanı dışındadır. Çok dar görüşlüydüm."

"Pekâlâ. Gerçek yolun bir tür varolduğunu düşünelim. Ne çıkar bundan?"

"O zaman gerçek yol büyükçe bir nesnenin yakınından geçecek şekilde çizilebilirse, gemi bazı çekim etkilerine kapılır. Bu ilk soluk kesici ve yararlı yeni bir kavramdı, çekim gücünün gerçek yol üstünde hissedilebilmesi." Wendel öfkeyle salladı yumruğunu. "Bunu bir bakıma ben de gördüm ama geminin ışığın kat kat üstünde hareket edeceği için çekimin kendini belli edecek derecede olacağını düşünmemiştim. Bu yüzden benim varsayımıma göre yolculuk Euclid'in doğru çizgisi üzerinde olacaktı."

"Ama böyle olmadı."

"Görünüşe göre öyle. Ve Wu bunun açıklamasını yaptı. Işık hızının bir sıfır noktası olduğunu düşün. Işık hızından az hızlar eksi, fazla olanlar da artı olacaklardır. Bizim yaşadığımız Evrende bütün hızlar eksi olacaktır ve matematiksel terimle de öyle olmalıdır.

"Şimdi, Evren simetri ilkelerine göre kurulmuştur. Bir hareketin hızı gibi temel bir şey hep eksi ise, o zaman aynı derecede temel başka bir şey de, hep artı olmalıdır. Wu da başka şeyin çekim gücü olduğunu ileri sürdü. Normal Evrende bu hep bir çekimdir. Kütlesi olan her şey kütlesi olan başka bir şeyi çeker.

"Ancak, bir şey ışıkötesi - yani ışıktan hızlı - bir hızla gidiyorsa, o zaman onun hızı artıdır ve artı olan diğer şey de eksi olmalıdır. Kısacası, ışıkötesi hızlarda çekim itici bir güçtür. Kütlesi olan her nesne kütlesi olan başka bir nesneyi iter. 'Wu bunu bana çok eskiden anlatmıştı ama ben dinlememiştim."

"Peki, ama bu neyi değiştirir, Tessa? Işıkötesi hızlarda gittiğimiz zamanlar çekim gücünün bizim hareketimizi etkilemeye fırsatı olmaz ki. İtici gücün

de."

"Hiç de öyle değil işte, Crile. İşin güzel yanı da burada işte. O da ters çalışıyor. Eksi hızlar normal Evreninde, hareket eden nesnenin hızı ne kadar artarsa bu hareketi etkileyen çekim gücü de o kadar azalır. Artı hızlar Evreninde, itici kütleye kıyasla ne kadar hızlı gidersek, çekimin itici gücü hareket yönünü daha fazla etkiler. Normal Evrendeki duruma alışkın Olduğumuz için bu bizim için anlamsızdır, ancak artı ve eksi işaretlerini bir kere değiştirmeye zorlandın mı, her şeyin yerli yerine oturduğunu görürsün."

"Matematik olarak. Ancak denklemlere ne kadar güvenebilirsin?"

"Hesaplarınla gerçekleri karşılaştırabilirsin-. Gerçek yollar boyunca çekici ve itici güçlerin en zayıfı yer çekimdir. Uzay dışındayken geminin ve bizim içimizdeki her parçacık öteki parçacıkları iter, ancak bu itme bunu bir arada tutan ve işaretleri değişmemiş diğer güçlere bir şey yapamaz. Ancak istasyon Dörtten başlayan gerçek yolumuz bizi Jüpiter’e yaklaştırmıştır.

"Jüpiter’in uzay dışındaki yolumuzda yerçekimi itmesini nasıl etkileyeceğini hesapladığımızda başımıza gelen sapına olayının tam olarak görebildik. Diğer bir deyişle, Wu’nun benim denklemlerimi değiştirmesi onları hem basitleştirdi, hem de işlerliğe kavuşturdu."

"Dediğin gibi canına okudun mu Wu’nun?"

Wendel tehdidini hatırlayınca güldü. "Okumadım tabii. Doğrusunu istersen öptüm onu."

"Bunun için suçlamam seni."

"Şimdi geri dönmemiz çok daha önemli oldu, Crile. Işıkötesi uçuştaki bu ilerlemeyi mutlaka bildirmeliyiz ve Wu da hak ettiği üne kavuşmalı. Benim eserim üzerinde çalıştı, doğru, ama benim hiç yapamayacağım bir şeyi de yaptı. Hele sonuçlarını düşünürsen."

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun. Beni iyi dinle şimdi. Işık hızıyla gittiği için Rotor’un pek bir sıkıntısı olmamıştır. Yani eksi ya da artı çekimler onu etkilememiştir. Işığın kat kat üstünde olan bizim gerçek ışıkötesi uçuşumuzda ise bu çekim güçlerinin hesaba alınması gerekir. Benim denklemlerim yararsız artık. Bir gemiyi uzaydışına çıkarabilir ama istenilen yönde gitmesini sağlayamaz. Hepsi bu kadar da değil.

"Ben uzaydışından çıkışta - geçişin ikinci kısmında yani -kaçınılmaz bir tehlike olduğunu düşünürdüm. Ya varolan bir kütleyle birleşirsen? O zaman gemiyi de içindekileri de bir saniyenin trilyonda birinde yok edecek korkunç bir patlama olurdu.

"Kuşkusuz, yıldızların nerede olduklarını bildiğimizden onlardan kaçınabiliriz ve kendimizi bir yıldızın ortasında bulmayız. Zamanla yıldızların gezegenlerinin yerlerini de saptayıp onlardan da kaçınabiliriz. Ama her yıldızın yakınında onbinlerce asteroid ve milyarlarca kornet vardır. Bunlardan birine çarpacak olursak bu da ani yok olma demektir.

"Bugünden önce bizi kurtaracak tek şeyin talih yasaları olduğunu düşünüyordum. Uzay o kadar büyüktür ki, bir atom’dan büyük bir nesneye çarpma olasılığı önemsenmeyecek kadar küçüktür. Yine de uzay dışında yolculuk sıklaştıkça bu felaketin ortaya çıkma olasılığı da artacaktı.

"Ancak şimdi öğrendiğimiz koşullarda bu çarpışma olasılığı sıfır oldu. Gemimiz ve büyükçe bir kütle birbirlerini itecek ve birbirlerinden uzaklaşacaklardır. Yani bizim için tehlikeli olan bir şey yolumuzdan çekilecektir."

Fisher alnını kaşıdı. "Peki biz de yolumuzdan sapmaz mıyız bu durumda? Beklenmedik bir şekilde bize yol değiştirtmez mi bu durum?"

"Evet, ama karşılaşacağımız küçük kütleler yolumuzu pek az saptıracağı için bunu düzeltebiliriz. Güvenlik için ödenecek çok küçük bir bedeldir bu."

Wendel derin bir soluk alıp gerindi. "Cok keyifliyim. Dünyaya döndüğümüzde çok büyük sükse yapacağız."

Fisher gevrek bir kahkaha attı. "Tessa, sen gelmeden önce geminin içinde beş cesetle uzayın derinliklerinde dolaştığını ve günün birinde bu uzay felaketine acıyacak olan akıllı varlıklar tarafından bulunacağını düşünüyordum ve..."

"Eh, bunun olmayacağına inanabilirsin artık, sevgilim."

OTUZ ÜÇ

ZİHİN

Eugenia Insignia'nın pek acıklı bir hali vardı. "Gerçekten yine dışarı çıkacak mısın, Marlene?"

"Anne," dedi kız bıkkın bir sabırla. "Sanki uzun süren bir kararsızlık döneminden sonra beş dakika önce bu karara varmışım gibi konuşuyorsun. Ben yerimin Erythro'da olduğuna çok uzun zaman, önce karar verdim oysa. Kararımı değiştirmedim ve değişmeye de niyetim yok."

"Orada emniyette olduğuna inandığını ve şimdiye kadar başına bir şey gelmediğini biliyorum ama..."

"Ben Erythro'da kendimi emniyette hissediyorum. Beni oraya çeken bir şey var. Siever Amca anlıyor bunu."

Eugenia, sanki bir kere daha itiraz etmek istercesine baktı kızına, ama bir şey söylemeyip sadece başını salladı. Marlene kararlıydı ve onu durdurmanın olanağı yoktu.

* * *

Bu kere Erythro daha sıcak, diye düşündü Marlene, insanın rüzgârdan memnun olacağı kadar sıcak. Grimsi bulutlar sanki biraz daha artmıştı ve gökyüzünde biraz daha hızlı hareket ediyorlardı.

Ertesi gün için yağmur tahmini yapılmıştı. Marlene yağmurda dışarıya çıkıp neler olacağını seyretmenin hoş olacağını düşünüyordu. Küçük dereye şapırtılarla yağacak, kayalar ıslanacak, toprak çamurlu ve kaygan olacaktı.

Kız derenin yanındaki düz bir kayaya gelmişti. Eliyle kayanın üstünü süpürüp dikkatle oturdu, akan suya bakarak yağmurun duş almak gibi bir şey olacağını hayal etti.

Gökten akan bir duş, kaçınması olanaksız. Aklına bir şey takıldı: İnsan soluk almakta güçlük çeker miydi acaba?

Hayır, bu olamazdı. Dünyada sık sık yağmur yağardı ve insanların yağmurda boğulduklarını hiç duymamıştı. Hayır, duş gibi olacaktı herhalde. İnsan duş yaparken soluk alabilirdi.

Yağmur sıcak olmayacaktı, oysa kendisi sıcak duş yapmayı severdi. Bir süre tembel tembel bunu düşündü. Burası çok sakin, çok sessizdi, burada dinlenebilirdi. Kendisini gören gözetleyen ve onun da yüz ifadesinden anlamlar çıkaracağı kimseler yoktu. Böyle anlamlar çıkarmak zorunda kalmamak ne kadar da iyi bir şeydi.

Yağmurun ısısı ne kadar olacaktı acaba? Nemesis gibi insanı rahatsız etmeyen bir ısı neden olmasındı ki? Islanacaktı kuşkusuz, sırılsıklam duştan çıktığında üşürdün hep. Yağmur elbiselerini de ıslatacaktı.

Ama yağmurda giyinik olmak da saçmaydı. Duş yaparken giyinik değildin ki. Yağmur da yağarsa çıkarırdın üstündekileri. En mantıklısı buydu.

Peki, ama elbiselerini nereye koyardın ki? Duş yaparken üstündekileri bir yere koyardın. Erythro’da ise belki bir taşın altına koyardın, ya da yağmurlu günde elbiselerini koymak için küçük bir ev yapardın. Yağmurda giyinik olmaya ne gerek vardı ki?

Ya da hava güneşliyken?

Hava soğuk olursa giyinmek isterdin elbette. Ama sıcak günlerde...

Peki, havanın hep ılık ve temiz olduğu Rotor’da insanlar neden hep giyinik dolaşırlardı? Yüzme havuzlarında soyunuk olurlardı. Ve ince ve güzel vücutlu olanlar hep ilk soyunan ve son giyinenler olurdu.

Marlene gibi insanlar herkesin önünde soyunmazlardı. Belki de onun için giyinirdi insanlar. Vücutlarını saklamak için.

Neden insan zihninin gösteriş yapacak bir biçimi yoktu sanki? Aslında vardı ama insanlar taundan hoşlanmazlardı. Güzel vücutlara bakarlar ve

güzel zihinlere burunu kıvırırlardı. Neden?

Ama hiçbir insanın olmadığı Erythro'da hava güzel olduğunda elbiselerini çıkarabilirdi. Kendisini gösterip alay edecek kimse olmayacaktı.

Çevresinde koskoca, bomboş, yapayalnız bir dünya, kendisini kocaman yumuşacık bir battaniye gibi saran bir dünyası Olduğu için canının istediğini yapabilirdi.

Gevşemekte olduğunu hissediyordu. Sadece sessizlik vardı.

Sessizlik.

Birden doğruldu kız. Sessizlik mi?

Ama kendisi o sesi duymak için çıkmıştı dışarı. Ve bu kere bağırmayacaktı. Korkmayacaktı. Ses neredeydi?

Sanki seslenmiş gibi.

"Marlene!"

Kalbi kopacak gibi oldu.

Ama direndi. Korkmuş ya da rahatsız olmuş gibi davranmadı. Çevresine bakınıp, "Neredesiniz, lütfen," dedi.

"Konuş...mak için., hav...ayı... titret..mek gereksizdir."

Aurinel'in sesiydi ama hiç de Aurinel gibi konuşmuyordu. Konuşmak güç geliyormuş gibi konuşuyordu ama sanki konuştukça düzelecekmiş gibi.

"Düzelecek," dedi ses.

Marlene bir şey söylemiş değildi. Şimdi de bir şey söylemiyordu. Sadece, "Konuşmam gerekmez, düşünmek yeterli," diye düşünmüştü.

"Örneğe uyman gerek sadece. Yapıyorsun işte."

"Ama senin sesini duyuyorum."

"Ben senin örneğine uymaya çalışıyorum. Beni işitiyor gibi oluyorsun."

Marlene dudaklarını yaladı. Korkmamalıydı, sakinliğini kaybetmemeliydi.

Aurinel'in sesi olmayan ses, "Korkacak bir... şey., yok," dedi.

"Her şeyi işitiyorsun, değil mi?" diye düşündü Marlene.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Evet."

"Neden?"

"Her şeyi bilmeni istemiyorum. Bazı düşüncelerimin kendimde kalmasını istiyorum." (Başkalarının da kendine karşı tutumlarının aynı olduğunu düşünmemeye çalıştı. Ama bunu dü- şünmemeye çalışırken bile elinde olmadan açıklayacağını biliyordu.)

"Ama senin örneğin çok değişik."

"Örneğim mi?"

"Zihninin örneği. Başkalarınınki çok karışıktır, düğüm düğüm. Seninki ise... mükemmel."

Marlene yine dudaklarını yalayarak gülümsedi. Zihni anlaşıldığında, mükemmel olduğu görülebiliyordu. Sadece... dışarıları olan kızları hor görüyle düşündü.

Zihnindeki ses, "O düşünce özel mi?" diye sordu

Marlene neredeyse yüksek sesle, "Evet," dedi.

"Bir fark seçebiliyorum. Özel düşüncelerine karşılık vermeyeceğim."

Marlene övgü için bir açlık duyuyordu. "Pek çok örnek gördün mü?" diye sordu.

"Siz insanlar geldiğinizden beri pek çok örnek hissettim."

Söylediği sözcükten o kadar emin değil, diye düşündü Marlene. Ses karşılık vermeyince şaşırmıştı. Şaşkınlığı özel bir duyguydu, ama kafasından bunun özel olduğunu geçirmemişti ki. Belki de aklından geçirse de geçirmese de özel, özeldi. Karşısındaki zihin aradaki farkı seçebildiğini söylemişti, bunu do- kanıtlıyordu işte.

Ses buna da karşılık vermedi. Düşündüğünün özel olmadığını göstermek için bunu açıkça sormalıydı.

"Lütfen, acaba örnekte görünüyor mu?"

Konuyu açıkça belirtmeye gerek yoktu, ses onun neden söz ettiğini anlayacaktı.

"Örnekte görülüyor. Seninki çok iyi tasarlanmış olduğu için her şey örnekte görünüyor."

Marlene sevincinden ne yapacağını bilemiyordu. Beklediği övgüyü almıştı. Komplimana karşılık vermek doğru olacaktı. "Ama sizinki de böyle olmalı," dedi.

"Benimki değişiktir. Benim örneğim yayılabilir. Tek tek noktalar halinde alındığında basittir, ama hepsi bir aradayken karmaşık olur. Seninki başından karmaşık. Basitlik yok içinde. Ve senin türünden olanlarınkinden de değişik. Ötekilerinki düğüm düğüm. Onlara uzanmak, onlarla iletişim kurmak olanaksızdır. Örnek çok hassas olduğu için yeniden düzenleme zararlı olur. Bilmiyordum. Benim örneğim öyle hassas değildir."

"Benimki hassas mı?"

"Hayır. Uyum sağlıyor."

"Ötekilerle iletişim kurmaya çalıştın, değil mi?"

"Evet."

Erythro Vebası. (Karşılık yoktu. Bu düşünce özeldi.)

Marlene gözlerini kapattı, zihniyle uzanmaya çalıştı kendisine uzanan bu dış zihnin kaynağına. Bunu anlayamadığı bir yolla yapıyordu, belki de yanlış yapıyordu, belki de hiç beceremiyordu. Karşısındaki zihin beceriksizliğine gülecekti, eğer gülmek gibi bir şey yapıyorsa.

Karşılık alamadı.

"Bir şey düşün," diye düşündü Marlene.

Hemen karşılık geldi. "Ne düşüneyim?"

Ama hiçbir yerden gelmiş değildi yanıt. Ne oradan ne buradan. Kafasının içinden gelmişti.

Marlene kendi yetersizliğine kızarak, "Benim akıl örneğimi ne zaman hissettin?" diye düşündü.

"İnsanların yeni taşıyıcısında." "Rotor'da mı?"

"Rotor'da."

Birden anlamıştı Marlene. "Beni istedin. Beni çağırdın."

"Evet."

Elbette. Yoksa neden Erythro'ya gitmeyi o kadar istesindi? Aurinel'in gelip de annesinin kendisini istediğini söylediği gün neden öyle özlemle bakıyordu Erythro'ya?

Kız dişlerini sıktı. Sormaya devam etmeliydi.

"Neredesin sen?"

"Her yerde."

"Gezegen misin sen?"

"Hayır."

"Kendini göster."

"Buradayım." Sesin bir yönü vardı şimdi.

Marlene dereye bakıyordu ve kafasının içinde sesle iletişim kurarken hissettiği tek şeyin dere olduğunu anladı birden. Çevresindeki başka hiçbir şeyin farkında değildi. Sanki zihni, içini dolduran tek şeye karşı daha duyarlı olmak için kendini dışarı kapatmış gibi.

Şimdi tül perde kalkıyordu. Su kayaların üstünde gürül gürül akıyor, su kabarcıkları küçük bir anafor oluşturuyordu.

Birden kabarcıklar sessizce patladı ve su dümdüz oldu; ama hâlâ dönüyordu. Nasıl görebiliyordu onun döndüğünü peki?

Nemesis'in pembe ışığında hafifçe parladığı için. Marlene'in gözleri parıltılarla dönen suya takılmıştı, su döndükçe bir yüz karikatürü beliriyordu üstünde, gözler yerine iki kara delik, ağız yerinde bir çizgi.

Şaşkın bir halde seyrederken resim netleşmeye başladı.

Sonra bir ifade kazandı, boş gözlerle kendisine baktığı halde, tanınacak kadar gerçekleşti.

Aurinel Pampas'ın yüzüydü bu.

* * *

. Siever Genarr konuya sakin bakmak için çaba harcayarak "Ve ondan sonra da çekildin oradan," dedi ağır ağır.

Marlene başını salladı, "ilk keresinde Aurinel'in sesini duyunca kaçmıştım. Bu kere Aurinel'in yüzünü görünce ayrıldım oradan."

"Seni suçlayamam... "

"Benimle alay ediyorsun, Siever Amca."

"Ne yapmalıyım ki? Eğer istiyorsam bırak biraz dalga geçeyim seninle. Senin verdiğin adla, zihin senin düşüncelerinden Aurinel'in sesini ve yüzünü almış olmalı. Bunlar aklında çok kesin hatlarla çizilmişti sanırım. Aurinel'e ne kadar yakındın?"

Kız kuşkuyla baktı adamın yüzüne. "Ne demek istiyorsun? Ne kadar yakındın ne demek?"

"Kötü bir şey demek istemedim. Arkadaş mıydınız?"

"Evet."

"Ona âşık mıydın?"

Marlene duraklayıp dudaklarını sıkıca bastırdı. Sonra, "Sanırım, öyleydim," dedi.

"Geçmiş zamanı kullandın. Artık sevmiyor musun?"

"Bunun ne yararı olur ki? O beni küçük bir kız olarak görüyor. Küçük bir kız kardeş gibi belki."

"Durum göz önüne alındığında o kadar şaşılacak bir şey değil bu. Ama sen onu hâlâ düşünüyorsun, o yüzden onun sesini ve sonra da yüzünü hayal ettin."

"Hayal ettin de ne demek? Ben gerçek bir ses duydum, gerçek bir yüz gördüm."

"Bundan emin misin?"

"Elbette, eminim."

"Annene bundan söz ettin mi?"

"Hayır. Tek kelime bile söylemedim."

"Neden?"

"Aman, Siever Amca. Onu bilirsiniz. Onun o sinirliliğine dayanamıyorum. Bana bunun sevgiden olduğunu söyleyeceksiniz ama bu beni rahatlatmıyor."

"Ama bana söylüyorsun, Marlene ve benim de seni ne kadar sevdiğimi bilirsin."

"Siz kolay heyecanlanan bir insan değilsiniz, Siever Amca. Her şeye mantıklı yaklaşırsınız siz."

"Bunu bir kompliman olarak mı kabul etmeliyim?"

"Amacım oydu."

"O zaman bulduklarını birlikte gözden geçirelim ve bunu mantıklı olarak yapalım, tamam mı?"

"Tamam, Siever Amca." "Güzel. Bir kere şunu kabul edelim: Bu gezegende canlı bir şey var."

"Evet."

"Ve bu gezegenin kendisi değil."

"Kesinlikle değil. Olmadığını o söyledi."

"Ama yaşayan tek şey anlaşıldığı kadarıyla."

"Ben onun yaşayan tek şey olduğu izlenimine kapıldım. Sorun şu ki, Siever Amca, telepati diye bildiğimiz şeye benzemiyor bu. Bir insanın aklından geçenleri okumak da değil. İnsana birdenbire gelen bir izlenim... sanki bir resme bakarken onu oluşturan karanlık ve aydınlık ışık parçacıkları yerine resmin tümünü görmek gibi."

"Ve aldığın izlenim bunun bir canlı olduğu."

"Evet."

"Ve zeki."

"Çok zeki hem de."

"Ama teknolojik değil. Gezegende teknolojik olan hiçbir şeye rastlamadık. Görünür olmayan bu canlı şey bir şey yapmıyor ve sadece gezegenin üstünde düşünüyor. Öyle mi?"

Marlene duraksadı. "Tam olarak bilemeyeceğim, ama belki de haklısın."

"Sonra biz geldik. Geldiğimizi ne zaman farketti sence?"

Marlene başını salladı. "Bilemem."

"Sen Rotor'dayken senin farkındaydı. O zaman biz de Nemesis Sistemine ilk girdiğimizde zeki yaratıkların yaklaşmakta olduğunu fark etmiş olmalı. Bu izlenimi edindin mi?"

"Sanmıyorum, Siever Amca, Erythro'ya indiğimizde bizi fark ettiğini sanıyorum. Bu onun dikkatini çekmiş olmalı ve çevresine bakınınca da Rotor'u görmüş olmalı."

"Belki de haklısın. O zaman Erythro'da varlığını hissettiği bu zekâlarla deneyler yaptı. Kendisinin dışında bunlar algıladığı ilk zekâ örnekleri olabilirdi. Ne kadardır yaşıyormuş, Marlene? Bir fikrin var mı?"

"Yok, Siever Amca, onun en az bu gezegen kadar yaşlı olduğu izlenimi doğdu bende."

"Olabilir. Her neyse, ne kadar çok yaşamış olursa olsun, kendisininkinden değişik zekâyla ilk karşılaşmasıydı bu. Bu sence doğru olabilir mi, Marlene?"

"Evet."

"O zaman bu yeni zekâlarla deneyler yaptı ve onlar hakkında çok az şey bildiğinden onlara zarar verdi. Erythro Vebası buydu."

"Evet," dedi kız ani bir canlılıkla. "Veba hakkında doğrudan doğruya bir şey söylemedi ama izlenim çok güçlüydü. Hastalık nedeni o ilk deneylerdi."

"Sonra zarar vermekte olduğunu görünce deneyleri kesti."

"Evet, o yüzden Erythro Vebası yok şimdi."

"Ve bu da zekânın iyi olduğu, bizce kabul edilebilir ahlâk duygusuna sahip olduğu, başka zekâlara zarar vermek istemediği ortaya çıkıyor."

"Evet!" Marlene çok sevinmişti. "Bundan eminim."

"Peki, ama nasıl bir varlık bu? Maddesi olmayan bir şey mi? Bizim duyularımızın ötesinde bir şey mi?"

"Bunu bilemem, Siever Amca," diyerek içini çekti kız.

"Pekâlâ, sana söylediklerini tekrar edeceğim şimdi. Yanlış bir şey söylersem sözümü kes. Örneğin 'uzandığını', 'tek tek noktalar halinde basit ama bir bütün olarak karmaşık olduğunu', 'hassas olmadığını' söyledi. Tamam mı?"

"Evet."

"Bizim Erythro'da bulduğumuz canlılar sadece bakteri hücrelerini andıran prokaryotlar. Ruhsal ya da maddesiz bir şeyi kabul etmezsem sadece bunlar kalıyor karşımda. Ayrı gibi görünen o küçük hücrelerin dünyayı saran bir tek organizmasının parçaları olması mümkün mü? O zaman zekâ örneği uzanırdı. Her noktada basit ama bir arada çok karmaşık olurdu. Hassas olmazdı, büyük miktarlarda öldürülse bile dünya organizmasının bütününü hiç etkilemezdi bu."

Marlene onun yüzüne baktı. "Yani mikroplarla mı konuştum?" "Bunu bilemem, Marlene. Bir varsayım bu, ama çok uygun düşüyor ve bunun kadar iyi açıklayacak başka bir şey bilemiyorum. Üstelik senin beynini oluşturan yüz milyar hücreye tek tek bakabilsek bunların kendi başlarına fazla bir şey olmadıklarını görürüz. Sen beyin hücrelerinin bir araya sıkıştırıldığı bir organizmasın. Beyin hücreleri ayrı olan ama sözgelimi

küçücük radyo dalgalarıyla birbirlerine bağlı olan başka bir beyinle konuşmak o kadar şaşırtıcı mıdır ki?"

"Bilemem." Marlene iyice şaşırmıştı.

"Başka bir soru soralım şimdi, çok önemli bir soru: Bu yaşam biçimi -ya da her neyse- senden ne istiyor?"

Marlene kulaklarına inanamamıştı. "Benimle konuşuyor. Siever Amca. Düşüncelerini bana iletiyor."

"Şu halde sence konuşacak birini arıyor, öyle mi? Biz insanlar buraya geldiğimizde mi acaba yalnız olduğunu anladı, Ya?"

"Bilmiyorum."

"Bu konuda bir izlenim alamadın mı?"

"Hayır."

"Bizi yok edebilir." Genarr şimdi kendi kendine konuşuyordu. "Senden bıkarsa zahmetsizce yok edebilir bizi öyleyse."

"Hayır, Siever Amca."

"Senin gezegenin zihniyle iletişim kurmana engel oldum diye bana kesinlikle zarar yermişti. Dr. D'Aubisson'a, annene ve nöbetçilerden birine de."

"Evet, ama sadece bana engel olamayacağınız kadar bir güç gösterdi. Başka bir zarar vermedi."

"Bu da seninle konuşabilmek, seninle dost olabilmek için görünürde ne kadar zahmete girdiğini gösterir. Ama her nasılsa bu bir neden olarak görünmüyor bence."

"Belki de bunun nedeni bizim anlamadığımız bir şeydir," dedi Marlene. "Belki zekâsı o kadar farklıdır ki nedenini bize anlatamaz, ya da anlatsa da biz anlayamayız."

"Ama seninle iletişim kuramayacak kadar değişik değil. Senin düşüncelerini alabiliyor ve kendi düşüncelerini sana iletebiliyor, değil mi? Siz ikiniz iletişim kurabiliyorsunuz yani."

"Evet."

"Ve seni o kadar iyi anlıyor ki, sana hoş görünmek için Aurinel'in sesini ve yüzünü alıyor."

Marlene'in bakışları yere çevriliydi.

"Bizi anladığına göre biz de onu anlayabiliriz," diye devam etti Genarr. "Ve o zaman da seni neden bu kadar çok istediğini öğrenebiliriz. Bunu öğrenmemiz çok önemli olabilir; bizim için neler planladığını bilmiyoruz çünkü. Bunu öğrenmenin tek yolu da senden geçiyor, Marlene."

Marlene titriyordu. "Bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum?"

"Şimdiye kadar yaptığından değişik bir şey yapacak değilsin. Zekâ sana karşı dostluk duyuyor, belki bunun nedenini sana açıklayabilir."

Marlene bakışlarını Genarr'a çevirdi. "Korkuyorsun, Siever Amca."

"Elbette. Bizimkinden çok daha güçlü bir zekâ var karşımızda. Bizi istemediğini düşünürse hepimizi bir anda yok edebilir."

"Onu demek istemedim, Siever Amca. Benim için korkuyorsun."

Genarr duraksadı. "Marlene, Erythro'da hâlâ güvenlik içinde olduğuna inanıyor musun?"

Marlene ayağa kalktı. "Elbette," dedi. "Hiçbir tehlike yok. Bana zarar vermez."

Kız kendinden çok emin konuşuyordu ama Genarr çok sıkıntılıydı.

Kızın düşündüğü pek önemli değildi, Erythro'nun zihni onunkine hükmediyor olabilirdi. Bundan sonra ona güvenebilir miyim acaba? diye düşündü.

Trilyon kere trilyonlarca prokaryottan oluşan bu zekânın neden örneğin Pitt gibi, bir planı olmasındı? Ve bu planını gerçekleştirmek için, .neden yine Fitt gibi, ikiyüzlülük yapma- sındı?

Kısacası, ya bu zekâ Marlene'e yalan söylüyorsa?

Bu koşullar altında Marlene'i ona göndermek doğru olur muydu?

Ama kendisinin haklı ya da haksız olup olmamasının ne önemi vardı ki? Başka bir seçeneği var mıydı sanki?

OTUZ DÖRT

YAKLAŞMA

"Mükemmel," dedi Tessa Wendel. "Mükemmel, mükemmel,, mükemmel." Sanki duvara bir şey çivilermiş gibi konuşuyordu. "Mükemmel."

Crile Fisher onun neden söz ettiğini biliyordu. Değişik yönlerde iki geçiş yapmışlardı uzaydışına. Crile iki kere görmüştü Yıldızların yerlerinin değiştiğini. Güneşi iki kere aramış, birinde daha soluk, ikincisinde daha parlak olduğunu görmüştü.

"Anladığım kadarıyla Güneş bize bir sıkıntı vermiyor," dedi.

"Veriyor vermesine, ama çok iyi hesaplanabildiği için fiziki müdahale psikolojik bir zevk oluyor, eğer anlatabildimse."

Şeytanın avukatlığını üstlenen Fisher. "Güneş çok uzakta ama" dedi. "Çekim gücü sıfıra yakın olmalı."

"Doğru. Ama sıfıra yakın sıfır demek değildir. Ölçülebilir bir etkisi vardır. Uzaydışına iki kere çıktık. Birincisinde Güneşe yatay açıdan yaklaştık ve sonra başka bir açıdan uzaklaştık. Hesaplamaları daha, önce yapmıştık, izlediğimiz yol elimizdeki rakamlara uydu. Bu adam bir dâhi. Bilgisayar programlarına akıl almaz kestirmeler sokuveriyor."

"Hiç kuşkum yok," diye mırıldandı Fisher.

"Artık her şey tamam, Crile. Yarın Komşu Yıldızda olabiliriz. Hatta acele edersek bugün bile. Çok yakınına kadar gidemeyiz elbette. Bir önlem olarak belirli bir süre yıldıza paralel uçabiliriz. Ayrıca Komşu Yıldızın kütlesinin gerçekten yakın bir geçişte nasıl bir etki yapabileceğini bilmiyoruz. Beklenmedik bir anda geri fırlatılıp her şeye yeniden başlamak istemeyiz." Kadın hayranlıkla salladı başını. "O Wu yok mu, o kadar memnunum ki ondan. Anlatamam doğrusu."

"Biraz sıkıntı duymadığından emin misin?" diye sordu Fisher.

"Sıkıntı mı? Neden?" Şaşkın şaşkın baktı erkeğe. "Kıskanmam gerektiğini mi düşünüyorsun yoksa?"

"Bilmem. Uzayötesi uçuşun başarılmasının şerefinin Chao-Li Wu'ya verileceği, senin de unutulacağın, ya da en fazla bir öncü olarak hatırlanacağını hiç düşünmüyor musun?"

"Asla, Crile. Benim için kaygılanman hoş bir şey ama bu konular çok sağlamdır. Çalışmalarımın tüm ayrıntıları kayıtlara geçmiştir. Işıkötesi uçuşun temel matematiği benimdir. Geminin tasarımı için başkaları da hakları olan övgüyü alacaklarsa da, mühendisliğine olan katkılarım da kesindir. Wu temel denklemlere bir düzeltme faktörü eklemiştir. Çok önemli kuşkusuz, şimdi o olmasaydı ışıkötesi uçuşun pek pratik olmayacağını görüyoruz, ama bu pastanın üstündeki süsten pek farklı bir şey değil. Pasta benim hâlâ."

"Güzel. Bundan eminsen, buna sevinirim ben de."

"Crile, doğrusunu istersen, ışıkötesi uçuşun bundan sonraki gelişmesini Wu'nun yapacağını umuyorum. Bilimsel çalışma için en iyi yıllarımı geride bıraktım ben artık."

"Haydi, haydi, Tessa, kendini küçümseme o kadar."

"Kendimi küçümseme kötü huylarımdan biri değildir, Crile Yeni fikirleri için gençlere ihtiyacımız vardır. Gençlerin beyinleri sadece genç değil, aynı zamanda yenidir de. Wu'da daha önce kimsede görülmeyen bir şey var, gen yapısında sanki. Sadece kendine ait şeyler. Yeni düşüncelere sahip olabilir o. Tabii benim ondan önce yaptıklarıma dayanıyor büyük bir ölçüde, bana çok şey borçlu bu yüzden. Benim öğrencim o, Crile, benim zekâmın bir ürünü. Yaptığı her şey beni sevindiriyor. Kıskanmak mı? Onunla şeref duyuyorum. Ne var; Crile, pek mutlu görünmüyorsun sen."

"Sen mutluysan ben de mutluyum, Tessa. Görünüşüme bakma sen. Bana öyle geliyor ki, sen bana bilimsel ilerlemenin teorisinianlatmaya

çalışıyorsun. Bilim tarihinde kendilerini geçtikleri için öğrencilerini kıskanan, onlardan nefret eden öğretmenler yok muydu?"

"Vardı elbette. Sana ezberden beş on çok ünlü ad sayabilirim. Ama bunlar pek sık rastlanmayan istisnalardır ve ben öyle bir şey hissetmiyorum şu anda. Bir an gelip Wu'dan da Evrenden de bıkabilirim ama böyle bir şey yok şimdi ve ben de... Şimdi ne oldu yine?"

Wendel 'kayıt' düğmesine basınca ekranda Merry Blankowitz'in üç boyutlu yüzü göründü.

"Kaptan, burada bir tartışma çıktı; acaba sizin fikrinizi sorabilir miydik?"

"Uçuş konusunda bir şey mi var?"

"Hayır, Kaptan. Strateji tartışması."

"Pekâlâ. Makine dairesine geliyorum."

Wendel ekranı kararttı.

"Blankowitz pek böyle ciddi değildir," dedi Fisher. "Ne oldu dersin?"

"Bir tahminde bulunmayacağım şimdi. Gidip bir bakayım." Wendel, Fisher'e kendisini izlemesini işaret etti.

* * *

Makine dairesinde üçü de sıfır yerçekiminde olmalarına rağmen yerdeki koltuklarda oturuyorlardı. Yerçekimi olmadığından duvarlara da oturabilirlerdi aslında, ancak bu durumun ciddiliğini azalttığı gibi Kaptana da saygısızlık olurdu. Yerçekimsiz ortam için epey ayrıntılı davranış kuralları üstünde daha önce anlaşmışlardı.

Wendel yerçekimsiz ortamı sevmiyordu. Kaptanlık ayrıcalıklarını kullanmak isteseydi geminin sürekli olarak döndürülmesinde ısrar eder ve bu santrifüj etkisiyle bir dereceye kadar bir çekim ortamı yaratabilirdi. Ancak gemi sabitken yol planı hesaplamanın daha kolay olduğunu, sürekli dönmenin ise bunu az da olsa güçleştirdiğini biliyordu.

Böyle bir şeyde ısrar etmek bilgisayar başında oturan kişiye saygısızlık olurdu. Yine davranış kuralları.

Tessa Wendel yerine oturdu, Crile Fisher (içinden de olsa) onun otururken hafifçe sallandığını görünce gülümsedi. Bütün o Yerleşim Bölgesi geçmişine rağmen hâlâ uzaya alışamamıştı Tessa. Dünyalı olmasına rağmen kendisi (bu kere zevkten bir kere daha gülümsedi) sanki çekimsiz ortamda doğmuş gibi alışkındı buna.

Chao-Li Wu derin bir soluk aldı. Geniş bir yüzü vardı -kısa boylu bir insana yakışan bir yüz- ancak ayağa kalktığında normal bir insandan uzundu. Saçları kapkara ve düz, gözleri ise çekikti.

"Kaptan," dedi hafif bir sesle.

"Ne var, Chao-Li? Programlamada bir sorun var dersen boğarım seni."

"Sorun falan yok, Kaptan. Hatta öyle bir sorunsuzluk var ki, işimizin bitip de Dünyaya dönme zamanının geldiğini bile düşünüyorum. Size bunu önermek istiyordum."

"Dünyaya mı?" Wendel şaşmış görünmek için bir an duraklamıştı. "Neden? Görevimizi tamamlamadık ki."

"Bence tamamladık, Kaptan." Wu'nun yüzü ifadesizdi. "Başlangıçta görevimizin ne olduğunu bilmiyorduk. Pratik bir ışık - ötesi uçuşu gerçekleştirdik ve Dünyadan ayrılmadan önce bunu yapamamıştık."

"Bunu biliyorum, ama ne çıkar bundan?"

"Dünya ile haberleşme olanağımız yok. Şimdi Komşu Yıldıza giderken başımıza bir şey gelirse Dünyanın bir ışıkötesi uçuşu olamayacak ve bunu bir daha ne zaman başarabileceklerini de bilemeyiz. Komşu Yıldız yaklaştıkça Dünyanın boşaltılması konusunda bir sorun yaratabilir bu. Geri dönüp öğrendiklerimizi açıklamamız gerektiğine inanıyorum ben."

Wendel ciddiyetle dinlemişti. "Anlıyorum. Jarlow, sen ne düşünüyorsun bu konuda?"

Henry Jarlow uzun boylu, sarışın ve aksi yüzlüydü. Yüzünde karakterini tümüyle yanlış gösteren ‘melankolik bir hava vardı. İnce uzun parmakları ise bilgisayarın ya da gemideki herhangi bir aracın içine daldığında mucizeler yaratırdı.

"Doğrusunu isterseniz, Wu haklı bence. Işıkötesi haberleşmemiz olsaydı bilgileri Dünyaya gönderip ve yolumuza devam edebilirdik. Ondan sonra başımıza gelecekler bizden başka kimseyi ilgilendirmezdi. Şimdi ise, bu çekim düzeltmesini kendimize saklayamayız."

"Ya sen, Blankowitz?"

Merry Blankowitz huzursuzca kıpırdandı oturduğu yerde. O da ufak tefek genç bir kadındı, uzun kara saçları kaşlarının hemen üstünde dümdüz kesilmişti. Perçemi, ince kemik yapısı ve sinirli hareketleriyle minyatür bir Kleopatra’yı andırırdı.

"Bilemiyorum doğrusu," dedi. "Bu konuda kesin bir fikrim yok, ama bunlar beni ikna ettiler sanırım. Bu bilgiyi Dünyaya iletmek önemli değil mi sizce? Bu yolculukta önemli etkileri inceleyip sonuçlandırdık. Yerçekimi düzenlemesini hesaplayacak biçimde geliştirilmiş bilgisayarlarla donatılmış daha iyi ve daha çok gemiye ihtiyacımız var. Güneş Sistemi ile Komşu Yıldız arasında bir tek geçiş yapabiliriz ve bunu güçlü çekim alanlarında yapabileceğimiz için Güneşe daha yakın bir noktadan yola çıkıp Komşu Yıldıza daha yakın bir noktaya varabiliriz ve her iki uçta da haftalarca zaman kaybetmemiz gerekmez. Bence Dünyanın bunu bilmesi gerek."

"Anlıyorum," dedi Wendel. "Bütün sorun bu yerçekim düzenlemesi bilgisini şu anda Dünyaya iletebilmek. Wu, bu gerçekten senin ileri sürdüğün kadar gerekli mi? Sen bu düzeltme fikrini burada bulmadın. Aylarca önce tartışmıştık bunu seninle."

Wendel bir an düşündü. "Neredeyse bir yıl önce. Ama gerçekte tartışmış değildik, Kaptan. Hatırladığım kadarıyla siz beni dinlememiştiniz bile."

"Evet, yanıldığımı kabul ettim. Ama sen bunu yazdın. Sana resmi bir rapor yazmanı ve zamanım olunca konuyu inceleyeceğimi söylemiştim." Wendel elini kaldırdı. "Bunu inceleyecek zamanı bulamadığımı biliyorum, hatta

raporu aldığımı bile bilemiyorum, ama Wu -sen, sen olduğun için- sanırım raporu ayrıntılı olarak ve herkesin anlayacağı mantığı ve hesaplamaları tamam olarak yazmışsındır. Bunu yapmadın mı, Wu. Rapor kayıtlara geçmedi mi?"

Wu’nun dudakları kasılmış gibiydi, ancak sesi hiç değişmedi. "Evet, raporu hazırladım, ama bu sadece bir varsayımdı ve kimsenin onu önemseyeceğini sanmıyorum. Tıpkı sizin yaptığınız gibi, Kaptan."

"Neden? Herkes benim kadar aptal değildir. Wu."

"Önemseseler bile yine de bir varsayımdan öteye gitmeyecektir. Oysa döndüğümüzde kanıt sunabileceğiz."

"Bir varsayım varsa, birileri bunu kanıtlayacaktır. Bilimin işleyişini bilirsin."

"Birileri," dedi Wu ağır ağır.

"Simdi senin kaygının nedenini anladık, Wu. Sen Dünyanın ışıkötesi uçuşun pratik bir yöntemini elde edemeyeceği için tasalanıyor değilsin. Bunu elde ettikleri takdirde şerefin sana ait olmayacağını düşünüyorsun. Doğru değil mi?"

"Kaptan, bunda gocunacak bir şey yok ki. Bir bilimadamı öncelikli konular hakkında kaygılanmakta haklıdır."

Wendel ateş püskürecekti neredeyse. "Bu geminin Kaptanının ben olduğumu /e kararları benim verdiğimi unuttun mu?"

"Unutmadım," dedi Wu. "Ama bu on sekizinci yüzyılın bir yelkenli gemisi değil. Biz en önce bilim adamlarıyız ve kararlarımızı demokratik bir biçimde vermeliyiz. Çoğunluk dönmek istiyorsa... "

"Dur!" dedi Fisher sert bir sesle. "Daha ileri gitmeden bir şey söyleyebilir miyim? İçinizde konuşmayan bir tek ben varım ve eğer demokratik olacaksak benim de söz hakkım var demektir. Konuşabilir miyim Kaptan?"

"Konuş." Wendel’in sağ yumruğu açılıp kapanıyordu sanki birisini boğazından yakalamak istermiş gibi.

"Yedi yüz elli yıl kadar önce Kristof Kolomb İspanya’dan, batıya doğru açıldı ve sonunda Amerika’yı buldu. Ama kendisi bunu hiç bilemedi. Yolda mıknatıslı pusulanın gerçek kuzeyden saptığını keşfetti. Bu çok önemli bir buluştu, bir deniz yolculuğunda yapılan ilk tümüyle bilimsel keşifti.

"Şimdi, acaba kaç kişi bilir manyetik sapma derecesini bulanın Kolomb olduğunu? Hemen hemen hiç kimse. Kaç kişi bilir Kolomb’un Amerika’yı keşfettiğini. Hemen hemen herkes. Peki, ya Kolomb sapmayı yarı yolda bulunca geri dönüp bu buluşunu Kral Ferdinand ile Kraliçe İsabella’ya bildirseydi ve bu keşfinin şerefine sahip olsaydı sonunda ne olurdu? Kâşif büyük bir ilgiyle karşılanır, hükümdarlar belki de daha sonra bir başkasını, Amerigo Vespucci’yi diyelim, yeni bir sefere çıkarsalardı, o zaman Amerika’ya ilk kim varacaktı? Ve o zaman kim Kolomb’un pusula konusunda bir keşifte bulunduğunu hatırlayacaktı? Hemen hemen hiç kimse. Vespuci’nin Amerika’yı keşfettiğini kim hatırlayacaktı? Hemen hemen herkes.

"Öyleyse, gerçekten dönmek istiyor musunuz? Sizi temin ederim, yerçekim düzeltilmesinin bulunması birkaç kişi tarafından ışıkötesi uçuşun bir yan sonucu olarak hatırlanacaktır. Ama Komşu Yıldıza gerçekten varacak olan bizden sonraki seferin mürettebatı ışıkötesi uçuşla bir yıldıza varan ilk insanlar olarak bilinecektir. Siz üçünüzün ve hatta senin de, Wu, adınız dipnotlarında bile geçmeyecektir.

"Wu’nun bu büyük buluşu nedeniyle ikinci sefere çıkarılacağını sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz derim size. Yeryüzü Soruşturma Kurulu Başkanı İgor Koropatsky ki bizi şimdi Dünyada beklemektedir, özellikle Komşu Yıldız ve gezegen sistemi hakkında bilgi istemektedir. Onun yakınına kadar gidip de geri döndüğümüzü duyunca yanardağ gibi patlayacaktır. Ve Kaptan Wendel de siz üçünüzün isyan ettiğinizi anlatmak zorunda kalacaktır ki, on sekizinci yüzyıl teknesi olmamamıza rağmen bu halde çok ağır bir suçtur. Bundan sonraki sefere katılacak yerde bir daha herhangi laboratuvardan içeri adımınızı bile atamayacaksınız. İnanın buna. Bilimsel öneminize rağmen göreceğiniz tek şey bir cezaevinin parmaklıkları olacaktır. Koropatsky’nin öfkesini sakın hafife almayın.

"Onun için, siz üçünüze bir daha düşünmenizi salık veririm. Komşu Yıldıza mı? Yoksa geri mi?"

Bir sessizlik oldu. Bir süre hiçbiri konuşmadı.

"Ee," dedi Wendel sert bir sesle. "Fisher'in durumu gayet açık bir biçimde ortaya koyduğunu sanıyorum. İçinizde söyleyecek bir şeyi olan yok mu?"

Blankowitz hafif bir sesle. "Doğrusu ben bunu ciddi olarak düşünmemiştim," dedi. "Bence yolumuza devam etmeliyiz."

"Bence de," diye homurdandı Jarlow.

Wu omuzlarını silkti. "Sizlere karşı gelecek değilim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Dünya yetkilileri için bu konu burada unutulmuştur, ama bir daha böyle bir şeye kalkıştığınız takdirde bunun isyan demek olduğunu unutmayın."

* * *

Odalarına dönünce Fisher, "Aranıza girdiğim için umarım kusura bakmadın," dedi. "Az daha patlayacağından korkmuştum."

"Hayır, karışman iyi oldu. Kolomb benzetmesi kırk yıl aklıma gelmezdi. Teşekkür ederim, Crile." Erkeğin elini elleri arasında sıktı.

Fisher hafifçe gülümsedi. "Gemideki varlığımı bir yolunu bulup haklı çıkarmak zorundaydım."

"Bundan da ileri gittin. Sana onun yaptıkları için ne kadar mutlu olduğumu anlatırken Wu'nun tutup da böyle davranacağını aklımın ucundan geçirmemiştim. Şerefi paylaşma isteğim için kendimi bir soylu hissediyordum, herkesin hakkını veren bilimsel ahlâkı göklere çıkarıyordum, sonra da o özel gururunu projenin de önünde tuttuğunu gösterdi."

"Hepimiz insanız, Tessa."

"Biliyorum. Ve adamın içinde ahlâk bakımından kara lekeler olduğunu görmek onun korkunç derecede keskin bilimsel bir kafası olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Ben de itiraf edeyim ki, benim ileri sürdüğüm savlar kamu yararından çok kişisel özlemlerime dayanıyordu. Benim Komşu Yıldıza gitme isteğimin projeyle hiçbir ilgisi yok."

"Bunu anlıyorum. Yine de minnettarım sana." Kadının gözlerinde yaşlar olması ve bundan kurtulmak için gözlerini kırpıştırması Fisher'i utandırmıştı.

Onu öptü.

* * *

Pek kendini belli edemeyecek kadar uzakta soluk bir yıldızdı henüz. Crile Fisher bilgisayarda yerini saptamasaydı göremeyecekti bile.

"İnsanın umutlarını kıracak kadar bir yıldıza benziyor, değil mi," dedi.

Gözlem yerinde yanında olan Merry Blankowitz, "Zaten sadece bir yıldızdır, Crile," dedi.

"Yani demek istediğim soluk bir yıldıza benziyor ve o kadar da yaklaştık ki."

"Sözgelişi yaklaştık. Bir ışık yılının onda biri kadar uzaktayız ki, bu gerçekten yakın değildir. Kaptan çok tedbirli davranıyor. Ben olsam ışıkötesi'ni çok daha yaklaştırırdım. Şu anda daha yakın olmayı isterdim. Öyle sabırsızlanıyorum ki."

"Bu son geçişten önce geri dönmeye hazırdın, Merry."

"Değildim aslında. Beni kandırdılar. Sen o küçük söylevini verdikten sonra kendimi budala yerine konulmuş hissettin'. Döndüğümüzde ikinci bir sefere çıkacağımıza inanıyordum aslında, ama sen durumu açıkça ortaya koydun. ND'yi kullanmayı öyle çok istiyorum ki."

Fisher ND’nin ne olduğunu biliyordu. Nöron detektörü. Aynı şeyi kendisi de arzuluyordu. Zekâ izi bulmak, karşılaşacakları madenlerden, taşlardan, buzlardan ve gazlardan çok önemliydi.

"Bu kadar uzaktan anlayabilir misin?" diye sordu.

Kız başını salladı. "Hayır. Daha çok yaklaşmamız gerek. Ve bu uzaklıktan yaklaşamayız. Bir yılımızı alır bu. Kaptan Komşu Yıldız hakkında bu uzaklıktan öğrenebileceğimiz her şeyi öğrendiğimize inandıktan sonra bir geçiş daha yapacağız. Sanırım iki gün sonra Komşu Yıldızın bir iki astronomik birimi kadar yakınında olacağız ki, o zaman gözlemlerime başlayabilirim. Böyle hiçbir işe yaramadan beklemek çok sıkıcı bir şey."

"Evet," dedi Fisher. "Biliyorum."

Blankowitz’in yüzü karardı birden. "Özür dilerim, Crile. Seni kastetmemiştim."

"Hiç fark etmezdi. Komşu Yıldıza ne kadar yaklaşırsak yaklaşalım bir yararım olmayabilir benim."

"Zekâ izine rastlarsak yararlı olacaktır. Onlarla konuşabileceksin. Sen bir Rotorlusun ve buna ihtiyacımız var."

Fisher acı acı güldü. "Birkaç yıllık bir Rotorlu."

"Bu yeterli değil mi?"

"Göreceğiz bakalım." Fisher konuyu değiştirdi. "Nöron detektörünün işleyeceğinden emin misin?"

"Kesinlikle. Pleksonlarının radyasyonu ile yörüngedeki herhangi bir Yerleşim Birimini izleyebiliriz."

"Plekson nedir, Merry?"

"Memelilerin beyinlerinin foton kompleks karakteristiğini anlatmak için benim uydurduğum bir sözcük. Pek uzak değilsek atları seçebiliriz, ancak astronomik uzaklıklardayken insan beynini ayırt edebiliriz."

"Neden plekson?"

"Karmaşıklığından. Göreceksin bir gün sadece yaşamı sezmek için değil, beynin iç çalışmasını incelemek için de pleksonlardan yararlanacaklardır. Onun için de bir ad uydurdum, pleksofizyoloji ya da 'pleksonöronik'"

"Adlar önemli mi sence?"

"Evet. Böylece konuyu kısaca anlatabilirsin. O bilim alanı şununla bunun ilişkisini içerir demen gerekmez. 'Pleksonöroniks' dersin ve bu kulağa daha hoş gelir. Kestirme yani. Önemli konuları düşünmek için zaman kazandırır. Üstelik..."

"Üstelik? Evet?"

Kız coşkuyla konuşmaya başladı. "Bir ad uydurursam ve bu tutulursa, sadece bu bile bilim tarihinde bir dipnotuna geçmemi sağlayabilir. 'Plekson sözcüğü 2237'de Merrilee Augina Blankowitz tarafından Işıkötesi'nin ışıktan hızlı ilk uçuşu sırasında kullanılmıştır. Başka bir yerde adım geçmeyeceğine göre bu yeter benim için."

"Peki ya pleksonların izine rastlarsan ve insan yoksa Merry?"

"Yani yabancı canlılar mı? Bu insanları bulmaktan daha heyecanlı olacaktır. Ama aslında buna pek olanak yok. Bu konuda hep düş kırıklığına uğradık. Ayda, Mars'ta, Callisto'da ve Titan'da en azından ilkel bir yaşam biçimi olacağını düşünüyorduk. Hayır, ben bir ize rastlarsam, bu insan olacaktır. Bundan hiç kuşkum yok."

"Peki, bir gemideki beş kişinin yaydığı pleksonları sezebilir misin? Milyonlarca kilometre uzaklıkta saptayabileceğimiz bir şeyi yok ediyor olamaz mıyız?"

"Bu bir komplikasyon, Crile. ND'yi bir beş kişinin hesaba katılmayacağı biçimde dengelemeliyiz. Küçük bir sızıntı bile başka bir yerde bulacağımız izlerin tümünü yok edebilir. Crile, bir gün otomatik ND'ler uzayın her tarafına gönderilerek pleksonları saptayacaklar. Bunların yakınlarında insanlar olmayacağından, bunlar şimdikinden epey güçlü olacaklardır. Biz

herhangi bir yere gitmeden zeki varlıkların olup olmadığını anlayabileceğiz."

Chao-Li Wu geldi yanlarına. Fisher’e yüzünü buruşturarak bakıp, "Komşu Yıldızdan ne haber?" diye sordu.

"Bu kadar uzaklıkta bir şey yok," dedi Blankowitz.

"Pekâlâ, yarın ya da öteki gün bir geçiş daha yapacağız, o zaman görürüz."

"Heyecanlı olacak, değil mi?" diye sordu kız.

"Evet, eğer Rotorluları bulursak," dedi Wu. Fisher’e baktı.

Ama bakalım bulacak mıyız? diye düşündü Fisher.

Uzun bekleyiş yakında sona erecekti.

* * *

Daha önce de belirtildiği gibi, Janus Pitt kendine acıma lüksünü pek kabul edemeyen bir insandı. Başka birinde bu huyu zayıflık ve kendini beğenmişlik olarak görürdü. Ancak öyle zamanlar da vardı ki, Rotor halkının tüm hoş olmayan kararları kendisine bırakmaya olan istekleri karşısında isyan ederdi.

Seçimle işbaşına gelen ve yasaları çıkartıp kararlar veren bir Konsey vardı kuşkusuz; ancak onların kararları arasında önemli olanların, Rotor’un geleceğine ilişkin olanların hiçbiri yoktu. Bunlar kendisine bırakılmıştı.

Bu bırakılma bilinçli de olmuş değildi. Önemli konular görmezlikten gelinir, sözsüz bir ortak anlaşmayla sanki yokmuş gibi davranılırdı.

İşte burada bomboş bir sistemin içinde rahat bir tempolu çalışmayla yeni Birimler inşa ediyorlar, zamanın sonsuza kadar önlerinde uzayıp gideceğine inanıyorlardı. Bu asteroid kuşağını doldurduklarında (ki, bu da bundan kuşaklar sonrasında olacaktı ve şu anda yaşayanları pek düşündüren bir nokta değildi) ışıkhızı desteği sistemi nasıl olsa yeni gezegenleri bulup iskân edecekleri bir gelişme gösterecekti.

Zamandan bol bir şey yoktu. Zaman sonsuzluktu.

Sadece Pitt düşünürdü zamanın kısalığını ve herhangi bir anda, hiçbir uyarı olmadan birdenbire sena ereceğini.

Güneş Sisteminde Nemesis ne zaman keşfedilecekti? Yerleşim Birimlerinden biri Rotor’u izlemeye ne zaman kalkışacaktı?

Bir gün olacaktı bu. Nemesis Güneş yolunda ilerlemesine devam ettikçe bir gün öyle bir noktaya gelecekti ki - uzak bir zamanda, ama yine de yakındı bu - Güneş Sistemi insanlarının onu görmemeleri için kör olmaları gerekirdi.

Pitt’in bilgisayarı, kendisinin sadece akademik bir merakı olduğunu sanan bir programcının da yardımıyla, bin yıl sonra Nemesis’in keşfinin kaçınılmaz olduğunu ve Yerleşim Birimlerinin dağılmaya başlayacaklarını hesaplamıştı.

Pitt o zaman bir soru sormuştu: Birimler Nemesis’e gelecekler miydi?

Yanıt olumsuzdu. O zamana kadar ışıkhızı desteği çok daha kullanışlı ve ucuz olacaktı. Birimler yakın yıldızlar konusunda daha çok bilgi sahibi olacaklar, hangisinin ne tür gezegene sahip olduğunu öğreneceklerdi. Bir kızıl cüce ile uğraşmayıp Güneşe benzeyen yıldızlara yöneleceklerdi.

Ve artık umutsuzluğa düşmüş olan Dünya yapayalnız kalacaktı. Uzaydan korku içinde, daha şimdiden yozlaşmış ve bin yıl geçip de Nemesis’in tehdidi çok daha belirgin olduğunda daha bin beter bir sefalete batmış olarak ne yapacaklardı? Uzun yolculuklara çıkamazlardı. Dünyalıydı onlar. Yeryüzüne bağlıydılar. Nemesis’in yakınlarından geçmesini beklemekten başka bir şey yapamazlar, başka bir yere gitmeyi umamazlardı.

Pitt harabeye dönmüş bir dünyanın Nemesis’in daha sıkı sisteminde güvenlik bulmaya, geçişi sırasında Güneşi yok edecek olacak kadar sımsıkı bu sisteminin bir yıldızında sığınak aramaya çalıştıklarını görür gibi oluyordu.

Korkunç bir senaryoydu bu, ama kaçınılmazdı.

Nemesis neden Güneşten uzaklaşmıyordu sanki? O zaman her şey nasıl da değişecekti. Nemesis'in keşfedilme zamanı uzayacak ve sonunda keşfedilirse de, bir sığınak olarak görülmeyecekti. Hatta eğer uzaklaşıyor olsaydı, Dünyanın bir sığınağa ihtiyacı olmayacaktı.

Ama durum böyle değildi. Dünyalılar gelecekti; her türden uydurma ve anormal kültürleriyle sefil Dünyalılar gelecekti. Rotorluların elinde onları daha uzaydayken yok etmekten başka ne gelirdi? Ama onlara bundan başka bir seçenek olmadığını gösterecek bir Janus Pitt olacak mıydı? Şimdi ile o zaman arasında Rotor'un bunun için hazırlanacak kararlılığa ve silahlara sahip olmasını sağlayacak ve zamanı geldiğinde bunu yapacak olan Janus Pitts'leri olacak mıydı?

Ancak bilgisayarın tahmini de aslında aldatıcı derecede iyimserdi. Bilgisayar Güneş Sisteminin Nemesis'in keşfinin bin yılda olabileceğini bildirmişti. Ama bu bin yıllık sürenin neresinde? Ya yarın keşfederlerse? Ya üç yıl önce keşfetmişlerse? Daha uzaktaki işe yarayabilen yıldızlardan haberi olmayan bir Yerleşim Birimi en yakın yıldıza erişmeye çalışarak daha şimdiden Rotor'un ardına düşmüşlerse?

Pitt her sabah aynı düşünceyle uyanırdı: O gün bugün mü? Neden bu sıkıntılar hep onun payına düşüyordu? Neden herkes sonsuzluğun kucağında uyurken sadece o her gün bir felaket olasılığıyla boğuşmak zorunda kalıyordu?

Bu konuda bir şey yapmıştı kuşkusuz. Asteroid kuşağında bir Tarama Servisi kurmuştu. Servisin görevi otomatik alıcılarla sürekli olarak gökyüzünü taramak ve yaklaşan bir Birimin çok fazla olan enerji atımını çok uzaklardan seçebilmekti.

Bunu yapmak epey uzun sürmüştü ama artık şimdi on iki yıldır kuşku uyandıran her bilgi titizlikle incelenmiş ve bunlardan bazıları Pitt'in dikkatine sunulacak kadar önemli de bulunmuştu. Ve her seferinde de Pitt'in kafasındaki alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Ama sonuç şimdiye kadar hep olumsuz olmuş ve o ilk anda duyulan rahatlama yerini hemen tarayıcılara karşı müthiş bir öfkeye bırakmıştı. Karar veremedikleri bir şey olduğunda hemen aradan sıyrılıp konuyu kendisine atıverirlerdi. O uğraşsındı. O acı çeksindi, güç kararları o versindi.

Şimdiki durum, örneğin. Pitt bilgisayarının şifresini çözdüğü ve kendisini bu duruma iten rapora baktı.

Dört aydır kendisine iletilen ilk rapordu bu ve pek önemli değil gibi görünüyordu. Kuşkulu bir enerji kaynağı yaklaşmaktaydı, ancak bunun olası uzaklığı hesaplandığında olağanüstü küçük bir kaynak olduğu anlaşılmıştı. Bir Yerleşim Biriminden beklenilebilecekten dört kat küçük. O kadar küçüktü ki uzay gürültüsünden güçlükle ayırt edebiliyordu.

Bunu kendi önüne getirmeyebilirlerdi işte. Yaklaşan kaynağın dalga uzunluğu insan kökenli olduğunun düşünülmesini bile gülünç kılacak kadar değişik, diyordu rapor. Bu kadar uzakta bir kaynak hakkında, onun bir Yerleşim Birimi, yani bu nedenle, dalga uzunluğu ne olursa olsun, insan kaynaklı olamayacağından başka ne söyleyebilirlerdi ki?

Tarayıcılardaki o sersemler beni böyle rahatsız etmemeliler, diye düşündü Pitt.

Raporu bir kenara atıp Ranay D’Aubisson’dan gelen son raporu aldı. Bu Marlene Vebaya tutulmamıştı henüz. Kendisini tehlikeye atmakta çılgınca ısrar ediyordu ama hiçbir şey olmuyordu.

Pitt içini çekti. Belki de önemi yoktu bunun. Kız Erythro’ da kalmak istiyor gibi görünüyordu; orada kalması da. Vebaya tutulmuş olmasından farksızdı kendisi için. Hatta bu durumda Eugenia Insignia da orada kalacağından ikisinden de kurtulmuş olacaktı. Kendini daha güvencede hissetmek için Genarr yerine D’Aubisson’un Kubbenin başında olup ana kıza gözkulak olmasını isterdi. Bu yakın bir gelecekte, Genarr’ı bir kahraman haline getirmeden yapılması gereken bir şeydi.

Yeni Rotor’un Başkanı yapmak güvenli bir yol muydu? Bu bir terfi sayılırdı ve teoride de olsa, Pitt ile aynı düzeyde olacağından, bunu pek reddedemezdi. Yoksa bu durum Genarr’a biraz fazla güç vermek mi olurdu? Başka bir seçenek var mıydı?

Bunu düşünmesi gerekecekti.

Saçma! Bu Marlene Vebaya tutulmak gibi basit bir şey yapsaydı her şey ne kadar kolay olacaktı.

Marlene'in hastalığı kapmamasına duyduğu öfkeyle enerji kaynağı raporunu aldı yine.

Şuna bak! Küçücük bir enerji kırıntısı ve bununla kendisini rahatsız ediyorlar! Bu kadarına da katlanamazdı artık. Bilgisayarına derhal yayınlanması için bir not yazdı. Bir daha küçük şeylerle rahatsız edilmeyecekti. Gözlerini Yerleşim Birimleri için dört açsınlardı!

* * *

Işık Ötesi'nde keşifler birbiri ardından geliyordu.

Komşu Yıldızdan daha çok uzaktalarken bir gezegeni olduğu anlaşılmıştır.

"Bir gezegen!" dedi Crile Fisher gergin bir zaferle. "Biliyordum...."

"Hayır," dedi Tessa Wendel. "Senin düşündüğün gibi değil. Bunu kafana sok artık, Crile, gezegenler birbirlerinden farklıdır. Hemen hemen her yıldızın bir tür gezegen sistemi vardır. Galaksideki yıldızların yarısı çoklu-yıldız sistemleridir ve gezegenler de yıldız olamayacak kadar küçük türler. Gördüğümüz bu gezegen yaşanabilir bir yer olamaz, öyle olsaydı bu kadar uzaktan, hele Komşu Yıldızın soluk ışığında hiç göremezdik onu."

"Yani bir gaz devi mi bu?"

"Elbette. Bunu bulmasaydık şaşardım doğrusu."

"Peki, büyük bir gezegen varsa, belki küçükleri de var demektir."

"Belki. Ama yaşanabilir değil. Bunlar ya çok soğukturlar, ya da dönüşleri sabittir ve yıldıza yalnız bir yönlerini gösterirler ki, bu durumda da bir yüzleri çek sıcak, diğer yüzleri çok soğuktur. Rotor'un yapabileceği tek şey - eğer burada olsaydı - yıldızın ya da gaz devinin yörüngesine oturmaktı."

"Belki de bunu yaptılar."

"Bunca yıldır mı?" Wendel omuzlarını silkti. "Olabilir sanırım, Crile, ama senin yerinde olsam buna pek fazla güvenmezdim."

* * *

Bundan sonraki keşifler daha da şaşırtıcıydı.

"Bir uydu mu?" dedi Tessa Wendel. "Eee, neden olmasın ki? Jüpiter'in dört büyük uydusu vardır. Bu gaz devinin bir uydusu olması neden şaşırtıcı olsun?"

"Bu, Güneş Sistemindeki uydulara benzemiyor. Kaptan," dedi Henry Jarlow. "Yapabildiğim ölçümlere göre hemen hemen Dünya boyutlarında."

"Ee, ne çıkar bundan?" diye Wendel kayıtsızlığını sürdürdü.

"İlle de bir şey çıkması gerekmez, ancak uydu garip özellikler gösteriyor. Bir gökbilimci olmak isterdim doğrusu."

"Şu anda gemide öyle biri olmasını ben de isterdim, ama lütfen devam et. Sen de o kadar uzak sayılmazsın gökbiliminden."

"Önemli olan şu: Uydu bir gaz devi çevresinde döndüğü için yalnız bir yüzü gaz devine dönüktür; bu da, gaz devinin çevresinde dönerken tüm yüzlerinin Komşu Yıldızı görüyor olması demektir. Ve yörüngesine bakarak yaptığım tahmine göre dünyanın ısısı sıvı su derecesine yakın. Bir de atmosferi var. Dediğim gibi ben gökbiliminden pek anlamam. Ama bana kalırsa bu uydunun yaşanabilir bir dünya olması çok mümkün"

Crile Fisher bu haberi kocaman bir gülümsemeyle karşıladı. "Hiç şaşmadım buna, İgor Koropatsky yaşanabilir bir dünya olacağını tahmin etmişti. Ve bunu bu konuda elinde hiçbir yeri olmadan yapmıştı. Bir sonuç çıkarınaydı bu."

"Koropatsky böyle dedi demek! Seninle ne zaman konuştu, merak ettim doğrusu."

"Dünyadan ayrılmadan önce, Komşu Yıldıza giderken Rotor'un başına bir şey gelmediğini düşünüyordu ve dönmediklerine göre koloni kuracak bir

gezegen bulduklarını tahmin etmişti. Ve işte o da karşımızda."

"Sana bunu tam olarak ne zaman söyledi, Crile?"

Crile bir an durup düşündü. "Gezegenin gelecekte Dünya tarafından kullanılabilir olup olmadığının araştırılmasını istiyordu."

"Peki, ama bunu bana neden söylemedi dersin? Bir fikrin var mı?"

"İkimiz arasında benim daha çok etkileneceğimi düşünmüş olmalı, gezegeni keşfetmek için daha hevesli olduğumu... "

"Kızın yüzünden."

"Durumu biliyordu, Tessa."

"Peki, sen bunu bana neden söylemedin?"

"Söyleyecek bir şey görmedim bunda. Koropatsky'nin haklı olup olmadığını anlamak için beklemenin daha iyi olacağını düşündüm. Haklı çıktığına göre de, şimdi söylüyorum işte. Onun mantığına göre gezegenin yaşanabilir olması gerek."

Kızdığı belli olan Wendel, "Bu bir uydu," dedi.

"Fek önemli olmayan bir fark."

"Bak, Crile," dedi Wendel. "Kimse benim durumumu düşünmüyor bu arada. Koropatsky bu sistemi inceledikten sonra bu haberi getirmek için Dünyaya dönmemiz konusunda bir sürü palavra sıkıyor. *Wu ise bu sisteme varmamızdan önce dönmemizi istiyordu. Sen ise daha geniş çaplı bir şey düşünmeden aileni bulmak istiyorsun. Bütün bunların arasında geminin kaptanının ben olduğum ve kararları benim verdiğim unutuluyor."

"Mantıklı ol, Tessa," dedi Fisher yatıştırıcı bir sesle, "Verecek ne karar var ki? Elindeki seçenekler ne? Koropatsky'nin bana palavra sıktığını söyledin, ama böyle bir şey yok. Gezegen orada. Ya da ille de öyle istiyorsan, uydu. Bu incelenmelidir. Bunun varlığı Dünya için ölüm kalım sorunu olabilir. İnsanlığın gelecekteki yuvası olabilir burası. Hatta orada insan bile olabilir."

"Sen mantıklı ol, Crile. Bir dünyanın boyutları ve ısısı yeterli olsa bile bir sürü nedenle yaşanabilir bir yer olmayabilir. Atmosferi zehirli olabilir, çok volkanik olabilir ya da radyasyon düzeyi çok yüksek olabilir. Kendisini aydınlatacak ve ısıtacak sadece bir kızıl cücesi var ve büyük bir gaz devinin de çok yakınında. Dünya tipi bir gezegen için normal bir ortam değil bu."

"Yine de, yaşanabilir olmadığını kanıtlamak için de olsa, incelenmesi gerek."

"Bunun için oraya konmak gerekmeyebilir," dedi Wendel. "Biraz daha yaklaşınca buna karar verebiliriz. Crile, lütfen verilerin ötesine gitmeye çalışma lütfen. Senin düş kırıklığına dayanamam."

Fisher başını salladı. "Peki... ama Koropatsky bana herkes aksini söylerken yaşanabilir bir gezegen bulacağımızı söylemişti. Bunu sen de söyledin, Tessa. Hem de kaç kere. İşte gezegen orada ve yaşanır bir yer olabilir. Onun için bırak elimde fırsat varken umut edeyim. Belki de Rotorlular o dünyadadırlar şimdi. Belki de kızım oradadır."

* * *

Chao-Li Wu kayıtsız bir sesle, "Kaptan çok öfkeli," dedi "Burada yaşanabilir bir gezegen - dünya diyelim daha doğru,, çünkü gezegen dememize izin vermiyor - bulmak en son istediği şeydi. Şimdi bunun keşfedilmesi ve sonra da geri dönülüp bildirilmesi gerek. Oysa onun istediğinin bu olmadığını biliyorsunuz. Bu onun uzayın derinliklerinde dolaşmak için ilk ve son şansı. Bu sefer bitti mi onun da sonu geldi demektir. Işıkötesi tekniklerinde başkaları çalışacak, uzayı başkaları keşfedecektir. O ise sadece bir danışman olacaktır. Ve bundan da nefret, edecektir."

"Ya sen, Chao-Li? Bir fırsat verilirse bir daha uzaya gitmek ister miydin?" diye sordu Blankowitz.

Wu hiç duraksamadı. "Uzayda başıboş dolaşmak istediğimden pek emin değilim ben. İçimde keşif kurdu yok benim. Ama dün gece çok garip bir şey düşündüm: eğer yaşanabilir bir yerse buraya yerleşmek istedim birden. Ya sen?"

"Buraya yerleşmek mi? Kesinlikle hayır. Sonsuza kadar Dünyalı olmak istiyor değilim, ama yeniden uzaya açılmadan bir süre orada kalmak isterim."

"Ben de düşündüm bunu. Bu gezegen... on binde bir olasılıkla var. Kızıl cüce sisteminde yaşanabilir bir dünya olacağı kimin aklına gelir? Ben burada bir süre kalmayı ve Dünyaya başkasının dönüp yerçekimi etkisi konusundaki buluşumu iletmesini yeğlerdim. Benim haklarımı korurdun, değil mi, Merry?"

"Elbette, Chao-Li Kaptan Wendel de yapardı bunu. Tanıklar huzurunda imzalanmış bütün veriler onda zaten."

"Gördün mü? Ve ben kaptanın Galaksiyi keşfetmek istemesini haksız buluyorum. Yüz yıldıza gidebilir ve bunun kadar olağanüstü bir tane bile bulamayabilir. Elinde nitelik varken niceliklerle neden uğraşasın ki?"

Blankowitz, "Bence onu rahatsız eden şey Fisher'in çocuğu" dedi. "Ya çocuğunu bulursa?"

"Ne çıkar bundan? Onu da alıp Dünyaya götürebilir. Kaptana ne bundan?"

"Bir de karısı var ama."

"Onun hiç karısından söz ettiğini duydun mu?"

"Ama bu onun...."

Dışarda bir ses duyunca kız hemen sustu, Crile Fisher içeri girip ikisini de başıyla selamladı.

Blankowitz önceki konuşmayı silmek ister gibi aceleyle, "Henry spektroskopiyi bitirdi mi?" diye sordu.

Fisher başını salladı. "Bilemem. Pek heyecanlı zavallı. Yanlış yorum yapmaktan korkuyor sanırım."

"Haydi, canım sen de," dedi Wu. "Yorumu yapan bilgisayardır. Onun arkasına sığınabilir."

Tam o anda Henry Jarlow arkasında Tessa Wendel olduğu halde içeri girdi. Yüzünde yağmur yağdırmaya niyetli bir bulut ifadesi vardı.

"Pekâlâ, Jarlow, hepimiz buradayız işte," dedi. "Şimdi anlat bakalım. Neye benziyor?"

"Bir kere bu zavallı yıldızda bir albinoya güneş çarptıracak kadar bile yeterli ultraviyole ışını yok. Mikrodalgalarla çalıştığım için dünyanın atmosferinde su buharı olup olmadığını anlayabilirim."

Wendel sabırsızlıkla silkti omuzlarını. "Bunu belirtmene gerek yoktu. Dünya boyutlarında bir dünyanın hele sıvı su ısısına sahipse suya ve sonuçta da su buharına sahip olacağını hepimiz biliriz. Yaşanılabilirliğe bir adım daha yaklaşmaktır bu, ancak çok beklenen bir adım."

"Yoo, yaşanılabilir," dedi Jarlow. "Burası kesin."

"Su buharı yüzünden mi?"

"Hayır. Daha iyi bir şey buldum."

"Ne?"

Jarlow asık suratıyla çevresini saran dört kişiye baktı. "Bir dünyada kimse yaşamadığı halde ona yaşanılabilir bir yer der misiniz?"

"Evet, sanırım bunu söyleyebilirim," dedi Wu.

Wendel, "Yani bu kadar uzaklıktan orada yaşayanlar olduğunu söyleyebileceğini mi anlatmak istiyorsun?" diye sert bir sesle sordu.

"Evet, Tam olarak söylemek istediğim bu, Kaptan. Havada bol miktarda serbest oksijen var. Fotosentez olayı olmadan bunun nasıl olabileceğini söyler misiniz bana? Ve canlı olmadığı takdirde fotosentezin nasıl olacağını? Ve bir gezegende oksijen üreten canlılar varsa onun yaşanabilir olmadığını nasıl söyleyebilirsiniz?"

Bir an sessizlik oldu. Wendel, "Bu o kadar olası değil ki, Jarlow. Programı bozmuş olmadığından emin misin?"

"Hayatımda program bozmuş değilim," dedi Jarlow buz gibi bir sesle. "Ama burada atmosfer kızılötesi ışınlarının analizinde benden bilgili biri varsa yanıldığımı söyleyebilir. Bu benim uzmanlık alanım değil ama bu konuda çalışmışlığım vardır."

Wu’nun dünyaya dönüş isteğinden bu yana kendine güvenine kavuşmuş olan Crile Fisher görüşlerini söyleme fırsatını kaçırmadı.

"Bakın, gezegene yaklaştıkça bu ya doğrulanacak ya da yanlışlığı ortaya çıkacak bir konu. Neden Dr. Jarlow‘un tahminini doğru kabul edip bunun bizi nerelere götüreceğine bakmıyoruz? Bu dünyanın atmosferinde oksijen varsa neden bunun yaratılmış olacağını kabul etmeyelim?"

Hepsi ona dönmüşlerdi.

"Yaratılmış mı?" diye sordu Jarlow.

"Evet. Neden olmasın? Mars ve Venüs gibi yaşama sahip olmayan dünyalar gibi karbondioksit ve azotlu bir havası olduğunu kabul edelim. Okyanusa yosun boşaltırsınız ve kısa bir sürede ‘Eyvallah, karbondioksit.’ ve ‘Hoş geldin oksijen’ olur, ya da buna benzer bir şey yaparsınız. Ben uzman değilim."

Hâlâ konuşmadan bakıyorlardı yüzüne.

Fisher sözüne devam etti. "Bunu söylemenin nedeni şu: ben Rotor’dayken oradaki çiftliklerde bunu yapma planları vardı. Orada çalıştım. Hatta ışık desteği programıyla ilgili sanıp bazı seminerlere de katıldım. Bir ilgisi yoktu ama bunu da öğrenmiş oldum."

"Peki, bunun ne kadar süreceğini de öğrenmiş miydin?"- diye sordu Jarlow.

"Bunu da siz anlatın, Dr. Jarlow."

"Peki. Rotor’un oraya varması iki yıl sürmüştür, eğer varidiyse. Yani on üç yıldır burada. Rotor’un tümü katı yosun olsa ve okyanusa atılsa ve orada gelişip oksijen üretseydi bunun binlerce yıl alacağından eminim. Yani on üç yıldan çok fazla. Ayrıca Dünya yosunları Dünya ortamına uyum

sağlamışlardır. Başka bir dünyada gelişmeyebilirler ya da ortama uyum sağlayana kadar çok uzun bir süre geçer. On üç yıl bir hiçtir."

Fisher yılmamış görünüyordu. "Ama orada oksijen çok ve karbondioksit yok diyorsunuz, bu Rotorluların eseri değilse, nedir peki? Bu gezegende Dünya kökenli olmayan bir yaşam olduğunu kabul etmemiz gerekmez mi o zaman?"

"Ben de bu sonuca varmıştım," dedi Jarlow.

"İlk olarak düşünmemiz gereken budur," dedi Wendel. "Yerel bitkilerin fotosentez yapmaları. Bu, bir an için bile Rotor'luların orada oldukları, ya da bu sisteme kadar gelebildikleri demek değildir."

Fisher'in canı sıkılmış gibiydi. "Pekâlâ, Kaptan," dedi belirli bir resmilikle. "Ama bence bu Rotorluların orada olmadıkları, ya da sisteme erişmedikleri de demek değildir. Gezegenin kendi bitki örtüsü varsa, bu da yapay bir bitkilendirme gerekmediği ve Rotor'luların oraya kolayca yerleşebilecekleri anlamına gelir."

"Bilemiyorum," dedi Blankowitz. "Yabancı bir gezegende gelişmiş bitkilerin insanlar için besleyici olabilme olasılığı pek yok bence. İnsanların bunu hazmedebileceklerini bile sanmam. Bunların zehirli olduklarına iddiaya bile girerim. Ve bir bitki yaşamı varsa, hayvan yaşamı da vardır ve bunun neler getireceğini bilemeyiz."

"Durum böyle olsa bile," dedi Fisher. "Rotor'lular toprağın bir kısmını ayırır, içindeki yerel canlıları ve bitkileri öldürürler ve kendi tohumlarını ekerlerdi. Gezegene göre yabancı olan bu ekinlerin miktarı da yıllar geçtikçe artardı."

"Varsayım üstüne varsayım," diye söylendi Wendel.

"Her ne olursa olsun, burada oturup senaryolar hazırlamak tümüyle yararsız," dedi Fisher. "Mantıklı olan bu dünyayı elimizden geldiği kadar incelemek ve mümkün olduğu kadar da yakından. Hatta olabilirse yüzeyine de inerek."

Wu hepsini şaşırttı birden. "Tam olarak sana katılıyorum ben de."

"Ben biyofizikçiyim," dedi Blankowitz. "Gezegende yaşam varsa, başka ne olursa olsun, bunu incelemeliyiz."

Wendel her birine tek tek bakarken yüzü hafifçe kızarmıştı.

"Bence de öyle sanırım," dedi.

* * *

Tessa Wendel, "Yaklaşıp da daha çok bilgi topladıkça durum daha da karışıyor," dedi. "Bunun ölü bir dünya olduğu konusunda bir kuşku yok. Geceleri hiçbir ışıklandırması yok, sonra ne bitki ne de canlı izine rastladık."

"Belirgin bir ize rastlayamadık," dedi Wu. "Ancak havada oksijenin olması için bir şeyler olması gerek. Kimyacı olmadığım için bunu yapacak bir kimyasal süreç bilemiyorum. İçinizde bilen var mı?"

Yanıt beklemeden devam etti sonra. "Bir kimyacının kimyasal bir açıklama getirmesini de kuşkuyla karşılarım ya. Havada oksijen varsa, bunu yaratan biyolojik bir süreçtir. Bütün bildiğimiz de bu."

"Böyle düşünürsek, bir tek oksijene sahip atmosfer -yani Dünya atmosferi- üzerindeki deneyimlerimizle bir yargıya varmış oluruz. Günün birinde bizimle alay edebilirler. Bir gün Galaksinin yaşamla ilgisi olmayan, oksijenli atmosferlerle dolu olduğu ortaya çıkabilir ve biz de gözlemlerimizi oksijen kaynağı biyolojik olan bir tek gezegene dayandırdığımız için alay konusu oluruz "

"Hayır," dedi Jarlow öfkeyle. "Kaptan, bu kadar kolaylıkla sıyrılamazsın. Pek çok senaryo yazabilirsin ama doğa yasalarını işine geldiği gibi değiştiremezsin. Oksijenli atmosferin biyolojik olmayan bir kaynağı olduğunu iddia ediyorsan bunun mekanizmasını da söylemelisin."

"Ama dünyadan yansıyan ışıkta klorofil izine rastlamadık," dedi Wendel.

"Neden rastlayacakmışız ki? Kızıl cüce yıldızın ışığı altında çok değişik bir molekül oluşmuş olabilir. Bir fikir verebilir miyim?"

"Lütfen," dedi Wendel. "Başka bir şey yaptığın yok zaten."

"Pekâlâ. Biz sadece dünyanın kara bölümünde yaşam olmadığını kesinlikle söyleyebiliyoruz. Bir anlamı yok bunun. 400 milyon yıl öncesine kadar Dünyanın kara parçaları da aynı biçimde çıplaktı, ama gezegenin oksijenli atmosferi *ve* zengin bir canlı varlığı vardı."

"Deniz canlıları."

"Evet, Kaptan. Deniz canlıları. Bunlar da oksijen fabrikaları işlevini üstlenecek yosunlar ve mikroskobik bitkiler olabilir. Dünyanın denizlerindeki yosunlar her yıl atmosfere çıkan oksijenin yüzde seksenini üretmektedir. Bu her şeyi açıklamıyor mu? Oksijenli atmosferi açıklıyor, karada yaşam olmamasını açıklıyor. Aynı zamanda gezegeni çıplak karaya konarak güvenlik içinde keşfedebileceğimiz ve elimizdeki araçlarla denizini inceleyebileceğimiz anlamına gelir. Daha ayrıntılı bir incelemeyi bizden sonra özellikle bu iş için gelecek olanlara bırakabiliriz."

"Evet, ama insanlar kara hayvanlarıdır. Rotor bu sisteme gelmişse, hiç kuşkusuz karada bir kolonileştirme çabasına girmişlerdir ve böyle bir ize rastlayamadık. Bu durumda dünyayı daha yakından keşfe gerek var mı?"

"Elbette," dedi Wu. "Sadece varsayımlarla dönemeyiz. Bazı gerçeklere ihtiyacımız var. Sürprizli bir durumla da karşılaşabiliriz."

Wendel, hafif bir öfkeyle, "Böyle bir şey bekliyor musun?" diye sordu.

"Benim bekleyip beklememem önemli değil." Dünyaya dönüp de herhangi bir sürprizli durum olmadığını söyleyebilir" miyiz gezegene inmeden? Pek mantıklı olmaz bu."

"Bana kalırsa senin fikrin çok köklü bir değişime uğramış," dedi Wendel. "Komşu Yıldıza yaklaşmadan dönmemizi isteyen şendin."

"Hatırladığım kadarıyla fikrimi değiştirenler olmuştu. Her neyse, bu koşullar altında gezegeni keşfetmemiz gerektiğine inanıyorum. Kaptan, başka birkaç yıldız sistemini ziyaret etme fırsatını kaçırmak istemediğinizi biliyorum, ama şimdi göründüğü kadarıyla yaşanabilir bir dünyayla karşılaştığımıza göre Dünyaya gezegenimize yakındaki yıldızların katalog tipi bilgilerinden çok yararlı ve önemli olabilecek bir şey hakkında en fazla bilgiyle dönmeliyiz. Ayrıca ben bu dünyayı yakından görmek istiyorum. Ve içimde bir ses bunun tümüyle tehlikesiz olduğunu söylüyor."

"Bir ses, ha?" diye alayla tekrarladı Wendel.

"Sezgilerime sahip olma hakkım vardır, Kaptan."

"Benim de sezgilerim var," dedi Merry Blankowitz epey boğuk bir sesle. "Ve çok kaygılıyım. Kaptan."

Wendel ani bir şaşkınlıkla baktı genç kadına. "Ağlıyor musun, Blankowitz?"

"Hayır, kaptan. Ama çok huzursuzum."

"Neden?"

"ND'yi kullanıyorum."

"Nöron detektörünü mü? Bu boş dünyada mı? Neden?"

"Çünkü buraya onu kullanmak için geldim. Görevim bu benim."

"Ve sonuçlar olumsuz çıktı," dedi Wendel. "Eh, üzgünüm ama başka yıldız sistemlerine gidersek başka fırsatlar çıkacaktır karşımıza."

"Ama sorun bu işte. Kaptan. Sonuçlar olumsuz değil. Bu dünyada zekâ izine rastladım ve onun için huzursuzum. Bu saçma bir sonuç ve neyin hatalı olduğunu bilemiyorum."

"Belki de araç çalışmıyordur," dedi Jarlow. "Bu o kadar yeni bir şey ki, güvenilir olmamasına şaşmamak gerek."

"Ama neden çalışmasın? Nöron detektörü gemide bizi mi saptıyor? Yoksa yanlış bir olumlu işaret mi veriyor? Bunu denedim. Korunma eksiksiz olsaydı, ya yanlış bir olumlu işaret alsaydım bunu başka yere çevirdiğimde de alırdım. Örneğin gaz devinden olumlu işaret almıyorum ya da Komşu Yıldızdan, ne de uzayın çeşitli yerlerinden. Ama gezegeni her taradığımda bir karşılık alıyorum."

"Yani hiçbir canlı bulamadığımız bu dünyada sen zekâ bulduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Wendel.

"Çok küçük bir karşılık alıyorum. Belli belirsiz."

"Kaptan, Jarlow'un söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Crile Fisher. "Dünyanın okyanusunda yaşam varsa ve su yüzünden bunu saptayamıyorsak, belki zeki canlılar da vardır ve belki de Dr. Blankowitz'in aldığı budur."

"Fisher iyi bir noktaya değindi," dedi Wu. "Ne de olsa, denizdeki canlılar -ne kadar zeki olurlarsa olsunlar- bir teknolojiye sahip olamazlar. Denizde ateş yakamazsın. Teknolojik olmayan canlılar kendilerini pek gösteremezler ama yine de zeki olabilirler. Ve ne kadar zeki olursa olsun, teknolojiye sahip olmayan bir türden korkulmaz. Hele o denizden çıkamıyorsa ve biz de karada bulunuyorsak. Böylece durum daha ilginçleşiyor ve bizim araştırma yapmamızı biraz daha zorunlu kılıyor."

"O kadar hızlı konuşuyorsun ve o kadar anlamsız sonuçlara varıyorsun ki, bir şey söylemeye fırsat bulamıyorum," dedi Blankowitz.

"Yanılıyorsun. Zeki deniz canlıları olsaydı yalnız okyanuslardan bir karşılık alırdım. Ama ben karşılığı her yerden ve eşit olarak alıyorum. Denizden de karadan da. Ve hiçbir şey anlamıyorum bu yüzden."

"Karadan da mı?" diye Wendel kulaklarına inanamayarak sordu. "O zaman aygıtın bozuk olmalı."

"Ama bir bozukluğa da rastlamadım. O yüzden çok huzursuzum. Karşılık çok zayıf, ama kesin."

"Sanırım ben bunu açıklayabilirim," dedi Fisher.

Tüm gözler kendisine çevrilince birden savunmaya geçti. "Bilimadamı değilim belki, ama bu, açık seçik göz önünde olan bir şeyi görmememi de gerektirmez. Denizde zeki canlılar var ama su onları örttüğü için göremiyoruz. Tamam, akla yatkın bu. Ama karada da zeki canlılar var. Ancak bu da gözlerden saklı. Yeraltında çünkü."

"Yeraltında mı?" diye parladı Jarlow. "Neden yeraltında olacakmış ki? Havada, ısıda bir şey yok ki buradan ölçebildiğimiz kadarıyla. Saklanacak ne var?"

"Işık olabilir bir kere," dedi Fisher. "Rotor'lulardan söz ediyorum. Gezegeni kolonize ettiklerini varsayalım bir an. Rotor bitkilerinin yaşayamayacağı, kendilerinin rahatsız olacakları Komşu Yıldızın kızıl ışığı altında neden kalmak istesinler ki? Yeraltında yapay ışıkla kendileri de bitkileri de çok daha rahat yaşayabilirler. Ayrıca..."

Fisher duraksayınca Wendel, "Devam et. Başka?" dedi.

"Rotorluları anlamanız gerek. Onlar bir dünyanın içinde yaşamaya alışmışlardır. Bunu normal olarak görürler. Bir dünyanın dış kabuğu üstünde yaşamayı rahatsız edici bulabilirler. Kolonize etmek için de yeraltına ineceklerdir."

"Şu halde sen Blankowitz'in nöron detektörlerinin yeraltın- daki insanları seçebildiğim söylüyorsun."

"Evet. Neden olmasın? Mağaralarıyla yüzey arasındaki toprağın kalınlığıdır detektörlerin ölçtüğü karşılığı zayıflatan."

"Ama Blankowitz karadan da denizden de hemen hemen aynı karşılığı alıyor."

"Denizde yerel zeki canlılar, karada yeraltında Rotorlular. Neden olmasın?"

"Durun," dedi Jarlow. "Blankowitz, her yerden karşılık alıyorsun, değil mi?"

"Evet. Bazı yükseliş alçalışlara rastladım ama o kadar zayıf ki bundan emin olamadım. Ama gezegenin her yanında zekâ izine rastladım."

"Bu denizde mümkün, ama karada nasıl olabilir?" dedi Jarlow. "Rotorluların on üç yılda bu dünyanın her köşesinin altına bir tüneller ağı kazmaları mümkün mü? Dünya yüzeyinin pek küçük bir kısmında bir iki bölgede karşılık alıyor olsaydın Rotor'luların bu kazma kuramını kabul edebilirdim. Ama tüm yüzeyde? Lütfen! Bunu külâhıma anlatın!"

"Henry, yani sen yeraltında yabancı zeki varlıklar mı olduğunu söylemek istiyorsun?" diye atıldı Wu.

"Blankowitz'in aygıtlarının tümüyle işe yaramaz olduğu sonucuna varmak istemiyorsak, bundan başka bir sonuca varılamaz bence."

"O zaman aşağı inip araştırma yapmak güvenli midir acaba?" dedi Wendel. "Yabancı bir zeki varlık mutlaka dost bir zeki varlık olmayabilir ve Işıkötesi de savaşa hazırlıklı değil."

"Bence pes etmemeliyiz," dedi Wu. "Orada ne gibi bir zeki yaşam olduğunu ve bunun Dünyayı terk edip buraya yerleşme planlarımızı nasıl etkileyeceğini öğrenmek zorundayız."

"Aldığım karşılığın çok az daha yoğun olduğu bir nokta var," dedi Blankowitz. "Pek az farklı. Orasını yeniden bulmayı deneyim mi?"

"Dene," dedi Wendel. "Çevreyi dikkatle inceler ve inip inmeyeceğimize karar veririz."

"Bunun güvenli olacağından hiç kuşkum yok," diyerek gülümsedi Wu. Wendel buna sadece kaşlarını çattı.

Janus Pitt'e göre Saltade Leverett'in garip yanı asteroid kuşağında olmayı sevmesiydi. Anlaşılan bomboşluğu ve hareketsizliği seven insanlar da vardı.

"Ben insanlardan hoşlanmıyor değilim," derdi Leverett. "Holovizyonda onları istediğim kadar görüyor, onlarla istediğim kadar konuşup

şakalaşıyorum. Dokunmak ve koklamak dışında her şeyi yapabiliyorum, zaten bunları da kim ister ki? Üstelik asteroid kuşağında beş yeni Yerleşim Birimi kuruyoruz ve bunları ziyarete gittiğimde yeteri kadar insanla karşılaşıyorum."

Sonra da Rotor'a geldiğinde -ki buraya 'metropol' derdi- sanki kalabalıktan ezilmekten korkuyormuş gibi hep sağına soluna ürkekçe bakardı.

Koltuklara bile kuşkuyla bakar, sanki kendisinden önceki bir insanın bıraktığı havayı silmek istermişçesine kayar gibi bir hareketle yan yan otururdu.

Janus Pitt onun Asteroid Projesi için ideal bir Başkan Vekili olduğu düşüncesindeydi. Bu makam kendisine Nemesis Sisteminin dış çevresi konusunda büyük bir serbestlik tanımıştı ki, bunun içinde Birimlerin yanısıra Tarama Servisi de vardı.

Pitt'in özel odasında yemeklerini yemişlerdi. Saltade kalabalık (ki kendisi için tanımadığı üçüncü bir kişi bile kalabalıktı) yerlerde yemek yerine aç kalmayı yeğlerdi. Hatta Pitt onun kendisiyle yemek yemesine bile şaşmıştı.

"Saltade, Rotor'a en son ne zaman gelmiştin?" diye sordu Pitt.

"Neredeyse iki yıl olacak, Janus. Ve doğrusu beni bu sıkıntıya sokmakla münasebetsizlik ettin."

"Ne yaptım ki? Seni buraya ben çağırtmış değilim. Mademki geldin, hoş geldin, eski dostum."

"Çağırtsaydın daha iyiydi. Küçük şeylerle rahatsız edilmek istemediğin konusunda gönderdiğin o mesaj neydi? Yani sadece önemli şeyleri isteyeceğin kadar büyüdün mü artık?"

Pitt'in gülümsemesi biraz zorlamaydı. "Neden söz ettiğini bilmiyorum, Saltade."

"Sana bir rapor göndermişlerdi. Dışardan gelen hafif birradyasyon. Bunu sana bildirdiler ve sen de rahatsız edilmek istemediğin mesajını gönderdin."

"Ha, o mu!" (Pitt hatırlamıştı; kendine acıma ve öfke anıydı. Zaman zaman kızmaya hakkı vardı herhalde.) "Seninkiler Birimler için gözcülük yapıyorlar. Küçük şeylerle beni rahatsız etmelerine gerek yoktu."

"Eğer tutumun buysa, pekâlâ. Ama Yerleşim Birimi olmayan bir şey buldular ve bunu sana rapor etmek istemiyorlar. Küçük şeylerle rahatsız edilmeme isteğine rağmen raporlarını bana verip sana iletmemi istediler. Benim işimin seninle uğraşmak olduğunu sanıyorlar, Janus, ama ben bunu istemiyorum. Yaşlandıkça katlanılmaz biri oluyorsun çünkü."

"Saçmalama, Saltade. Rapor ettikleri şey neydi?"

"Bir gemi saptamışlar."

"Ne demek istiyorsun? Ne gemisi? Yerleşim Birimi değil mi?"

Leverett buruşuk elini kaldırdı. "Birim değil. Gemi dedim sana."

"Anlamıyorum."

"Anlayacak ne var? Bir bilgisayar mı gerek bunun için? İşte yanında duruyor seninki. Mürettebatlı bir uzay gemisi uzayda bize doğru geliyor."

"Büyüklüğü ne kadar?"

"Beş altı kişi taşıyabilir sanırım."

"O zaman bizimkilerden biri olmalı."

"Değil. Bizimkilerin hepsinin nerede olduğunu biliyoruz. Rotor malı değil bu gelen. Tarama Servisi seninle konuşmaktan kaçınıyor olabilir ama bu konuda bir çalışma yapmışlar. Sistemin hiçbir yerindeki bir bilgisayar bu geminin yapımında kullanılmamış ve belirli bir aşamaya gelmiş bilgisayarlar olmadan da bu tür bir gemi yapılamaz."

"Peki, ne sonuca vardın sen?"

"Bunun bir Rotor gemisi olmadığına. Başka bir yerden geliyor. Bizimkilerden biri olmadığı saptanana kadar çocuklar senin talimatına

uyarak sana haber vermediler. Ama bizimki olmadığı anlaşılınca bilgiyi bana iletip sana söylenmesi gerektiğini ama bunu kendilerinin yapmayacağını belirttiler. Biliyor musun, Janus, bir noktadan sonra insanları ezmek aksi sonuçlar yaratır."

"Kes besini," dedi Pitt. "Rotorlu değil de ne demek? Nereden gelmiş olabilir ki?"

"Güneş Sisteminden."

"Olanaksız! Dediğin boyda, beş altı kişi taşıyabilecek bir gemi Güneş Sisteminden buraya gelemez. Işıkhızı desteğini bulmuş olsalar bile, iki yıl süreli bir yolculuğu beş kişinin tamamlaması olanaksız. Belki de çok iyi eğitilmiş ve göreve uygun bir mürettebat bunu yapabilir ve aklı başında olarak yolculuğu tamamlayabilir ancak Güneş Sisteminde kimse bu riske giremez. Doğuştan buna alışmış olan insanların yaşadığı kendine yeterli bir Yerleşim Biriminden başka hiçbir şey yıldızlararası yolculuğu başaramaz."

"Yine de karşımızda Rotor malı olmayan küçük bir gemi var," dedi Leverett. "Bu gerçek ve sen de bunu kabul etmelisin. Sence bu nereden geliyor olabilir? En yakın yıldızın Güneş olduğu da bir gerçek. Güneş Sisteminden gelmiyorsa başka bir yıldız sisteminden geliyordur ve yolculuk iki yıldan da fazla sürmüştür. İki yıldan fazlası olanaksızsa, o zaman her şey olanaksızdır."

"Ya bir insan yapısı değilse," dedi Pitt. "Uzun yolculuklara dayanan başka yaşam biçimleri varsa?"

"Ya da boyları şu kadarsa"- Leverett başparmağıyla işaret parmağı arasında bir santimlik bir boşluk bıraktı- ve o gemi onlar için bir Yerleşim Birimiyse. Ama öyle bir şey yok. Yabancı yaratık değil bunlar. Öyle parmak çocuk da değiller. Gemi Rotor malı değil ama insan yapısı.

Yabancı varlıkların insanlardan çok değişik olacaklarını ve gemilerinin de insan gemilerinden çok farklı olacağını tahmin ederiz. Ama bu gemi yan tarafındaki seri işaretinde kadar bir insan yapısı ve bu işaret de yeryüzü alfabesinde."

"Bunu söylememiştin."

"Söylemeye gerek olduğunu sanmamıştım."

"Bir insan yapısı olabilir, ama robotlar yönetiyordur," dedi Pitt.

"Olabilir. O zaman onu havaya uçurmalı mıyız? İçinde insan yoksa herhangi bir ahlâk sorunu da yok demektir. Bir gemiyi yok ediyorsundur, ama o da izinsiz olarak senin alanına girmiştir."

"Düşünüyorum," dedi Pitt.

Leverett güldü. "Aman düşünme sakın! O gemi en az iki yıldır uçuyor uzayda."

"Ne demek istiyorsun?"

"Buraya vardığımızda Rotor'un ne halde olduğunu unuttun mu? İki yıldan fazla sürdü yolumuz ve bu sürenin yarısında normal uzayda ışıkhızının biraz altında seyrettik. O hızda Birimin yüzeyi atomlarla, moleküllerle ve toz parçacıklarıyla çarpışa çarpışa berbat olmuştu. Hatırladığım kadarıyla epey onarım ve parlatmaya gerek duyulmuştu. Unuttun mu?"

"Ve bu gemi?"

"Sanki normal hızlarda birkaç milyon kilometre gitmiş gibi parıl parıl."

"Olanaksız bu. Bana bu oyunları oynama."

"Olanaksız değil. Normal hızlarda birkaç milyon kilometre gittiler sadece. Gerisini, uzay dışında."

"Ne diyorsun sen?" Pitt'in sabrı taşmak üzereydi.

"Işıkötesi uçuş. Onu bulmuşlar."

"Kuramsal olarak olanaksız bu!"

"Öyle mi? Bunun başka türlü bir açıklamasını biliyorsan söyle, bekliyorum."

Pitt ağzı açık bakakaldı. "Ama..."

"Biliyorum. Fizikçiler bunun olanaksız olduğunu söylüyorlar, ama yine de elde edilmiş işte. Bak sana ne diyeceğim. Eğer ışıkötesi uçuşa sahipseler, ışıkötesi iletişime de sahiptirler. O zaman Güneş Sistemi burada olduklarını ve neler olup bittiğini biliyor demektir. Gemiyi yok edersek Güneş Sistemi bunu öğrenecektir ve bir süre sonra öyle bir filo göndereceklerdir ki, bu kere onlar bizi havaya uçuracaktır."

"Peki, sen olsaydın ne yapardın?"

"Onları dostça karşılayıp kim olduklarını, ne yaptıklarını ve ne istediklerini öğrenme dışında yapacak ne var ki? Bence onlar Erythro’ya inmek isteyeceklerdir. Bizim de onlarla konuşmak için oraya gitmemiz gerekecek."

Pitt kafasının çalışmaya başladığını hissediyordu. "Sence bu gerekli olduğuna göre, bunu yapar mısın? Bir gemi ve mürettebatla tabii."

"Yani sen gitmeyecek misin?"

"Başkan olarak mı? Başkan olarak bilinmedik bir gemiyi karşılamaya gidemem ben."

"Resmi makamının ardına sığınacaksın... Anlıyorum. Yabancı varlıkları, robotları ya da her neyseler onları sensiz karşılayacağım demek?"

"Ben seninle sürekli bağlantıda olacağım, Saltade. Ses ve görüntü olarak."

"Ama uzakta."

"Evet, ancak başarılı olman durumunda da ödüllendirileceksin."

"Öyle mi? O zaman..." Leverett düşünceli bir bakışla baktı Pitt’e.

Pitt bekledi. Sonra, "Bir fiyat mı biçeceksin?" diye sordu.

"Bir bedel ileri süreceğim. Benim bu gemiyi Erythro’da karşılamamı istiyorsan, o zaman ben de Erythro’yu istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Erythro’nun yurdum olmasını istiyorum. Asteroidlerden bıktım artık. Taramadan bıktım. İnsanlardan bıktım. Bomboş bir dünya istiyorum. Güzel bir yaşayacak yer yapmak. Kubbeden gerekli şeyleri ve yiyeceğimi almak, kendi çiftliğime ve mümkün olursa hayvanlarıma sahip olmak istiyorum."

"Bunu ne kadar zamandır istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Hep içimde büyüyen bir şey bu. Buraya gelip de kalabalığı ve gürültüleriyle Rotor’u görünce Erythro gözüme çok daha iyi göründü."

Pitt kaşlarını çattı. "İki ettiniz. O kaçık kız gibisin sen de."

"Hangi kaçık kız?"

"Eugenia Insignia’nın kızı. Insignia’yı tanır mısın?"

"Gökbilimci mi? Elbette. Ama kızını görmedim."

"Tam bir kaçık. Erythro’da kalmak istiyor."

"Bu delilik değil bence. Çok mantıklı bir istek. Hatta Erythro’da kalmak istiyorsa, bir kadına katlanabilirim..."

Pitt elini kaldırdı. "Kız dedim."

"Kaç yaşında?"

"On beş."

"Eh, büyüyecek nasıl olsa. Ne yazık ki, ben de."

"Öyle insanın başını döndüren güzellerden değildir."

"Janus, iyice bakarsan benim de öyle olmadığımı görürsün. Her neyse, koşullarım bunlar işte."

"Bunun resmen bilgisayara geçmesini istiyor musun?"

"Formalite olarak, ha, Janus?"

Pitt gülümsemedi. "Pekâlâ. Geminin nereye ineceğini izleyeceğiz ve seni Erythro’ya götürmek üzere hazırlıklarımızı yapacağız."

OTUZ BEŞ

BULUŞMA

Eugenia Insignia şaşkınlık ve hoşnutsuzluk arası bir sesle, "Marlene bu sabah şarkı söylüyordu," dedi. "Dünyaların özgür olduğu yıldızlar falan diye bir şeyler... "

"O şarkıyı ben de bilirim," dedi Genarr. "Sana okurdum ama sesim güzel değildir."

Yemeklerini az önce bitirmişlerdi. Artık her gün birlikte yemek yiyorlar, konu değişmez olarak hep Marlene olduğu halde Genarr öğle saatlerini iple çekiyordu. Insignia'nın bu konuyu ondan başka kimseyle konuşamadığı için birlikte olduğunu düşünüyordu ama ne fark ederdi ki? Mazereti ne olursa olsun...

"Onun daha önce şarkı söylediğini hiç duymamıştım," dedi Insignia. "Hatta şarkı, söyleyemez sanıyordum. Aslında çok da güzel sesi varmış."

"Bu mutlu ya da heyecanlı ya da memnun olduğunun bir işareti, Insignia. Bence Evrende yerini buldu, yaşama nedenini buldu artık. Bunu hepimiz bulamayız. Çoğumuz yaşamın özel anlamını ararız, bulamayız ve kükreyen bir umutsuzluktan sakin bir teslimiyete kadar bir durumda pes ederiz. Ben sakin teslimiyetçi tipim."

Insignia gülümsedi. "Benim öyle olmadığımı sandığından eminim."

"Sen kükreyen bir umutsuzluk içinde değilsin, Eugenia, ama kaybedilmiş savaşlara devam etmek eğilimindesin."

Kadın bakışlarını indirdi. "Crile'dan mı söz ediyorsun?"

"Öyle düşündüysen, öyle demek istemişimdir. Ama ben aslında Marlene'i düşünüyordum. Sekiz on keredir çıkıyor dışarı. Bayılıyor buna. Mutlu

oluyor. Ama sen burada korkularınla boğuşup duruyorsun. Seni rahatsız eden nedir, Eugenia?"

Insignia çatalını tabağı içinde dolaştırarak, "Kayıp duygusu," dedi. "Haksızlık. Crile bir seçim yaptı ve onu kaybettim. Marlene bir seçim yaptı ve onu kaybediyorum."

"Biliyorum." Genarr elini uzattı, kadın dalgın dalgın elini erkeğin avucuna bıraktı.

"Marlene bizimle gittikçe daha az oluyor ve bomboş dünyayı bize yeğliyor. Sonunda orada yaşamanın bir yolunu bulacak, buraya daha seyrek gelecek ve tümüyle kaybolacak."

"Haklısın sanırım, ama yaşam bir kayıplar senfonisidir. Gençliğini kaybedersin, ana babanı, sevdiklerini, dostlarını, rahatını, sağlığını ve sonunda da hayatını. Kaybı inkâr etmek bunların dışında bir de kendine hâkimiyetini ve huzurunu da kaybetmektir."

"O asla mutlu bir çocuk olmadı, Siever."

"Bunun için kendini suçlama."

"Daha anlayışlı olabilirdim."

"Başlamak için hiç geç değildir. Marlene koca bir dünya istedi ve buna sahip olmak istedi. Kendisi için bir yük olan o yeteneğini başka bir varlıkla iletişimde kullanmak istedi ve bunu Şaşardı. Bunu bırakmasını ister misin? Ona daha büyük bir kayıp, olağanüstü beynini kullanma kaybı verdirerek kendi kaybından kurtulabilir misin?"

Gözleri yaşla dolu olduğu halde Insignia güldü. "Sen yılanı deliğinden çıkarırsın bu konuşmalarınla, Siever."

"Öyle mi? Benim konuşmam Crile'in suskunlukları kadar etkili olamadı ama."

"Başka etkenler de vardı." Kadın kaşlarını çattı. "Önemi yok bunların. Sen buradasın şimdi, Siever ve beni rahatlatıyorsun."

Genarr esefle, "Şunu bunu değil de, rahatlamayı aradığımız zaman ateşler epey sönük demektir," dedi.

"Bunun bir sakıncası yok herhalde."

"Dünyada hiçbir şeyin sakıncası yok. Birbirlerinde huzur bulmadan ihtirasların doruğuna çıkan ama sonunda bütün bunların yerine huzurun olmasını istemiş pek çok çift vardır sanırım. Bilemiyorum. Sessiz zaferler o kadar sessizdir ki. Gerekli ama önemsenmeyen."

"Senin gibi mi, zavallı Siever’ciğim?"

"Eugenia, ben hayatımı kendine acıma tuzağına düşmemek için çabalayarak geçirdim, şimdi benim kıvrandığımı seyretmek için buna zorlama beni."

"Siever, ben senin kıvrandığını görmek istemiyorum ama."

"İşte senden duymak istediğim de buydu. Ne kadar kurnaz olduğumu gördün şimdi. Marlene’in varlığı yerine bir başkasını geçirmek istersen, rahatlamak istediğin anlarda yanında olmaya hazırım. Gitmemi istemediğin takdirde koskoca bir dünya bile beni senin yanından çekip alamaz."

Kadın erkeğin elini tuttu. "Ben sana lâyık değilim, Siever."

"Beni kabul etmemek için bunu mazeret olarak kullanma, Eugenia. Ben kendimi sana feda etmek istiyorum ve sen beni bundan alıkoymamalısın."

"Daha değerli birini bulamadın mı?"

"Aramadım bile. Rotor kadınları arasında beni isteyene de pek rastlamadım. Ayrıca daha değerli bir şeyi ne yapardım ki? Kendimi hak edilen bir armağan olarak sunmak ne kadar sıkıcı olurdu. Hak edilmeyen bir armağan, göklerden yağan bir nimet olabilmek ne kadar romantik olurdu."

Insignia daha rahat bir gülümsemeyle, "Sen de çılgınsın," dedi. "Biliyor musun, her nedense bunu fark etmemiştim şimdiye kadar."

"Gizli derinliklerim vardır benim. Beni daha iyi tanıdıkça...."

Mesaj alıcısının ani vızıltısıyla sözü yarım kaldı.

Kaşlarını çattı. "İşte gördün mü, Eugenia? Seni tam istediğim kıvama getirdim - ve bunu nasıl başardığımı da bilemiyorum - tam kollarımın arasında erimeye hazırdın ki, aramıza bir şey girdi işte. Oo!"

Sesi birden değişmişti. "Saltade Leverett"

"Kim o?"

"Sen onu tanımazsın. Kimse pek tanımaz ya. Tanıdığım en keşiş gibi yaşayan insan. Sevdiği için asteroit kuşağında yaşar. Yıllardır görmemiştim moruğu. Neden moruk dediğimi de bilmiyorum ya, benim yaşımdadır çünkü.

"Mesaj gizli ve mühürlü de. Sadece benim parmak izimle açılabilir. Bu da açmadan önce senden dışarı çıkmanı rica etmemi gerektiriyor."

Insignia hemen kalktıysa da, Genarr oturmasını işaret etti. "Saçmalama, Eugenia. Gizlilik memurluğun hastalığıdır. Ben aldırmam bile."

Kâğıda parmağını basınca harfler belirmeye başladı. "İnsanın parmakları olmasaydı.... " Birden sustu.

Sessizce kadına uzattı kâğıdı.

"Bunu okumama izin var mı?"

Genarr başını salladı. "Yok, ama kimin umurunda. Oku."

Insignia kâğıdı okur okumaz başını kaldırdı. "Yabancı bir gemi mi? Buraya mı inecekmiş?"

"Öyle diyor."

"Peki, ama Marlene? Dışarda şimdi."

"Erythro onu korur."

"Nereden biliyorsun? Bu yabancı varlıkların gemisi olabilir. Gerçek yabancı varlıkların. İnsan olmayanların. Erythro’daki o şeyin onlar üstünde gücü olmayabilir."

"Biz de Erythro için yabancıyız ve bizi rahatça kontrol edebiliyor."

"Oraya gitmeliyim."

"Bunun ne yararı... "

"Kızımın yanında olmalıyım. Benimle gel. Bana- yardım et. Onu Kubbeye getirmeliyiz."

"Gelenler bu çok güçlü yabancı varlıklarsa Kubbe’de de güvencede olamayız."

"Siever, mantığın sırası mı şimdi? Lütfen. Kızımın yanında olmak istiyorum!"

* * *

Çektikleri fotoğrafları inceliyorlardı. Tessa Wendel başını salladı.

"İnanılmaz bir şey. Dünya tümüyle boş. Bunun dışında."

"Her yerden zekâ fışkırıyor," dedi Merry. "Bu kadar yaklaştıktan sonra artık yanılmak olanaksız. Boş olsun olmasın zeki yaratıkların olduğu kesin."

"Ama en çok o Kubbede, değil?"

"Evet, Kaptan. En kolay orada seziliyor. Ve çok tanıdık. Kubbe dışında küçük farklılıklar var ki, bunun ne anlama geldiğini bilemiyorum."

Wu, "Biz insan zekâsından üstününü bilmediğimiz için..."

Wendel ona döndü. "Sence Kubbe dışındaki zeki yaratıklar insan değil mi?"

"İnsanların on üç yılda tüm gezegenin altını kazamayacaklarında fikir birliğine vardığımıza göre, başka nasıl bir sonuca varabilirim ki?"

"Ya Kubbe? O insan yapısı mı?"

"O bambaşka bir şey. Blankowitz'in pleksonlarına dayanmayan bir şey. Astronomi araçları görünüyor. Kubbe, ya da onun bir bölümü gözlemevi olarak kullanılıyor."

"Yabancı yaratıklar gökbilimci olamaz mı?" diye Jarlow biraz alayla sordu.

"Olabilir elbette," dedi Wu. "Ama kendilerine özgü araçları olur. Oysa ben dünyada kullandığımıza tıpatıp benzeyen kompüterize kızılötesi tarayıcısı görüyorum. Şöyle diyelim. Zekânın kökenini unutun bir an. Ya Güneş Sisteminde üretilmiş, ya da Güneş Sisteminde hazırlanmış planlara göre yapılmış araçlar görüyorum. Burası kesin. İnsanlarla ilişkiye girmemiş yabancı yaratıkların bu tür araçlar yapabileceklerini kabul etmem."

"Ben de senin gibi düşünüyorum, Wu," dedi Wendel. "Bu dünyada ne olursa olsun, o kubbenin altında insanlar var ya da vardı."

"İnsanlar demeyin, Kaptan," diye atıldı Crile Fisher. "Rotor'lu onlar. Bu dünyada onların dışında başka kimse olamaz."

"Bu da kolayca yanıtlanamayan bir nokta," dedi Wu.

"O kadar küçük bir kubbe ki," dedi Blankowitz. "Rotor'da ise on binlerce kişi olmalıydı."

"Altmış bin," diye mırıldandı Fisher.

"Hepsi o kubbeye sığamazlar."

"Başka kubbeler de olabilir," dedi Fisher. "Dünyanın çevresini bin kere tarasak da bir sürü şeyi gözden kaçırmamız mümkün."

"Plekson tipinde bir değişiklik olan tek yer burası," dedi Blankowitz. "Bunun gibi başka kubbeler olsaydı, en az bir ikisini seçebilirdim."

"Ya da, belki yeraltında millerce yayılmış bir yapının sadece üst kısmını görüyoruz," diye atıldı Fisher.

"Rotorlular bir Yerleşim Birimiyle geldiler," diye ‘Wu fikrini söyledi. "Birim hâlâ duruyor olabilir. Hatta birkaç tane olabilir. Bu kubbe bir ileri karakoldur belki."

"Biz Yerleşim Birimi falan görmedik ama" dedi Jarlow.

"Bakmadık ki. Bütün dikkatimizi sadece bu dünya üzerinde topladık."

"Ben bu dünya dışında zekâ belirtisine rastlamadım," dedi Blankowitz.

"Sen de gereği gibi bakmadın," dedi Wu. "Bir iki Yerleşim Birimi bulmak için tüm gökyüzünü taramak gerekirdi, ama sen bu dünyada pleksonları saptadıktan sonra bir daha başka yere bakmadın."

"Gerekli görüyorsan bakarım."

Wendel elini kaldırdı. "Yerleşim Birimleri varsa neden onlar bizi görmediler? Enerji yayınımızı saklamaya kalkışmadık. Bu yıldız sisteminin boş olduğundan emindik."

"Onlar da aynı güven içinde olabilirler, Kaptan," dedi Wu. Onlar da bizi aramadıklarından yanlarından geçmiş olabiliriz. Ya da bizi fark etmişlerse, gelenin kim ya da ne olduğunu anlayamamışlar ve tıpkı bizim gibi ne yapmaları gerektiğini düşünüyorlardır. Bence bu büyük gezegenin insan olduğuna inandığımız yerine inip ilişki kurmaya çalışmalıyız."

"Aşağı inmek güvenli olur mu?" diye sordu Blankowitz.

"Bence olur. Bizi hemen öldürecekler değiller ya. Öldürmeden önce kim olduğumuzu öğrenmek isteyeceklerdir. Ayrıca burada kararsızlık içinde bekleyip durursak hiçbir şey başaramayız. O zaman da geri dönüp bu bulduklarımızı anlatmalıyız. Dünya o zaman ışıkötesi araçlardan oluşan bir filo gönderir buraya. Ama çok az bilgi getirdiğimiz için de bize teşekkür edecek değillerdir. Tarihe başarısız seferi yapan insanlar olarak geçeriz o zaman." Wu gülümsedi. "Gördünüz mü, Kaptan, Fisher’den iyi ders almışım, değil mi?"

"Öyleyse sen aşağı inip ilişki kurmamızdan yanasın," deai Wendel.

"Kesinlikle."

"Ya sen, Blankowitz?"

"Ben merak ediyorum. Kubbeden çok yabancı yaratıkları.

Onlar hakkında bilgi edinmek isterdim."

"Jarlow?"

"Yeterli silahımız ya da iletişim araçlarımız olmasını isterdim. Öldürülürsek Dünya bu yolculuğun sonunda hiçbir şey öğrenmiş olmayacak. O zaman buraya gelecek olanlar da bizim gibi hazırlıksız olacaklardır. Yine de bu buluşmadan sağ çıkarsak çok önemli bilgiler götürebileceğiz Dünyaya. Bu riske girmeye değer bence."

"Benim fikrimi sormayacak mısın, Kaptan?" dedi Fisher.

"Senin Rotorluları görmek istediğini biliyorum."

"Doğru. Bence sessizce inelim ve ben ortalığı keşfe çıkayım. Bir aksilik olursa siz beni orada bırakıp hemen Dünyaya dönersiniz. Ben harcanabilirim, ama gemi harcanamaz."

Wender'in yüzü gerginleşmişti. "Neden sen?" •

"Rotorluları tanıdığım için ve... gitmek istediğim için."

"Ben de seninle gelmek istiyorum," dedi Wu.

"İki kişinin tehlikeye atılmasına ne gerek var?"

"İki kişi tek kişiden daha güvenlikli olur. Tehlike anında biri tehlikeyi savuşturmaya çalışırken diğeri kaçabilir. Ve en önemlisi de, senin Rotorluları tanıdığını söylemen. Yargıların çarpıtılmış olabilir."

"O halde iniyoruz," dedi Wendel. Fisher ile Wu gemiden çıkacaklar. Fisher ile ¦Wu arasında fikir ayrılığı çıkarsa kararı verecek Wu olacak."

"Neden?" diye öfkeyle sordu Fisher.

"Wu senin Rotorluları tanıdığını ve yargılarının çarpıtılmış olabileceğini söyledi, ben de bu konuda ona katılıyorum."

* * *

Marlene mutluydu. Sanki yumuşacık bir kucakta her şeyden korunuyor gibiydi. Nemesis'in kızılımsı ışığını görüyor, rüzgârı yanaklarında hissediyordu. Bulutlar Nemesis'in koca yuvarlağını kısmen ya da tümüyle örttüklerinde ışık azalıyor, griye dönüşüyordu.

Ama gri ışıkta da kızıl ışıkta olduğu gibi net görüyordu. Nemesis'in ışığı örtüldüğünde rüzgâr serinliyorsa da, hiç ürpertmiyordu kızı. Sanki

Erythro görme gücünü arttırıyor, gerektiğinde vücudunun çevresindeki havayı ısıtıyor, ona elinden geldiğince özen gösteriyordu. Ve Erythro ile konuşabiliyordu. Erythro üstündeki yaşamın oluşturan hücreleri Erythro olarak düşünmeye karar vermişti. Gezegen gibi. Neden olmasın? Başka ne olabilirdi ki? Hücreler tek tek alındığında çok ilkeldiler, kendi vücudunun hücrelerinden bile ilkel. Prokaryot hücrelerinin trilyon kere trilyonlarcası birbirine bağlı parçacıklar halinde birleşip gezegeni saran bir organizma oluşturduklarından bunlar gezegenin kendisi olarak kabul edilebilirdi.

Ne garip, diye düşündü. Bu dev canlı Rotor'un gelmesinden önce kendisinden başka bir canlının varolduğunu asla bilememişti.

Marlene'in soruları ve duyularının sadece beyninde oluşması gerekli değildi. Erythro zaman zaman incecik gri bir duman gibi, insan biçimini andıran bir şey gibi belirirdi önünde. Hep bir akan, eriyen havası vardı. Marlene bunu göremezdi ama milyonlarca görünmeyen hücrenin her an o biçimi terk edip yerine yenilerinin doldğunu hissederdi. Hiçbir prokaryot hücresi içinde bulunduğu su kabarcığından uzun süre uzak kalamazdı.

Erythro bir daha Aurinel'in biçimine girmemişti. Kendisine söylenmeden bunun rahatsız edici olduğunu anlamıştı. Şimdi belirli bir görüntüsü yoktu; Marlene'in düşüncelerine göre hafif değişimler gösteriyordu. Erythro kızın aklından geçenleri ondan iyi okuyup ve o anda gözlerinin önündeki hayalin

biçimini alıyor, kız buna dikkatle bakmaya çalışırken hemen değişiyor, bir başka biçime giriyordu. Marlene zaman zaman annesinin yanağını, Siever Amcanın burnunu, okulda arkadaşlık ettiği çocukların yüzlerinden parçaları seçerdi.

Erythro kendini gösterirken Marlene'in kafasına dolan düşünceler sözcükler halinde pek dile getirilemezdi. Bu sözcüklerin ardında, onları aşan ve ezen duygular ve nöron titreşimleri vardı ki, bunlar Erythro'da hemen yeni bir kavram düzenlemesi yaratırdı. v

Erythro zihinlerle deneyler yapmış, onları hissetmişti. İnsanların 'hissetmek' dediği gibi değil de, insani sözcükleri ve kavramları andıran bir şeyle. Ve bu zihinlerden bazıları bozulmuş, çürümüş, kötülemişlerdi. Erythro ondan sonra rastgele seçimi bırakmış, kendisine dayanacak zihinleri aramaya başlamıştı.

"Ve beni buldun?" dedi Marlene.

"Seni buldum."

"Neden ama? Neden aradın beni?"

Biçim titredi daha bir dumana dönüştü. "Sadece bulmak için."

Yanıt değildi bu. "Neden seninle birlikte olmamı istiyorsun?"

Biçim solmaya başladı ve düşünce de o kadar uçucuydu. "Benimle birlikte olmak."

Ve kayboldu sonra.

Ama sadece görüntüsü gitmişti. Marlene onun korumasını hâlâ hissediyordu. Neden kaybolmuştu ama? Sorularıyla onu rahatsız mı etmişti?

Bir ses duydu.

Boş bir dünyada, çok az olduğu için, sesleri sınıflandırmak kolaydı. Akan suyun sesi, rüzgârın sesi, hepsi o kadar. Bir de kendi çıkardığı sesler vardı,

ayak sesleri, elbisenin hışırtısı, soluğunun ıslığı gibi.

Marlene’in duyduğu bunlardan hiçbiri değildi. O yana döndü. Solundaki kayanın ardında bir erkek başı vardı.

Kubbeden birinin kendisini almaya geldiğini sanarak kızdı. Neden hâlâ onu arıyorlardı ki? Bundan sonra dalga verici de takmayacaktı; o zaman onu hiç bulamazlardı.

Ama Kubbedeki herkesi tanıyordu artık; bu adamı hiç görmemişti oysa. Kubbedeki herkesin adını bilmezdi ama yüzlerinin hepsini bilirdi.

Bu yeni yüzü Kubbede görmemişti.

Adam ona bakıyordu. Sanki soluk soluğa kalmış gibi ağzı aralıktı. Ve sonra bu her kimse kayanın üstünden atlamış ona doğru koşmaya başlamıştı.

Marlene adama döndü. Çevresinde hissettiği koruma çok güçlüydü. Korkmuyordu.

Adam iki üç metre ötede, sanki görünmeyen bir engele çarpmış gibi durdu.

Sonra, boğulur gibi bir sesle, "Roseanne!" dedi.

* * *

Marlene dikkatle süzüyordu adamı. Algılanabilir hareketlerinde bir heyecan, bir sahiplik duygusu seziliyordu: sahiplik, yakınlık, benim, benim, benim.

Marlene bir adım geriledi. Bu nasıl olabilirdi? Bu adam neden... ,

Küçük bir kızken gördüğü bir holovizyon resmi hayal meyal canlandı kafasının içinde.

Ve sonunda buna dayanamadı. Ne kadar olanaksız da olsa, ne kadar hayaldışı da olsa... "Baba?" dedi,

Adam sanki kendisini kucaklamak istercesine ileri atıldı, Marlene yine bir adım geriledi. Adam durdu, baş dönmesine engel olmak istiyormuş gibi elini başına götürdü.

"Marlene," dedi adam. "Marlene demek istemiştim."

Adını yanlış söylüyordu. İki heceliymiş gibi. Ama onun için doğruydu bu. Nasıl bilebilirdi ki?

İkinci bir adam gelip birincisinin yanında durdu. Düz kara saçları, geniş bir yüzü, çekik gözleri, soluk bir teni vardı. Marlene o güne kadar onun gibi birini görmemişti. Şaşkınlıktan açılan ağzını güçlükle kapattı.

İkinci adam birincisine şaşkın bir sesle, "Bu senin kmn mı, Fisher?" dedi.

Marlene’in gözleri faltaşı gibi açıldı, Fisher! Babası.

Babası öteki adama bakmadı.. Gözlerini kendisinden ayırmıyordu. "Evet."

Ötekisi, daha da yumuşak bir sesle "Ve ilk seferinde tam isabet ha, Fisher?" dedi. "Buraya iniyorsun ve karşına çıkan ilk kişi kızın oluyor."

Fisher bakışlarını kızından ayırmak için gözle görünür bir çaba harcadı ama başaramadı. "Sanırım öyle, Wu." dedi. "Marlene, senin soyadın Fisher, değil mi? Annen Eugenia Insignia’dır, tamam mı? Adım Crile Fisher ve senin babanım."

Kollarım açtı kızına.

Marlene babasının yüzündeki özlem ifadesinin gerçek olduğunu biliyordu, ama yine bir adım geriledi. "Nasıl oldu buraya geldin?" diye sordu.

"Seni bulmak için Dünyadan geldim. Seni bulmak için. Bunca yıl sonra."

"Beni neden bulmak istedin? Bebekken terk etmiştin beni."

"O zaman buna zorunluydum, ama hep sana dönmeyi hayal ettim."

Başka bir ses - çelik gibi sert - araya girdi. "Demek Marlene için döndün? Sadece onun için?"

Eugenia Insigna soluk yüzü, hemen hemen bembeyaz dudakları, titreyen elleriyle orada duruyordu. Arkasında şaşkın görünen Siever Genarr vardı. İkisi de tulum giymemişlerdi.

"Bir Yerleşim Biriminden, Güneş Sisteminden binlerini bekliyordum," dedi Insignia. "Yabancı bir varlık bekliyordum. Aklıma gelebilecek her olasılığı düşündüm yabancı bir geminin gelmekte olduğunu öğrenince. Ama bir kere bile Crile Fisher’ in gelebileceğini düşünmemiştim. Ve Marlene için!"

"Ben başkalarıyla önemli bir görevle geldim. Bu Chao-Li Wu. Ve..."

"Ve karşılaştık işte. Hiç beni karşında bulacağın aklına gelmiş miydi? Yoksa sadece Marlene’i mi düşünüyordun? Önemli görevin neydi? Marlene’i bulmak mı?"

"Hayır. Görevimiz bu değildi. Sadece isteğimdi bu."

"Ve ben?"

Fisher gözlerini kaçırdı. "Marlene için geldim."

"Onun için geldin demek? Onu götürmek için mi?"

"Ben düşündüm ki..." Fisher’in sözleri boğazına takıldı.

Wu merakla bakıyordu. Fisher’e. Genarr ise düşünceli bir öfkeyle kaşlarını çatmıştı.

Insignia kızına döndü. "Marlene, bu adamla bir yere gider misin?"

"Ben kimseyle bir yere gitmiyorum, anne."

"İşte yanıtını aldın, Crile," dedi Insignia. "Beni bir yaşındı çocuğumla terk edip sonra on beş yıl sonra ortaya çıkarak, ‘Eh, artık onu alacağım’ diyemezsin, beni hiç hesaba katmadan. Biyolojik olarak senin çocuğun, evet, ama o kadar. On beş yıllık bakım ve sevgi hakkıyla da benimdir."

"Benim için kavga etmenin anlamı yok, anne," dedi Marlene.

Chao-li Wu öne çıktı. "Özür dilerim. Beni tanıştırdılar ama kimseyi bana tanıştırmadılar. Siz kimsiniz, hanımefendi?"

"Eugenia Insignia Fisher." Insignia Fisher’i gösterdi. "Bunun karısıydım, bir zamanlar."

"Bu da sizin kızınız mı, hanımefendi?"

"Evet. Marlene Fisher."

Wu hafifçe eğilerek selam verdi. "Ya bu bey?"

"Siever Genarr," dedi Genarr. "Arkamda ufukta gördüğünüz Kubbenin komutanıyım."

"Güzel. Komutan, sizinle konuşmak istiyorum. Bir aile tartışması olması beni üzdü ama aslında bunun bizim görevimizle hiçbir ilgisi yok."

"Ve sizin göreviniz neymiş bakalım?" diye yeni bir ses duyuldu. Elinde silaha benzeyen bir şey tutan beyaz saçlı bir adam yaklaşıyordu onlara doğru.

Genarr’ın yanından geçerken, "Selam, Siever," dedi.

Genarr şaşırmıştı. "Saltade. Ne işin var burada?"

"Rotor’dan Başkan Pitt’i temsilen geldim. Size sorumu tekrarlıyorum, bayım. Göreviniz nedir? Adınız nedir?"

"Adım Dr. Chao-Li Wu. Ya sizinki?"

"Saltade Leverett."

"Sizi selamlarım. Barış için geliyoruz." Wu gözlerini adamın elindeki silahtan ayırmıyordu.

"Umarım öyledir. Altı gemimin de silahları sizinkine çevrilmiş durumda."

"Öyle mi?" dedi Wu. "Bu küçük kubbenin bir filosu var demek."

"Bu küçük kubbe sadece bir ileri karakoldur. Filom var. Blöfe kalkışmayın."

"Size inanıyorum. Ama bizim küçük gemimiz Dünyadan geliyor. Işıkötesi uçuşu gerçekleştirdiğimiz için gelebildik buraya. Ne demek istediğimi anladınız mı? Işıktan hızlı yolculuk."

"Anladım."

Genarr birden. "Dr. Wu doğru mu söylüyor, Marlene?" diye sordu.

"Evet, Siever Amca."

"İlginç," diye mırıldandı Genarr.

"Bu genç bayanın beni doğrulamasına sevindim," diye Wu devam etti. "Kendisini Rotor'un ışıkötesi uçuş uzmanı olarak kabul edebilir miyim?"

"Hiçbir şeyi kabul etmenize gerek yok," dedi Leverett sabırsızlıkla. "Neden geldiniz buraya? Sizi davet eden olmadı."

"Doğru. Burada bize itiraz edecek kimse olduğunu bilmiyorduk. Ancak size gereksiz yere kötü bir harekete kalkışmamanızı salık veririm. Yapacağınız yanlış bir hareketle gemimiz bir anda uzaydışına çıkacaktır."

"Bu konuda pek emin değil," dedi Marlene.

Wu'nun kaşları çatıldı. "Yeteri kadar eminim. Eğer gemimizi yok etmeyi başarsanız bile Dünyadan nerede olduğumuzu biliyorlar ve sürekli haberleşme içindeyiz. Bize bir şey olursa bundan sonra buraya elli ışıkötesi savaş gemilik bir filo gelecektir. Bu tehlikeyi göze almamanızı tavsiye ederim, efendim."

"Doğru değil," dedi Marlene.

"Doğru olmayan ne?" diye sordu Genarr.

"Dünyadan nerede olduklarını bildiklerini söylediğinde doğru değildi bu ve o da bunu biliyordu."

"Bu kadarı yeter bana," dedi Genarr. "Saltade, bu insanlar ışıkötesi iletişime sahip değiller."

Wu’nun yüz ifadesi, değişmemişti. "Küçük bir kızın tahminlerine mi güveniyorsunuz?"

"Tahmin değil o. Kesin gerçek. Saltade, sana sonra anlatırım. İnan bana."

"Babama sorun," dedi Marlene. "O size anlatacaktır." Babasının kendisinin bu yeteneğini nasıl bildiğini anlamıyordu, bir yaşındayken bunu göstermediğinden emindi. Ama babasının da bunu anladığını görebiliyordu. Diğerleri göremeseler de, sanki babası bağıra bağıra söylüyordu bunu.

"Israr etmenin yararı yok. Wu," dedi Fisher. "Marlene bizim aklımızdan geçenleri okuyabilir."

Wu’nun serinkanlılığı ilk kez kaybolur gibi oldu. Kaşlarını çattı. "Kızın da olsa, bu çocuk hakkında ne biliyorsun sen? Bebekliğinden beri görmedin onu."

"Bir zamanlar bir kız kardeşim vardı," dedi Fisher.

Genarr birden anlamıştı. "Demek aileden gelen bir şey bu. İlginç. Eh, Dr. Wu herhangi bir blöfü yutmayacak bir silahımız var burada. Birbirimize karşı açık olalım. Bu dünyaya neden geldiniz?"

"Güneş Sistemini kurtarmak için. Mutlak otoriteniz olduğuna gqre bu genç hanıma sorun bakalım bu kere gerçeği söyleyip söylemediğimi."

"Elbette gerçeği söylüyorsunuz, Dr. Wu." dedi Marlene. "O tehlikeyi biz de biliyoruz. Bunu annem keşfetti." "Annenin yardımı olmadan biz de keşfettik, küçük hanım," dedi Wu.

Saltade Leverett yüzden yüze bakıyordu. "Neden söz ettiğinizi sorabilir miyim?"

Genarr, "İnan bana, Janus Pitt'in bu konuyu çok iyi biliyor, Saltade," dedi. "Sana söylemediğine üzüldüm, ama şimdi kendisiyle ilişki kurarsan durumu sana anlatacaktır. Kendisine ışıktan hızlı yolculuk yapmasını bilen insanların karşısında bulunduğumuzu ve bir anlaşma yapabileceğimizi söyle."

* * *

Dört kişi Siever Genarr'ın Kubbedeki özel dairesinde oturuyorlardı ve Genarr tarh bilinci duygusunun altında ezilmemeye çalışıyordu. İnsanlık tarihinin ilk yıldızlararası toplantısıydı bu. Dördü de bir daha başka hiçbir şey yapmasalar yalnız bunun için Galaksi tarihine geçeceklerdi.

İkiye iki.

Güneş Sistemi tarafında (Güneş Sistemini o yozlaşmış Dünyanın temsil edeceği ve ışıkötesi uçuşu gerçekleştirenin modern Birimler değil de onlar olması inanılır şey değildi) Chao- Li Wu ve Crile Fisher vardı.

Wu konuşkan bir matematikçiydi. Fisher ise (Genarr onunla bir kere daha karşılaşmış olduğu gerçeğine alışamamıştı) sessizce ve düşünceli oturuyor, konuşmalara pek karışmıyordu.

Kendi taraflarında ise bir anda üç kişiyle birlikte bulunmaktan huzursuz ve kuşkulu Saltade Leverett, Wu'nun konuşkanlığına sahip değilse de, derdini açıkça anlatmakta güçlük çekmiyordu.

Genarr ise Fisher kadar suskundu. Ancak kendisi diğer üçünün bilmediği bir şeyi bildiği için konu üstünde anlaşmalarını bekliyordu.

Saatler geçmiş, karanlık çökmüştü. Önce öğle, sonra da akşam yemeği getirilmişti. Gerilimi azaltmak için zaman zaman konuşmalara ara vermişlerdi. Bu aralardan birinde Genarr Insigna ile Marlene'in yanma gitmişti.

"Pek kötü gidiyor sayılmaz," dedi Genarr. "Her ¡ki tarafın da kazanacak çok şeyi var."

"Ya Crile?" diye sordu Insignia. "Marlene konusunu ortaya attı mı?"

"Eugenia, doğrusunu istersen ondan söz etmedi. Bu konuda pek mutsuz olduğunu sanıyorum."

"Olması gerek," dedi Insignia acı bir sesle.

Genarr duraksadı. "Sen ne diyorsun, Marlene?"

Marlene o içleri okunamayan kara gözleriyle baktı adama. "Ben bunu çoktan aştım, Siever Amca."

"Biraz katı kalplisin."

"Neden olmasın?" diye Insignia hemen parladı. "Daha bebekken terkedildi."

"Ben katı kalpli değilim," dedi Marlene. "Onu rahat ettirebilirsem, ettireceğim. Ama ona ait değilim. Sana da, anne. Üzgünüm benim yerim Erythro. Siever Amca, verilen karan bana söyleyeceksin, değil mi?"

"Buna söz vermiştim."

"Çok önemli."

"Biliyorum."

"Erythro'yu temsil etmek için ben de orada olmalıyım."

"Erythro'nun orada olduğundan eminim, ama konuşmalar bitmeden sen de taraf olacaksın. Bunu ben sana garanti etmeseydim Erythro nasıl olsa bir çaresine bakacaktı, Marlene."

Sonra da toplantıya geri dönmüştü.

Chao-Li Wu arkasına yaslanmıştı, ciddi yüzünde yorgunluktan eser yoktu.

"Durumu özetleyeyim," dedi. "Işıkötesi uçuş olmadığı takdirde bu Komşu Yıldız - ki buna sizin gibi Nemesis diyeceğim artık - Güneş Sistemine en yakın yıldızdır. Yıldızlara gidecek herhangi bir geminin ilk durak olarak

buraya uğraması normaldir. Ama tüm insanlık gerçek ışıkötesi yolculuğa kavuşunca uzaklıkların önemi kalmayacak ve insanlar en yakın yıldızı değil, en rahat yaşanabilir yıldızı arayacaklardır. Yörüngesinden en az Dünya tipi bir gezegen olan Güneş tipi yıldızlar arayacaklardır. Nemesis bir kenara atılacaktır.

"Şimdiye kadar gizliliği bir fetiş gibi koruyarak bu yıldız sistemini kendisine saklamak isteyen Rotor'un artık böyle bir şey yapmasına gerek kalmayacaktır. Öteki yerleşim Birimleri bu yıldızı istemeyecekleri gibi Rotor da artık istemeyebilir. İsterse o da Güneş tipi yeni yıldızlar arayabilir kendisine. Galakside bu tür milyarlarca yıldız vardır. "Rotor'un ışıkötesi uçuşa sahip olması için silahınızı bana doğrultup bütün bildiklerimi size anlatmamı isteyebilirsiniz. Ben bir matematikçiyim, hem de kuramsal bir matematikçi ve bilgim çok sınırlıdır. Gemimizi ele geçirseniz bile ondan da pek bir şey öğrenemeyeceksiniz. Yapmanız gereken şey Dünyaya bilim adamlarıyla mühendislerden bir grup göndermek ve onları orada eğitmemizi sağlamaktır.

"Bunun karşılığında sizin Erythro adını verdiğiniz bu dünyayı istiyoruz. Anladığım kadarıyla Kubbe dışında bir kolonileşme hareketine girmemişsiniz burada. Kubbeyi gözlem ve diğer araştırmalarınız için kullanıp kendiniz Yerleşim Birimlerinde yaşıyorsunuz.

"Güneş Sisteminin Yerleşim Birimleri Güneş tipi gezegenler aramaya gidebildikleri halde Dünyalılar bundan yoksundurlar. Birkaç bin yıl içinde boşaltılması gereken sekiz milyar insanımız var. Nemesis Güneş Sistemine yaklaştıkça yeni Dünya tipi dünyalar bulana kadar onları buraya getirebiliriz ve burasını bir ara istasyon olarak kullanabiliriz.

"Buraya geldiğimizi kanıtlamak için sizin seçeceğiniz bir Rotorluyu Dünyaya götürmek istiyoruz. Daha birçok gemi inşa edip buraya döneceğiz, Erythro'ya sahip olmak istediğimiz için buraya döneceğimizden hiç kuşkunuz olmasın. O zaman ışıkötesi uçuşun tekniğini öğrenecek bilim adamlarınızı alırız. Bu tekniği diğer Birimlere de öğretmeyi kabul ediyoruz. Verdiğimiz kararları özetlemiş oldum mu?"

"Bu kadar basit değil," dedi Leverett. "Dünyalıların burada iskân edilmesi için Erythro'nun yeşertilmesi gerekecek."

"Evet, ayrıntılara girmedim," dedi Wu. "Bunlar da çözümlenecek, ama bizim tarafımızdan değil."

"Doğru, Başkan Pitt ve Konsey Rotor adına karar vereceklerdir."

"Dünya adına da Dünya Kongresi. Ancak ortada kazanılacak bu kadar şey varken, başarısızlığa uğranılacağını sanmıyorum."

"Güvenlik önlemleri alınmalı. Dünyaya nereye kadar güvenebiliriz?"

"Dünyanın Rotor'a güveneceği kadar sanırım. Bu güvenceleri sağlamak bir yıl da sürer, beş yıl da, on yıl da. Zaten işe başlamak için yeterli sayıda gemi yapımı yıllar alacak. Ama hazırlayacağımız binlerce yıllık bir program olacak."

"Hesaba katılması gereken rakip zeki yaratıkların olmadıklarını varsayarak," diye homurdandı Leverett.

"Bu geleceğin işidir. Siz şimdi Başkanınızla konuşacak mısınız?

Bize katılacak Rotorluyu seçip bir an önce Dünyaya dönmemize izin verecek misiniz?"

Fisher öne eğildi. "Bu kişinin kızım Marlene olmasını..."

Genarr adamın sözünü kesti. "Üzgünüm, Crile. Kendisiyle konuştum. Bu dünyadan ayrılmayı reddediyor."

"Annesi de onunla gelirse..."

"Hayır, Crile. Annesinin bununla hiçbir ilgisi yok. Eugenia'yı geri istesen ve Eugenia da seninle dönmeye razı olsa Marlene yine de Erythro'da kalacak. Senin burada onunla kalmak istemenin de bir yararı yok. Onu sen de kaybettin, annesi de."

"O daha bir çocuk," dedi Fisher. "Bu kararları veremez."

"Ne yazık ki, senin için de, Eugenia İçin de, buradaki hepimiz ve hatta belki de bütün insanlık için de bu kararları o verebilir. Hatta kendisini buraya

almayı söz vermiştim, şimdi vardığımız kararları bir de ona açıklarız."

"Buna gerek yok herhalde," dedi Wu.

"Haydi, haydi, Siever," dedi Leverett. "Küçük bir kızdan izin alacak değiliz ya."

"Lütfen iyi dinleyin beni," dedi Genarr. "Bir deney yapmama izin verin. Marlene'in verdiğimiz kararları öğrenmesi için buraya getirilmesini istiyorum. İçinizde bunun doğru olmadığını düşünen varsa çıksın odadan."

"Sen aklını kaçırmışsın, Siever," dedi Leverett. "Bir çocukla oyun onamaya hiç niyetim yok. Pitt ile konuşacağım hemen. Telsizin nerede?" .

Leverett ayağa kalktığı anda birden sendeledi ve düştü.

Wu korkuyla doğruldu yerinde. "Bay Leverett... "

Leverett yerde dönüp kolunu uzattı. "Biriniz yardım edin bana."

Genarr adamı kaldırıp koltuğuna oturttu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bilemiyorum. Bir an için gözlerimi körelten bir baş ağrısı geldi."

"Ve odadan çıkamadın," dedi Genarr. Wu'ya döndü. "Marlene'Ie konuşmanın gerekli olmadığına siz de inandığınıza göre odadan çıkar mısınız?"

Wu gözlerini Genarr'dan ayırmadan yerinde doğruldu, yüzünü buruşturdu ve yine oturdu.

"Genç hanımla görüşmek doğru olacak sanırım," dedi.

"Bu mutlaka gerekli," dedi Genarr. "En az bu dünyada o genç hanımın istekleri yasadır."

* * *

"Hayır!" dedi Marlene çığlığı andıran bir sesle. "Bunu yapamazsınız!"

"Neyi yapamayız?" diye sordu Leverett.

"Erythro’yu bir ara istasyon olarak kullanamazsınız, ne nedenle olursa olsun."

"Neden, küçük hanım? Boş ve kullanılmayan bir dünya burası," diye Wu aralarına girdi.

"Boş değil. Kullanılmayan değil. Siever Amca, söyle onlara."

"Marlene’in söylemek istediği şu: Erythro’da fotosentez yapabilen sayısız prokaryot hücresi vardır. Atmosferinde oksijen bulunması da bu yüzdendi."

"Ee, ne fark eder ki?" diye sordu Wu.

Genarr hafifçe boğazını temizledi. "Hücreler tek tek ele alındığında canlıların virüs düzeyinden bir derece yüksekte olacakları kadar ilkel. Ancak tek tek ele alınamayacakları anlaşılıyor. Hep birlikte işe müthiş büyüklükte bir organizma oluşturuyorlar. Dünyayı çevreleyecek kadar."

"Organizma mı?"

"Bir tek organizma ve Marlene buna gezegenin adını veriyor."

"Ciddi misiniz?" diye sordu Wu. "Bu organizmanın varlığını nereden biliyorsunuz?"

"Genellikle Marlene aracılığıyla."

"İsteriye tutulmuş olabilecek bir genç hanım aracılığıyla mı?" Genarr parmağını kaldırdı. "Onun aleyhinde ciddi bir şey söylemeyin. Erythro’nun -organizmanın yani- bir espri anlayışı olduğundan pek emin değilim. Her şeyi değil ama pek çok şeyi Marlene aracılığıyla biliyoruz. Saltade Leverett ayağa kalktığında yere yıkıldı. Siz biraz önce, belki- de kalkmak için doğruluğunuzda epey rahatsızlandınız. Bunlar Erythro’nun eylemleridir. Bu dünyaya ilk geldiğimiz günlerde bizim Erythro Vebası adını verdiğimiz küçük bir akıl hastalığı salgını başlattı. İstediği zaman ağır zararlar verdirebilir ve istediği zaman da korkarım insanı öldürür. Lütfen bunu denemeye kalkışmayın."

Fisher söze karıştı. "Yani size bunları yapan Marlene değil..."

"Hayır, Crile. Marlene’in bazı yetenekleri var ama kötülük yapacak derecede değil. Tehlikeli olan Erythro’dur."

"Onun tehlikeli olmasına nasıl engel olabiliriz?" diye sordu Fisher.

"İlk olarak Marlene’in kibarca dinleyerek. Ve onunla benim konuşmama izin verin. Erythro beni tanıyor. Ve Dünyayı kurtarmak istediğimi söylediğimde bana inanın. Milyarlarca insanın ölümüne neden olmak gibi bir isteğim yok benim."

Genarr Marlene’e döndü. "Dünyanın tehlikede olduğunu anlıyorsun, değil mi, Marlene? Annen sana Nemesis’in yakından geçmesinin Dünyayı yok edebileceğini anlatmıştı."

"Bunu biliyorum, Siever Amca," dedi kız ıstırap dolu bir sesle. "Ama Erythro kendine aittir." -

"Ama paylaşmak isteyebilir, Marlene. Kubbe’nin burada kalmasına izin veriyor. Biz ona bir rahatsızlık vermiyoruz anlaşıldığı kadarıyla."

"Ama Kubbe de binden az insan var ve Kubbe’den dışarı da çıkmıyorlar, insan zihinlerini inceleyebildiği için Erythro Kubbe’ye aldırmıyor."

"Dünyalılar gelince onları da inceleyebilir."

"Sekiz milyar insanı mı?"

"Hayır, sekiz milyar değil. Buraya geçici olarak yerleşecekler, sonra kalkıp başka başka yerlere gideceklerdir. Herhangi bir anda burada nüfusun pek az bir kısmı olacaktır."

"Yine de milyonlar eder bu. Hepsini bir kubbeye sığdırıp ihtiyaçları olan yiyecek ve suyu sağlayamazsın. Onları Erythro’ ya yayıp gezegeni yaşamaya elverişli hale getirmek zorundasın. Erythro buna katlanamaz. Kendini korumaya kalkışacaktır."

"Bundan emin misin?"

"Öyle olması gerekir. Onun yerinde siz olsaydınız ne yapardınız?"

"Ama bu milyarların ölümü demek."

"Benim elimde olan bir şey değil bu." Kız dudaklarını sıkıca bastırdı. "Başka bir yol daha var."

"Bu kız ne diyor böyle?" diye Leverett sertçe sordu.

Marlene Leverett'e şöyle bir baktıktan sonra yine Genarr'a döndü.

"Bilmiyorum. Ama Erythro biliyor. Yani... bilginin burada olduğunu ama açıklayamadığını söylüyor."

Genarr birbiri ardından patlayacak sorulan önlemek için kollarını kaldırdı. "Bırakın ben konuşayım."

"Marlene, sakinleş." dedi. "Erythro için kaygılanıyorsan, yersiz bu. Kendisini koruyabildiğini biliyorsun. Erythro açıklayamıyor demekle ne kast ettiğini anlat bana."

Marlene soluk soluğa kalmıştı. "Erythro bu bilginin burada olduğunu biliyor, ama insan deneyimi, insan bilimi, insan gibi düşünme yeteneği yok onun. Anlamıyor."

"Bilgi bürodaki zihinlerde mi yani?"

"Evet, Siever Amca."

"Peki, Erythro beyinlere bunu iletebilir mi?"

"Onlara zarar verir. Ama zarar vermeden benim beynime iletebilir."

"Umarım öyledir, ama sende bu bilgi var mı?"

"Yok elbette. Ama benim beynimi onlarınki yerine kullanabilir. Seninki yerine. Babamınki yerine. Herkes için."

"Güvenli mi bu?"

"Erythro öyle düşünüyor... ama ben korkuyorum, Siever Amca."

"Çılgınlık bu," diye mırıldandı Wu. Genarr parmağını dudağına götürerek konuşmamasını işaret etti.

Fisher ayağa kalkmıştı. "Marlene, kızım..."

Genarr şiddetle tersledi adamı. "Yapabileceğin hiçbir şey yok, Crile. Milyarlarca insan söz konusu ve organizmanın yapabildiğini yapmasına izin vermek zorundayız. Marlene."

Marlene’in gözleri yuvalarında dönmüştü. Transa geçmiş gibiydi. "Siever Amca, tut beni," diye fısıldadı. Sendeleyerek koştu Genarr’a. Genarr kızı sımsıkı kucakladı. "Sakin ol, Marlene... bir şey olmayacak... "

Kızın kaskatı vücudunu kucaklamış olarak yerine oturdu.

* * *

Dünyayı görünmez yapan bir ışık patlamasıydı sanki. İnsanın kendinden başka bir şey mevcut değildi.

Genarr, Genarr olduğunun bile farkında değildi. Kendisi de yoktu artık. Sadece çok karmaşık pırıltılı bir sis. Giderek genişleyen ve ipliklere ayrılan ve ayrıldığı her iplik aynı derecede bir karmaşıklığa dönüşen bir sis.

Bir dönüş, , bir gerileme, sonra yeniden yaklaştıkça bir genişleme.

Ezelden beri varolan ve sonu hiç gelmeyecek bir zamana kadar var olacak bir şey.

Yaklaştıkça genişlemediği halde giderek genişleyen bir açıklığa sonsuz bir düşüş. Değişim olmadan sürekli bir değişim. Yeni karmaşıklıklara açılan küçük patlamalar.

Birbiri ardından. Ses yok. Duyu yok. Görüntü bile yok. Aydınlık olmadan ışığın niteliklerine sahip bir şeyin bilincinde oluş. Zihnin kendi bilincinde olmasıydı bu.

Sonra acıyla -sanki Evrende acı denen bir şey varmış gibi- ve bir hıçkırıkla -sanki Evrende ses diye bir şey varmış gibi- soluklaşmaya ve dönmeye başladı. Hızlı, daha hızlı, sonunda parlayan bir tek ışık noktası olup kaybolana kadar.

* * *

Evren varlığıyla rahatsızlık vericiydi. Wu gerindi. "İçinizde bunu hisseden oldu mu?" Fisher başını salladı.

"Ben inançlı biriyim," dedi Leverett. "Bu çılgınlıksa, o zaman hepimiz çılgınız."

Genarr hâlâ Marlene’i kucağında tutuyordu. Kız güçlükle soluk almaktaydı.

"Marlene. Marlene."

Fisher güçlükle doğruldu yerinde. "İyi mi?"

"Bilemem. Yaşıyor, ama yeterli değil bu."

Kızın gözleri açıldı. Bomboş bakışlarla bakıyordu Genarr’a.

"Marlene," diye mırıldandı Genarr.

"Siever Amca."

Genarr tuttuğu soluğunu bıraktı. En azından kendisini tanımıştı kız.

"Kıpırdama," dedi. "Geçene kadar bekle."

"Geçti artık. Geçtiğine o kadar sevindim ki."

"Sen iyi misin?"

Kız bir an durakladı. "Evet, kendimi iyi hissediyorum," dedi. "Erythro iyi olduğumu söylüyor."

"Bizde olduğu söylenen bu gizli bilgiyi buldun mu?" diye sordu Wu.

"Evet, Dr. Wu. Buldum." Kız alnının terini eliyle sildi. "Buna siz sahiptiniz."

"Ben mi? Neymiş ki bu?"

"Ben anlamadım," dedi kız. "Ama tarif edersem belki siz anlarsınız."

"Neyi tarif edersen?"

"Yerçekiminin nesneleri çekmek yerine itmesi gibi bir şey."

"Yerçekimi itmesi. Evet, ışıkötesi uçuşun bir parçasıdır bu." Wu derin bir soluk alıp doğruldu. "Benim yaptığım bir keşif."

"Işıkötesi uçuşta Nemesis'e yakın geçerseniz yerçekimi itmesi var," dedi Marlene. "Ne kadar hızlı giderseniz bu itiş o derece artar."

"Evet, gemi itilir."

"Nemesis'de aksi yönde itilmez mi?"

"Evet, ama bu kütlesinin oranına bağlıdır; Nemesis'in itilmesi ölçülemeyecek kadar küçük olur."

"Peki, ama bu yüzyıllarca tekrarlansa?"

"Nemesis'in hareketi yine de çok az olur."

"Ama yolu hafifçe değişir ve ışıkyılı uzaklıklarda bu sapma artar ve Nemesis Dünyaya zarar vermeyecek kadar uzağından geçer."

"Eh... "

"Bu hesaplanabilir mi?" diye sordu Leverett.

"Deneyebiliriz. Bir asteroid, normal hızda geçiyor, saniyenin trilyonda biri kadar bir sürede uzaydışına çıkıyor ve normal hızıyla bir milyon mil ötede çıkıyor. Nemesis'in çevresinde yörüngede olan asteroidler hep aynı

yüzlerinden uzaydışına çıkarlar." Bir an düşündü. "Biraz zamanım olsaydı bunu ben de düşünürdüm."

"Şerefi yine sana ait olacak." dedi Genarr. "Marlene bunu senin beyninden aldı ne de olsa."

Genarr diğer üçüne baktı. "Eh, beyler, çok büyük bir aksilik olmadıkça Erythro'yu ara istasyon olarak kullanmayı unutalım. Zaten kendisi de buna izin vermezdi ya. Yerçekimi itmesini gereği gibi kullanmayı öğrenirsek, Dünyayı boşaltmamız gerekmeyecek. Marlene'i de işin içine soktuğumuz için durum çok daha düzeldi sanırım."

"Siever Amca?"

"Evet, canim."

"Çok uykum var."

* * *

Tessa Wendel Crile Fisher'e baktı. "Kendi kendime hep 'Döndü işte' diyorum. Her nedense Rotorluları bulduktan sonra bir daha döneceğine inanmıyordum."

"İlk karşılaştığım insan Marlene'di. Marlene."

Boşluğa bakıyor gibiydi Fisher. Wendel başka bir şey söylemedi. Bunu kendisinin düşünüp bir sonuca varması gerekti. Kendilerinin düşünecek çok daha başka şeyleri vardı.

Bir Rotorlu alıyorlardı geri dönerlerken: Ranay D'Aubisson, bir nörofizikçi. Yirmi yıl önce Dünyada bir hastanede çalışmıştı. Onu hatırlayıp tanıyanlar bulunurdu. Onun kimliğini saptamaya yarayacak kanıtlar da bulunurdu. Başardıkları şeyin canlı kanıtı olacaktı.

Wu da çok değişmişti. Komşu Yıldızın hareketini saptırmak için yerçekimi itişini kullanacak planlar yapmaya koyulmuştu. (Şimdi ona Nemesis diyordu, ancak gezegeni çok hafif de olsa yolundan saptırmayı başarırsa Dünyanın intikam tanrıçası olmayabilirdi.)

Wu çok da alçakgönüllü olmuştu artık. Keşfin şerefini istemiyordu ki Wendel İçin akıl almaz bir şeydi bu. Wu, projenin toplantıda ortaya atıldığını söylemiş, daha fazla ayrıntıya girmemişti.

Wendel Fisher'in hafifçe kaşlarını çatmış olarak kendisine bakmakta olduğunu farketti.

"Neden geri dönmeyeceğimi sandın, Tessa?"

Wendel açık konuşmaya karar verdi. "Karın benden genç.

Crile ve kızını bırakmayacağı da kesin. Ve kızına sahip olmak için o kadar beklediğine göre... "

"Bunun tek yolu olarak Eugenia ile kalacağımı sandın, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey işte."

Fisher başını salladı. "Ne olursa olsun, sonuç öyle olmazdı. Onu ilk gördüğümde Roseanne sandım, kız kardeşim. Özellikle gözleri... Başka bakımlardan da Roseanne'a benziyordu. Ama Roseane'dan çok ileriydi, Tessa. İnsan değildi. Bunu daha sonra açıklarım. Ben..." Yine başını salladı.

"Boşver, Crile. Canın ne zaman isterse o zaman anlatırsın."

"Tümüyle bir kayıp olmadı bunca yıl. Onu gördüm. Yaşıyor. Sağlığı yerinde. Ve sonunda sanırım bundan fazlasını istemedim. Her nasılsa, geçirdiğim tecrübeden sonra... Marlene... sadece Marlene oldu. Hayatımın sonuna kadar istediğim ise sensin, Tessa."

"En iyisini mi yapıyorsun, Crile?"

"Evet. Resmen boşanacağım. Resmen evleneceğiz. Rotor'u ve Nemesis'i Wu'ya bırakacağım; şenle ben de Dünyada ya da istediğin bir Yerleşim Biriminde yaşarız. İyi bir emeklilik aylığımız olacak, Galaksi ile sorunlarını başkalarına bırakırız. Biz elimizden geleni yaptık, Tessa. Yani demek istediğin, senin de istediğin buysa..."

"O anı iple çekiyorum, Crile."

Bir saat sonra hâlâ sımsıkı kucaklamışlardı birbirlerini.

* * *

"Orada olmadığıma öyle memnunum ki," dedi Eugenia Insigna. "Hep o anı düşünüyorum. Zavallı Marlene. Kimbilir ne kadar korkmuştur."

"Korktu. Ama başardı da, Dünyayı kurtarmayı başardı. Pitt bile artık bir şey yapamaz bu konuda. Bir bakıma, tüm yaşamı boşa geçmiş oldu. Şimdi gizlice yeni bir uygarlık yaratmanın anlamı kalmadı. Artık Dünyanın kurtarılması projesini yürütmek zorunda. Zorunlu buna. Rotor gizli değil artık. İstenildiği anda erişilebilir ve insanlar arasına karışmazsak Dünyada olsun tüm insanlık bize karşı olacaktır. Marlene olmasaydı bunlar olamazdı,"

Insignia daha önemli şeyler düşünüyordu. "Ama korktuğu zaman, gerçekten korktuğu zaman, sana döndü, Crile'a değil."

"Evet."

"Ve onu sen kucakladın, Crile değil."

"Evet ama bundan mistik bir anlam çıkarma, Eugenia. Beni tanıyordu, Crile ise tanımıyordu."

"Bunu nasıl olsa mantıklıca açıklayacaktın, Siever. Sen "böylesin işte. Ama sana döndüğüne secindim. Crile onu hak etmemişti."

"Doğru. Ama şimdi, lütfen, Eugenia, bırak bunları artık. Crile gidiyor. Bir daha asla dönmeyecek. Kızını gördü. Onun Dünyayı kurtaracak bir yol bulduğunu gördü. Bunu ona çok görme. Ben de çok görmüyorum. O yüzden, sence bir sakıncası yoksa konuyu değiştireceğim artık. Bana D'Aubisson'un da onlarla gideceğini biliyor musun?"

"Evet. Herkes bundan söz ediyor. Onu özleyeceğimi söyleyemem. Marlene'e hiç de sempatiyle davranmazdı o."

"Zaman zaman sen de bakmazdın, Eugenia. Ranay için büyük bir şey bu. Sözde Erythro Vebasının verimli bir çalışma alanı olmadığını anlayınca

burada işi kalmamıştı; ama Dünyada modern beyin tarama yöntemini tanıtıp esaslı bir meslek hayatına kavuşabilir."

"Pekâlâ. Aferin ona."

"Ama Wu geri gelecek. Çok zeki bir insan. Doğru çözüm onun beyninden çıktı. İtici Etki üzerine çalışmaya geldiğinde Erythro'da kalmak isteyeceğinden eminim. Marlene'i olduğu gibi onu da avucuna aldı Erythro organizması. Ve işin komiği, sanırım Leverett'i de."

"Bu organizma nasıl bir sistem kullanıyor sence?"

"Yani neden Wu'yu seçiyor da Crile'ı seçmiyor mu diye soruyorsun? Neden beni değil de, Leverett'i?"

"Wu'nun Crile'dan daha akıllı olmasını anlıyorum, ama sen Leverett'ten çok daha iyi bir insansın, Siever. Seni kaybetmek istemezdim, o başka."

"Teşekkür ederim. Erythro organizmasının kendine özgü bir ölçüsü var sanırım. Hatta bunun ne olduğu hakkında bir fikrim bile var diyebilirim."

"Sahi mi?"

"Evet. Benim beynim taranırken. Marlene aracılığıyla yani, Erythro organizması içimize giriyordu. Onun düşüncelerini görebildim sanıyorum. Bilinçli olarak değil kuskusuz. Ama her şey olup bittiğinde daha önce bilmediğim şeyleri biliyormuş gibiydim. Marlene'in organizma ile iletişim kurmasını sağlayan garip bir yeteneği var. Ve onun aracılığıyla başka beyinleri efe araştırabiliyor bu organizma. Ama kızı çok daha başka bir şey için seçti."

"Ne?"

"Bir ip parçası olduğunu düşün, Eugenia. Birdenbire ve beklenmedik bir anda bir dantelin bilincine varsan neler hissederdin? Bir daire olduğunu düşün. Karşına desenli bir küre çıksa neler hissederdin? Erythro sadece bir tür beyin tanıyordu, kendisininkini. Onun beyni çok büyük ama çok da

ilkel. Çok sıkı bağlarla bağlı olmayan trilyonlarca hücre birimlerinden oluştuğu için.

"Sonra hücresel birimleri kendisininkine kıyasla çok az, ama aralarında sayısız bağlantılar olan insan beynine rastlıyor. İp yerine dantel. Bunun güzelliği karşısında kendisinden geçmiştir. Marlene’in beynini de içlerinde en güzeli olarak bulmuş olmalı. O yüzden onu çekti kendisine. Gerçek bir Rembrandt ya da Van Gogh elde etme fırsatın olsa sen de aynı şeyi yapmaz mıydın? O yüzden öyle titizlikle korudu kızı. Büyük bir sanat eserini sen de öyle korumaz mıydın? Ama insanlık için onu tehlikeye attı yine de. Marlene için güç oldu bu, ama organizmanın da soyluluğunu gösterdi.

"Her neyse, ben Erythro organizmasını böyle görüyorum işte. Onu bir sanatsever olarak görüyorum, güzel beyinler koleksiyoncusu."

Insignia güldü. "Bu hesapla Wu ile Leverett’in de güzel beyinleri olmalı."

"Erythro’ya göre öyledir herhalde. Ve Dünyadan bilim adamları geldikçe koleksiyonunu arttırmaya devam edecektir. Sıradan insanlardan apayrı bir koleksiyonu olacak. Erythro grubu. Onlara uzayda yeni yuvalar bulmalarında yardımcı olacaktır ve sonunda belki de Galakside iki dünya türü olacaktır: Dünyalıların dünyaları ve gerçek Uzaylıların, öncülerin dünyası. Bunun sonunun nasıl geleceğini merak ederim doğrusu. Gelecek onlarda olacaktır. Bu bakımdan kendim için üzgünüm de."

"Böyle düşünme," dedi Insignia. "Geleceğin insanlarını bırak ne isterlerse yapsınlar gelecekle. Şu anda sen ve ben, birbirimizi insan ölçülerine göre yargılayan iki insanız."

Genarr neşeyle güldü, çirkin yüzü aydınlandı. "Buna sevindim, çünkü ben senin beynini güzel buluyorum ve belki sen de benimkini öyle buluyorsundur."

"Siever, ben seni hep beğenmişimdir."

Genarr’ın gülümsemesi solar gibi oldu. "Ama başka tür güzellikler olduğunu da bilirim."

"Benim için yok artık. Her türlü güzellik var sende, Siever. Sen ve ben sabahı kaybettik. Ama önümüzde hâlâ öğleden sonrası var."

"O zaman, başka ne isteyebilirim ki, Eugenia? Öğleden sonrayı paylaşacaksak, iyi ki kaybettik sabahı."

Elele tutuştular.

SON SÖZ

Janus Pitt yine yapayalnızdı odasında.

Kızıl cüce yıldız artık bir ölüm makinesi değildi. Kendisinden daha gururlu ve gücünü giderek arttıran bir insanlık tarafından bir kenara itilecek olan sadece bir kızıl cüce yıldızdı.

Artık yıldız olmamasına rağmen Nemesis vardı.

Milyarlarca yıldız tek başınaydı. Dünya, apayrı deneyimini kendi başına geçirmiş, yükselip alçalmış, çok büyük yok olmalarla karşı karşıya kalmıştı. Belki de üzerlerinde canlı varlıkların yaşadığı ve her biri milyarlarca yıl yapayalnız kalmış olan başka dünyalar da vardı.

Hepsi deneydi bunların ve sonuçta tümü, ya da tümüne yakını başarısızlıktı. Ancak bir iki deney başarılıydı ve bunlar bütün diğerlerine değerdi.

Evren bu deneyleri birbirinden ayrı tutacak kadar büyük olsaydı keşke. Keşke Rotor Dünyadan ve Güneş Sisteminden apayrı kala bilseydi, belki başarılı olan deney o olurdu.

Ama şimdi....

Pitt öfke ve çaresizlikle yumruklarını sıktı. İnsanların önce bölgeden bölgeye, sonra kıtadan kıtaya koştukları gibi şimdi de yıldızdan yıldıza koşabileceklerini biliyordu. Artık tek başına laik olmayacaktı, kendine özgü bir deney olmayacaktı. Onun büyük deneyi öğrenilmiş ve ölüme mahkûm edilmişti.

Aynı anarşi, aynı yozlaşma, aynı kısa vadeli düşüncesizlik, aynı toplumsal ve kültürel farklılıklar devam edecekti, hem de Galaksi çapında.

Ne olacaktı bundan sonra? Galaksi İmparatorlukları mı? Bir dünyadan milyonlarcasına taşınan günahlar ve çılgınlıklar mı? Her güçlük ve her sıkıntı korkunç bir şekilde büyüyecek miydi?

Bir tek dünyadan bir anlam çıkarabilen bir kişi olmamışken Galaksiden kim bir anlam yaratabilecekti? İnsanlarla kaynayan bir Galakside kim eğilimleri okuyabilip geleceği görebilecekti?

Nemesis gerçekten gelmişti.

İntikam Tanrıçası gelmişti gerçekten.

BİTTİ